ਪੁਨਰਜਨਮ ਫਾਈਲਾਂ

ਅਜੀਬ ਯਾਦਾਂ, ਲੁਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ
ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ
ਪਹਿਲਾਂ ਕੌਣ ਸੀ ਇਸਦਾ ਰਹੱਸ

Table of Contents

ਵਿਸ਼ਾ - ਸੂਚੀ

- ਅਧਿਆਇ 1: ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣਾ ਸਵਾਲ
  - 1.1 ਸਿਧਾਂਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ: ਪਹਿਲੇ ਸੁਰਾਗ
  - 1.2 ਪੁਰਵਜ ਜੋ ਵਾਪਸ ਆਏ
  - 1.3 ਸੁਪਨੇ, ਨਾਮ, ਅਤੇ ਵਾਪਸੀ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ
  - 1.4 ਬੱਚੇ ਪਹਿਲਾਂ ਫਾਈਲ ਕਿਉਂ ਦਰਜ ਕਰਦੇ ਹਨ
  - 1.5 ਪੁਰਾਣਾ ਸਵਾਲ ਇੱਕ ਆਧੁਨਿਕ ਜਾਂਚ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ
- ਅਧਿਆਇ 2: ਭਾਰਤ, ਯੂਨਾਨ, ਅਤੇ ਵਾਪਸੀ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਸਿਧਾਂਤ
  - 2.1 ਜਦੋਂ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਇੱਕ ਲਿਖਤੀ ਕੇਸ ਬਣ ਗਿਆ
  - 2.2 ਭਾਰਤ ਦਾ ਨੈਤਿਕ ਇੰਜਣ: ਕਰਮ ਅਤੇ ਵਾਪਸੀ
  - 2.3 ਬੁੱਧ ਧਰਮ ਦਾ ਰੈਡੀਕਲ ਸੋਧ: ਸਥਿਰ ਆਤਮਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਪੁਨਰ ਜਨਮ
  - 2.4 ਯੂਨਾਨ ਦੇ ਫ਼ਿਲਾਸਫ਼ਰਾਂ ਨੇ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪਰਖਿਆ
  - 2.5 ਇਹ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਫਾਈਲਾਂ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡੇ ਗਏ ਸਵਾਲ
- ਅਧਿਆਇ 3: ਪੱਛਮੀ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਭੁੱਲੇ ਹੋਏ ਧਾਰੇ
  - 3.1 ਯੂਨਾਨ, ਰੋਮ, ਅਤੇ ਵਾਪਸੀ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪੱਛਮੀ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ
  - 3.2 ਮੁੱਢਲੀ ਈਸਾਈਅਤ ਅਤੇ ਪੁਰਵ-ਹੋਂਦ ਦਾ ਵਿਵਾਦਿਤ ਸਵਾਲ
  - 3.3 ਲੁਕਵੇਂ ਕਰੰਟ: ਰਹੱਸਵਾਦ, ਕਬਾਲਾ, ਅਤੇ ਮੱਧਕਾਲੀ ਬਚਾਅ

3.4 ਪੁਨਰਜਾਗਰਣ ਅਤੇ ਰੋਮਾਂਟਿਕ ਪੁਨਰ ਸੁਰਜੀਤੀ: ਆਤਮਾ ਫਿਰ ਤੋਂ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ

3.5 ਅਧਿਆਤਮਵਾਦ, ਥੀਓਸੋਫੀ, ਅਤੇ ਆਧੁਨਿਕ ਪੱਛਮੀ ਵਾਪਸੀ

ਅਧਿਆਇ 4: ਉਹ ਬੱਚਾ ਜੋ ਯਾਦ ਰੱਖਦਾ ਹੈ

4.1 ਜਦੋਂ ਗਵਾਹ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ

4.2 ਪੈਟਰਨ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਲੱਭਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ

4.3 ਪਹਿਲਾ ਨਿਯਮ: ਖੋਜ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰੋ

4.4 ਡਰ, ਫੋਬੀਆ, ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੀ ਯਾਦ

4.5 ਕਥਿਤ ਸਾਬਕਾ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ

ਅਧਿਆਇ 5: ਜਨਮ ਚਿੰਨ੍ਹ, ਜ਼ਖ਼ਮ, ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਇੱਕ ਰਿਕਾਰਡ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ

5.1 ਜਦੋਂ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਕਹਾਣੀ ਤੋਂ ਚਮੜੀ ਵੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ

5.2 ਸਟੀਵਨਸਨ ਫਾਈਲਾਂ ਅਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀਕਰਨ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ

5.3 ਜ਼ਖ਼ਮ ਜੋ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਜਾਪਦੇ ਹਨ

5.4 ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਦਾ ਜਾਲ: ਪੈਟਰਨਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਦੇਖਣਾ

5.5 ਇੱਕ ਸੰਭਾਵੀ ਪੁਰਾਲੇਖ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਰੀਰ

ਅਧਿਆਇ 6: ਨਾਮ, ਨਕਸ਼ੇ, ਅਤੇ ਤਸਦੀਕ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ

6.1 ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਇੱਕ ਲੀਡ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ

6.2 ਨਾਮ, ਉਪਨਾਮ, ਅਤੇ ਨੇੜੇ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਦਾ ਜਾਲ

6.3 ਮੈਮੋਰੀ ਤੋਂ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਕਸ਼ੇ

6.4 ਗਵਾਹ, ਦਸਤਾਵੇਜ਼, ਅਤੇ ਖੋਜ ਦਾ ਕ੍ਰਮ

6.5 ਤਸਦੀਕ ਥ੍ਰੈਸ਼ਹੋਲਡ

ਅਧਿਆਇ 7: ਉਹ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਜੋ ਕਿਸੇ ਨੇ ਨਹੀਂ ਸਿਖਾਈਆਂ

7.1 ਦਾਅਵਾ: ਕਲਾਸਰੂਮ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇੱਕ ਭਾਸ਼ਾ

7.2 ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ: ਜਦੋਂ ਸ਼ਬਦ ਕਿਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ

7.3 ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਭੁੱਲਿਆ ਹੋਇਆ ਐਕਸਪੋਜਰ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਪੈਟਰਨ-ਮੇਕਿੰਗ

7.4 ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਇੱਕ ਆਦਤ ਜੋ ਜੀਵਨ ਭਰ ਚੱਲਦੀ ਹੈ

7.5 ਸਵਾਲ ਜੋ ਬਾਕੀ ਹਨ: ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਕੀ ਗਿਣਿਆ ਜਾਵੇਗਾ?

ਅਧਿਆਇ 8: ਡਰ, ਪ੍ਰਤਿਭਾ, ਅਤੇ ਸਦਮੇ ਦੇ ਗੂੰਜ

8.1 ਜਦੋਂ ਕਹਾਣੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਡਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ

8.2 ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਜੋ ਆਮ ਸਿਖਲਾਈ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਜਾਪਦੇ ਹਨ

8.3 ਗਵਾਹ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਰੀਰ

8.4 ਆਕਰਸ਼ਣ, ਨਫ਼ਰਤ, ਅਤੇ ਭਾਵਨਾ ਦਾ ਭੂਗੋਲ

8.5 ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਨਿਸ਼ਚਤਤਾ ਦੇ ਇਲਾਜ

ਅਧਿਆਇ 9: ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਰੰਗਮੰਚ

9.1 ਟ੍ਰਾਂਸ ਰੂਮ ਤੋਂ ਮੈਮੋਰੀ ਦਾਅਵਿਆਂ ਤੱਕ

9.2 ਮਸ਼ਹੂਰ ਸੈਸ਼ਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ

9.3 ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਹਿਪਨੋਟਿਸਟ ਦਾ ਪਰਛਾਵਾਂ

9.4 ਸਬੂਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇਲਾਜ

9.5 ਉਹ ਮਾਮਲੇ ਜੋ ਚੁੱਪ ਬੈਠਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ

9.6 ਥੀਏਟਰ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਬਿਹਤਰ ਤਰੀਕਾ

ਅਧਿਆਇ 10: ਮੌਤ, ਵਾਪਸੀ, ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸਰਹੱਦੀ ਭੂਮੀ

10.1 ਸਰਹੱਦੀ ਪਲ

10.2 ਇੱਕ ਨੈਤਿਕ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਜੋਂ ਜੀਵਨ ਸਮੀਖਿਆ

10.3 ਮੀਟਿੰਗਾਂ, ਸੁਨੇਹੇ, ਅਤੇ ਵਾਪਸੀ ਆਰਡਰ

10.4 ਬਦਲਿਆ ਹੋਇਆ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦਾ ਹੈ

10.5 ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੀ ਫਾਈਲ ਅਤੇ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦਾ ਸਵਾਲ

ਅਧਿਆਇ 11: ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਅਤੇ ਚੋਣ ਦੇ ਸਵਾਲ ਵਿਚਕਾਰ

11.1 ਦਾਅਵਾ: ਚੇਤਨਾ ਦਾ ਇੱਕ ਉਡੀਕ ਕਮਰਾ

11.2 ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ: ਸਰਹੱਦ ਤੋਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ

11.3 ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਦਬਾਅ ਹੇਠ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਅਰਥ

11.4 ਪੁਨਰਜਨਮ ਵਿਆਖਿਆ: ਜਨਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਨਮੂਨੇ

11.5 ਸਵਾਲ ਜੋ ਬਾਕੀ ਹਨ: ਆਜ਼ਾਦੀ, ਦੁੱਖ, ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ

ਅਧਿਆਇ 12: ਕਲੀਸ਼ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਰਮ

12.1 ਦਾਅਵਾ: ਕਰਮ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਵਜੋਂ, ਇੱਕ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡੀ ਵੈਂਡਿੰਗ ਮਸ਼ੀਨ ਨਹੀਂ

12.2 ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ: ਪਰਿਵਾਰਾਂ, ਡਰਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਣਾ

12.3 ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਨੈਤਿਕ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਲੋੜ ਕਿਉਂ ਹੈ

12.4 ਪੁਨਰਜਨਮ ਵਿਆਖਿਆ: ਆਦਤਾਂ ਦੇ ਵਾਹਕ ਵਜੋਂ ਆਤਮਾ

12.5 ਸਵਾਲ ਜੋ ਬਾਕੀ ਹਨ: ਨਿਆਂ, ਦਇਆ, ਅਤੇ ਵਿਆਖਿਆ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ

ਅਧਿਆਇ 13: ਧੋਖਾਧੜੀ, ਲੋਕਧਾਰਾ, ਅਤੇ ਸ਼ੱਕ ਦਾ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ

13.1 ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਕੱਟ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ

13.2 ਲੋਕਧਾਰਾ, ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਹਾਣੀਆਂ, ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਰੂਪ

13.3 ਧੋਖਾਧੜੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ

13.4 ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ੱਕ ਦਾ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ

13.5 ਫਿਲਟਰਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀ ਬਚਦਾ ਹੈ

ਅਧਿਆਇ 14: ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਫਾਈਲ

14.1 ਦਾਅਵਾ: ਉਤਸੁਕਤਾ ਸਭ ਤੋਂ ਇਮਾਨਦਾਰ ਅੰਤ ਹੈ

14.2 ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ: ਉਹ ਨਮੂਨੇ ਜੋ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ

14.3 ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਮਨ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਜਾਅਲਸਾਜ਼ ਹੈ

14.4 ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਜੇਕਰ ਧਾਗਾ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ

14.5 ਸਵਾਲ ਜੋ ਬਾਕੀ ਹਨ: ਫਾਈਲ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰੱਖਣਾ ਹੈ

ਅੰਤਿਮ ਵਿਚਾਰ: ਫਾਈਲ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰੱਖਣਾ

ਅਧਿਆਇ 1: ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣਾ ਸਵਾਲ

ਸਿਧਾਂਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ: ਪਹਿਲੇ ਸੁਰਾਗ

ਵਾਪਸ ਆਏ ਪੁਰਵਜ

ਸੁਪਨੇ, ਨਾਮ, ਅਤੇ ਵਾਪਸੀ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ

ਬੱਚੇ ਪਹਿਲਾਂ ਫਾਈਲ ਕਿਉਂ ਦਰਜ ਕਰਦੇ ਹਨ

ਪੁਰਾਣਾ ਸਵਾਲ ਇੱਕ ਆਧੁਨਿਕ ਜਾਂਚ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ

ਅਧਿਆਇ 2: ਭਾਰਤ, ਯੂਨਾਨ, ਅਤੇ ਵਾਪਸੀ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਸਿਧਾਂਤ

ਜਦੋਂ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਇੱਕ ਲਿਖਤੀ ਕੇਸ ਬਣ ਗਿਆ

ਭਾਰਤ ਦਾ ਨੈਤਿਕ ਇੰਜਣ: ਕਰਮ ਅਤੇ ਵਾਪਸੀ

ਬੁੱਧ ਧਰਮ ਦਾ ਰੈਡੀਕਲ ਸੋਧ: ਸਥਿਰ ਆਤਮਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਪੁਨਰ ਜਨਮ

ਯੂਨਾਨ ਦੇ ਫ਼ਿਲਾਸਫ਼ਰਾਂ ਨੇ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪਰਖਿਆ

ਇਹ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਫਾਈਲਾਂ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡੇ ਗਏ ਸਵਾਲ

ਅਧਿਆਇ 3: ਪੱਛਮੀ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਭੁੱਲੇ ਹੋਏ ਧਾਰੇ
ਯੂਨਾਨ, ਰੋਮ, ਅਤੇ ਵਾਪਸੀ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪੱਛਮੀ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ
ਮੁੱਢਲੀ ਈਸਾਈਅਤ ਅਤੇ ਪੂਰਵ-ਹੋਂਦ ਦਾ ਵਿਵਾਦਿਤ ਸਵਾਲ
ਲੁਕਵੇਂ ਕਰੰਟ: ਰਹੱਸਵਾਦ, ਕਬਾਲਾ, ਅਤੇ ਮੱਧਕਾਲੀ ਬਚਾਅ
ਪੁਨਰਜਾਗਰਣ ਅਤੇ ਰੋਮਾਂਟਿਕ ਪੁਨਰ ਸੁਰਜੀਤੀ: ਆਤਮਾ ਫਿਰ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ
ਅਧਿਆਤਮਵਾਦ, ਥੀਓਸੋਫੀ, ਅਤੇ ਆਧੁਨਿਕ ਪੱਛਮੀ ਵਾਪਸੀ
ਅਧਿਆਇ 4: ਉਹ ਬੱਚਾ ਜੋ ਯਾਦ ਰੱਖਦਾ ਹੈ
ਜਦੋਂ ਗਵਾਹ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ
ਪੈਟਰਨ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਲੱਭਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ
ਪਹਿਲਾ ਨਿਯਮ: ਖੋਜ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰੋ
ਡਰ, ਫੋਬੀਆ, ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੀ ਯਾਦ
ਕਥਿਤ ਸਾਬਕਾ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ
ਅਧਿਆਇ 5: ਜਨਮ ਚਿੰਨ੍ਹ, ਜ਼ਖ਼ਮ, ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਇੱਕ ਰਿਕਾਰਡ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ
ਜਦੋਂ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਕਹਾਣੀ ਤੋਂ ਚਮੜੀ ਵੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ
ਸਟੀਵਨਸਨ ਫਾਈਲਾਂ ਅਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀਕਰਨ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ
ਜ਼ਖ਼ਮ ਜੋ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਜਾਪਦੇ ਹਨ
ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਦਾ ਜਾਲ: ਪੈਟਰਨਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਦੇਖਣਾ
ਇੱਕ ਸੰਭਾਵੀ ਪੁਰਾਲੇਖ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਰੀਰ
ਅਧਿਆਇ 6: ਨਾਮ, ਨਕਸ਼ੇ, ਅਤੇ ਤਸਦੀਕ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ
ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਇੱਕ ਲੀਡ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ

ਨਾਮ, ਉਪਨਾਮ, ਅਤੇ ਨੇੜੇ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਦਾ ਜਾਲ
ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਤੋਂ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਕਸ਼ੇ
ਗਵਾਹ, ਦਸਤਾਵੇਜ਼, ਅਤੇ ਖੋਜ ਦਾ ਕ੍ਰਮ
ਤਸਦੀਕ ਥ੍ਰੈਸ਼ਹੋਲਡ
ਅਧਿਆਇ 7: ਉਹ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਜੋ ਕਿਸੇ ਨੇ ਨਹੀਂ ਸਿਖਾਈਆਂ
ਦਾਅਵਾ: ਕਲਾਸਰੂਮ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇੱਕ ਭਾਸ਼ਾ
ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ: ਜਦੋਂ ਸ਼ਬਦ ਕਿਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ
ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਭੁੱਲਿਆ ਹੋਇਆ ਐਕਸਪੋਜਰ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਪੈਟਰਨ-ਮੇਕਿੰਗ
ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਇੱਕ ਆਦਤ ਜੋ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਭਰ ਚੱਲਦੀ ਹੈ
ਬਾਕੀ ਬਚੇ ਸਵਾਲ: ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਕੀ ਗਿਣਿਆ ਜਾਵੇਗਾ?
ਅਧਿਆਇ 8: ਡਰ, ਪ੍ਰਤਿਭਾ, ਅਤੇ ਸਦਮੇ ਦੇ ਰੁੰਜ
ਜਦੋਂ ਕਹਾਣੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਡਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ
ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਜੋ ਆਮ ਸਿਖਲਾਈ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਜਾਪਦੇ ਹਨ
ਇੱਕ ਗਵਾਹ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਸਰੀਰ
ਆਕਰਸ਼ਣ, ਨਫ਼ਰਤ, ਅਤੇ ਭਾਵਨਾ ਦਾ ਭੂਗੋਲ
ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਇਲਾਜ
ਅਧਿਆਇ 9: ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਰੰਗਮੰਚ
ਟ੍ਰਾਂਸ ਰੂਮਜ਼ ਤੋਂ ਮੈਮੋਰੀ ਕਲੇਮਜ਼ ਤੱਕ
ਮਸ਼ਹੂਰ ਸੈਸ਼ਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ
ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਹਿਪਨੋਟਿਸਟ ਦਾ ਪਰਛਾਵਾਂ
ਸਬੂਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇਲਾਜ

ਉਹ ਮਾਮਲੇ ਜੋ ਚੁੱਪ ਬੈਠਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ
ਥੀਏਟਰ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਬਿਹਤਰ ਤਰੀਕਾ
ਅਧਿਆਇ 10: ਮੌਤ, ਵਾਪਸੀ, ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸਰਹੱਦੀ ਭੂਮੀ
ਸਰਹੱਦੀ ਪਲ
ਇੱਕ ਨੈਤਿਕ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਜੋਂ ਜੀਵਨ ਸਮੀਖਿਆ
ਮੀਟਿੰਗਾਂ, ਸੁਨੇਹੇ, ਅਤੇ ਵਾਪਸੀ ਦਾ ਆਦੇਸ਼
ਬਦਲਿਆ ਹੋਇਆ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦਾ ਹੈ
ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੀ ਫਾਈਲ ਅਤੇ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦਾ ਸਵਾਲ
ਅਧਿਆਇ 11: ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਅਤੇ ਚੋਣ ਦੇ ਸਵਾਲ ਵਿਚਕਾਰ
ਦਾਅਵਾ: ਚੇਤਨਾ ਦਾ ਇੱਕ ਉਡੀਕ ਕਮਰਾ
ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ: ਸਰਹੱਦ ਤੋਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ
ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਮਤਲਬ ਦਬਾਅ ਹੇਠ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ
ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਜਨਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਨਮੂਨੇ
ਬਾਕੀ ਬਚੇ ਸਵਾਲ: ਆਜ਼ਾਦੀ, ਦੁੱਖ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ
ਅਧਿਆਇ 12: ਕਲੀਸ਼ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਰਮ
ਦਾਅਵਾ: ਕਰਮ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਵਜੋਂ, ਇੱਕ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡੀ ਵੈਂਡਿੰਗ ਮਸ਼ੀਨ ਨਹੀਂ
ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ: ਪਰਿਵਾਰਾਂ, ਡਰਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਣਾ
ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਨੈਤਿਕ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਲੋੜ ਕਿਉਂ ਹੈ
ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਆਦਤਾਂ ਦੇ ਵਾਹਕ ਵਜੋਂ ਆਤਮਾ
ਬਾਕੀ ਬਚੇ ਸਵਾਲ: ਨਿਆਂ, ਹਮਦਰਦੀ, ਅਤੇ ਵਿਆਖਿਆ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ
ਅਧਿਆਇ 13: ਧੋਖਾਧੜੀ, ਲੋਕਧਾਰਾ, ਅਤੇ ਸ਼ੱਕ ਦਾ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ

    - ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਕੱਟ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ
    - ਲੋਕ-ਕਥਾਵਾਂ, ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਹਾਣੀਆਂ, ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਰੂਪ
    - ਧੋਖਾਧੜੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ
    - ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ੱਕ ਦਾ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ
    - ਫਿਲਟਰਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀ ਬਚਦਾ ਹੈ
- ਅਧਿਆਇ 14: ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਫਾਈਲ
    - ਦਾਅਵਾ: ਉਤਸੁਕਤਾ ਸਭ ਤੋਂ ਇਮਾਨਦਾਰ ਅੰਤ ਹੈ
    - ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ: ਉਹ ਨਮੂਨੇ ਜੋ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ
    - ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਮਨ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਜਾਅਲਸਾਜ਼ ਹੈ
    - ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਜੇਕਰ ਧਾਗਾ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ
    - ਬਾਕੀ ਬਚੇ ਸਵਾਲ: ਫਾਈਲ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰੱਖਣਾ ਹੈ
- ਅੰਤਿਮ ਵਿਚਾਰ: ਫਾਈਲ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰੱਖਣਾ

ਪੁਨਰਜਨਮ ਫਾਈਲਾਂ: ਅਜੀਬ ਯਾਦਾਂ, ਲੁਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੌਣ ਸੀ ਇਸਦਾ ਰਹੱਸ

ਜੈਸਮੀਨ ਪਾਰਟਲੋ

ਵਿਸ਼ਾ - ਸੂਚੀ

ਅਧਿਆਇ 1: ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣਾ ਸਵਾਲ

1.1 ਸਿਧਾਂਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ: ਪਹਿਲੇ ਸੁਰਾਗ

1.2 ਪੂਰਵਜ ਜੋ ਵਾਪਸ ਆਏ

1.3 ਸੁਪਨੇ, ਨਾਮ, ਅਤੇ ਵਾਪਸੀ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ

1.4 ਬੱਚੇ ਪਹਿਲਾਂ ਫਾਈਲ ਕਿਉਂ ਦਰਜ ਕਰਦੇ ਹਨ

1.5 ਪੁਰਾਣਾ ਸਵਾਲ ਇੱਕ ਆਧੁਨਿਕ ਜਾਂਚ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ

ਅਧਿਆਇ 2: ਭਾਰਤ, ਯੂਨਾਨ, ਅਤੇ ਵਾਪਸੀ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਸਿਧਾਂਤ

2.1 ਜਦੋਂ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਇੱਕ ਲਿਖਤੀ ਕੇਸ ਬਣ ਗਿਆ

2.2 ਭਾਰਤ ਦਾ ਨੈਤਿਕ ਇੰਜਣ: ਕਰਮ ਅਤੇ ਵਾਪਸੀ

2.3 ਬੁੱਧ ਧਰਮ ਦਾ ਰੈਡੀਕਲ ਸੋਧ: ਸਥਿਰ ਆਤਮਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਪੁਨਰ ਜਨਮ
2.4 ਯੂਨਾਨ ਦੇ ਫ਼ਿਲਾਸਫ਼ਰਾਂ ਨੇ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪਰਖਿਆ
2.5 ਇਹ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਫਾਈਲਾਂ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡੇ ਗਏ ਸਵਾਲ

ਅਧਿਆਇ 3: ਪੱਛਮੀ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਭੁੱਲੇ ਹੋਏ ਧਾਰੇ

3.1 ਯੂਨਾਨ, ਰੋਮ, ਅਤੇ ਵਾਪਸੀ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪੱਛਮੀ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ
3.2 ਮੁੱਢਲੀ ਈਸਾਈਅਤ ਅਤੇ ਪੂਰਵ-ਹੋਂਦ ਦਾ ਵਿਵਾਦਿਤ ਸਵਾਲ
3.3 ਲੁਕਵੇਂ ਕਰੰਟ: ਰਹੱਸਵਾਦ, ਕਬਾਲਾ, ਅਤੇ ਮੱਧਕਾਲੀ ਬਚਾਅ
3.4 ਪੁਨਰਜਾਗਰਣ ਅਤੇ ਰੋਮਾਂਟਿਕ ਪੁਨਰ ਸੁਰਜੀਤੀ: ਆਤਮਾ ਫਿਰ ਤੋਂ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ
3.5 ਅਧਿਆਤਮਵਾਦ, ਥੀਓਸੋਫੀ, ਅਤੇ ਆਧੁਨਿਕ ਪੱਛਮੀ ਵਾਪਸੀ

ਅਧਿਆਇ 4: ਉਹ ਬੱਚਾ ਜੋ ਯਾਦ ਰੱਖਦਾ ਹੈ

4.1 ਜਦੋਂ ਗਵਾਹ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ

4.2 ਪੈਟਰਨ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਲੱਭਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ
4.3 ਪਹਿਲਾ ਨਿਯਮ: ਖੋਜ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰੋ
4.4 ਡਰ, ਫੋਬੀਆ, ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੀ ਯਾਦ
4.5 ਕਥਿਤ ਸਾਬਕਾ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ

ਅਧਿਆਇ 5: ਜਨਮ ਚਿੰਨ੍ਹ, ਜ਼ਖ਼ਮ, ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਇੱਕ ਰਿਕਾਰਡ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ

5.1 ਜਦੋਂ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਕਹਾਣੀ ਤੋਂ ਚਮੜੀ ਵੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ
5.2 ਸਟੀਵਨਸਨ ਫਾਈਲਾਂ ਅਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀਕਰਨ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ
5.3 ਜ਼ਖ਼ਮ ਜੋ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਜਾਪਦੇ ਹਨ
5.4 ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਦਾ ਜਾਲ: ਪੈਟਰਨਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਦੇਖਣਾ
5.5 ਇੱਕ ਸੰਭਾਵੀ ਪੁਰਾਲੇਖ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਰੀਰ

ਅਧਿਆਇ 6: ਨਾਮ, ਨਕਸ਼ੇ, ਅਤੇ ਤਸਦੀਕ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ

6.1 ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਇੱਕ ਲੀਡ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ

6.2 ਨਾਮ, ਉਪਨਾਮ, ਅਤੇ ਨੇੜੇ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਦਾ ਜਾਲ

6.3 ਮੈਮੋਰੀ ਤੋਂ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਕਸ਼ੇ

6.4 ਗਵਾਹ, ਦਸਤਾਵੇਜ਼, ਅਤੇ ਖੋਜ ਦਾ ਕ੍ਰਮ

6.5 ਤਸਦੀਕ ਥ੍ਰੈਸ਼ਹੋਲਡ

ਅਧਿਆਇ 7: ਉਹ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਜੋ ਕਿਸੇ ਨੇ ਨਹੀਂ ਸਿਖਾਈਆਂ

7.1 ਦਾਅਵਾ: ਕਲਾਸਰੂਮ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇੱਕ ਭਾਸ਼ਾ

7.2 ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ: ਜਦੋਂ ਸ਼ਬਦ ਕਿਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ

7.3 ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਭੁੱਲਿਆ ਹੋਇਆ ਐਕਸਪੋਜਰ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਪੈਟਰਨ-ਮੇਕਿੰਗ

7.4 ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਇੱਕ ਆਦਤ ਜੋ ਜੀਵਨ ਭਰ ਚੱਲਦੀ ਹੈ
7.5 ਸਵਾਲ ਜੋ ਬਾਕੀ ਹਨ: ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਕੀ ਗਿਣਿਆ ਜਾਵੇਗਾ?

ਅਧਿਆਇ 8: ਡਰ, ਪ੍ਰਤਿਭਾ, ਅਤੇ ਸਦਮੇ ਦੇ ਗੂੰਜ

8.1 ਜਦੋਂ ਕਹਾਣੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਡਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ
8.2 ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਜੋ ਆਮ ਸਿਖਲਾਈ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਜਾਪਦੇ ਹਨ
8.3 ਗਵਾਹ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਰੀਰ
8.4 ਆਕਰਸ਼ਣ, ਨਫ਼ਰਤ, ਅਤੇ ਭਾਵਨਾ ਦਾ ਭੂਗੋਲ
8.5 ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਨਿਸ਼ਚਤਤਾ ਦੇ ਇਲਾਜ

ਅਧਿਆਇ 9: ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਰੰਗਮੰਚ

9.1 ਟ੍ਰਾਂਸ ਰੂਮ ਤੋਂ ਮੈਮੋਰੀ ਦਾਅਵਿਆਂ ਤੱਕ
9.2 ਮਸ਼ਹੂਰ ਸੈਸ਼ਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ

9.3 ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਹਿਪਨੋਟਿਸਟ ਦਾ ਪਰਛਾਵਾਂ
9.4 ਸਬੂਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇਲਾਜ
9.5 ਉਹ ਮਾਮਲੇ ਜੋ ਚੁੱਪ ਬੈਠਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ
9.6 ਥੀਏਟਰ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਬਿਹਤਰ ਤਰੀਕਾ

ਅਧਿਆਇ 10: ਮੌਤ, ਵਾਪਸੀ, ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸਰਹੱਦੀ ਭੂਮੀ

10.1 ਸਰਹੱਦੀ ਪਲ
10.2 ਇੱਕ ਨੈਤਿਕ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਜੋਂ ਜੀਵਨ ਸਮੀਖਿਆ
10.3 ਮੀਟਿੰਗਾਂ, ਸੁਨੇਹੇ, ਅਤੇ ਵਾਪਸੀ ਆਰਡਰ
10.4 ਬਦਲਿਆ ਹੋਇਆ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦਾ ਹੈ
10.5 ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੀ ਫਾਈਲ ਅਤੇ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦਾ ਸਵਾਲ

ਅਧਿਆਇ 11: ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਅਤੇ ਚੋਣ ਦੇ ਸਵਾਲ ਵਿਚਕਾਰ

11.1 ਦਾਅਵਾ: ਚੇਤਨਾ ਦਾ ਇੱਕ ਉਡੀਕ ਕਮਰਾ

11.2 ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ: ਸਰਹੱਦ ਤੋਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ

11.3 ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਦਬਾਅ ਹੇਠ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਅਰਥ

11.4 ਪੁਨਰਜਨਮ ਵਿਆਖਿਆ: ਜਨਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਨਮੂਨੇ

11.5 ਸਵਾਲ ਜੋ ਬਾਕੀ ਹਨ: ਆਜ਼ਾਦੀ, ਦੁੱਖ, ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ

ਅਧਿਆਇ 12: ਕਲੀਸ਼ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਰਮ

12.1 ਦਾਅਵਾ: ਕਰਮ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਵਜੋਂ, ਇੱਕ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡੀ ਵੈਂਡਿੰਗ ਮਸ਼ੀਨ ਨਹੀਂ

12.2 ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ: ਪਰਿਵਾਰਾਂ, ਡਰਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਣਾ

12.3 ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਨੈਤਿਕ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਲੋੜ ਕਿਉਂ ਹੈ

12.4 ਪੁਨਰਜਨਮ ਵਿਆਖਿਆ: ਆਦਤਾਂ ਦੇ ਵਾਹਕ ਵਜੋਂ ਆਤਮਾ

12.5 ਸਵਾਲ ਜੋ ਬਾਕੀ ਹਨ: ਨਿਆਂ, ਦਇਆ, ਅਤੇ ਵਿਆਖਿਆ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ

ਅਧਿਆਇ 13: ਧੋਖਾਧੜੀ, ਲੋਕਧਾਰਾ, ਅਤੇ ਸ਼ੱਕ ਦਾ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ

13.1 ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਕੱਟ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ

13.2 ਲੋਕਧਾਰਾ, ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਹਾਣੀਆਂ, ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਰੂਪ

13.3 ਧੋਖਾਧੜੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ

13.4 ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ੱਕ ਦਾ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ

13.5 ਫਿਲਟਰਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀ ਬਚਦਾ ਹੈ

ਅਧਿਆਇ 14: ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਫਾਈਲ

14.1 ਦਾਅਵਾ: ਉਤਸੁਕਤਾ ਸਭ ਤੋਂ ਇਮਾਨਦਾਰ ਅੰਤ ਹੈ

14.2 ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ: ਉਹ ਨਮੂਨੇ ਜੋ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ

14.3 ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਮਨ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਜਾਅਲਸਾਜ਼ ਹੈ
14.4 ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਜੇਕਰ ਧਾਗਾ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ
14.5 ਸਵਾਲ ਜੋ ਬਾਕੀ ਹਨ: ਫਾਈਲ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰੱਖਣਾ ਹੈ

ਅੰਤਿਮ ਵਿਚਾਰ: ਫਾਈਲ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰੱਖਣਾ

ਅਧਿਆਇ 1: ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣਾ ਸਵਾਲ

ਹਰ ਜਾਂਚ ਲਈ ਇੱਕ ਪਹਿਲੇ ਸਵਾਲ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਸਵਾਲ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਹੈ: ਕੀ ਚੇਤਨਾ ਸਰੀਰ ਨਾਲ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਇਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ? ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾਵਾਂ, ਦਿਮਾਗ ਦੇ ਸਕੈਨ ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤੇ ਇੰਟਰਵਿਊਆਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ, ਮਨੁੱਖ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੌਤ, ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਅਤੇ ਵਾਪਸੀ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਰਸਮਾਂ ਬਣਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਦਫ਼ਨਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਥਾਵਾਂ, ਪੂਰਵਜਾਂ ਦੇ ਅਭਿਆਸ, ਅਤੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਮਿਥਿਹਾਸ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਸਭਿਆਚਾਰਾਂ ਮੌਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਰੁਕਣ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦੀਆਂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਰ ਲੰਘਣ, ਕੱਪੜੇ ਬਦਲਣ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਾਮ ਹੇਠ ਵਾਪਸੀ ਵਜੋਂ ਦੇਖਿਆ।

ਦਾਅਵਾ: ਕੁਝ ਮੁੱਢਲੇ ਮਨੁੱਖੀ ਸਮਾਜਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜੀਵਨ ਜੀ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰੇ ਸਿਧਾਂਤ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਇਹ ਪੂਰਵਜਾਂ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਕਈ ਵਾਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਸ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ,

ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਇਸ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਿ ਬੱਚੇ ਮੁਰਦਿਆਂ ਤੋਂ ਗੁਣ, ਯਾਦਾਂ ਜਾਂ ਫਰਜ਼ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ: ਪੁਰਾਤੱਤਵ ਖੋਜਾਂ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਸਾਲ ਪੁਰਾਣੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦਫ਼ਨਾਉਣ ਦੇ ਅਭਿਆਸਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਕੁਝ ਕਬਰਾਂ ਵਿੱਚ ਔਜ਼ਾਰ, ਭੋਜਨ, ਗਹਿਣੇ ਅਤੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਰੇ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਲਈ ਤਿਆਰੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਦੁਨੀਆ ਭਰ ਦੀਆਂ ਮੌਖਿਕ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚ, ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਵਾਪਸ ਪਰਤਣ ਵਾਲੇ ਦਾਦਾ-ਦਾਦੀ, ਯੋਧੇ, ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਜਾਂ ਗੁਆਚੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਆਧੁਨਿਕ ਇੰਟਰਨੈਟ ਕਹਾਣੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹ ਪੁਰਾਣੇ ਪੈਟਰਨ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਦੁਹਰਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸੰਪਰਕ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਇੱਕ ਸ਼ੱਕੀ ਇਹ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੁੱਖ, ਸੁਪਨਿਆਂ ਅਤੇ ਅੰਤਮਤਾ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਮਨੁੱਖੀ ਇਨਕਾਰ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੀਵਤ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਵਾਲੇ ਬੱਚੇ ਦਾ ਨਾਮ ਇੱਕ ਮ੍ਰਿਤਕ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਹਾਣੀ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਵਧ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸਮਾਨਤਾ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਬਣ ਜਾਂਦੀ।

ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਜੇਕਰ ਪੁਨਰਜਨਮ ਅਸਲ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਨਮੂਨੇ ਮਨੁੱਖਤਾ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਦੇਖਣ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਰਸਮੀ ਵਿਗਿਆਨ ਕੋਲ ਇਸਦੇ ਲਈ ਭਾਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਸਵਾਲ ਜੋ ਬਾਕੀ ਹਨ: ਕੀ ਇਹ ਪੁਰਾਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸਬੂਤ ਹਨ, ਜਾਂ ਇਹ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਕਾਢਾਂ ਹਨ? ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਸਭਿਆਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਵਿਚਾਰ ਕਿਉਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ? ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਵਾਪਸੀ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਇੰਨਾ ਪੁਰਾਣਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਪੂਰਵਜ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਿਸ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ?

ਸਿਧਾਂਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ: ਪਹਿਲੇ ਸੁਰਾਗ

ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੀਉਂਦੇ ਰਹਿਣ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣਾ ਸਬੂਤ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਇਹ ਕਬਰਾਂ, ਵਸਤੂਆਂ ਅਤੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਮਨੁੱਖੀ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

ਦਾਅਵਾ

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਨੂੰ ਫ਼ਲਸਫ਼ੇ, ਧਰਮ ਗ੍ਰੰਥ, ਜਾਂ ਰਸਮੀ ਸਿਧਾਂਤ ਵਿੱਚ ਸੰਗਠਿਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ, ਮਨੁੱਖ ਮੌਤ ਨੂੰ ਅਲੋਪ ਹੋਣ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਮੰਨਦੇ ਸਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਸੁਰਾਗ ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੇ ਗਏ ਦਲੀਲਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਹ ਇਸ਼ਾਰੇ ਹਨ: ਇੱਕ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ, ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਵਿਵਸਥਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇੱਕ ਹੱਥ, ਹੱਡੀਆਂ ਉੱਤੇ ਖਿੰਡਿਆ ਹੋਇਆ ਲਾਲ ਰੰਗ, ਇੱਕ ਸੰਦ ਜੋ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਕੋਲ ਛੱਡਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਫੜ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਇਹ ਕੰਮ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਡੇ ਪੂਰਵਜ ਸਿਰਫ਼ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਅਣਦੇਖਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ: ਇਹ ਵਿਅਕਤੀ ਕਿੱਥੇ ਗਿਆ ਹੈ? ਇਸ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਪਰਛਾਵਾਂ ਹੈ। ਅਜੇ ਤੱਕ ਕੋਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਨਹੀਂ, ਅਜੇ ਤੱਕ ਨਿਯਮਾਂ ਵਾਲਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਇੱਕ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਕਿ ਸਵੈ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਗਤ ਅੰਤ ਤੋਂ ਪਰੇ ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇੱਕ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਲਈ, ਇਹ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਸਿਧਾਂਤ ਦੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪੈਟਰਨ। ਧਰਮ ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਨੁੱਖੀ ਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਾਲ ਦੂਰੀਆਂ ਅਤੇ ਸਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੌਤ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਧੂਰੇ ਸਬੂਤ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਗਈ ਹੋਵੇ।

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ

ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਦਫ਼ਨਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਥਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਅਕਸਰ ਹੱਡੀਆਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪੁਰਾਤੱਤਵ-ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਨੂੰ ਪੱਥਰ ਦੇ ਔਜ਼ਾਰ, ਗੋਲੇ, ਮਣਕੇ, ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੇ ਅਵਸ਼ੇਸ਼, ਗੇਰੂ ਰੰਗ,

ਹਥਿਆਰ ਅਤੇ ਭੋਜਨ ਭੇਟਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਲਾਸ਼ਾਂ ਮਿਲੀਆਂ ਹਨ। ਕੁਝ ਕਬਰਾਂ ਵਿੱਚ, ਮੁਰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨੀਂਦ, ਯਾਤਰਾ ਜਾਂ ਸਮਾਰੋਹ ਲਈ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਇਹਨਾਂ ਚੋਣਾਂ ਲਈ ਮਿਹਨਤ, ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਨਿਵੇਸ਼ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ।

ਅਜਿਹੇ ਸਬੂਤ ਅਜੀਬ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮਨੁੱਖੀ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਵਿਹਾਰਕ ਸਮਾਜ ਜੋ ਬਚਾਅ ਲਈ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਰਥਹੀਣ ਰਸਮਾਂ 'ਤੇ ਊਰਜਾ ਬਰਬਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਰਸਮ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਉਦੇਸ਼ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਵਸਤੂਆਂ ਪਛਾਣ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਖੇਤਰ ਲਈ ਤੋਹਫ਼ੇ, ਜਾਂ ਨਿਰੰਤਰ ਹੋਂਦ ਲਈ ਪ੍ਰਬੰਧ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ।

ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਪਰ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁੱਢਲੇ ਮਨੁੱਖ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਮੌਤ ਨੇ ਸ਼ਖ਼ਸੀਅਤ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਿਟਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਦੇ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਸਰੀਰ ਦੇ ਹਿੱਲਣਾ ਬੰਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ "ਕੁਝ" ਫਾਈਲ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾ ਸੁਰਾਗ ਹੈ।

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ

ਇੱਕ ਸ਼ੱਕੀ ਪਾਠ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦਫ਼ਨਾਉਣ ਨਾਲ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ, ਜਾਂ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਪਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵੀ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਕਬਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੰਦ ਬਚਾਅ ਦੀ ਬਜਾਏ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਰੰਗਦਾਰ ਰਸਮੀ ਸਫਾਈ, ਸਮੂਹ ਪਛਾਣ, ਜਾਂ ਸੋਗ ਨੂੰ ਦਰਸਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਰੱਖਿਆ ਸਰੀਰ ਸਫਾਈ, ਮੈਲਾ ਢੋਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਡਰ, ਜਾਂ ਮ੍ਰਿਤਕਾਂ ਦਾ ਸਨਮਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸੋਗ ਵੀ ਅਰਥ ਦਾ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਖੋਜੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਪਿਆਰਾ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੀਵਤ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਸਮਾਰੋਹ ਨੁਕਸਾਨ ਨੂੰ ਸਹਿਣਯੋਗ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਲੋੜ ਦੇ ਕਿ ਵਿਅਕਤੀ ਵਾਪਸ ਆਵੇਗਾ। ਮਨੁੱਖ ਪ੍ਰਤੀਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਤੀਕ ਦਰਦ ਨੂੰ ਪ੍ਰਬੰਧਨਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ, ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਦਫ਼ਨਾਉਣ ਦੀਆਂ ਰਸਮਾਂ ਸਾਨੂੰ ਮੁਰਦਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਜਿਉਂਦਿਆਂ ਬਾਰੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੱਸ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਸਮਾਜਿਕ ਬੰਧਨਾਂ, ਦਰਜਾਬੰਦੀ, ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਸ਼ੱਕੀ ਦੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੈ: ਸ਼ਰਧਾ ਸਬੂਤ ਵਰਗੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਰਹੱਸ ਨੂੰ ਸਬੂਤ ਲਈ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ।

ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ

ਜੇਕਰ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਿੱਟੇ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇੱਕ ਸੰਭਾਵਨਾ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਦਫ਼ਨਾਉਣ ਦੀਆਂ ਰਸਮਾਂ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਲੈਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਸ਼ਾਇਦ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਭਾਈਚਾਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ ਜੋ ਆਮ ਸੋਗ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਨਹੀਂ ਸਨ: ਮੁਰਦਿਆਂ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦੇ ਸੁਪਨੇ, ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੇਚੈਨ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਗੁਆਚੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਵਰਗੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣਾ, ਜਾਂ ਨਵੇਂ ਜਨਮਾਂ ਰਾਹੀਂ "ਵਾਪਸ ਆਉਣ" ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ।

ਅਜਿਹੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ, ਦਫ਼ਨਾਉਣ ਦੀਆਂ ਰਸਮਾਂ ਦੇ ਦੋ ਉਦੇਸ਼ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਸਨਮਾਨ ਕਰਦੇ ਸਨ ਜੋ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਤਬਦੀਲੀ ਨੂੰ ਵੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ। ਸਰੀਰ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਪਛਾਣ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਔਜ਼ਾਰ, ਗਹਿਣੇ, ਅਤੇ ਭੇਟਾਂ ਇੱਕ ਸਥਾਈ ਵਿਦਾਈ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇੱਕ ਰਸਤੇ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ।

ਇਹ ਵਿਆਖਿਆ ਪਾਠਕ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੀ। ਇਹ ਪਾਠਕ ਨੂੰ ਪੈਟਰਨ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਲਈ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਮੁੱਢਲੀ ਮਨੁੱਖਤਾ ਵਿੱਚ, ਮੌਤ ਨੂੰ ਅਕਸਰ ਇੱਕ ਕੰਧ ਵਾਂਗ ਘੱਟ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਾਂਗ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਪੁਨਰਜਨਮ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਤਰੀਕਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਪੁਰਖਿਆਂ ਨੇ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਨਾਮ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸੀ।

ਸਵਾਲ ਜੋ ਬਾਕੀ ਹਨ

ਮਾਮਲਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਬੂਤ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹਨ ਪਰ ਅਧੂਰੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਕਬਰ ਦੇਖਭਾਲ ਦਿਖਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਆਪਣਾ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦੀ। ਇੱਕ ਪਿੰਜਰ ਦੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਸ਼ੈੱਲ ਹਾਰ ਪਿਆਰ, ਦਰਜਾ, ਸੁਰੱਖਿਆ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਹੋਂਦ ਲਈ ਤਿਆਰੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕੋ ਵਸਤੂ ਇਸਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤੇ ਗਏ ਲੈਂਸ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਕਈ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਡੂੰਘਾ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਪੈਟਰਨ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਕਿਉਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਭੂਗੋਲ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਵੱਖ ਕੀਤੇ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਸਮੂਹਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਰਸਮਾਂ ਕਿਉਂ ਵਿਕਸਤ ਕੀਤੀਆਂ ਜੋ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੀਆਂ ਸਨ ਕਿ ਮੁਰਦੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਗਏ ਸਨ? ਕੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਕਾਂ ਨਾਲ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ, ਜਾਂ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲ ਰਹੇ ਸਨ - ਬੱਚੇ ਜੋ ਪੁਰਵਜਾਂ ਵਾਂਗ ਬੋਲਦੇ ਸਨ, ਸੁਪਨੇ ਜੋ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ ਵਰਗੇ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਜਾਂ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੇ ਗੁਣ ਜੋ ਪਰਿਵਾਰਕ ਲਾਈਨਾਂ ਰਾਹੀਂ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਜਾਪਦੇ ਸਨ? ਇਹ ਸਵਾਲ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਹੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਇਹ ਇਸਨੂੰ ਤਿੱਖਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਬਣਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮਨੁੱਖਤਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਸੁਰਾਗ ਛੱਡ ਰਹੀ ਸੀ। ਕੀ ਉਹ ਸੁਰਾਗ ਕਲਪਨਾ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਵਾਪਸੀ ਵੱਲ, ਇਹ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋਵੇਗੀ।

ਵਾਪਸ ਆਏ ਪੁਰਵਜ

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪਰੰਪਰਾਗਤ ਸਮਾਜਾਂ ਵਿੱਚ, ਮੁਰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੂਰ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜੀਉਂਦੇ ਲੋਕਾਂ ਰਾਹੀਂ ਵਾਪਸ ਆਉਣਗੇ।

ਦਾਅਵਾ

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪਰੰਪਰਾਗਤ ਸਮਾਜਾਂ ਵਿੱਚ, ਜਨਮ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਣਜਾਣ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਆਉਣ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਨਵਜੰਮੇ ਬੱਚੇ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਉਡੀਕੇ ਜਾ ਰਹੇ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ: ਕੌਣ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਹੈ? ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੰਕੇਤਾਂ ਲਈ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਬੱਚੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਜਾਣਿਆ-ਪਛਾਣਿਆ ਜਨਮ ਚਿੰਨ੍ਹ, ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਜ਼ਰ, ਵਾਰ-ਵਾਰ ਇਸ਼ਾਰਾ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਸੁਭਾਅ ਜਿਸਨੂੰ ਅਣਡਿੱਠਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਇੱਕ ਗੈਰ-ਰਸਮੀ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾ ਸੁਰਾਗ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਰਸਮੀ ਸਿਧਾਂਤ ਵਰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਅਕਸਰ, ਇਹ ਇੱਕ ਵਿਹਾਰਕ ਪਰਿਵਾਰਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਜੋਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ: ਦਾਦੀ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ ਹੈ, ਚਾਚਾ ਦੁਬਾਰਾ ਆਇਆ ਹੈ, ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੇ ਇਹ ਘਰ ਚੁਣਿਆ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਪੂਰਵਜ ਦਾ ਨਾਮ, ਜਾਇਦਾਦ, ਫਰਜ਼, ਜਾਂ ਸਮਾਜਿਕ ਭੂਮਿਕਾ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਬਾਹਰਲੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ, ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਜਾਪ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਭਾਈਚਾਰੇ ਲਈ ਇਹ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਮਾਨਤਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਪਛਾਣ ਵਿੱਚ ਬੁਣੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ

ਪੂਰਵਜਾਂ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਅਫਰੀਕਾ, ਏਸ਼ੀਆ, ਅਮਰੀਕਾ ਅਤੇ ਆਰਕਟਿਕ ਦੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਸਮੇਤ ਵਿਆਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਖਰੇ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਕੁਝ ਭਾਈਚਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਨੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰ

ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਆਦਤਾਂ, ਗਰਭ ਅਵਸਥਾ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਸੁਪਨੇ, ਜਾਂ ਬੋਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬੱਚੇ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਬਿਆਨ ਵੇਖੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਹ ਪੈਟਰਨ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਧਰਮ, ਇੱਕ ਧਰਮ ਗ੍ਰੰਥ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਸਭਿਅਤਾ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਕੁਝ ਸਵਦੇਸ਼ੀ ਅਤੇ ਪਰੰਪਰਾਗਤ ਸੱਭਿਆਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ, ਨਾਮਕਰਨ ਪ੍ਰਥਾਵਾਂ ਇਸ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਦਾ ਸਨਮਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਲਈ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਅਕਤੀ ਵੰਸ਼ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕਦੇ-ਕਦੇ, ਦਾਅਵਾ ਉਦੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਬੱਚਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਡਰ, ਤਰਜੀਹ, ਹੁਨਰ, ਜਾਂ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਲਗਾਵ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਖਾਤਿਆਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਮਨੁੱਖੀ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਉਸੇ ਅਣਸੁਲਝੀ ਫਾਈਲ 'ਤੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਉਂਗਲਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਵਾਂਗ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ

ਇੱਕ ਸ਼ੱਕੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਿਸੇ ਸਧਾਰਨ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ: ਪਰਿਵਾਰ ਪੈਟਰਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਮਸ਼ੀਨਾਂ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਸੋਗ ਤਾਜ਼ਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੀਵਤ ਅਕਸਰ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਚਿਹਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮਰੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਨਵਜੰਮੇ ਬੱਚੇ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਦਾਦਾ ਜੀ ਦੇ ਭਰਵੱਟੇ ਵਰਗਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਜ਼ਿੱਦ ਇੱਕ ਮਾਸੀ ਦੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਗੁੱਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਤੁਲਨਾ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਹੀ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸਹਾਇਕ ਵੇਰਵੇ ਇਕੱਠੇ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੋ ਫਿੱਟ ਨਹੀਂ ਬੈਠਦੇ।

ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਇਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਤੇਜ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਭਾਈਚਾਰਾ ਪੁਰਵਜਾਂ ਦੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਉਮੀਦ ਰਾਹੀਂ ਆਮ ਸਮਾਨਤਾ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਕਹਾਣੀਆਂ ਦੁਹਰਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਾਲਿਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ

ਹਨ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਘਰ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਭੇਜੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਪਰਿਵਾਰਕ ਸੱਚਾਈ ਨਹੀਂ ਬਣ ਜਾਂਦੀ। ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਬੇਈਮਾਨੀ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਸਮਾਜਿਕ ਹੈ, ਸੋਗ ਰਚਨਾਤਮਕ ਹੈ, ਅਤੇ ਪਛਾਣ ਉਹਨਾਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਆਕਾਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਲੋਕ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਬੱਚਾ ਆਪਣੇ ਲਈ ਜਵਾਬ ਦੇ ਸਕੇ।

ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ

ਜੇਕਰ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਚੇਤਨਾ ਦੀ ਇੱਕ ਅਸਲ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਪੂਰਵਜ-ਵਾਪਸੀ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਇਸਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਰੂਪਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਦੂਰ ਦੀ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਆਤਮਾ ਦੇ ਮੁੜ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਵਾਪਸੀ ਪਰਿਵਾਰਕ ਲਾਈਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਬੰਧਨ, ਅਧੂਰੀਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ, ਅਤੇ ਯਾਦ ਕੀਤੀਆਂ ਭੂਮਿਕਾਵਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਤਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਘਰ ਉਹ ਪੜਾਅ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਸਬੰਧ ਚੁੱਪਚਾਪ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਨਾਮ ਹੇਠ ਮੁੜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਸਮਝਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰੇਗਾ ਕਿ ਕੁਝ ਦਾਅਵੇ ਸਿਰਫ਼ ਸਰੀਰਕ ਸਮਾਨਤਾ 'ਤੇ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਸ਼ਖਸੀਅਤ, ਲਗਾਵ ਅਤੇ ਵਿਵਹਾਰ 'ਤੇ ਵੀ ਕੇਂਦਰਿਤ ਹਨ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਬਿਨਾਂ ਸਿਖਾਏ ਕਿਸੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਦੇ ਔਜ਼ਾਰਾਂ, ਗੀਤਾਂ, ਆਦਤਾਂ ਜਾਂ ਮਨਪਸੰਦ ਥਾਵਾਂ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ, ਇਹ ਸੋਗ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਿਤ ਸੰਜੋਗ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਸਗੋਂ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹਨ। ਮਾਮਲਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਸੰਭਾਵਨਾ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਮਜਬੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹੈ।

ਸਵਾਲ ਜੋ ਬਾਕੀ ਹਨ

ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਥਾਈ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਭੂਗੋਲ, ਭਾਸ਼ਾ ਅਤੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੁਆਰਾ ਵੱਖ ਕੀਤੇ ਭਾਈਚਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪੂਰਵਜਾਂ-ਵਾਪਸੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਿਉਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕੀ ਇਹ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ

ਸੋਗ ਮਨਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਦੀਆਂ ਸੁਤੰਤਰ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਹਨ, ਜਾਂ ਕੀ ਇਹ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦੁਹਰਾਏ ਗਏ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆਵਾਂ ਹਨ? ਸਿਰਫ਼ ਸਮਾਨਤਾ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ, ਪਰ ਇਹ ਵਰਤਾਰੇ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ।

ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਵਾਲ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਵਾਪਸੀ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਬਹੁਤ ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ 'ਤੇ ਕਿਉਂ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ? ਇੱਕ ਸੰਭਾਵਨਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਬਚਪਨ ਉਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਲਪਨਾ, ਪਰਿਵਾਰਕ ਪ੍ਰਭਾਵ, ਅਤੇ ਪਛਾਣ ਨਿਰਮਾਣ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਤਰਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੰਭਾਵਨਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ, ਜੇਕਰ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਆਮ ਜੀਵਨ ਅਨੁਭਵ ਦੇ ਇਸ ਨੂੰ ਢੱਕਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੋਵਾਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਵਿਰਾਸਤ ਅਤੇ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਵਾਪਸੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਉਹ ਰਹੱਸ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਅਧਿਆਇ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ: ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਜਾਣੂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਪਛਾਣ ਰਹੇ ਹਾਂ?

ਸੁਪਨੇ, ਨਾਮ, ਅਤੇ ਵਾਪਸੀ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ

ਲਿਖਤੀ ਕੇਸ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਸੁਪਨੇ ਅਤੇ ਨਾਮਕਰਨ ਦੇ ਰਿਵਾਜ ਅਕਸਰ ਸ਼ੱਕੀ ਵਾਪਸੀ ਲਈ ਸਬੂਤ ਫਾਈਲ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸਨ।

ਦਾਅਵਾ

ਕਈ ਸੱਭਿਆਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ, ਸੰਭਾਵਿਤ ਵਾਪਸੀ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਸੰਕੇਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਸੁਪਨਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਮ੍ਰਿਤਕ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ, ਭੈਣ-ਭਰਾ, ਬਜ਼ੁਰਗ, ਜਾਂ ਬੱਚਾ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸਪੱਸ਼ਟਤਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਐਲਾਨ ਕਰਦਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ: ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਆ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਮੇਰੇ ਲਈ ਦੇਖੋ, ਜਾਂ ਇਹ ਨਾ ਭੁੱਲੋ ਕਿ ਮੈਂ ਕੌਣ ਹਾਂ। ਇਹਨਾਂ ਸੁਪਨਿਆਂ ਨੂੰ ਅਕਸਰ ਆਮ ਨੀਂਦ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰੇ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ

ਵਧੇਰੇ ਸੰਗਠਿਤ, ਵਧੇਰੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚਾਰਜ ਕੀਤੇ, ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਅਜੀਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਪਰਿਵਾਰਕ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚ, ਅਜਿਹੇ ਸੁਪਨੇ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਰਸਮੀ ਕੇਸ ਫਾਈਲ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਐਂਟਰੀ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਜਨਮ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਨਾਮ ਚੁਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਸਮਾਨਤਾ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਜੇਕਰ ਬੱਚੇ ਵਿੱਚ ਅਸਾਧਾਰਨ ਪਸੰਦਾਂ, ਡਰ, ਜਾਂ ਮਰੇ ਹੋਏ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿਕਸਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਅਸਲ ਸੁਪਨੇ ਨੂੰ ਸੰਜੋਗ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇ ਭੜਕਣ ਵਜੋਂ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ

ਇਹ ਉਤਸੁਕ ਪੈਟਰਨ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਖੇਤਰ ਜਾਂ ਧਰਮ ਤੱਕ ਸੀਮਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੁਝ ਆਦਿਵਾਸੀ, ਅਫ਼ਰੀਕੀ, ਏਸ਼ੀਆਈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਮੈਡੀਟੇਰੀਅਨ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚ, ਜਨਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਨੂੰ ਮੁਰਦਿਆਂ ਤੋਂ ਅਰਥਪੂਰਨ ਘੋਸ਼ਣਾਵਾਂ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਗਰਭਵਤੀ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ, ਦਾਦਾ-ਦਾਦੀ, ਜਾਂ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਇੱਕ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਸੁਆਗਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਿਣ, ਇੱਕ ਖਾਸ ਨਾਮ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ, ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਜੀਵਨ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਦਾ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਬੱਚਾ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸੁਪਨਾ ਨਾਮਕਰਨ, ਪਰਿਵਾਰਕ ਭੂਮਿਕਾ, ਜਾਂ ਰਸਮੀ ਮਾਨਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਭਾਈਚਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਦਾ ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਦਾ ਸਨਮਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ; ਨਾਮ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ ਇਸ ਪੈਟਰਨ ਦੇ ਦੁਹਰਾਓ ਵਿੱਚ ਹੈ: ਸੁਪਨਾ, ਜਨਮ, ਨਾਮਕਰਨ, ਮਾਨਤਾ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ, ਹਰੇਕ ਘਟਨਾ ਆਮ ਲੱਗ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸੱਭਿਆਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਸਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲਏ ਜਾਣ 'ਤੇ, ਪੈਟਰਨ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਬੇਤਰਤੀਬ ਕਲਪਨਾ ਵਜੋਂ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ

ਇੱਕ ਸ਼ੱਕੀ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਮਨ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰਲੋਕ ਤੋਂ ਨਹੀਂ। ਗਰਭ ਅਵਸਥਾ ਭਾਵਨਾਵਾਂ, ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ, ਚਿੰਤਾ ਅਤੇ ਉਮੀਦ ਨੂੰ ਤੇਜ਼ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸੋਗ ਵੀ ਇਹੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੁਪਨੇ ਅਕਸਰ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਜੀਵਨ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਯਕੀਨਨ ਨਾਟਕਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਵਸਥਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਮ੍ਰਿਤਕ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਦਾ ਸੋਗ ਮਨਾ ਰਿਹਾ ਪਰਿਵਾਰ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਬਾਰੇ ਸੁਪਨੇ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਬੱਚੇ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਘਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਨਾਮਕਰਨ ਦੀਆਂ ਰਸਮਾਂ ਵੀ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਬੱਚੇ ਦਾ ਨਾਮ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਪਰਿਵਾਰ ਸਮਾਨਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਚੋਣ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਜਾਣਿਆ-ਪਛਾਣਿਆ ਸੰਕੇਤ, ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ, ਜਾਂ ਆਦਤ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਤਾਂਘ ਦੁਆਰਾ ਵਧਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਆਮ ਸਮਾਨਤਾ ਪਰਿਵਾਰਕ ਗਵਾਹੀ ਵਿੱਚ ਸਖ਼ਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ, ਵਾਪਸੀ ਦੇ ਸੁਪਨੇ ਮੁਰਦਿਆਂ ਦੇ ਸੁਨੇਹੇ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਸਗੋਂ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ, ਉਮੀਦ ਅਤੇ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਨੂੰ ਅਲੋਪ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਦੀ ਮਨੁੱਖੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਅਰਥਪੂਰਨ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਹਨ।

ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ

ਜੇਕਰ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਸੰਭਵ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਸੁਪਨੇ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬੇਤਰਤੀਬ ਤਸਵੀਰਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ, ਪਰ ਇੱਕ ਤਬਦੀਲੀ ਦੌਰਾਨ ਸੰਪਰਕ ਦੇ ਪਲ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜਨਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਇੱਕ ਸੀਮਾ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸੁਪਨੇ ਦੇਖਣਾ ਉਨ੍ਹਾਂ

ਕੁਝ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਰਾਹੀਂ ਚੇਤਨਾ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਰਾਦੇ, ਲਗਾਵ ਜਾਂ ਪਛਾਣ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਇਸ ਵਿਆਖਿਆ ਲਈ ਹਰ ਸੁਪਨੇ ਨੂੰ ਅਲੌਕਿਕ ਹੋਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸੁਪਨੇ ਨਿੱਜੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ: ਸੁਪਨੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਖਾਸ ਨਾਮ, ਅਸਾਧਾਰਨ ਬੇਨਤੀਆਂ, ਪਛਾਣਨਯੋਗ ਚਿੰਨ੍ਹ, ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਬੱਚੇ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਵੇਰਵੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਸੁਪਨਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਸੁਰਾਗ ਹੈ। ਅਸਲ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਬਾਅਦ ਦੇ ਸਬੂਤ ਇਸਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਸਦਾ ਖੰਡਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਇਸਨੂੰ ਸੰਜੋਗ ਅਤੇ ਸੰਚਾਰ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਉਸ ਬੇਚੈਨ ਜਗ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਲਟਕਦੇ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਸਵਾਲ ਜੋ ਬਾਕੀ ਹਨ

ਕੇਂਦਰੀ ਸਮੱਸਿਆ ਟੈਸਟਿੰਗ ਹੈ। ਇੱਕ ਸੁਪਨਾ ਜੋ ਬੱਚੇ ਦੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਦਿਖਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਕਮਜ਼ੋਰ ਸਬੂਤ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਤੱਥ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੁੜ ਵਿਵਸਥਿਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜਨਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਿਖਿਆ ਸੁਪਨਾ ਵਧੇਰੇ ਦਿਲਚਸਪ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਸੁਪਨਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੁਪਨੇ ਦੇਖਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਅਣਜਾਣ ਵੇਰਵੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਹੋਰ ਵੀ ਦਿਲਚਸਪ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਰਿਕਾਰਡ, ਗਵਾਹ ਅਤੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਸੁਤੰਤਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਕਈ ਸਵਾਲ ਅਜੇ ਵੀ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਹਨ। ਜਨਮ ਦੇ ਸੁਪਨੇ ਕਿੰਨੀ ਵਾਰ ਬੱਚੇ ਨਾਲ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਬੰਧ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ? ਕੀ ਪਰਿਵਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੁਪਨਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਅਸਫਲ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਣ ਦੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੰਭਾਵਨਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ? ਕੀ ਬੱਚੇ ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਬਿਆਨ ਬਿਨਾਂ ਸਿਖਲਾਈ ਦਿੱਤੇ ਸੁਪਨੇ ਦੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ? ਇਹ ਸਵਾਲ ਰਹੱਸ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਤਿੱਖਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਸੁਪਨੇ

ਵਾਪਸੀ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹਨ, ਤਾਂ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀਕਰਨ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਥਾ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਣਜਾਣ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਨ ਵੱਲ ਪਹਿਲਾ ਕਦਮ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਬੱਚੇ ਪਹਿਲਾਂ ਫਾਈਲ ਕਿਉਂ ਦਰਜ ਕਰਦੇ ਹਨ

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਬਿਰਤਾਂਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਬੱਚੇ ਜਲਦੀ ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਰਸਮੀ ਧਾਰਮਿਕ ਸਿਖਲਾਈ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ।

ਦਾਅਵਾ

ਬੱਚੇ ਪਹਿਲਾਂ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਫਾਈਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਅਕਸਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਇੱਕ ਸੂਝਵਾਨ ਕਹਾਣੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ, ਸਿੱਖਿਆ, ਜਾਂ ਸਮਾਜਿਕ ਉਦੇਸ਼ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਦਾ ਬੱਚਾ ਜੋ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, "ਉਹ ਮੇਰਾ ਘਰ ਨਹੀਂ ਸੀ," ਜਾਂ "ਮੇਰੀ ਦੂਜੀ ਮਾਂ" ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਕਲਪਨਾਤਮਕ ਵਜੋਂ ਖਾਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਕੁਝ ਬਿਰਤਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਅਣਡਿੱਠ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਬੱਚਾ ਉਹੀ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਖੇਡ-ਖੇਡ ਦੀ ਬਜਾਏ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੁਹਰਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਦਾਅਵਾ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਬਚਪਨ ਦਾ ਹਰ ਅਸਾਧਾਰਨ ਬਿਆਨ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮਜ਼ਬੂਤ ਦਾਅਵਾ ਛੋਟਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ: ਕੁਝ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਲੋਕਾਂ, ਥਾਵਾਂ, ਕਿੱਤਿਆਂ, ਪਰਿਵਾਰਾਂ, ਜਾਂ ਮੌਤਾਂ ਬਾਰੇ ਨਿੱਜੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਦੇ ਸੁਰ ਵਿੱਚ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਹ ਬਿਆਨ ਆਮ ਪਲਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਖਾਣਾ ਖਾਂਦੇ ਸਮੇਂ, ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਸਵਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ, ਫੋਟੋ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਜਾਂ ਸੁਪਨੇ ਤੋਂ ਜਾਗਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੇ ਆਪ ਆ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕੇਸ-ਫਾਈਲ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਬੱਚਾ ਪਹਿਲਾ ਗਵਾਹ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿ

ਬੱਚੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਅਸਧਾਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ

ਸਭ ਤੋਂ ਦਿਲਚਸਪ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਾਟਕੀ ਵਾਕ ਦੀ ਬਜਾਏ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੇ ਸਮੂਹ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਇੱਕ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਨਾਮ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਹਿੰਸਕ ਮੌਤ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਡਰ ਦਿਖਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਨਮ ਚਿੰਨ੍ਹ ਜਾਂ ਸਰੀਰਕ ਅੰਤਰ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਪਿਛਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਹਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਯਾਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮੌਤ ਵਿੱਚ ਸੱਟ ਲੱਗਦੀ ਹੈ।

ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਪਛਾਣ ਅਕਸਰ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਅਜਨਬੀਆਂ ਨਾਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਿੰਬੜ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਕਿਸੇ ਅਣਜਾਣ ਡਰ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਜੀਵਨ ਸਾਥੀ ਜਾਂ ਭੈਣ-ਭਰਾ ਲਈ ਸੋਗ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆਵਾਂ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਂਗ ਘੱਟ ਅਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚੋਂ ਅਧੂਰੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਣ ਵਾਂਗ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਪੈਟਰਨ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ: ਕੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਕਦੋਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿਸਨੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵੇਰਵੇ ਦੀ ਸੁਤੰਤਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ

ਇੱਕ ਸਾਵਧਾਨ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਨੂੰ ਅਸਾਧਾਰਨ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਮ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸੋਖਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਬਾਲਗਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂਬਾਤਾਂ, ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮਾਂ, ਪਰਿਵਾਰਕ ਝਗੜਿਆਂ, ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਅਤੇ ਫੁਸਫੁਸਾਈਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਸੁਣਦੇ ਹਨ ਜੋ ਬਾਲਗ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਟੁਕੜਿਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬਿਰਤਾਂਤ ਵਿੱਚ ਜੋੜ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਿਰਫ ਇਸ ਲਈ ਰਹੱਸਮਈ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਰੋਤ ਗੁੰਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।

ਕਲਪਨਾ ਵੀ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਅਕਸਰ ਕਲਪਨਾ ਅਤੇ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਤਰਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦੇ ਹਨ, ਨਕਲੀ ਪਛਾਣਾਂ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਲਗ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਮੋਹਰੀ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛ ਕੇ, ਨਾਟਕੀ ਜਵਾਬਾਂ ਨੂੰ ਇਨਾਮ ਦੇ ਕੇ, ਜਾਂ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਸੁਣਾ ਕੇ ਇੱਕ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਅਸਲ ਬਿਆਨ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਪਾਲਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ। ਕੁਝ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਵਿੱਚ, ਸੋਗ ਚੁੱਪਚਾਪ ਵਿਆਖਿਆ ਨੂੰ ਆਕਾਰ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ: ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਜੋ ਕਿਸੇ ਮਰੇ ਹੋਏ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਵਰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਉਸ 'ਤੇ "ਸੰਕੇਤਾਂ" ਲਈ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸੰਜੋਗ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ। ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਿਸੇ 'ਤੇ ਧੋਖੇ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਂਦੀ। ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਸਮਾਜਿਕ ਹੈ, ਬਚਪਨ ਸੁਝਾਅ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਮਾਨਦਾਰ ਲੋਕ ਆਮ ਸਮੱਗਰੀ ਤੋਂ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਰਥ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ

ਜੇਕਰ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਅਸਲੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਬਚਪਨ ਉਹ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਮੌਕਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਰਾਹੀਂ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮਾਮਲੇ ਪੰਜ ਅਤੇ ਸੱਤ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਫਿੱਕੇ ਪੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬੱਚੇ ਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਪਛਾਣ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਭਾਸ਼ਾ ਵਧੇਰੇ ਢਾਂਚਾਗਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਮਾਜਿਕ ਸਿੱਖਿਆ

ਮਜ਼ਬੂਤ ਕੰਟਰੋਲ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ, ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਇੱਕ ਪਾਤਰ ਦੀ ਕਾਢ ਨਹੀਂ ਕੱਢ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਪਛਾਣ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਲੈ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਅਜੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭੰਗ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਹੈ।

ਇਹ ਵਿਆਖਿਆ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਵੇਗੀ ਕਿ ਯਾਦਾਂ ਅਕਸਰ ਖੰਡਿਤ ਕਿਉਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ: ਪੂਰੀ ਕਹਾਣੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇੱਕ ਨਾਮ, ਦਿਸ਼ਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ, ਸੰਦਰਭ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇੱਕ ਡਰ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਾਰਨ ਦੇ ਅਚਾਨਕ ਸੋਗ। ਇਹ ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਦੁਖਦਾਈ ਮੌਤਾਂ ਆਮ ਕਿਉਂ ਹਨ। ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਭਾਵਨਾ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਛਾਪ ਛੱਡ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਕੁਝ ਯਾਦਾਂ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਵੱਧ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਵਿਆਖਿਆ ਇੱਕ ਪਰਿਕਲਪਨਾ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਜਾਂਚਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਮੇਂ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ, ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਵੇਰਵਿਆਂ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਸਵਾਲ ਜੋ ਬਾਕੀ ਹਨ

ਕੇਂਦਰੀ ਸਵਾਲ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਬੱਚੇ ਅਜੀਬ ਗੱਲਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤਿੱਖਾ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕਿਹੜੇ ਬਿਆਨ ਅਨੁਸ਼ਾਸਿਤ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਬਚਦੇ ਹਨ। ਕੀ ਬੱਚੇ ਨੇ ਬਾਲਗਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੇਰਵੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਸਨ? ਕੀ ਵੇਰਵੇ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਜਾਂ ਤਸਦੀਕ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀਡੀਓ 'ਤੇ? ਕੀ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਜਗ੍ਹਾ ਬਾਰੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸੀ? ਕੀ ਸਵਾਲ ਨਿਰਪੱਖ ਸਨ, ਜਾਂ ਬਾਲਗਾਂ ਨੇ ਜਵਾਬਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ ਸੀ?

ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਮਾਮਲੇ ਉਹ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਆਸਾਨ ਵਿਆਖਿਆ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦੇ ਹਨ: ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਬਿਆਨ, ਕਈ ਸਹੀ ਵੇਰਵੇ, ਜਾਣਕਾਰੀ ਲੀਕ ਹੋਣ ਲਈ ਸੀਮਤ ਮੌਕੇ, ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆਵਾਂ ਜੋ ਬੱਚੇ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਅਨੁਭਵ ਦੇ ਅਨੁਪਾਤ ਤੋਂ ਬਾਹਰ

ਜਾਪਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਮਾਮਲੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਸਮਾਨਤਾ, ਪਰਿਵਾਰਕ ਉਤਸ਼ਾਹ, ਜਾਂ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਕੱਠੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਯਾਦਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਪਹਿਲਾਂ ਫਾਈਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਤਾਜ਼ਾ ਸੁਰਾਗ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਸਖ਼ਤ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਦੀ ਵੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਵਰਤਾਰਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਇਸਨੂੰ ਅਤਿਕਥਨੀ ਹੇਠ ਦੱਬ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲਗਾਉਂਦੀ ਹੈ।

ਪੁਰਾਣਾ ਸਵਾਲ ਇੱਕ ਆਧੁਨਿਕ ਜਾਂਚ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ

ਵਿਗਿਆਨ ਦੇ ਆਉਣ ਨਾਲ ਵੀ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸਵਾਲ ਗਾਇਬ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਰੂਪ ਬਦਲ ਗਿਆ, ਰਸਮਾਂ ਅਤੇ ਕਥਾਵਾਂ ਤੋਂ ਇੰਟਰਵਿਊਆਂ, ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਅਤੇ ਤੁਲਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਿਆ।

ਦਾਅਵਾ

ਆਧੁਨਿਕ ਕੇਸ ਫਾਈਲ ਵਿੱਚ, ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਨੂੰ ਇੱਕ ਧਾਰਮਿਕ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਜਾਂਚ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਵਜੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ: ਕਿ ਕੁਝ ਯਾਦਾਂ, ਵਿਵਹਾਰ, ਡਰ, ਪ੍ਰਤਿਭਾ, ਜਾਂ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸਿਰਫ਼ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਏ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੇ।

ਇਹ ਤਬਦੀਲੀ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਨੂੰ ਇੱਕ ਜਾਂਚ-ਪੜਤਾਲ ਦੇ ਸਵਾਲ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਧਿਆਨ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਤੋਂ ਵਿਧੀ ਵੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਿਆਨ ਕਿਸਨੇ ਦਿੱਤਾ ਸੀ? ਕਿਸ ਉਮਰ ਵਿੱਚ? ਕੀ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਗਿਆ ਸੀ? ਕੀ ਤਸਦੀਕ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੇਰਵੇ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ? ਕੀ ਪਰਿਵਾਰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸਿੱਖ ਸਕਦਾ ਸੀ?

ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ, ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ, "ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ।" ਇਹ ਵਧੇਰੇ ਸਟੀਕ ਹੈ: "ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ, ਅਕਸਰ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ, ਇੱਕ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ

ਜੁੜੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਦਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ।" ਇਹ ਇੱਕ ਪਰਖਣਯੋਗ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਬਿੰਦੂ ਹੈ, ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਮੰਗ ਨਹੀਂ।

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ

ਸਭ ਤੋਂ ਦਿਲਚਸਪ ਆਧੁਨਿਕ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਘਰ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪਰਿਵਾਰ, ਜਾਂ ਮੌਤ ਬਾਰੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਬੋਲਦੇ ਹਨ ਜੋ ਸਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚਾਰਜਡ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਨਾਵਾਂ, ਕਿੱਤਿਆਂ, ਪਿੰਡਾਂ, ਸੱਟਾਂ, ਜਾਂ ਅਸਾਧਾਰਨ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਖੋਜਕਰਤਾ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਅਤੇ ਜੀਵਤ ਗਵਾਹਾਂ ਨਾਲ ਤੁਲਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਹੋਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਨਮ ਚਿੰਨ੍ਹ ਜਾਂ ਜਨਮ ਸੰਬੰਧੀ ਨੁਕਸ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਜੋ ਕਿਸੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਹਨ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਮੂਲ ਦੇ ਤੀਬਰ ਡਰ, ਜਾਂ ਬੱਚੇ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣਦੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਗਏ ਹਨ। ਕੁਝ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਅਣਜਾਣ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ, ਧਾਰਮਿਕ ਆਦਤਾਂ, ਭੋਜਨ ਪਸੰਦਾਂ, ਜਾਂ ਅਜਨਬੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਬਾਲਗਾਂ ਵਰਗੇ ਦੁੱਖ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਫਿਰ ਵੀ ਇਸ ਪੈਟਰਨ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਦੇਸ਼ਾਂ, ਸੱਭਿਆਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪ੍ਰਣਾਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕਹਾਣੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਛੋਟੇ, ਜ਼ਿੱਦੀ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦਾ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਹੈ ਜੋ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ

ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਨੂੰ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸੀਟ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਇੱਕ ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ ਯੰਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਇਹ ਸੁਝਾਉਣ ਯੋਗ, ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਅਤੇ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਮੁੜ

ਆਕਾਰ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਮਾਪੇ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਸਵਾਲਾਂ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਭਾਈਚਾਰੇ ਨਾਟਕੀ ਕਹਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਇਨਾਮ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਅਸਪਸ਼ਟ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਹੀ ਵਜੋਂ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸੰਜੋਗ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਾਲੋਂ ਵੱਡੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਲੱਖਾਂ ਮੌਤਾਂ, ਨਾਵਾਂ, ਹਾਦਸਿਆਂ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਇਤਿਹਾਸਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਕੁਝ ਮੈਚ ਸੰਜੋਗ ਨਾਲ ਹੋਣਗੇ। ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਉਮੀਦ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪਰਤ ਜੋੜ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਜਿੱਥੇ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਤੋਂ ਹੀ ਵਾਪਸੀ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਧੋਖਾਧੜੀ 'ਤੇ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਇਕਲੌਤਾ ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਕਸਰ, ਮੁੱਦਾ ਆਮ ਮਨੁੱਖੀ ਗਲਤੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ: ਅਧੂਰੇ ਨੋਟਸ, ਦੇਰ ਨਾਲ ਇੰਟਰਵਿਊ, ਚੋਣਵੀਂ ਰਿਪੋਰਟਿੰਗ, ਜਾਂ ਸੋਗ ਨੂੰ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣ ਦੀ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਇੱਛਾ।

ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਉਦੋਂ ਹੀ ਵਿਚਾਰਨ ਯੋਗ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਆਮ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਦੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਬੱਚੇ ਨੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਖਾਸ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤੇ ਹਨ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਬਿਆਨ ਕਿਸੇ ਅਸਲ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਆਮ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਾ ਤਬਾਦਲਾ ਅਸੰਭਵ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੇਸ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਸੰਭਾਵਨਾ ਵਿੱਚ, ਚੇਤਨਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਿਮਾਗ ਦੁਆਰਾ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਲਾਟ ਇੱਕ ਮੈਚ ਦੁਆਰਾ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਦਿਮਾਗ ਇੱਕ ਰਿਸੀਵਰ, ਫਿਲਟਰ, ਜਾਂ ਅਸਥਾਈ ਯੰਤਰ ਵਾਂਗ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਰਾਹੀਂ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੌਰਾਨ ਪਛਾਣ

ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਸਰੀਰ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੁਝ ਜ਼ਰੂਰੀ ਜਾਰੀ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਕਾਸਸ਼ੀਲ ਜੀਵਨ ਨਾਲ ਜੁੜ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਹਰ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ। ਇਹ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਕਿ ਸਾਰੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਹਨ ਜਾਂ ਹਰ ਮਾਮਲਾ ਸੱਚਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਰੈਡੀਕਲ ਸੰਭਾਵਨਾ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਦਾ ਹੈ: ਪਛਾਣ ਦੇ ਕੁਝ ਟੁਕੜੇ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਬਚ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਸਵਾਲ ਜੋ ਬਾਕੀ ਹਨ

ਕੇਂਦਰੀ ਚੁਣੌਤੀ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਗਿਣਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਦਿਲ ਖਿੱਚਵੀਂ ਕਹਾਣੀ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਕ ਇਮਾਨਦਾਰ ਗਵਾਹ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਕੀਮਤੀ ਮਾਮਲੇ ਉਹ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਜਲਦੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਸੁਤੰਤਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਖਾਸ, ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਤੇ ਆਮ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਫਿਰ ਵੀ, ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਦੋ ਵਿਰੋਧੀ ਜਾਲਾਂ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਮਜਬੂਰ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਹਰ ਸੰਜੋਗ ਨੂੰ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡੀ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਮੰਨਣਾ ਹੈ। ਦੂਜਾ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਹੈ, ਹਰ ਵਿਗਾੜ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਰੱਦ ਕਰਨਾ। ਦੋਵੇਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਬਿਹਤਰ ਤਰੀਕਾ ਅਨੁਸ਼ਾਸਿਤ ਉਤਸੁਕਤਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਨੇ ਕੀ ਕਿਹਾ? ਇਹ ਕਦੋਂ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ? ਜਾਣਕਾਰੀ ਕੌਣ ਜਾਣ ਸਕਦਾ ਸੀ? ਕਿਹੜੇ ਰਿਕਾਰਡ ਮੌਜੂਦ ਹਨ? ਕਿਹੜੇ ਵਿਕਲਪਿਕ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਬਾਕੀ ਹਨ? ਪੁਨਰ ਜਨਮ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਅਸਲੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਡਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਹ ਅਸਲੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਰਹੱਸ ਕਿਵੇਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਅਧਿਆਇ 2: ਭਾਰਤ, ਯੂਨਾਨ, ਅਤੇ ਵਾਪਸੀ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਸਿਧਾਂਤ

ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਸੱਭਿਅਤਾ ਵਧੇਰੇ ਸਾਖਰ ਹੁੰਦੀ ਗਈ, ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਕੈਂਪਫਾਇਰ ਕਹਾਣੀਆਂ ਤੋਂ ਦਰਸ਼ਨ, ਧਰਮ ਅਤੇ ਅਨੁਸ਼ਾਸਿਤ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਹੋ ਗਿਆ। ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਭਾਰਤ ਨੇ ਪੁਨਰ ਜਨਮ, ਕਰਮ ਅਤੇ ਮੁਕਤੀ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਸਭ ਤੋਂ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਵਿਕਸਤ ਕੀਤੀਆਂ। ਲਗਭਗ ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਕੁਝ ਯੂਨਾਨੀ ਚਿੰਤਕਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਆਤਮਾ ਕਈ ਸਰੀਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਸਿੱਖ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਦੁੱਖ ਝੱਲ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਬਦਲ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਅਧਿਆਇ ਉੱਥੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਸ਼ੱਕ ਇੱਕ ਲਿਖਤੀ ਕੇਸ ਫਾਈਲ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਦਾਅਵਾ: ਮਨੁੱਖੀ ਪਛਾਣ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਤੱਕ ਸੀਮਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭਾਰਤੀ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚ, ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਨੈਤਿਕ ਕਾਰਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਯੂਨਾਨੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਪਾਇਥਾਗੋਰੀਅਨਾਂ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਲੈਟੋ ਵਿੱਚ, ਆਤਮਾ ਬੁੱਧੀ ਜਾਂ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਵੱਲ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਯਾਤਰਾ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਰੀਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ: ਇਹਨਾਂ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਨੇ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਆਰਾਮ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਇਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਪੂਰੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਬਣਾਈ। ਉਪਨਿਸ਼ਦ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਵੈ ਦੀ ਗਤੀ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬੋਧੀ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਇੱਕ ਸਥਾਈ, ਅਟੱਲ ਆਤਮਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਲੈਟੋ, ਫੈਡੋ ਅਤੇ ਗਣਰਾਜ ਵਰਗੇ ਸੰਵਾਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਆਤਮਾ ਦੇ ਨਵੇਂ ਜੀਵਨ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਜਾਂ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਦਲੀਲਾਂ ਅਤੇ ਮਿੱਥਾਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ

ਹੈ। ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਭਿਆਚਾਰਾਂ, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਇੱਕੋ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਘੇਰਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ।

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਇੱਕ ਨੈਤਿਕ ਕਾਢ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਲੋਕ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਿਰਿਆਵਾਂ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਪਰੇ ਨਤੀਜੇ ਲੈਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਸਮਾਜ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਨੈਤਿਕ ਸਾਧਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੇ ਆਧੁਨਿਕ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਜਾਂ ਸਮਾਜਿਕ ਵਿਗਿਆਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਸਮਾਨਤਾ, ਦੁੱਖ, ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਅਤੇ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਇਹ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਨਿਰੀਖਣ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਬੱਚੇ ਕਈ ਵਾਰ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਜੇਕਰ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਯਾਦਾਂ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਾਂ ਜੇਕਰ ਮੌਤ ਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਅਤੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਦੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕਾਂ ਨੇ ਮਨੁੱਖੀ ਡੇਟਾ ਦੇ ਆਵਰਤੀ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਸਿਧਾਂਤ ਬਣਾਇਆ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸਵਾਲ ਜੋ ਬਾਕੀ ਹਨ: ਕੀ ਇਹਨਾਂ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਖੋਜਿਆ, ਜਾਂ ਕੀ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਡਰ ਅਤੇ ਉਮੀਦ ਨੂੰ ਸਿਧਾਂਤ ਵਿੱਚ ਸੰਗਠਿਤ ਕੀਤਾ? ਸੂਝਵਾਨ ਚਿੰਤਕਾਂ ਨੇ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਲਿਆ ਕਿ ਇਸ ਬਾਰੇ ਬਹਿਸ ਕੀਤੀ? ਅਤੇ ਕੀ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਦਰਸ਼ਨ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਕ ਆਧੁਨਿਕ ਜਾਂਚ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਬਿਨਾਂ ਸਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਬਾਰੇ ਇਸਦੇ ਸਿੱਟਿਆਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ?

ਜਦੋਂ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਇੱਕ ਲਿਖਤੀ ਕੇਸ ਬਣ ਗਿਆ

ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਲੇਖਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਸ਼ਾਇਦ ਕਹਾਣੀ, ਰਸਮਾਂ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਯਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਭਾਰਤ ਅਤੇ

ਯੂਨਾਨ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਕੁਝ ਹੋਰ ਟਿਕਾਊ ਬਣ ਗਿਆ: ਇੱਕ ਸਿਧਾਂਤ ਜਿਸ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਸਿਖਾਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਤੱਕ ਬਹਿਸ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਦਾਅਵਾ

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਲਿਖਤੀ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਮਨੁੱਖੀ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੀਲਬੰਦ ਕੰਟੇਨਰ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਇੱਕ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਜਨਮ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਮੌਤ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਇਸਦੀ ਕਲਪਨਾ ਇੱਕ ਲੰਬੇ ਪੁਰਾਲੇਖ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਧਿਆਇ ਵਾਂਗ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ, ਸਵਾਲ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਚ ਗਈ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਅੱਗੇ ਵਧ ਸਕਦੀ ਹੈ: ਇੱਕ ਸਵੈ, ਇੱਕ ਸੂਖਮ ਤੱਤ, ਇੱਕ ਨੈਤਿਕ ਛਾਪ, ਜਾਂ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਧਾਰਾ।

ਯੂਨਾਨੀ ਚਿੰਤਕਾਂ ਨੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਾਧਨਾਂ ਨਾਲ ਰਹੱਸ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ। ਪਾਇਥਾਗੋਰੀਅਨ ਭਾਈਚਾਰਿਆਂ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਲੈਟੋ ਨੇ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸਰੀਰ ਨਾਲੋਂ ਪੁਰਾਣਾ ਦੱਸਿਆ, ਨਵੇਂ ਰੂਪਾਂ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਚੋਣਾਂ ਦੁਆਰਾ ਆਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ। ਇਹ ਆਮ ਭੂਤ ਕਹਾਣੀਆਂ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਇਹ ਪਛਾਣ, ਨਿਆਂ, ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਅਤੇ ਨੈਤਿਕ ਵਿਕਾਸ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਸਨ। ਲਿਖਤੀ ਮਾਮਲਾ ਉਦੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਚਿੰਤਕ ਪੁੱਛਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੀ ਮੌਤ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਮਿਟਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਬਦਲਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਡੂੰਘਾ ਯਾਤਰੀ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ

ਇਸ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਰਿਕਾਰਡ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਦਿਲਚਸਪ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤ ਅਤੇ ਯੂਨਾਨ ਨੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਬੌਧਿਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਵਿਕਸਤ ਕੀਤੇ। ਭਾਰਤੀ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਨੇ ਵਾਪਸੀ ਨੂੰ ਕਰਮ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ, ਇਹ ਸਿਧਾਂਤ ਕਿ ਕਿਰਿਆਵਾਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਮਾਨ ਪਲ

ਤੋਂ ਪਰੇ ਨਤੀਜੇ ਲੈ ਕੇ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਨੈਤਿਕ ਢਾਂਚੇ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਗਿਆ: ਇੱਛਾ, ਕਿਰਿਆ, ਮੌਤ, ਵਾਪਸੀ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਚੱਕਰ ਤੋਂ ਮੁਕਤੀ।

ਯੂਨਾਨੀ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਦੇ ਕੁਝ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਜ਼ੋਰ ਬਦਲ ਗਿਆ। ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਸ਼ੁੱਧੀਕਰਨ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡੀ ਨਿਆਂ, ਜਾਂ ਆਤਮਾ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਲੈਟੋ ਦੀਆਂ ਮਿੱਥਾਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ, ਗਲਤੀ ਰਾਹੀਂ ਸਿੱਖਣ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਵੱਲ ਖਿੱਚੇ ਜਾਣ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਵੇਰਵੇ ਭਾਰਤੀ ਮਾਡਲਾਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਵੱਖਰੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਕੇਂਦਰੀ ਸ਼ੱਕ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਹੈ: ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਮਨੁੱਖੀ ਚਰਿੱਤਰ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਦੀ ਡੂੰਘਾਈ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇੱਕ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਲਈ, ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ ਹਰ ਸਿਧਾਂਤ ਵਿੱਚ ਸਹਿਮਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕਸਾਰਤਾ ਹੈ। ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸੱਭਿਆਚਾਰ, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਅਤੇ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਇਸ ਸੰਭਾਵਨਾ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਰਹੇ ਕਿ ਚੇਤਨਾ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਸਰੀਰ ਨਾਲੋਂ ਲੰਮਾ ਹੈ।

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ

ਇੱਕ ਸ਼ੱਕੀ ਪਾਠਕ ਕੋਲ ਰੁਕਣ ਦਾ ਚੰਗਾ ਕਾਰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਲਿਖਣਾ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਰਸਮੀ ਭਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਪਵਿੱਤਰ ਆਇਤਾਂ, ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਸੰਵਾਦਾਂ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਆ ਵੰਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਪ੍ਰਾਚੀਨ, ਸਥਾਪਤ ਅਤੇ ਨਿਰਵਿਵਾਦ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਵਜੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ। ਸੁੰਦਰ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਸਮਾਜਿਕ ਅਤੇ ਨੈਤਿਕ ਪਹੇਲੀਆਂ ਨੂੰ ਨਾਟਕੀ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਨਾਲ ਵੀ ਹੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਦਰਦ ਵਿੱਚ? ਸਿਖਲਾਈ

ਦੁਆਰਾ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਜਲਦੀ ਕਿਉਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ? ਚੰਗੇ ਲੋਕ ਦੁੱਖ ਕਿਉਂ ਝੱਲਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਕਿ ਜ਼ਾਲਮ ਕਈ ਵਾਰ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ? ਕਰਮ ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਜਵਾਬ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਰਹੇਗੀ।

ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਗਲਤ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਇਸਦੀ ਉਪਯੋਗਤਾ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਸਿਧਾਂਤ ਜੋ ਸਮਾਜ ਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੰਗਠਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਫੈਲ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਹ ਅਸਲੀਅਤ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕੇਸ ਫਾਈਲ ਨੂੰ ਉਸ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ: ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਜੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਲੇਖਕ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਤੋਂ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਖੋਜ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ? ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਜੇ ਉਹ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਜੋ ਮੌਤ ਬਾਰੇ ਆਮ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਘਰ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਸੁਪਨਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਣਜਾਣ ਪਰ ਸਟੀਕ ਵੇਰਵੇ ਹਨ, ਇੱਕ ਮਰ ਰਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਦੂਜਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਅਣਦੇਖੇ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦਾ ਹੈ - ਅਜਿਹੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਨੇ ਆਧੁਨਿਕ ਖੋਜ ਦੇ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਵਿਆਖਿਆ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਇਸ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ, ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਸਿਧਾਂਤ ਘੱਟ ਅਮੂਰਤ ਕਲਪਨਾ ਵਾਂਗ ਅਤੇ ਵਧੇਰੇ ਸੰਗਠਿਤ ਗਵਾਹੀ ਵਰਗੇ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਦਾਰਸ਼ਨਿਕਾਂ ਅਤੇ ਧਾਰਮਿਕ ਗੁਰੂਆਂ ਨੇ ਮਨੁੱਖੀ ਅਨੁਭਵ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨੈਤਿਕਤਾ, ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਅਤੇ ਮੁਕਤੀ ਦੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਪ੍ਰਣਾਲੀਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰੱਖਿਆ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਨੇ ਨੈਤਿਕ ਨਿਰੰਤਰਤਾ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ; ਯੂਨਾਨ ਨੇ ਸ਼ੁੱਧੀਕਰਨ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ। ਦੋਵੇਂ ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕੋ

ਜਿਹੇ ਬੇਚੈਨ ਪੈਟਰਨ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇ ਰਹੇ ਹੋਣ: ਸ਼ਖਸੀਅਤ, ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ, ਅਤੇ ਨਤੀਜਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਫਿੱਟ ਨਹੀਂ ਬੈਠਦੇ।

ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਦਾ ਕੰਮ ਇਸ ਸਿੱਟੇ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਪੁੱਛਣਾ ਹੈ ਕਿ ਪੈਟਰਨ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਜਾ ਸਕੇ।

ਭਾਰਤ ਦਾ ਨੈਤਿਕ ਇੰਜਣ: ਕਰਮ ਅਤੇ ਵਾਪਸੀ

ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ, ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਦੂਜਾ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਨੈਤਿਕ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਗਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਰਿਆਵਾਂ ਨਿਸ਼ਾਨ ਛੱਡਦੀਆਂ ਸਨ। ਸਵਾਲ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਉਂ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਕਿਹੜੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ।

ਦਾਅਵਾ

ਭਾਰਤੀ ਕੇਸ ਫਾਈਲ ਇੱਕ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ: ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਇੱਕ ਅਲੱਗ-ਥਲੱਗ ਘਟਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਬਲਕਿ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੋੜ ਹੈ। ਉਪਨਿਸ਼ਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਮਨੁੱਖੀ ਹੋਂਦ ਇੱਛਾ, ਗਿਆਨ, ਆਚਰਣ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਦੁਆਰਾ ਘੜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਕੀ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਚੁਣਦਾ ਹੈ, ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਕਿਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਇਨਾਮ-ਅਤੇ-ਸਜ਼ਾ ਮਸ਼ੀਨ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਨੈਤਿਕ ਵਾਤਾਵਰਣ ਵਾਂਗ ਸੀ। ਕਿਰਿਆਵਾਂ ਨਿਸ਼ਾਨ ਛੱਡਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਨਿਸ਼ਾਨ ਮੌਤ 'ਤੇ ਅਲੋਪ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਇੱਕ ਉਦਾਰ ਕਾਰਜ, ਇੱਕ ਜ਼ਾਲਮ ਆਦਤ, ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਲਗਾਵ, ਜਾਂ ਸੱਚਾਈ ਲਈ ਇੱਕ ਅਨੁਸ਼ਾਸਿਤ ਖੋਜ ਇੱਕ ਜੀਵ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਲਿਜਾਣ ਦੀ ਗਤੀ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਲਈ, ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨੁਕਤਾ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਭਾਰਤੀ ਚਿੰਤਕ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ "ਅਸੀਂ ਦੁਬਾਰਾ ਜੀਉਂਦੇ ਹਾਂ।" ਉਹ ਪੁੱਛ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਕੋਈ ਕਿਉਂ ਵਾਪਸ ਆਵੇਗਾ, ਕੀ ਚੱਲਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੀ ਚੱਕਰ ਤੋਂ ਮੁਕਤੀ ਸੰਭਵ ਹੈ।

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ

ਭਾਰਤੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਸਿਰਫ਼ ਇਸਦੀ ਉਮਰ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਇਸਦੀ ਬਣਤਰ ਵੀ ਹੈ। ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਨੈਤਿਕਤਾ, ਦੁੱਖ, ਸਮਾਜਿਕ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ, ਧਿਆਨ, ਰਸਮ, ਇੱਛਾ, ਅਗਿਆਨਤਾ ਅਤੇ ਮੁਕਤੀ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਢਿੱਲੀ ਲੋਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਜੋਂ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਇਹ ਇੱਕ ਪੂਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦਾ ਇੰਜਣ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਨੇ ਇਹ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਇੰਨੀ ਅਸਮਾਨਤਾ ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਆਰਾਮ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਦੂਜਾ ਬਿਮਾਰੀ ਵਿੱਚ। ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਦੂਜਾ ਅਜਿਹੇ ਆਵੇਗਾਂ ਵਿੱਚ ਫਸਿਆ ਹੋਇਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸਿੱਖਿਆ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਮਿਟਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਕਰਮ ਨੇ ਇੱਕ ਢਾਂਚਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੇ ਅਦਿੱਖ ਇਤਿਹਾਸ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਉਸ ਢਾਂਚੇ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਸਦੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜੀਵਨ ਕਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਨੈਤਿਕ ਕਾਰਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਮੈਪ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਚਰਿੱਤਰ ਨੂੰ ਡੂੰਘਾਈ, ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਅਤੇ ਗਤੀ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹਰੇਕ ਜੀਵਨ ਪੂਰੀ ਕਿਤਾਬ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇੱਕ ਅਧਿਆਇ ਹੋਵੇ।

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ

ਇੱਕ ਸ਼ੱਕੀ ਪੜ੍ਹਨਾ ਕਰਮ ਨੂੰ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਨੈਤਿਕ ਤਕਨਾਲੋਜੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਜੋਂ ਦੇਖਦਾ ਹੈ। ਆਧੁਨਿਕ ਦਵਾਈ, ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ, ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਸਿਧਾਂਤ, ਜਾਂ ਆਰਥਿਕ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਕਰਮ ਇਸ ਅਸਹਿਣਯੋਗ ਤੱਥ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੀਵਨ ਨਿਆਂਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸਨੇ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਾਰਨ ਅਤੇ ਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਇਨਾਮ ਤੋਂ ਪਰੇ ਇੱਕ ਨਤੀਜਾ ਦਿੱਤਾ।

ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਸੰਜਮ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਬੇਰਹਿਮੀ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪੱਕ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਅਦਾਲਤ ਇਸਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਨਾ ਦੇਵੇ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੁਦ ਗਵਾਹ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸਮਾਜਾਂ ਨੂੰ ਫਰਜ਼, ਧੀਰਜ, ਦਾਨ ਅਤੇ ਸੰਜਮ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਦਰਦ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਪੈਟਰਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਕੇ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਸਹਿ ਰਹੇ ਹਨ।

ਫਿਰ ਵੀ ਇਸੇ ਵਿਆਖਿਆ ਦਾ ਇੱਕ ਗਹਿਰਾ ਕਿਨਾਰਾ ਹੈ। ਕਰਮ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਅਸਮਾਨਤਾ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਲਈ ਦੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਹੀਂ ਚੁਣੀਆਂ। ਇੱਕ ਆਧੁਨਿਕ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਲਈ, ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਸਿਧਾਂਤ ਦਾ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਰੋਮਾਂਟਿਕ ਨਹੀਂ। ਇਸਦਾ ਸਮਾਜਿਕ ਕਾਰਜ ਇਸਦੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਦਾਅਵੇ ਜਿੰਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ

ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੰਭਾਵਨਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤ ਦੇ ਚਿੰਤਕ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਕੋਈ ਸਿਧਾਂਤ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਅਜਿਹੇ ਪੈਟਰਨ ਸੰਗਠਿਤ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਮਨੁੱਖੀ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ ਸਨ: ਉਹ ਬੱਚੇ ਜੋ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੋਲਦੇ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਘਰ ਦੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਹੋਵੇ, ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਵਾਲੇ

ਪ੍ਰਤਿਭਾਸ਼ਾਲੀ ਵਿਅਕਤੀ, ਅਣਜਾਣ ਥਾਵਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਤੀਬਰ ਆਕਰਸ਼ਣ, ਜਾਂ ਡਰ ਜੋ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਦੇ ਆਉਂਦੇ ਜਾਪਦੇ ਸਨ।

ਅਜਿਹੇ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਇਹਨਾਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਲਪਨਾ ਵਜੋਂ ਖਾਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਸੁਪਨਿਆਂ, ਮੌਤ ਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਅਨੁਭਵਾਂ, ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਹਾਣੀਆਂ, ਰਸਮੀ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਦੀ ਸੂਝ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਦੌਰਾਨ, ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ ਵਿਸੰਗਤੀਆਂ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸਖ਼ਤ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ।

ਇਹ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਇੰਨਾ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਕਿਉਂ ਬਣ ਗਿਆ। ਜੇਕਰ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਨਿਰੀਖਕਾਂ ਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਅਜਿਹੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਜੋ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਕਰਮ ਅਤੇ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਨੇ ਰਹੱਸ ਨੂੰ ਵਰਗੀਕ੍ਰਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਡੇਟਾ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ, ਜਾਂ ਕੀ ਸਿਧਾਂਤ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਇਆ ਕਿ ਕੀ ਦੇਖਣਾ ਹੈ।

ਬੁੱਧ ਧਰਮ ਦਾ ਰੈਡੀਕਲ ਸੋਧ: ਸਥਿਰ ਆਤਮਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਪੁਨਰ ਜਨਮ

ਬੁੱਧ ਧਰਮ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇੱਕ ਸਦੀਵੀ, ਨਾ ਬਦਲਣ ਵਾਲੇ ਸਵੈ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇਸਨੂੰ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਵਾਪਸੀ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ: ਇੱਕ ਸਥਾਈ ਮਾਲਕ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਿਰੰਤਰਤਾ।

ਦਾਅਵਾ

ਬੋਧੀ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਵਿੱਚ, ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਲਈ ਇੱਕ ਸਥਾਈ ਆਤਮਾ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਜੋ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਸਰੀਰ ਤੱਕ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਮੂਲ ਮੋੜ ਹੈ। ਜੋ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਕਾਰਨਾਂ

ਦਾ ਇੱਕ ਕ੍ਰਮ ਹੈ: ਇੱਛਾਵਾਂ, ਇਰਾਦੇ, ਆਦਤਾਂ, ਧਾਰਨਾਵਾਂ, ਅਤੇ ਚੇਤਨਾ ਦੇ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਅਤੇ ਚਲੇ ਜਾਣ ਦੇ ਪਲ। ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਇੱਕ ਸੀਲਬੰਦ ਕੰਟੇਨਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਸਦੀਵੀ ਸਵੈ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਹੈ; ਇਹ ਇੱਕ ਹੋਰ ਲਾਟ ਨੂੰ ਜਗਾਉਣ ਵਾਲੀ ਲਾਟ ਵਾਂਗ ਹੈ, ਸੰਚਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਪਰ ਪਦਾਰਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੂੰ ਅਕਸਰ ਅਨੱਤ, ਜਾਂ ਗੈਰ-ਸਵੈ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਰਾਹੀਂ ਸੰਖੇਪ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਅਸੀਂ "ਮੈਂ" ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਉਹ ਸਰੀਰ, ਭਾਵਨਾ, ਧਾਰਨਾ, ਮਾਨਸਿਕ ਬਣਤਰ ਅਤੇ ਚੇਤਨਾ ਦਾ ਇੱਕ ਅਸਥਾਈ ਪ੍ਰਬੰਧ ਹੈ। ਮੌਤ ਉਸ ਪ੍ਰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਬੋਧੀ ਸਿਧਾਂਤ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਲਾਲਸਾ ਅਤੇ ਕਰਮ ਦੀ ਗਤੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਉਭਰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਕੇਸ ਫਾਈਲ ਇੱਥੇ ਅਜਨਬੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ: ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਆਮ ਸ਼ੱਕੀ - ਸਥਿਰ, ਨਾ ਬਦਲਣ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾ - ਨੂੰ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ

ਬੋਧੀ ਸੰਸਕਰਣ ਨੂੰ ਇੱਕ ਆਸਾਨ ਆਰਾਮ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਕਹਾਣੀਆਂ ਪੁਨਰ-ਮਿਲਨ, ਪਛਾਣ ਅਤੇ ਨਿੱਜੀ ਜੀਵਨੀ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਬੁੱਧ ਧਰਮ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵੀ ਬੇਚੈਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਦਾ ਹੈ: ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਉਹ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ - ਠੋਸ ਸਵੈ - ਬਿਲਕੁਲ ਉਹੀ ਹੈ ਜੋ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਠੋਸ ਨਹੀਂ ਸੀ?

ਇਸ ਢਾਂਚੇ ਵਿੱਚ, ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ "ਤੁਹਾਨੂੰ" ਨੂੰ ਉਸੇ ਪਛਾਣਨਯੋਗ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੌਕਾ ਮਿਲਣ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਦੁੱਖ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਬਾਰੇ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਦੇ ਕਾਰਨ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਲਾਲਸਾ ਰੂਪ ਭਾਲਦੀ ਹੈ। ਡਰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਭਾਲਦਾ ਹੈ। ਅਗਿਆਨਤਾ ਘਰ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ ਕਿੱਸੇ ਦੀ ਬਜਾਏ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਹੈ: ਬੁੱਧ ਧਰਮ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਪਛਾਣ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵੀ ਲਗਾਤਾਰ ਬਦਲਦੀ

ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਬੱਚਾ, ਬਾਲਗ ਅਤੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਵਿਅਕਤੀ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਪਰ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਇੱਕ ਦਹਾਕੇ ਤੋਂ ਦਹਾਕੇ ਤੱਕ ਸਮਾਨਤਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਮੌਜੂਦ ਰਹਿ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਬੋਧੀ ਚਿੰਤਕਾਂ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਪੈਟਰਨ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਰੇ ਫੈਲ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ

ਇੱਕ ਸ਼ੱਕੀ ਬੁੱਧ ਧਰਮ ਦੇ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਨੂੰ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਹੋਂਦ ਦੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਨਕਸ਼ੇ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੂਝਵਾਨ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਮਾਡਲ ਵਜੋਂ ਪੜ੍ਹ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ 'ਤੇ, ਬੁੱਧ ਧਰਮ ਨੇ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸਵੈ ਪੈਟਰਨਾਂ ਤੋਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ, ਆਦਤ, ਭਾਸ਼ਾ, ਡਰ, ਸਮਾਜਿਕ ਭੂਮਿਕਾ, ਅਤੇ ਇੱਛਾ ਅਨੁਭਵ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕਲੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਛਾਪ ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਇੱਕ ਸਿੱਖਿਆ ਯੰਤਰ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੈਟਰਨ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਜਨਨ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਵੀ, ਮਾਡਲ ਵਿੱਚ ਤਾਕਤ ਹੈ। ਗੁੱਸਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰਕ ਵੰਸ਼ ਵਿੱਚ "ਪੁਨਰ ਜਨਮ" ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਦਮਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਕਾਰ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਅਸਲ ਘਟਨਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀ। ਪਹਿਲੀ ਪਸੰਦ ਦੇ ਅਲੋਪ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਨਸ਼ੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਕੋਣ ਤੋਂ, ਬੋਧੀ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਇੱਕ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਸੱਚ ਨੂੰ ਨਾਟਕੀ ਰੂਪ ਦਿੰਦਾ ਹੈ: ਕਾਰਨ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਅਲੋਪ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਸਿਧਾਂਤ ਇਸ ਲਈ ਬਚਿਆ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਨਿਰੰਤਰਤਾ, ਨਤੀਜਾ, ਅਤੇ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇ ਦੁੱਖਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ

ਜੇਕਰ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੀ ਜਾਂਚ ਆਤਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇੱਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਬੁੱਧ ਧਰਮ ਇੱਕ ਭੜਕਾਊ ਸੰਭਾਵਨਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਜੋ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਂਦਾ ਹੈ ਉਹ

ਇੱਕ ਸੰਪੂਰਨ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਧਾਰਾ ਹੈ: ਆਵੇਗ, ਡਰ, ਆਕਰਸ਼ਣ, ਹੁਨਰ, ਅਧੂਰੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ, ਜਾਂ ਪਿਛਲੇ ਅਨੁਭਵ ਦੁਆਰਾ ਆਕਾਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਪ੍ਰਭਾਵ। ਨਵਾਂ ਜੀਵਨ "ਮੈਂ" ਦਾ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਸ਼ਰਤਬੱਧ ਉਭਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਆਇਆ ਸੀ।

ਇਹ ਸਮਝਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਕਥਿਤ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਪਛਾਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਟੁਕੜੇ ਕਿਉਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਇੱਕ ਅਣਜਾਣ ਡਰ, ਇੱਕ ਪ੍ਰਤਿਭਾ, ਇੱਕ ਪਸੰਦ, ਜਾਂ ਯਾਦਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਦਿਖਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਕੁੱਲ ਚਰਿੱਤਰ ਦੇ। ਬੋਧੀ ਸਿਧਾਂਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਸਰੀਰ ਵਰਗੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਇਹ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਗਤੀ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰੇਗਾ। ਜਾਂਚਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ, ਇਹ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਹੋਰ ਤਿੱਖਾ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ: ਕੀ ਇਹ ਪੈਟਰਨ ਸਿਰਫ਼ ਜੈਵਿਕ ਅਤੇ ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਹਨ, ਜਾਂ ਕੀ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਤੋਂ ਪਰੇ ਕੋਈ ਬਿੰਦੂ ਹਨ?

ਯੂਨਾਨ ਦੇ ਫ਼ਿਲਾਸਫ਼ਰਾਂ ਨੇ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪਰਖਿਆ

ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ, ਯੂਨਾਨੀ ਚਿੰਤਕਾਂ ਨੇ ਦਲੀਲ, ਮਿੱਥ ਅਤੇ ਅਨੁਸ਼ਾਸਿਤ ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਰਾਹੀਂ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ। ਪਾਇਥਾਗੋਰਸ, ਪਲੈਟੋ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਸਕੂਲਾਂ ਨੇ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਵਿਸ਼ੇ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ, ਨਾ ਕਿ ਇੱਕ ਸਜਾਵਟੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਜੋਂ।

ਦਾਅਵਾ

ਕਈ ਯੂਨਾਨੀ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕਾਂ ਲਈ, ਆਤਮਾ ਸਰੀਰ ਦੁਆਰਾ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਚੰਗਿਆੜੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਮੌਤ 'ਤੇ ਬੁਝ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ, ਅਜੀਬ ਅਤੇ ਵਧੇਰੇ ਸਥਾਈ ਸੀ। ਪਾਇਥਾਗੋਰਿਅਨ ਪਰੰਪਰਾ ਨੇ ਸਿਖਾਇਆ ਕਿ ਆਤਮਾ ਇੱਕ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵਾਸ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤੇ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਲੈ ਕੇ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਲੈਟੋ ਨੇ ਇਸਨੂੰ

ਇੱਕ ਹੋਰ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਵਿਕਸਤ ਕੀਤਾ: ਜੇਕਰ ਆਤਮਾ ਸੱਚਾਈ, ਸੁੰਦਰਤਾ ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੀ ਇਹ ਜਨਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ?

ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਨੇ ਆਮ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਲੰਬੇ ਪਾਠਕ੍ਰਮ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਸਿਰਫ਼ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਦੁੱਖ ਝੱਲਿਆ, ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਸਿੱਖਿਆ ਅਤੇ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ। ਹਰੇਕ ਜੀਵਨ ਨੈਤਿਕ ਸਿੱਖਿਆ ਦਾ ਇੱਕ ਅਧਿਆਇ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਬੁੱਧੀ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿਕਾਰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਠੀਕ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਯੂਨਾਨੀ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਸਿਰਫ਼ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੀਉਂਦੇ ਰਹਿਣ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਮਨੁੱਖੀ ਚਰਿੱਤਰ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਤੋਂ ਵੀ ਡੂੰਘਾ ਹੈ।

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ

ਪਲੈਟੋ ਦਾ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦਾ ਇਲਾਜ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਆਮ ਅੰਧਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਫੈਡੋ ਵਿੱਚ, ਸੁਕਰਾਤ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਨੂੰ ਮੌਤ ਲਈ ਤਿਆਰੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਆਤਮਾ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸੰਵਾਦ ਵਿਰੋਧੀ, ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ, ਗਿਆਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਸੰਭਾਵਨਾ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿੱਖਣਾ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਯਾਦਾਸ਼ਤ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਆਤਮਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੰਦਰੀਆਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹਕੀਕਤਾਂ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਦੁਆਰਾ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਗਣਰਾਜ ਵਿੱਚ, ਪਲੈਟੋ ਏਰ ਦੀ ਮਿੱਥ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਸਿਪਾਹੀ ਜੋ ਮਰਦਾ ਹੈ, ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਗਵਾਹ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੋ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਉਸ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਨ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਕਈ ਵਾਰ ਸਮਝਦਾਰੀ ਨਾਲ ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ, ਆਪਣੇ ਚਰਿੱਤਰ ਅਤੇ ਸਮਝ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ। ਇਹ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਬੇਸ਼ੱਕ। ਪਰ ਇਹ ਅਜੀਬ ਸਾਹਿਤਕ ਸਬੂਤ ਹੈ: ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ

ਸਭ ਤੋਂ ਅਨੁਸ਼ਾਸਿਤ ਚਿੰਤਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਜੋ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਨੂੰ ਨਿਆਂ, ਚੋਣ ਅਤੇ ਨੈਤਿਕ ਨਤੀਜੇ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਾ ਹੈ।

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ

ਇੱਕ ਸ਼ੱਕੀ ਪਾਠਕ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਯੂਨਾਨੀ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਥੀਏਟਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਪਲੈਟੋ ਇੱਕ ਮਾਸਟਰ ਨਾਟਕਕਾਰ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਇੱਕ ਚਿੰਤਕ ਵੀ ਸੀ। ਮਿੱਥਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਅਦਿੱਖ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦਗਾਰੀ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ: ਨਿਆਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਇੱਛਾ ਗੁੰਮਰਾਹ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨਹੀਣ ਆਤਮਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਰਬਾਦ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਅਗਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਅਮੂਰਤ ਨੈਤਿਕਤਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਪਸ਼ਟ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਸੁਣਨ ਵਾਲਾ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲੇਗਾ।

ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ, ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਰੇ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਯੰਤਰ ਸੀ। ਇਸਨੇ ਉਹਨਾਂ ਚੋਣਾਂ ਨੂੰ ਨੈਤਿਕ ਭਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਨਿੱਜੀ ਜਾਂ ਅਸਥਾਈ ਜਾਪਦੀਆਂ ਹੋਣ। ਜੇਕਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਭਵਿੱਖ ਤੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਅਨਿਆਂ ਨਹੀਂ ਬਚਦਾ, ਤਾਂ ਸਵੈ-ਨਿਯੰਤਰਣ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮਿੱਥ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਲੋਕ ਆਧੁਨਿਕ ਸਮਾਜਿਕ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਦੀ ਲੋੜ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪੁਨਰ ਜਨਮ, ਸ਼ੱਕੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਡਰ, ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਅਤੇ ਉਮੀਦ ਨੂੰ ਸੰਗਠਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਢਾਂਚਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ

ਫਿਰ ਵੀ ਪਲੈਟੋ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੰਭਾਵਨਾ ਲਈ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਦੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਸ਼ਾਇਦ ਮਿੱਥ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਪਰੰਪਰਾ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਰਥਪੂਰਨ ਸਮਝਦਾ ਸੀ।

ਯੂਨਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਪੁਰਾਣੇ ਧਾਰਮਿਕ ਧਾਰਾਵਾਂ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਔਰਫਿਕ ਅਤੇ ਪਾਇਥਾਗੋਰੀਅਨ ਵਿਚਾਰ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਈ ਜੀਵਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਆਤਮਾ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਪਲੈਟੋ ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ, ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਅਤੇ ਨੈਤਿਕ ਵਿਕਾਸ ਬਾਰੇ ਦਲੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰਿਆ।

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਪੁੱਛਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਮਨੁੱਖੀ ਸੁਭਾਅ ਦੀ ਅਸਮਾਨਤਾ ਲਈ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਜਲਦੀ ਹੀ ਬੁੱਧੀ ਵੱਲ ਕਿਉਂ ਖਿੱਚੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੂਸਰੇ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਪੈਟਰਨਾਂ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਪਲੈਟੋ ਦਾ ਜਵਾਬ ਸਰਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਆਤਮਾ ਜਨਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬਣੀਆਂ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀਆਂ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਚੋਣ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਹੈ। ਜਾਂਚਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ, ਮੁੱਦਾ ਪਲੈਟੋ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਲਿਆ।

ਇਹ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਫਾਈਲਾਂ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡੇ ਗਏ ਸਵਾਲ

ਭਾਰਤ ਅਤੇ ਯੂਨਾਨ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦਾ ਇੱਕ ਵੀ ਸਿਧਾਂਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਵਿਰੋਧੀ ਮਾਡਲ, ਨੈਤਿਕ ਪ੍ਰਣਾਲੀਆਂ, ਬੁਝਾਰਤਾਂ ਅਤੇ ਚੇਤਾਵਨੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਇਹੀ ਵਿਭਿੰਨਤਾ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਘੱਟ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਵਧੇਰੇ ਦਿਲਚਸਪ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ।

ਦਾਅਵਾ

ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਭਾਰਤ ਅਤੇ ਯੂਨਾਨ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤੀ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਹੁਣ ਮੌਤ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਫੈਲਾਈ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਅਫਵਾਹ ਨਹੀਂ ਰਹੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ: ਕਿ ਸਾਡੇ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਜਾਰੀ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਵਾਪਸ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਆਇਆ ਹੈ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਆਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਭਾਰਤੀ ਚਿੰਤਕਾਂ ਨੇ ਅਕਸਰ ਇਸ ਵਾਪਸੀ ਨੂੰ ਕਰਮ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ, ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਕਿਰਿਆਵਾਂ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ

ਨਾਲੋਂ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਨਤੀਜੇ ਛੱਡਦੀਆਂ ਹਨ। ਯੂਨਾਨੀ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕਾਂ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਪਾਇਥਾਗੋਰੀਅਨ ਅਤੇ ਪਲੈਟੋਨਿਕ ਚੱਕਰਾਂ ਵਿੱਚ, ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਲੰਬੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਣ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ।

ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਹਰ ਵੇਰਵੇ 'ਤੇ ਸਹਿਮਤ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਸਥਾਈ ਸਵੈ ਦੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਦੂਜਿਆਂ ਨੇ ਸਵਾਲ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੀ ਅਜਿਹਾ ਸਵੈ ਬਿਲਕੁਲ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਦੋਵੇਂ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਨੇ ਮਨੁੱਖੀ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਕਬਰ 'ਤੇ ਅਧੂਰਾ ਮੰਨਿਆ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਸਾਡੇ ਲਈ ਜੋ ਕੇਸ ਫਾਈਲ ਛੱਡਦੇ ਹਨ ਉਹ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਸਿਧਾਂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਸ਼ੱਕ ਹੈ: ਪਛਾਣ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਨਾਲੋਂ ਵੱਡੀ, ਪੁਰਾਣੀ ਅਤੇ ਅਜੀਬ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ

ਇਹਨਾਂ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਫਾਈਲਾਂ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਹੈ। ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਵਹਿਮ ਜਾਂ ਸੋਗ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਕਹਾਣੀ ਵਜੋਂ ਛੁਪਾਇਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸਭਿਅਤਾਵਾਂ ਦੇ ਆਰਕੀਟੈਕਚਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ, ਇਸਨੇ ਧਿਆਨ, ਨੈਤਿਕਤਾ, ਤਿਆਗ, ਸਮਾਜਿਕ ਫਰਜ਼ ਅਤੇ ਮੁਕਤੀ ਦੀ ਖੋਜ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ। ਯੂਨਾਨ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਨਿਆਂ, ਗਿਆਨ, ਸ਼ੁੱਧੀਕਰਨ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਦੀ ਕਿਸਮਤ ਬਾਰੇ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਦਲੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ।

ਇਹ ਵਿਸਤਾਰ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਲੋਕ-ਕਥਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਮ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਬਚ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਇੱਕ ਢਾਂਚਾ ਬਣ ਗਿਆ ਜਿਸ ਰਾਹੀਂ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਕੁਝ ਤੇਜ਼ ਦਿਮਾਗਾਂ ਨੇ ਦੁੱਖ, ਚਰਿੱਤਰ, ਅਸਮਾਨਤਾ ਅਤੇ ਨੈਤਿਕ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ। ਪਲੈਟੋ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਆਤਮਾ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੀ ਹੈ; ਉਸਨੇ ਵਾਪਸੀ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਸਵਾਲ ਲਈ

ਵਰਤਿਆ ਕਿ ਲੋਕ ਆਪਣਾ ਜੀਵਨ ਕਿਵੇਂ ਚੁਣਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਕਿਉਂ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ, ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਭਾਰ ਹੈ। ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਸ 'ਤੇ ਬਹਿਸ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਸੁਧਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਸਿਖਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ

ਇੱਕ ਸ਼ੱਕੀ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਕੋਲ ਇਹਨਾਂ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਾਪਸੀ ਦੇ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਮੰਨਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰੁਕਣ ਦਾ ਚੰਗਾ ਕਾਰਨ ਹੈ। ਪੁਨਰਜਨਮ ਇਸ ਲਈ ਸਹਿਣ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਅਤੇ ਸਮਾਜਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੈ। ਇਹ ਸੋਗ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸੋਗੀਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੌਤ ਇੱਕ ਮਿਟਾਉਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇੱਕ ਰਸਤਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਲੁਕਵੀਂ ਵਿਆਖਿਆ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਹਾਲਾਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ਮਾਨ ਇਤਿਹਾਸ ਤੋਂ ਪਰੇ ਕਾਰਨਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਵੀ ਅਨੁਸ਼ਾਸਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕਿਰਿਆਵਾਂ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਰੇ ਗੂੰਜਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਬੇਰਹਿਮੀ, ਉਦਾਰਤਾ, ਧੋਖਾ ਅਤੇ ਹਿੰਮਤ ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡੀ ਨਤੀਜੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸਮਾਜ ਨੂੰ ਸਥਿਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਸੰਜਮ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਸਾਰਥਕ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਵਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਕਸਰ ਅਰਾਜਕ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ, ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਨੈਤਿਕ ਤਕਨਾਲੋਜੀ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਖੋਜ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ: ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸਭਿਆਚਾਰਾਂ ਲਈ ਡਰ, ਉਮੀਦ ਅਤੇ ਸਮਾਜਿਕ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਸੰਗਠਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲੋਕ ਅੰਦਰ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ

ਫਿਰ ਵੀ ਉਪਯੋਗਤਾ ਦਾ ਮਤਲਬ ਆਪਣੇ ਆਪ ਝੂਠ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸੱਚੇ ਵਿਚਾਰ ਇਸ ਲਈ ਉਪਯੋਗੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਅਸਲੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅੱਗ ਗਰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾੜਦੀ ਹੈ; ਦਵਾਈ ਠੀਕ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਰੀਰ ਇਸਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਯੋਗ ਸੰਭਾਵਨਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸਿਧਾਂਤ, ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨੇ ਵੀ ਅਪੂਰਣ ਹੋਣ, ਵਾਰ-ਵਾਰ ਮਨੁੱਖੀ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਉੱਭਰੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ: ਅਸਾਧਾਰਨ ਬਚਪਨ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ, ਹੋਰ ਜੀਵਨਾਂ ਦੇ ਸੁਪਨੇ, ਮੌਤ ਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ, ਅਚਾਨਕ ਪ੍ਰਤਿਭਾ, ਅਣਜਾਣ ਡਰ, ਜਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੀਉਣ ਦੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਪ੍ਰਭਾਵ।

ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕਾਂ ਕੋਲ ਆਧੁਨਿਕ ਖੋਜ ਵਿਧੀਆਂ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਪਰ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਪਰਵਾਹ ਨਿਰੀਖਕ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀਆਂ, ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਪ੍ਰਣਾਲੀਆਂ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਕੀਤਾ ਜੋ ਸਥਾਈ ਜਾਪਦੀਆਂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਕਸ਼ਿਆਂ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀਆਂ, ਅਤਿਕਥਨੀ ਅਤੇ ਨੈਤਿਕ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਸਵਾਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਇੱਕ ਨੁਕਸਦਾਰ ਨਕਸ਼ਾ ਅਸਲ ਭੂਮੀ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਆਧੁਨਿਕ ਪਹੁੰਚ ਨਾ ਤਾਂ ਅੰਨ੍ਹੀ ਸਵੀਕ੍ਰਿਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਆਟੋਮੈਟਿਕ ਬਰਖਾਸਤਗੀ, ਸਗੋਂ ਅਨੁਸ਼ਾਸਿਤ ਉਤਸੁਕਤਾ ਹੈ: ਕਿਹੜੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਕੀ ਅੱਜ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ?

ਅਧਿਆਇ 3: ਪੱਛਮੀ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਭੁੱਲੇ ਹੋਏ ਧਾਗੇ

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪਾਠਕ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਸਿਰਫ਼ ਪੂਰਬੀ ਧਰਮ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਪਰ ਇਤਿਹਾਸਕ ਰਿਕਾਰਡ ਘੱਟ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰਾ ਹੈ। ਪੂਰਵ-ਹੋਂਦ, ਆਤਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਸ, ਅਧਿਆਤਮਿਕ

ਵਾਪਸੀ, ਅਤੇ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਸ਼ੁੱਧੀਕਰਨ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਪੱਛਮੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ ਹਨ। ਕੁਝ 'ਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਬਹਿਸ ਹੋਈ। ਦੂਸਰੇ ਰਹੱਸਮਈ ਚੱਕਰਾਂ, ਲੋਕ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਅਤੇ ਨਿੱਜੀ ਅਟਕਲਾਂ ਵਿੱਚ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਬਚੇ ਰਹੇ।

ਦਾਅਵਾ: ਪੱਛਮ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਨੂੰ ਹੀ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਇਸ ਨੇ ਦਰਸ਼ਨ, ਗੁਪਤ ਅੰਦੋਲਨਾਂ, ਅਤੇ ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਧਰਮ ਸ਼ਾਸਤਰੀ ਵਿਵਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਰੱਖੇ।

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ: ਕੁਝ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਈਸਾਈ ਚਿੰਤਕਾਂ ਨੇ ਆਤਮਾ ਬਾਰੇ ਅਜਿਹੇ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਵਿਵਾਦਪੂਰਨ ਬਣ ਗਏ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਔਰਿਜੇਨ ਨੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਪੂਰਵ-ਹੋਂਦ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ 'ਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਬਹਿਸ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਧੁਨਿਕ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਸਿਧਾਂਤ ਵਿੱਚ ਸਰਲ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਪੁਨਰਜਾਗਰਣ ਦੇ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕਾਂ, ਕਾਬਲਵਾਦੀ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ, ਰੋਮਾਂਟਿਕ ਕਵੀਆਂ, ਅਧਿਆਤਮਵਾਦੀਆਂ, ਥੀਓਸੋਫਿਸਟਾਂ ਅਤੇ ਜਾਦੂਗਰੀ ਖੋਜਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਇਸ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਸਰਕਾਰੀ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਵਾਲ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦਾ ਰਿਹਾ: ਕੀ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰਹਿੰਦੇ ਸੀ?

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਇਹ ਪੱਛਮੀ ਧਾਗੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉਧਾਰ ਲੈ ਕੇ ਦਿਖਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਵਪਾਰ, ਅਨੁਵਾਦ, ਸਾਮਰਾਜ, ਅਤੇ ਬੌਧਿਕ ਫੈਸ਼ਨ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਨੇ ਪੜ੍ਹੇ-ਲਿਖੇ ਬਾਹਰੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਵਿਦੇਸ਼ੀ, ਕਾਵਿਕ, ਜਾਂ ਬਾਗ਼ੀ ਜਾਪਦਾ ਸੀ।

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਵਿਆਖਿਆ: ਜੇਕਰ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਮਨੁੱਖੀ ਹੋਂਦ ਦੀ ਇੱਕ ਅਸਲ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਪੱਛਮ ਵਿੱਚ ਇਸਦੀ ਸਥਿਰਤਾ ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਆਯਾਤ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਦਬਾਏ ਗਏ ਵਿਚਾਰ ਅਕਸਰ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਦਰਸ਼ਨ,

ਕਲਾ, ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਗਵਾਹੀ ਅਤੇ ਨਿੱਜੀ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਉੱਭਰਿਆ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਫੈਸ਼ਨਯੋਗ ਨਾ ਹੋਵੇ।

ਸਵਾਲ ਜੋ ਬਾਕੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ: ਕੁਝ ਵਿਚਾਰ ਕਿਉਂ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਕਿ ਕੁਝ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਜਿਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ? ਕੀ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਇੱਕ ਉਧਾਰ ਲਿਆ ਸਿਧਾਂਤ, ਇੱਕ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਪੈਟਰਨ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਸੁਰਾਗ ਹੈ? ਅਤੇ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਵਰਜਿਤ ਸਵਾਲ ਦੱਬੇ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ?

ਯੂਨਾਨ, ਰੋਮ, ਅਤੇ ਵਾਪਸੀ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪੱਛਮੀ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ

ਪੱਛਮੀ ਮਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪੁਨਰਜਨਮ ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਜਾਂ ਤਿੱਬਤ ਨਾਲ ਜੋੜਨ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ, ਯੂਨਾਨੀ ਅਤੇ ਰੋਮਨ ਚਿੰਤਕ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆਤਮਾ ਬਾਰੇ ਬਹਿਸ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸਦਾ ਸਰੀਰ ਨਾਲੋਂ ਪੁਰਾਣਾ ਇਤਿਹਾਸ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਧੁਨਿਕ ਪੁਨਰਜਨਮ ਵਰਗੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਸਵਾਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ: ਕੀ ਮਨੁੱਖੀ ਪਛਾਣ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਧਰਤੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਸਕਦੀ ਹੈ?

ਦਾਅਵਾ: ਪੱਛਮੀ ਵਿਚਾਰ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾ ਬਾਰੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਸਵਾਲਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ

ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਮੈਡੀਟੇਰੀਅਨ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ, ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਲਈ ਬਣਾਈ ਗਈ ਚੰਗਿਆੜੀ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇੱਕ ਅੰਤਮ ਮੰਜ਼ਿਲ ਵਿੱਚ ਸੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਯੂਨਾਨੀ ਚਿੰਤਕਾਂ ਵਿੱਚ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਪਾਇਥਾਗੋਰਸ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ, ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਗਤੀ, ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਅਤੇ ਵਾਪਸੀ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਚੀਜ਼ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹੀ ਸਿਧਾਂਤ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਆਵਾਗਮਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ: ਇਹ ਸੰਭਾਵਨਾ ਕਿ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਇੱਕ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਮਨੁੱਖ, ਜਾਨਵਰ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਰਹੱਦ ਪਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਆਧੁਨਿਕ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ ਪਾਇਥਾਗੋਰਸ ਬਾਰੇ ਕਹਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਜੀਵਨੀ ਅਕਸਰ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ, ਦੰਤਕਥਾ, ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਨੂੰ ਮਿਲਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਪਰੰਪਰਾ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਕੀ ਪਾਇਥਾਗੋਰਸ ਨੇ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਰ ਵੇਰਵੇ ਨੂੰ ਸਿਖਾਇਆ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਪੱਛਮ ਦੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨਾਲ ਜੁੜ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਮੂਰਤੀਮਾਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਵਾਲ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਲੋਕ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਚਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਕੀ ਜੀਵਨ ਖੁਦ ਇੱਕ ਲੰਬੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ: ਪਲੈਟੋ ਨੇ ਆਤਮਾ ਦੀ ਯਾਦ ਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ

ਪਲੈਟੋ ਨੇ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਨੁਸ਼ਾਸਿਤ ਪੜਾਅ ਦਿੱਤਾ। ਮੇਨੋ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਇਸ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸਿੱਖਣਾ ਕਈ ਵਾਰ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਵਰਗਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਫੈਡੋ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਆਤਮਾ ਦੇ ਪੂਰਵ-ਹੋਂਦ ਨੂੰ ਮੌਤ ਅਤੇ ਅਮਰਤਾ ਬਾਰੇ ਦਲੀਲਾਂ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ। ਗਣਰਾਜ ਵਿੱਚ, ਏਰ ਦੀ ਮਿੱਥ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ, ਨਤੀਜਿਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਜਨਮ ਤੇ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਭਵਿੱਖ ਦੀਆਂ ਕਿਸਮਤ ਚੁਣਨ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਇਹ ਹਵਾਲੇ ਅਜੀਬ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਪਲੈਟੋ ਸਿਰਫ਼ ਭੂਤਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਗਿਆਨ, ਨਿਆਂ ਅਤੇ ਨੈਤਿਕ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਪੂਰਵ-ਹੋਂਦ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮਨੁੱਖ ਗਣਿਤਿਕ ਸੱਚਾਈ, ਸੁੰਦਰਤਾ, ਜਾਂ ਗੁਣ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਉਂ ਪਛਾਣਨ ਦੇ ਯੋਗ ਜਾਪਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣੀ-ਪਛਾਣੀ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋਣ? ਪਲੈਟੋ ਲਈ, ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਵਰਗੀ ਕਲਪਨਾ ਇੱਕ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਸਾਧਨ ਬਣ ਗਈ। ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਪੁੱਛਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਕੀ ਆਤਮਾ

ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਗਤ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਪਰੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਰੱਖਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੀ ਧਰਤੀ ਦਾ ਜੀਵਨ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਲੰਬੇ ਨੈਤਿਕ ਨਾਟਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਧਿਆਇ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਮਿੱਥ ਸਬੂਤ ਬਣੇ ਬਿਨਾਂ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ

ਇੱਕ ਸਾਵਧਾਨ ਸ਼ੱਕੀ ਨੂੰ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਨੂੰ ਤੱਥ ਵਜੋਂ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਪਲੈਟੋ ਨੂੰ ਭੋਲਾਪਣ ਵਜੋਂ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਅਕਸਰ ਮਿੱਥ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਮੁਸ਼ਕਲ ਵਿਚਾਰਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਨਾਟਕੀ ਢਾਂਚੇ ਵਜੋਂ ਵਰਤਦੇ ਸਨ। ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਨੈਤਿਕ ਕਾਰਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਮਾਨ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਵਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਮਝਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਲੋਕ ਕਿਉਂ ਦੁੱਖ ਝੱਲਦੇ ਹਨ, ਚਰਿੱਤਰ ਕਿਉਂ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਕਿਉਂ ਵਧ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ, ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਇੱਕ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇਸਨੇ ਆਧੁਨਿਕ ਨਿਊਰੋਸਾਇੰਸ, ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ, ਜਾਂ ਵਿਕਾਸਵਾਦੀ ਸਿਧਾਂਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇੱਕ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਨੈਤਿਕ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨੂੰ ਰੂਪ ਦਿੱਤਾ। ਪਲੈਟੋ ਪਾਠਕ ਦੀ ਜ਼ਮੀਰ ਨੂੰ ਜਗਾਉਣ ਨਾਲੋਂ ਪਰਲੋਕ ਦੇ ਮਕੈਨਿਕਸ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਘੱਟ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ, ਏਰ ਦੀ ਮਿੱਥ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨੈਤਿਕ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਯੋਗ ਵਜੋਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ: ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੀਓ ਜਿਵੇਂ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਚੋਣਾਂ ਵਰਤਮਾਨ ਤੋਂ ਪਰੇ ਗੂੰਜਦੀਆਂ ਹੋਣ, ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਇਹ ਸਾਬਤ ਨਾ ਕਰ ਸਕੇ ਕਿ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਫੈਸ਼ਨੇਬਲ ਬਣਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਸੀ

ਜੋ ਲੋਕ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਇਸਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਪੱਛਮੀ ਰੂਪ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਗੱਲ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ: ਇਹ ਆਧੁਨਿਕ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਉਪਭੋਗਤਾਵਾਦ ਦੇ ਉਤਪਾਦ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਸੀ। ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਨਾਅਰੇ

ਜਾਂ ਰਵਾਇਤੀ ਧਰਮ ਦੇ ਇੱਕ ਫੈਸ਼ਨੇਬਲ ਵਿਕਲਪ ਵਜੋਂ ਪੈਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਯੂਨਾਨ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚਿੰਤਕਾਂ ਵਿੱਚ ਉਭਰਿਆ ਜੋ ਗਣਿਤ, ਸੰਗੀਤ, ਨੈਤਿਕਤਾ, ਰਾਜਨੀਤੀ ਅਤੇ ਚੇਤਨਾ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨਾਲ ਜੂਝ ਰਹੇ ਸਨ।

ਇਹ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਪਰ ਇਹ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਦਿਲਚਸਪ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਅਸਲ ਹੈ, ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਦਰਸ਼ਨ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਬੌਧਿਕ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਹੈ ਪਰ ਕਦੇ ਵੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੁਹਾਰਤ ਹਾਸਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਹਰ ਵੇਰਵੇ 'ਤੇ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਆਧੁਨਿਕ ਖੋਜ ਵਿਧੀਆਂ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਵਾਲ ਬੇਚੈਨੀ ਨਾਲ ਜ਼ਿੰਦਾ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ: ਚੇਤਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਜੀਵ ਵਿਗਿਆਨ ਨਾਲੋਂ ਡੂੰਘੀ ਕਿਉਂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਸੱਚਾਈਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਸਿੱਖੀਆਂ ਕਿਉਂ ਜਾਪਦੀਆਂ ਹਨ?

ਸਵਾਲ ਜੋ ਬਾਕੀ ਹਨ: ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਦਲੀਲ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਕਿਉਂ ਬਚਿਆ?

ਯੂਨਾਨੀ ਵਿਚਾਰ ਕੋਈ ਸ਼ਾਂਤ ਅਸਥਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਸਿਧਾਂਤ ਅਛੂਤੇ ਬੈਠੇ ਸਨ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਖਾੜਾ ਸੀ। ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਸੋਧਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਵਾਲੇ ਸਕੂਲਾਂ ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਪੁਨਰਜਨਮ, ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਨੇੜੇ ਦੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼, ਉਸ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਬਚੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਪਯੋਗੀ, ਸੁਝਾਅ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਮਿਟਾਉਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਰਿਹਾ। ਇਸਨੇ ਵਿਚਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਿਆਂ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨ, ਨੈਤਿਕ ਅਸਮਾਨਤਾ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡੀ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕੀਤੀ।

ਫਿਰ ਵੀ ਉਪਯੋਗਤਾ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਹੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਇੱਕ ਝੂਠਾ ਵਿਚਾਰ ਇਸ ਲਈ ਕਾਇਮ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਸੱਚਾ ਵਿਚਾਰ ਇਸ ਲਈ ਕਾਇਮ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹਕੀਕਤ ਇਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ ਦਬਾਉਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਬੁਝਾਰਤ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਿਹੜਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ। ਕੀ ਯੂਨਾਨੀਆਂ ਨੇ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਨੇ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੈਟਰਨ ਅਤੇ ਗੁਣ ਨੂੰ ਇੱਕ ਇਨਾਮ ਦਿੱਤਾ? ਜਾਂ ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਘੇਰਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਮਨੁੱਖੀ ਪਛਾਣ, ਜਦੋਂ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਜੀਵਨੀ ਨਾਲੋਂ ਵੱਡੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ?

ਮੁੱਢਲੀ ਈਸਾਈਅਤ ਅਤੇ ਪੂਰਵ-ਹੋਂਦ ਦਾ ਵਿਵਾਦਿਤ ਸਵਾਲ

ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਈਸਾਈ ਧਰਮ ਰੋਮਨ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਫੈਲਿਆ, ਇਹ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਭੀੜ-ਭੜੱਕੇ ਵਾਲੇ ਬਾਜ਼ਾਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਗਿਆ। ਯੂਨਾਨੀ ਦਰਸ਼ਨ, ਯਹੂਦੀ ਧਰਮ ਸ਼ਾਸਤਰ, ਰਹੱਸਮਈ ਧਰਮ, ਅਤੇ ਸਥਾਨਕ ਲੋਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਨੇ ਆਤਮਾ ਬਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੁੱਛੇ ਗਏ ਸਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਆਕਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਨਤੀਜਾ ਪੁਨਰ ਜਨਮ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਹਾਂ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਉਤਪਤੀ, ਨਿਰਣੇ, ਪੁਨਰ ਉਥਾਨ, ਅਤੇ ਕੀ ਆਤਮਾ ਜਨਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਬਹਿਸ ਸੀ।

ਦਾਅਵਾ: ਮੁੱਢਲੇ ਈਸਾਈ ਵਿਚਾਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਿੰਨ ਸਨ।

ਮੁੱਢਲਾ ਈਸਾਈ ਸੰਸਾਰ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕਮਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਕੇਂਦਰ ਤੋਂ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਬੋਲ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਅਲੈਗਜ਼ੈਂਡਰੀਆ, ਐਂਟੀਓਕ, ਰੋਮ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪਰੇ ਤੱਕ ਫੈਲੀ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਅਤੇ ਬੇਚੈਨ ਗੱਲਬਾਤ ਸੀ। ਧਰਮ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਲੈ ਕੇ ਆਏ: ਪੁਨਰ-ਉਥਾਨ ਦੀਆਂ ਯਹੂਦੀ ਉਮੀਦਾਂ, ਆਤਮਾ ਬਾਰੇ ਯੂਨਾਨੀ

ਵਿਚਾਰ, ਰੋਮਨ ਨੈਤਿਕ ਦਰਸ਼ਨ, ਅਤੇ ਆਤਮਾਵਾਂ, ਦੂਤਾਂ, ਭੂਤਾਂ ਅਤੇ ਪਰਲੋਕ ਬਾਰੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਵਿਸ਼ਵਾਸ।

ਉਸ ਮਾਹੌਲ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਆਤਮਾ ਬਾਰੇ ਸਵਾਲ ਅਮੂਰਤ ਐਸ਼ੋ-ਆਰਾਮ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਨੁੱਖੀ ਹੋਂਦ ਦੀਆਂ ਡੂੰਘੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਛੂਹਿਆ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਵਿੱਚ? ਕੀ ਆਤਮਾ ਗਰਭ ਧਾਰਨ ਤੋਂ, ਜਨਮ ਤੋਂ, ਜਾਂ ਧਰਤੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ? ਕੀ ਬ੍ਰਹਮ ਨਿਆਂ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਤੱਕ ਸੀਮਿਤ ਹੈ, ਜਾਂ ਇਹ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਨੈਤਿਕ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ?

ਬਾਅਦ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੇ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਪੁਨਰ-ਉਥਾਨ, ਨਿਆਂ ਅਤੇ ਮੁਕਤੀ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਰੇਖਾਵਾਂ ਖਿੱਚੀਆਂ। ਪਰ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਸਦੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਸਵਾਲ ਅਜੇ ਵੀ ਹੱਲ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਬਹਿਸ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਬਚਾਅ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਅਣਸੁਲਝੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ।

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ: ਔਰਿਜੇਨ ਸਭ ਤੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਵਿਵਾਦਿਤ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ

ਇਸ ਕੇਸ ਫਾਈਲ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਅਲੈਗਜ਼ੈਂਡਰੀਆ ਦਾ ਓਰੀਜੇਨ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪਰਛਾਵੇਂ ਤੋਂ ਲਿਖਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਸੁਪਨੇ ਦੇਖਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਈਸਾਈ ਧਰਮ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਿਦਵਾਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਧਰਮ ਸ਼ਾਸਤਰੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ, ਧਰਮ ਗ੍ਰੰਥ, ਦਰਸ਼ਨ ਅਤੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਦਾ ਵਿਦਵਾਨ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਕੰਮ ਨੇ ਆਤਮਾ ਦੀ ਉਤਪਤੀ, ਇਸਦੇ ਮੂਰਤੀਮਾਨ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗਣ, ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਸਿੱਖਿਆ ਅਤੇ ਸੁਧਾਰ ਦੁਆਰਾ ਇਸਦੀ ਅੰਤਮ ਬਹਾਲੀ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕੀਤੀ।

ਇਹੀ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦੀ ਹੈ। ਔਰਿਜੇਨ ਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਆਧੁਨਿਕ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਸਮਰਥਕ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬਦਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਉਸਦਾ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਡੂੰਘਾ ਈਸਾਈ ਸੀ, ਜੋ ਮਸੀਹ, ਧਰਮ ਗ੍ਰੰਥ, ਨੈਤਿਕ ਸ਼ੁੱਧੀਕਰਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਉਮੀਦ ਦੁਆਰਾ ਘੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ

ਕਿ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਜਨਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਤਮਾ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਦੀ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਸਵਾਲ ਬੌਧਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੰਭੀਰ ਸਨ, ਸਿਰਫ਼ ਮੂਰਤੀ-ਪੂਜਕ ਬਚੇ ਹੋਏ ਨਹੀਂ ਸਨ।

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਔਰਿਜੇਨ ਪੁਨਰਜਨਮ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਈਸਾਈ ਧਰਮ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਤੇਜ਼ ਦਿਮਾਗਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ ਆਤਮਾ ਦੀ ਧਰਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਪਾਇਆ।

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਪੂਰਵ-ਹੋਂਦ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਸਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ

ਇੱਕ ਸਾਵਧਾਨ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਕਸਰ ਇਕੱਠੇ ਧੁੰਦਲੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪੂਰਵ-ਹੋਂਦ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਆਤਮਾ ਸਰੀਰਕ ਜਨਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਪੁਨਰਜਨਮ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਆਤਮਾ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਧਰਤੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚੋਂ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਓਵਰਲੈਪ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਚਿੰਤਕ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਰੀਰਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੌਜੂਦ ਸਨ, ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿ ਉਹ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਨਵੇਂ ਸਰੀਰਾਂ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ।

ਇਹ ਫ਼ਰਕ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਔਰਿਜੇਨ ਨਾਲ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਉਸਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਹਨ, ਕਈ ਵਾਰ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹਨ, ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਵਿਵਾਦਾਂ ਦੁਆਰਾ ਫਿਲਟਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਦਾਅਵੇ ਕਿ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਚਰਚ ਕੌਂਸਲਾਂ ਨੇ "ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚੋਂ ਪੁਨਰਜਨਮ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ" ਅਕਸਰ ਵਧਾ-ਚੜ੍ਹਾ ਕੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਮਾੜੇ ਸਰੋਤਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਠੋਸ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਆਧੁਨਿਕ ਮਿਥਿਹਾਸ ਦੁਆਰਾ ਵਧੇਰੇ ਆਕਾਰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਇਸ ਲਈ ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੈ: ਪੂਰਵ-ਹੋਂਦ ਦੇ ਪੱਛਮੀ ਹਵਾਲੇ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਨਾ ਕਿ ਇੱਕ ਲੁਕਵੇਂ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ। ਫਿਰ ਵੀ, ਸ਼ੱਕਵਾਦ

ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਅਲੋਪ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਹੋਰ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀਏ।

ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਇੱਕ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਚਾਅ ਕਰਨਾ ਪਿਆ।

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ, ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨੁਕਤਾ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਈਸਾਈ ਧਰਮ ਨੇ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਪੂਰੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਮਜ਼ਬੂਤ ਨੁਕਤਾ ਸੂਖਮ ਹੈ: ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਈਸਾਈ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਸਵਾਲ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਧਰਮ ਸ਼ਾਸਤਰ ਨੂੰ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ, ਦਿਸ਼ਾ-ਨਿਰਦੇਸ਼, ਜਾਂ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਮੂਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮਨੁੱਖੀ ਅਸਮਾਨਤਾ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬ੍ਰਹਮ ਨਿਆਂ ਲਈ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਦਲੀਲ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ।

ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਆਤਮਾ ਦੇ ਲੰਬੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੰਭਵ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦਾ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਕਾਰਨ ਹੁੰਦਾ। ਫਿਰ ਵੀ ਸੀਮਾਵਾਂ ਖਿੱਚੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਕੁਝ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਲੋੜ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਨੇੜੇ ਸਨ। ਪੁਨਰ-ਉਥਾਨ ਨੂੰ ਵਾਪਸੀ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਨਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰ ਦੇ ਚੱਕਰਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਮੁਕਤੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦੁਹਰਾਉਣ ਵਾਲੀ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇੱਕ ਈਸਾਈ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ ਪਿਆ।

ਪੁਨਰਜਨਮ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਲਈ, ਇਹ ਕੇਸ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੁਰਾਗ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ: ਆਤਮਾ ਦੇ ਅਤੀਤ ਦਾ ਸਵਾਲ ਜ਼ਿੰਦਾ ਸੀ।

ਬਾਕੀ ਬਚੇ ਸਵਾਲ: ਜਦੋਂ ਸਿਧਾਂਤ ਸਥਿਰ ਹੋ ਗਿਆ ਤਾਂ ਕੀ ਗੁਆਚ ਗਿਆ?

ਹਰੇਕ ਪਰੰਪਰਾ ਨੂੰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਸੀਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਇੱਕ ਧਰਮ ਬੇਅੰਤ ਨਿੱਜੀ ਵਿਆਖਿਆ ਵਿੱਚ ਘੁਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਈਸਾਈ ਧਰਮ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕੇਂਦਰੀ ਆਰਕੀਟੈਕਚਰ ਨੂੰ ਤਾਕਤ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟਤਾ ਨਾਲ ਚੁਣਿਆ: ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ, ਅਵਤਾਰ, ਪੁਨਰ

ਉਥਾਨ, ਨਿਰਣਾ, ਮੁਕਤੀ, ਅਤੇ ਸਦੀਵੀ ਜੀਵਨ ਦੀ ਉਮੀਦ। ਉਸ ਢਾਂਚੇ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਹਾਸ਼ੀਏ 'ਤੇ, ਸ਼ੱਕੀ, ਜਾਂ ਅਸਵੀਕਾਰਨਯੋਗ ਬਣ ਗਿਆ।

ਫਿਰ ਵੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਕੀਮਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਜਵਾਬ ਅਧਿਕਾਰਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਦੂਜੇ ਸਵਾਲ ਕਿਨਾਰਿਆਂ 'ਤੇ ਧੱਕ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਰੂਹਾਂ ਜੀਵਨ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਅਸਮਾਨ ਬੋਝ ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ? ਕੀ ਦੁੱਖ ਸਿਰਫ਼ ਹਾਲਾਤ, ਜੀਵ ਵਿਗਿਆਨ ਅਤੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੁਆਰਾ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਕੀ ਇਹ ਕਿਸੇ ਡੂੰਘੇ ਨੈਤਿਕ ਰਹੱਸ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ? ਕੀ ਕੋਈ ਆਤਮਾ ਜਨਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਤੇ ਤੋਂ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀਆਂ, ਜ਼ਖ਼ਮ, ਜਾਂ ਬੁੱਧੀ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ?

ਇਹ ਸਵਾਲ ਸਿਧਾਂਤ ਦੇ ਸਖ਼ਤ ਹੋਣ 'ਤੇ ਵੀ ਅਲੋਪ ਨਹੀਂ ਹੋਏ। ਇਹ ਰਹੱਸਵਾਦ, ਕਵਿਤਾ, ਨਿੱਜੀ ਸ਼ੱਕ, ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਗੁਪਤ ਅੰਦੋਲਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦੇ ਰਹੇ। ਮਾਮਲਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਨਿਆਂ ਦੀ ਮਨੁੱਖੀ ਲੋੜ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਆਸਾਨ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਲੁਕਵੇਂ ਕਰੰਟ: ਰਹੱਸਵਾਦ, ਕਬਾਲਾ, ਅਤੇ ਮੱਧਕਾਲੀ ਬਚਾਅ

ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਅਧਿਕਾਰਤ ਧਰਮ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਖ਼ਤ ਹੋ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਅਲੋਪ ਨਹੀਂ ਹੋਏ। ਉਹ ਸ਼ਾਂਤ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਚਲੇ ਗਏ: ਰਹੱਸਵਾਦੀ ਸਕੂਲ, ਲੋਕ ਕਲਪਨਾ, ਗੁਪਤ ਲਿਖਤਾਂ, ਅਤੇ ਨਿੱਜੀ ਵਿਆਖਿਆ। ਮੱਧਯੁਗੀ ਪੱਛਮ ਨੂੰ ਅਕਸਰ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਕਸਾਰ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਸਤ੍ਹਾ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਚੱਲਦੀਆਂ ਸਨ। ਕੁਝ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ਼ੁੱਧੀਕਰਨ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਦੂਜਿਆਂ ਨੇ ਆਤਮਾ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਵਧੇਰੇ ਖਾਸ ਅਤੇ ਨਿੱਜੀ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਕੀਤੀ।

ਦਾਅਵਾ: ਪੁਨਰਜਨਮ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਕਿਨਾਰਿਆਂ 'ਤੇ ਬਚਿਆ ਰਿਹਾ

ਮੱਧਯੁਗੀ ਯੂਰਪ ਵਿੱਚ, ਅਧਿਕਾਰਤ ਧਾਰਮਿਕ ਜੀਵਨ ਚਰਚ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ, ਸੰਸਕਾਰ, ਇਕਬਾਲ, ਨਿਰਣੇ, ਸਵਰਗ, ਨਰਕ ਅਤੇ ਸ਼ੁੱਧੀਕਰਨ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਸੰਗਠਿਤ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਵੀ ਜੀਵਤ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸਿਧਾਂਤ ਜਿੰਨਾ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਪਦੇਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਕੌਂਸਲਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ, ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਭਟਕਦੀਆਂ ਰੂਹਾਂ, ਪਰਿਵਾਰਕ ਸ਼ਗਨਾਂ, ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਬਾਰੇ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀਆਂ ਜੋ ਅਜੀਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਰਦਿਆਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਜਾਪਦੇ ਸਨ।

ਇਹ ਕਹਾਣੀਆਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਿਧਾਂਤ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਅਕਸਰ, ਉਹ ਟੁਕੜੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ: ਇੱਕ ਪੂਰਵਜ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਇੱਕ ਜਨਮ ਚਿੰਨ੍ਹ, ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਜਿਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵਾਪਸ ਆਏ ਵਿਅਕਤੀ ਵਜੋਂ ਮਾਨਤਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਅਧੂਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਪਿੰਡ ਦੀ ਕਹਾਣੀ। ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨੁਕਤਾ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੱਧਯੁਗੀ ਯੂਰਪ ਨੇ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਨੂੰ ਇੱਕ ਰਸਮੀ ਧਰਮ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਵਾਪਸੀ ਲਈ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਅਤੇ ਕਲਪਨਾਤਮਕ ਜਗ੍ਹਾ ਕਦੇ ਵੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਲੋਪ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਹੇਠਾਂ, ਲੋਕ ਸੋਚਦੇ ਰਹੇ ਕਿ ਕੀ ਪਛਾਣ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਚ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਸਰਕਾਰੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਨਿੱਜੀ, ਵਧੇਰੇ ਬੇਚੈਨ ਅਤੇ ਵਧੇਰੇ ਰਹੱਸਮਈ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ।

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ: ਕਬਾਲਿਸਟਿਕ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਨੇ ਆਤਮਾ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਭਾਸ਼ਾ ਦਿੱਤੀ

ਆਤਮਾ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਪੱਛਮੀ ਬਚਾਅਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਯਹੂਦੀ ਰਹੱਸਵਾਦੀ ਪਰੰਪਰਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਬਾਲਾਹ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਮੱਧਯੁਗੀ ਅਤੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਆਧੁਨਿਕ ਚੱਕਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਕਸਤ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਗਿਲਗੁਲ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਨੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ "ਰੋਲਿੰਗ" ਜਾਂ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ। ਇੱਥੇ, ਵਾਪਸੀ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਭੂਤ

ਕਹਾਣੀ ਜਾਂ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਰੂਪਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵਿਕਸਤ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਗਈ।

ਇਹਨਾਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਵਾਪਸ ਆ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕੁਝ ਜ਼ਰੂਰੀ ਅਧੂਰਾ ਰਹਿ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਗਲਤ ਮੁਰੰਮਤ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਇੱਕ ਰਿਸ਼ਤਾ, ਫਰਜ਼, ਜਾਂ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਕੰਮ ਅਜੇ ਵੀ ਹੱਲ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇਸਨੇ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਨੂੰ ਇੱਕ ਰੋਮਾਂਟਿਕ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇੱਕ ਨੈਤਿਕ ਆਰਕੀਟੈਕਚਰ ਦਿੱਤਾ। ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਬੇਤਰਤੀਬ ਦੁਹਰਾਓ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਸੁਧਾਰ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਖੋਜਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ, ਗਿਲਗੁਲ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੱਛਮੀ ਸੰਸਾਰ ਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਵਾਪਸੀ ਦੀਆਂ ਅਸਪਸ਼ਟ ਗੂੰਜਾਂ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਿਆ। ਕੁਝ ਰਹੱਸਵਾਦੀ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਸਨੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਢਾਂਚਾ, ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ ਅਤੇ ਨੈਤਿਕ ਗੰਭੀਰਤਾ ਦਿੱਤੀ।

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਹਾਸ਼ੀਏ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਅਕਸਰ ਰਹੱਸਵਾਦੀ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵਧਦੇ ਹਨ

ਇੱਕ ਸ਼ੱਕੀ ਪਾਠਕ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੁੱਛ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਲੁਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਅਰਥ-ਨਿਰਮਾਣ ਲਈ ਮਨੁੱਖੀ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਤੋਂ ਪਰੇ ਕੁਝ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਗੁਪਤ ਭਾਈਚਾਰੇ ਅਕਸਰ ਇਸ ਧਾਰਨਾ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਦ੍ਰਿਸ਼ਮਾਨ ਹਕੀਕਤ ਸਿਰਫ ਸਤ੍ਹਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਧਾਰਨਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਦੁੱਖ, ਆਕਰਸ਼ਣ, ਪ੍ਰਤਿਭਾ, ਅਪੰਗਤਾ, ਡਰ ਅਤੇ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਸਾਰੇ ਅਣਦੇਖੇ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨਾਂ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਅਜਿਹੇ ਸਿਸਟਮਾਂ ਵਿੱਚ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਮਝਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਮ ਜੀਵਨ ਕੀ ਅਣਸੁਲਝਿਆ ਛੱਡਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ? ਕੁਝ ਅਜਨਬੀ ਜਾਣੂ ਕਿਉਂ ਮਹਿਸੂਸ

ਕਰਦੇ ਹਨ? ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਿਖਲਾਈ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਨ ਤੋਹਫ਼ਾ ਕਿਉਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਿਧਾਂਤ ਇਹਨਾਂ ਸਾਰੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਲਚਕਤਾ ਨਾਲ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ, ਮੱਧਯੁਗੀ ਅਤੇ ਰਹੱਸਮਈ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸਾਨੂੰ ਅਸਲ ਆਤਮਾ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਬਾਰੇ ਘੱਟ ਅਤੇ ਨੈਤਿਕ ਪੈਟਰਨ ਦੀ ਮਨੁੱਖੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਬਾਰੇ ਵਧੇਰੇ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜਿੱਥੇ ਜੀਵਨ ਅਨੁਚਿਤ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਲੁਕੇ ਹੋਏ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਵਿਗਿਆਨ ਹਾਦਸੇ ਨੂੰ ਉਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਦਰਦ ਨੂੰ ਅਧੂਰੀ ਹਦਾਇਤ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਕੁਝ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਨੇ ਵਾਪਸੀ ਨੂੰ ਨੈਤਿਕ ਮੁਰੰਮਤ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ

ਫਿਰ ਵੀ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕੁਝ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਗੱਲ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿੰਦੀ ਹੈ: ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਨੇ ਵਾਪਸੀ ਨੂੰ ਭੱਜਣ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਮਨੋਰੰਜਨ, ਨਵੀਨਤਾ, ਜਾਂ ਬੇਅੰਤ ਮੌਕੇ ਲਈ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਵਿੱਚ ਭਟਕਦੇ ਹੋਏ ਕਲਪਨਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਵਾਪਸੀ ਨੂੰ ਅਕਸਰ ਮੁਰੰਮਤ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਨੈਤਿਕ ਮਲਬਾ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਦਾਖਲ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਅਣਡਿੱਠ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਖਰਾਬ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਾਂ ਅਧੂਰਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਹ ਇੱਕ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਲੁਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਮੱਧਯੁਗੀ ਧਾਰਾਵਾਂ ਬਾਅਦ ਦੀਆਂ ਕੇਸ ਫਾਈਲਾਂ ਲਈ ਢੁਕਵੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਕਥਿਤ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਦੇ ਆਧੁਨਿਕ ਬਿਰਤਾਂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਕਸਰ ਅਣਜਾਣ ਡਰ, ਤੀਬਰ ਲਗਾਵ, ਅਸਾਧਾਰਨ ਪ੍ਰਤਿਭਾ, ਜਾਂ ਅਣਜਾਣ ਲੋਕਾਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਬਿਰਤਾਂਤ ਅੰਤ

ਵਿੱਚ ਸਬੂਤ ਹਨ ਜਾਂ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ, ਉਹ ਪੁਰਾਣੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਛਾਣ ਅਣਸੁਲਝੇ ਦਬਾਅ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਜੇਕਰ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਅਸਲੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹਨਾਂ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਅਨੁਸ਼ਾਸਿਤ ਅੰਤਰਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ: ਕਿ ਮੌਤ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਟਾ ਦਿੰਦੀ, ਅਤੇ ਅਧੂਰਾ ਸਵੈ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਣ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੌਕਾ ਲੱਭ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸਵਾਲ ਜੋ ਬਾਕੀ ਹਨ: ਕੀ ਲੁਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਜਾਂ ਕਲਪਨਾ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਦੀਆਂ ਹਨ?

ਭੂਮੀਗਤ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਨਾਲ ਮੁਸ਼ਕਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵ, ਗੁਪਤਤਾ, ਕਵਿਤਾ ਅਤੇ ਤਾਂਘ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਹੈ। ਕੀ ਮੱਧਯੁਗੀ ਰਹੱਸਵਾਦੀਆਂ ਨੇ ਆਤਮਾ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਦੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਿਆ ਸੀ? ਕੀ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਵਪਾਰ, ਅਨੁਵਾਦ, ਅਤੇ ਇਸਲਾਮੀ, ਯੂਨਾਨੀ, ਜਾਂ ਪੂਰਬੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਰਾਹੀਂ ਗੁਆਂਢੀ ਸਭਿਆਚਾਰਾਂ ਤੋਂ ਉਧਾਰ ਲਿਆ ਸੀ? ਜਾਂ ਕੀ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸੁਤੰਤਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮਨੁੱਖੀ ਮਨ ਮੌਤ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਲਈ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ?

ਸਭ ਤੋਂ ਇਮਾਨਦਾਰ ਜਵਾਬ ਪਰਤਾਂ ਵਾਲਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਉਧਾਰ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਡੂੰਘੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਸੱਚ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇਤਿਹਾਸਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਬਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਰਥਪੂਰਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ।

ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਢਾਂਚੇ ਅਕਸਰ ਕਿਆਸਅਰਾਈਆਂ ਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਵਾਪਸੀ ਦਾ ਸਵਾਲ ਲੁਕਵੇਂ ਚੈਨਲਾਂ ਰਾਹੀਂ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਰਿਹਾ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ

ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ, ਰੂਪਕ, ਜਾਂ ਇੱਛਾਪੂਰਨ ਕਲਪਨਾ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਹੋਵੇ, ਇਸਨੇ ਅਲੋਪ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਇਨਕਾਰ ਫਾਈਲ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ।

ਪੁਨਰਜਾਗਰਣ ਅਤੇ ਰੋਮਾਂਟਿਕ ਪੁਨਰ ਸੁਰਜੀਤੀ: ਆਤਮਾ ਫਿਰ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ

ਪੁਨਰਜਾਗਰਣ ਤੱਕ, ਯੂਰਪ ਨੇ ਪੁਰਾਣੇ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਭੁੱਖ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਪੜ੍ਹਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਪਲੈਟੋ ਵਾਪਸ ਆਇਆ। ਹਰਮੇਟਿਕ ਲਿਖਤਾਂ ਨੇ ਉਤਸੁਕਤਾ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ। ਵਿਦਵਾਨ, ਕਵੀ ਅਤੇ ਕੱਟੜਪੰਥੀ ਪੁੱਛਣ ਲੱਗੇ ਕਿ ਕੀ ਮਨੁੱਖ ਇੱਕ ਜੀਵ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੀ ਜੋ ਇੱਕ ਵਾਰ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਨਿਰਣਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ। ਪੁਨਰਜਨਮ ਮੁੱਖ ਧਾਰਾ ਨਹੀਂ ਬਣਿਆ, ਪਰ ਇਹ ਬੌਧਿਕ ਮੁਸੀਬਤ ਦਾ ਜੋਖਮ ਲੈਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਸੋਚਣਯੋਗ ਬਣ ਗਿਆ।

ਦਾਅਵਾ: ਪੁਨਰਜਨਮ ਉਦੋਂ ਮੁੜ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨੂੰ ਨਵਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਮਿਲਿਆ

ਪੁਨਰਜਾਗਰਣ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਕਲਾ ਅਤੇ ਆਰਕੀਟੈਕਚਰ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ; ਇਸਨੇ ਯੂਰਪ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੇ ਬੰਦ ਕਮਰੇ ਦੁਬਾਰਾ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤੇ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਯੂਨਾਨੀ ਲਿਖਤਾਂ ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਰਾਹੀਂ ਵਾਪਸ ਆਈਆਂ, ਪਲੈਟੋ ਅਤੇ ਨਵ-ਅਫਲਾਤੂਨਵਾਦੀਆਂ ਨੇ ਆਮ ਧਾਰਮਿਕ ਹਦਾਇਤਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਡੀ ਆਤਮਾ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ। ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸੰਖੇਪ ਧਰਤੀ ਦੇ ਯਾਤਰੀ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ, ਸਗੋਂ ਗਿਆਨ, ਇੱਛਾ, ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਅਤੇ ਵਾਪਸੀ ਦੇ ਪੱਧਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੇ ਇੱਕ ਯਾਤਰੀ ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਪੁਨਰਜਾਗਰਣ ਦੇ ਚਿੰਤਕ ਆਧੁਨਿਕ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਸਮਰਥਕ ਬਣ ਗਏ। ਕਈਆਂ ਨੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਲਿਖਿਆ, ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਰੂਪਕ, ਜੋਤਿਸ਼, ਧਰਮ ਸ਼ਾਸਤਰ, ਜਾਂ ਮਿੱਥ ਵਿੱਚ ਲਪੇਟਿਆ। ਫਿਰ ਵੀ ਬੌਧਿਕ

ਮਾਹੌਲ ਬਦਲ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਰਮੇਟਿਕ ਲਿਖਤਾਂ, ਰਸਾਇਣ, ਈਸਾਈ ਰਹੱਸਵਾਦ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਦਰਸ਼ਨ ਨੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਮੁਲਾਕਾਤ ਸਥਾਨ ਬਣਾਇਆ ਜਿੱਥੇ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਪ੍ਰਾਚੀਨ, ਸਿੱਖਿਆਦਾਇਕ ਅਤੇ ਅਧੂਰਾ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ, ਪੁਨਰਜਨਮ ਅਸੰਭਵ ਘੱਟ ਅਤੇ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਵਰਜਿਤ ਪਰਿਕਲਪਨਾ ਬਣ ਗਿਆ।

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ: ਦਾਰਸ਼ਨਿਕਾਂ ਅਤੇ ਕਵੀਆਂ ਨੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਸੰਭਾਵਨਾ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ

ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸਬੂਤ ਅਦਾਲਤੀ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹ ਵਧੇਰੇ ਸੂਖਮ ਹੈ: ਅਲੰਕਾਰਾਂ, ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਅੰਦਾਜ਼ਿਆਂ, ਨਿੱਜੀ ਪੱਤਰਾਂ, ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਗੁਪਤ ਪ੍ਰਣਾਲੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਰਸਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਇੱਕ ਜਨਮ ਤੋਂ ਵੀ ਡੂੰਘਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਪਲੈਟੋਨਿਕ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੁਝ ਚਿੰਤਕਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡੀ ਆਰਕੀਟੈਕਚਰ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਸ ਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕੀਤਾ, ਜਿੱਥੇ ਮਨੁੱਖੀ ਜੀਵਨ ਬੁੱਧੀ ਵੱਲ ਇੱਕ ਲੰਬੀ ਚੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੜਾਅ ਸੀ।

ਰੋਮਾਂਟਿਕ ਯੁੱਗ ਤੱਕ, ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤਾਕਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ। ਲੇਖਕ ਅਤੇ ਕਵੀ ਅਚਾਨਕ ਪਛਾਣ, ਤਰਕਹੀਣ ਇੱਛਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਭਾਵਨਾ ਤੋਂ ਆਕਰਸ਼ਤ ਹੋਏ ਕਿ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਜਾਂ ਸਥਾਨਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਪੁਨਰਜਨਮ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਨੁਭਵਾਂ ਲਈ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਜੋ ਆਮ ਜੀਵਨੀ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ। ਇੱਕ ਲੈਂਡਸਕੇਪ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਪ੍ਰੇਮੀ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਜਾਪ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਸੋਗ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਰੋਤ ਦੇ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਰੋਮਾਂਟਿਕਾਂ ਲਈ, ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਸਿਰਫ਼ ਸਿਧਾਂਤ ਨਹੀਂ ਸਨ; ਉਹ ਇਹ ਪੁੱਛਣ ਦਾ ਇੱਕ ਨਾਟਕੀ ਤਰੀਕਾ ਸਨ ਕਿ ਕੀ ਪਛਾਣ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੀ ਤੰਗ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਪਰੇ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਸੁੰਦਰਤਾ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ

ਇੱਕ ਸ਼ੱਕੀ ਇੱਥੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਵਰਤਣ ਦੀ ਅਪੀਲ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਹੀ ਵੀ ਹੈ। ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਨੇ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕਾਂ, ਕਵੀਆਂ ਅਤੇ ਕਲਾਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ, ਇਸਨੂੰ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ। ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਵਿਚਾਰ ਅਕਸਰ ਇਸ ਲਈ ਜਿਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸੁੰਦਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹ ਤੱਥਾਂ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਮਨੁੱਖੀ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਇੱਕ ਲੁਕਵੀਂ ਬਣਤਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਨੁਕਸਾਨ ਨੂੰ ਦੇਰੀ ਵਿੱਚ, ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਰਹੱਸ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਜਵਾਬ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਗਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ, ਪੁਨਰਜਾਗਰਣ ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਰੋਮਾਂਟਿਕ ਦਿਲਚਸਪੀ ਮਨੁੱਖੀ ਕਲਪਨਾ ਬਾਰੇ ਪਰਲੋਕ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪੜ੍ਹੇ-ਲਿਖੇ ਲੇਖਕਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਦਰਸ਼ਨ ਅਤੇ ਪੂਰਬੀ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਤੋਂ ਉਧਾਰ ਲਿਆ, ਕਲਾ ਰਾਹੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਆਕਾਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਤੇਜ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ। ਇੱਕ ਕਵਿਤਾ ਅਸੰਭਵ ਨੂੰ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਵਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਮਿੱਥ ਦਰਦ ਨੂੰ ਮਾਣ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਗੂੰਜ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼ੱਕੀ ਫਾਈਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ: ਸਾਹਿਤ ਇਹ ਦਿਖਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲੋਕ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਡਰਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਸੁਪਨੇ ਦੇਖਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਸਾਬਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿ ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਵਿਗਿਆਨ ਦੇ ਨਾਮ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਲਾ ਪੈਟਰਨਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾ ਸਕਦੀ ਹੈ

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਲੋਕ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਕਿ ਕਲਾ ਨੇ ਅਕਸਰ ਮਨੁੱਖੀ ਹਕੀਕਤਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਰਸਮੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀਆਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਪਣਾ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖਿਆ। ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਦੁਆਰਾ ਸਦਮੇ ਦਾ ਨਾਮ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ, ਕਵੀਆਂ ਨੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ

ਅਦਿੱਖ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਹਿਣ ਵਾਲੇ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਨਿਊਰੋਸਾਇੰਸ ਦੁਆਰਾ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਨੂੰ ਮੈਪ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ, ਲੇਖਕ ਸਮਝ ਗਏ ਸਨ ਕਿ ਭੂਤਕਾਲ ਸਰੀਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਸਾਹਿਤ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮੋਹ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਕਲਪਨਾ ਵਜੋਂ ਖਾਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।

ਅਣਜਾਣ ਪਛਾਣ, ਅਣਜਾਣ ਸੱਭਿਆਚਾਰਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਤੀਬਰ ਖਿੱਚ, ਜਾਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਕਾਰਨ ਦੇ ਸੋਗ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਅਕਸਰ ਡਾਇਰੀਆਂ, ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਦੂਰਦਰਸ਼ੀ ਲਿਖਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਪਰ ਇਹ ਅਨੁਭਵ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੀ ਕਦੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਰਿਕਾਰਡ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਮੌਸਮ ਦੇ ਸੰਕੇਤਾਂ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ: ਵਿਅਕਤੀਗਤ, ਅਪੂਰਣ, ਪਰ ਅਰਥਹੀਣ ਨਹੀਂ। ਕਲਾ ਆਤਮਾ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਸਵਾਲ ਦੀ ਬਣਤਰ ਨੂੰ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਨਾਲ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਦੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਲਾਂ ਨੂੰ ਕੈਦ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਆਮ ਪਛਾਣ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ।

ਸਵਾਲ ਜੋ ਬਾਕੀ ਹਨ: ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੇ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਬਾਹਰੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ?

ਪੁਨਰਜਾਗਰਣ ਦੇ ਜਾਦੂਗਰਾਂ, ਰਹੱਸਵਾਦੀ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕਾਂ, ਰੋਮਾਂਟਿਕ ਕਵੀਆਂ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਗੁਪਤ ਲੇਖਕਾਂ ਵਿੱਚ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਪ੍ਰਤੀ ਆਵਰਤੀ ਆਕਰਸ਼ਣ ਇੱਕ ਦਿਲਚਸਪ ਸਵਾਲ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਅਸਾਧਾਰਨ ਬੌਧਿਕ ਹਿੰਮਤ ਵਾਲੇ ਬਾਹਰੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਵਾਰ ਕਿਉਂ ਪਸੰਦ ਆਇਆ? ਇੱਕ ਵਿਆਖਿਆ ਸਰਲ ਹੈ: ਬਾਗ਼ੀ ਮਨ ਵਰਜਿਤ ਖੇਤਰ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਦੇ ਹਨ। ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਨੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਸੀਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ, ਸਵੈ ਦੇ ਨਾਟਕ ਦਾ ਵਿਸਤਾਰ

ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਨਿਰਣੇ ਅਤੇ ਕਿਸਮਤ ਦੇ ਸਥਿਰ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਭੜਕਾਊ ਵਿਕਲਪ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ।

ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ ਵਧੇਰੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਲੋਕ ਜੋ ਪਰੰਪਰਾ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸੋਚਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਨ ਲਈ ਵੀ ਵਧੇਰੇ ਤਿਆਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਪਰੰਪਰਾ ਦੁਆਰਾ ਸਮਝਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਅਜੀਬ ਸਬੰਧਾਂ, ਦੁਹਰਾਉਣ ਵਾਲੇ ਪੈਟਰਨਾਂ ਅਤੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਯਾਦਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੂਸਰੇ ਨਾਮ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਚੁੱਪ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਪਰ ਇਹ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਵੀਆਂ, ਦਾਰਸ਼ਨਿਕਾਂ ਅਤੇ ਖੋਜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਪਨਾਹ ਲੈਂਦਾ ਰਿਹਾ। ਪੁਨਰਜਾਗਰਣ ਅਤੇ ਰੋਮਾਂਟਿਕ ਦੌਰ ਨੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੁਰਾਣੇ ਸਬੂਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ, ਨਵੀਂ ਗਵਾਹੀ ਜੋੜੀ, ਅਤੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਯੂਰਪ ਦੇ ਬੌਧਿਕ ਡੈਸਕ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ।

ਅਧਿਆਤਮਵਾਦ, ਥੀਓਸੋਫੀ, ਅਤੇ ਆਧੁਨਿਕ ਪੱਛਮੀ ਵਾਪਸੀ

ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ, ਪੱਛਮ ਨੇ ਗਤੀ ਬਦਲ ਦਿੱਤੀ। ਵਿਗਿਆਨ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ, ਸਾਮਰਾਜ ਫੈਲੇ, ਅਨੁਵਾਦ ਵਧਿਆ, ਅਤੇ ਅਮਰੀਕਾ ਤੋਂ ਯੂਰਪ ਤੱਕ ਸੈਂਸ ਪਾਰਲਰਾਂ ਵਿੱਚ ਭਰ ਗਏ। ਮੌਤ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਜ਼ਖ਼ਮ ਅਤੇ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਜਾਂਚ ਦੋਵੇਂ ਬਣ ਗਈ। ਇਸ ਭਰੇ ਮਾਹੌਲ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ ਅੰਦਾਜ਼ਿਆਂ ਤੋਂ ਸੰਗਠਿਤ ਅੰਦੋਲਨਾਂ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਹੋ ਗਿਆ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਆਤਮਾ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਅਧਿਐਨ, ਮੈਪਿੰਗ ਅਤੇ ਯਾਦ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਦਾਅਵਾ: ਆਧੁਨਿਕ ਪੱਛਮੀ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੁੱਖ, ਵਿਸ਼ਵਵਿਆਪੀ ਸੰਪਰਕ ਅਤੇ ਪ੍ਰਯੋਗ ਤੋਂ ਹੋਇਆ।

ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ, ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਪੱਛਮੀ ਗੱਲਬਾਤ ਵਿੱਚ ਸੋਗ ਦੁਆਰਾ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਛੱਡੇ ਗਏ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਰਾਹੀਂ ਦੁਬਾਰਾ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ। ਯੁੱਧ, ਬਿਮਾਰੀ ਅਤੇ ਬਾਲ ਮੌਤ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਦੁਆਰਾ

ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਪਰਿਵਾਰ ਸਵਰਗ ਬਾਰੇ ਉਪਦੇਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ; ਉਹ ਸੰਪਰਕ, ਸਬੂਤ, ਪਰਦੇ ਤੋਂ ਪਰੇ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਅਧਿਆਤਮਵਾਦ ਨੇ ਸੀਨਸ, ਟ੍ਰਾਂਸ ਮਾਧਿਅਮ, ਮੇਜ਼ ਦੀਆਂ ਹਰਕਤਾਂ, ਆਟੋਮੈਟਿਕ ਲਿਖਤ ਅਤੇ ਮੁਰਦਿਆਂ ਦੇ ਕਥਿਤ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਅਧਿਆਤਮਵਾਦੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਤਾਂ ਵੀ ਅੰਦੋਲਨ ਨੇ ਇੱਕ ਰੈਡੀਕਲ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਜਨਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਬਣਾਇਆ: ਕੀ ਚੇਤਨਾ ਸਰੀਰਕ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਚ ਜਾਂਦੀ ਹੈ?

ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਸਾਮਰਾਜ ਨੇ ਪੱਛਮੀ ਕਲਪਨਾ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਾਲ ਕੀਤਾ। ਹਿੰਦੂ, ਬੋਧੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਏਸ਼ੀਆਈ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਦੇ ਪਾਠ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਉਪਲਬਧ ਹੁੰਦੀਆਂ ਗਈਆਂ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਕਸਰ ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਅਪੂਰਣ ਵਿਦਵਤਾ ਦੁਆਰਾ ਫਿਲਟਰ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਨਤੀਜਾ ਸੋਗ, ਉਤਸੁਕਤਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਯੋਗ ਦਾ ਇੱਕ ਚਾਰਜਡ ਮਿਸ਼ਰਣ ਸੀ। ਜੇ ਮੁਰਦੇ ਸੰਚਾਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਕੁਝ ਸੋਚਦੇ ਸਨ, ਸ਼ਾਇਦ ਮੌਤ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਇੱਕ ਲੰਬੇ ਯਾਤਰਾ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੜਾਅ ਸੀ।

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ: ਥੀਓਸੋਫੀ ਨੇ ਪੁਨਰਜਨਮ ਨੂੰ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ

1875 ਵਿੱਚ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਹੇਲੇਨਾ ਪੈਟਰੋਵਨਾ ਬਲਾਵਤਸਕੀ, ਹੈਨਰੀ ਸਟੀਲ ਓਲਕੋਟ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਿਤ ਥੀਓਸੋਫੀਕਲ ਸੋਸਾਇਟੀ ਨੇ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਪੱਛਮੀ ਪਲੇਟਫਾਰਮ ਦਿੱਤਾ। ਇਸਨੇ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਨੂੰ ਇੱਕ ਭਟਕਦੀ ਅਟਕਲਾਂ ਜਾਂ ਕਾਵਿਕ ਰੂਪਕ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ। ਇਸਨੇ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਅਤੇ ਕਰਮ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਆਰਕੀਟੈਕਚਰ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਾਇਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਆਤਮਾ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਜੀਵਨਾਂ ਰਾਹੀਂ ਵਧੇਰੇ ਬੁੱਧੀ ਵੱਲ ਵਿਕਸਤ ਹੋਈ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪੱਛਮੀ ਪਾਠਕਾਂ ਲਈ, ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸੀ ਜਦੋਂ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਅਫਵਾਹ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਹੋਂਦ ਦੇ ਇੱਕ ਪੂਰੇ ਨਕਸ਼ੇ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ।

ਸੋਸਾਇਟੀ ਦੇ ਦਾਅਵਿਆਂ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਵਿਵਾਦ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਕੁਝ ਕਥਿਤ ਗੁਪਤ ਖੁਲਾਸੇ ਗੰਭੀਰ ਆਲੋਚਨਾ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਫਾਈਲ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਥੀਓਸੋਫੀ ਨੇ ਕਲਾਕਾਰਾਂ, ਲੇਖਕਾਂ, ਸਮਾਜ ਸੁਧਾਰਕਾਂ, ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਨਾਰੀਵਾਦੀਆਂ, ਸਿੱਖਿਆ ਅੰਦੋਲਨਾਂ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਵਿਕਲਪਿਕ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਧਾਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਕਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸਨੇ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਤੋਂ ਲੈਕਚਰ ਹਾਲਾਂ, ਪੜ੍ਹਨ ਦੇ ਚੱਕਰਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਬਹਿਸ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਭਾਵੇਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਪੁਨਰ ਨਿਰਮਾਣ, ਜਾਂ ਕਾਢ, ਇਸਨੇ ਪੱਛਮੀ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ।

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਉਧਾਰ ਮੁੜ ਖੋਜ ਵਾਂਗ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ

ਇੱਕ ਸ਼ੱਕੀ ਇਸ ਪੂਰੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਏ ਬਿਨਾਂ ਪੜ੍ਹ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਦੀ ਦਾ ਪੱਛਮ ਬੇਚੈਨ ਸੀ: ਰਵਾਇਤੀ ਧਾਰਮਿਕ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਵਿਗਿਆਨ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਦਯੋਗਿਕ ਜੀਵਨ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭੁੱਖਾ ਛੱਡ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦਿਤ ਧਰਮ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੂਰਬੀ ਵਿਦਵਤਾ, ਯਾਤਰਾ ਲੇਖਣ, ਅਤੇ ਗੁਪਤ ਸਮਾਜ ਆਏ ਜੋ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਪੁਨਰਜਨਮ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਲਈ ਆਕਰਸ਼ਕ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪ੍ਰਾਚੀਨ, ਵਿਦੇਸ਼ੀ, ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕ੍ਰਮਬੱਧ ਅਤੇ ਨੈਤਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ।

ਸਰਲੀਕਰਨ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਵੀ ਹੈ। ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਭਾਰਤੀ, ਬੋਧੀ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਕਸਰ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰੇ ਫਾਰਮੂਲਿਆਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜੋ ਪੱਛਮੀ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਸਨ। ਕਰਮ ਇੱਕ ਨੈਤਿਕ ਲੇਖਾ-ਜੋਖਾ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਬਣ ਗਿਆ; ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਨਿੱਜੀ ਤਰੱਕੀ ਬਣ ਗਿਆ; ਮੁਕਤੀ ਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਸਵੈ-ਸੁਧਾਰ ਵਜੋਂ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਕੋਣ ਤੋਂ, ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੀ "ਵਾਪਸੀ" ਲੁਕੀ ਹੋਈ ਸੱਚਾਈ ਨਾਲੋਂ ਪੱਛਮੀ ਇੱਛਾ ਬਾਰੇ ਵਧੇਰੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਉਧਾਰ ਖੋਜ ਵਾਂਗ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ

ਇੱਕ ਆਯਾਤ ਕੀਤਾ ਵਿਚਾਰ ਬਿਲਕੁਲ ਉਦੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਸਮਾਜ ਇਸਦੀ ਲੋੜ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਉਧਾਰ ਲੈਣਾ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ

ਫਿਰ ਵੀ ਸਿਰਫ਼ ਉਧਾਰ ਲੈਣ ਨਾਲ ਹੀ ਸਵਾਲ ਦਾ ਹੱਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਮਨੁੱਖ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸਰਹੱਦਾਂ ਤੋਂ ਪਾਰ ਨੁਕਸਾਨੇ, ਅੰਸ਼ਕ ਅਤੇ ਪਰਿਵਰਤਨਸ਼ੀਲ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਜਾਂਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਖਗੋਲ ਵਿਗਿਆਨ, ਦਵਾਈ, ਗਣਿਤ, ਸੰਗੀਤ ਅਤੇ ਦਰਸ਼ਨ, ਸਾਰੇ ਅਨੁਵਾਦ, ਜਿੱਤ, ਵਪਾਰ, ਗਲਤਫਹਿਮੀ ਅਤੇ ਸੋਧ ਰਾਹੀਂ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਕੋਈ ਵਿਚਾਰ ਸੱਭਿਆਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਗੜਬੜ ਨਾਲ ਪਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ। ਇਹ ਸਿਰਫ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੰਚਾਰ ਮਨੁੱਖੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕੁਝ ਵੀ ਸੰਪੂਰਨ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਲੈ ਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਜੇਕਰ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਕਿਸੇ ਅਸਲੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਪੱਛਮ ਨੇ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦੀ ਇੰਨੀ ਖੋਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿੰਨੀ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਉਪਲਬਧ ਚੈਨਲਾਂ ਰਾਹੀਂ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਧਿਆਤਮਵਾਦ ਨੇ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਚਾਅ ਬਾਰੇ ਬਹਿਸ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ। ਏਸ਼ੀਆਈ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸੋਚਣ ਲਈ ਪੁਰਾਣੇ ਢਾਂਚੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ। ਗੁਪਤ ਸਮੂਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਟੁਕੜਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਣਾਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸੰਗਠਿਤ ਕੀਤਾ। ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਦਾ ਕੰਮ ਪੈਕੇਜਿੰਗ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਪੁੱਛਣਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਸਦੇ ਹੇਠਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਜ਼ਿੱਦੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ: ਯਾਦਾਂ, ਨਮੂਨੇ, ਗਵਾਹੀਆਂ, ਜਾਂ ਅਨੁਭਵ ਜੋ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਬਾਕੀ ਬਚੇ ਸਵਾਲ: ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਦੋਂ ਜਾਂਚ ਬਣ ਗਿਆ?

ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਤੱਕ, ਪੱਛਮੀ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਫਾਈਲ ਨੇ ਆਪਣਾ ਕਿਰਦਾਰ ਬਦਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਹੁਣ ਸਿਰਫ਼ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਗੁਰੂਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸਿਧਾਂਤ

ਜਾਂ ਕਵੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਵਿਸ਼ਾ ਬਣ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਲੋਕ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ, ਟ੍ਰਾਂਸ ਸਟੇਟਮੈਂਟਾਂ, ਮਾਧਿਅਮਵਾਦੀ ਸੰਚਾਰ, ਸੰਮੋਹਨ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਅਤੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਬਚਪਨ ਦੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਮਾਨਸਿਕ ਖੋਜਕਰਤਾਵਾਂ, ਡਾਕਟਰਾਂ, ਪੱਤਰਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਗੁਪਤ ਜਾਂਚਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਣ ਲੱਗੀਆਂ।

ਇਹ ਤਬਦੀਲੀ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਨੇ ਗੱਲਬਾਤ ਨੂੰ ਵਿਰਾਸਤ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਇਆ। ਕੇਂਦਰੀ ਸਵਾਲ ਹੁਣ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਕਿ "ਕਿਹੜੀ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤੀ ਨੇ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਸਿਖਾਇਆ?" ਇਹ ਬਣ ਗਿਆ, "ਕੀ ਅਜਿਹੇ ਅਨੁਭਵ ਹਨ ਜੋ ਇਸ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ?" ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਬੂਤ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮਜ਼ਬੂਤ, ਸਾਫ਼, ਜਾਂ ਗਲਤੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਸਨ। ਇਸਦਾ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਹਿੱਸਾ ਨਾਜ਼ੁਕ ਸੀ। ਕੁਝ ਨੂੰ ਵਧਾ-ਚੜ੍ਹਾ ਕੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੁਝ ਨੂੰ ਗਲਤ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਫਾਈਲ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਪੜਾਅ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਗਈ ਸੀ: ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜਾਂਚ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਹਿਨਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਾਂਚ ਜਲਦੀ ਹੀ ਬਿਹਤਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰੇਗੀ।

ਅਧਿਆਇ 4: ਉਹ ਬੱਚਾ ਜੋ ਯਾਦ ਰੱਖਦਾ ਹੈ

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੀ ਆਧੁਨਿਕ ਜਾਂਚ ਜਦੋਂ ਬੱਚੇ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸੁਰ ਬਦਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਲਗ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪੜ੍ਹ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਫਿਲਮਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਕਹਾਣੀਆਂ ਦੀ ਕਾਢ ਕੱਢ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਨੂੰ ਮੁੜ ਆਕਾਰ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਦੋ ਤੋਂ ਛੇ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਦੇ ਬੱਚੇ, ਇੱਕ ਔਖੀ ਬੁਝਾਰਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ

ਉਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਘਰ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪਰਿਵਾਰ, ਕਿਸੇ ਹਿੰਸਕ ਮੌਤ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਨਾਮ ਬਾਰੇ ਜੋਸ਼ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਦਾਅਵਾ: ਕੁਝ ਬੱਚੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਜੋ ਕਿਸੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਜਾਪਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਬਿਆਨਾਂ ਵਿੱਚ ਨਾਮ, ਸਥਾਨ, ਰਿਸ਼ਤੇ, ਪੇਸ਼ੇ, ਆਦਤਾਂ, ਡਰ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ: ਖੋਜਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਬੱਚੇ ਕਥਿਤ ਪਿਛਲੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੰਪਰਕ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਖਾਸ ਦਾਅਵੇ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਨਾਮ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸਥਾਨਾਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਕਥਿਤ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਅਜਨਬੀਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਵੇਲੇ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਦੇ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਸ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਘਟਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵੇਰਵੇ ਤੱਥ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅੱਗੇ ਭੇਜੇ ਗਏ ਸਨ।

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਬੱਚੇ ਕਲਪਨਾਸ਼ੀਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਗੱਲਬਾਤ ਸੁਣਦੇ ਹਨ, ਸੁਪਨਿਆਂ ਨੂੰ ਜਾਗਣ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਨਾਲ ਉਲਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਬਾਲਗਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਨਾਮ ਦਿੱਤੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਾਪੇ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਮੋਹਰੀ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਹਿੱਟਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮਿਸ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਧੋਖਾਧੜੀ, ਪਰਿਵਾਰਕ ਇੱਛਾ, ਜਾਂ ਭਾਈਚਾਰਕ ਦਬਾਅ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਜੇਕਰ ਕੁਝ ਬੱਚੇ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਤੋਂ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਬਿਆਨ ਸਭ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਬੂਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਸਮਾਜਿਕ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਲਈ ਘੱਟ ਸਮਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਛੇ ਜਾਂ ਸੱਤ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ

ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ ਇਹਨਾਂ ਯਾਦਾਂ ਦਾ ਅਲੋਪ ਹੋਣਾ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਚੇਤਨਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲੈਂਦੀ ਹੈ।

ਸਵਾਲ ਜੋ ਬਾਕੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ: ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਚਾਨਕ ਜਾਂ ਹਿੰਸਕ ਮੌਤ ਕਿਉਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ? ਯਾਦਾਂ ਅਕਸਰ ਕਿਉਂ ਧੁੰਦਲੀਆਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ? ਕੁਝ ਬੱਚੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਤੀਬਰ ਤਾਂਘ ਕਿਉਂ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇ? ਅਤੇ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਕਲਪਨਾ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਤੋਂ ਕਿਵੇਂ ਵੱਖਰਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਜਾਣਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ?

ਜਦੋਂ ਗਵਾਹ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ

ਬੱਚਿਆਂ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਮਾਮਲੇ ਅਕਸਰ ਆਮ ਕਮਰਿਆਂ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ: ਨਾਸ਼ਤੇ ਦੀ ਮੇਜ਼, ਕਾਰ ਦੀ ਸੀਟ, ਸੌਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਰੁਟੀਨ। ਮਾਹੌਲ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਬੱਚਾ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਬਿਆਨ ਖਾਸ, ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਅਤੇ ਬੇਤੁਕਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।

ਦਾਅਵਾ

ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਪਰ ਵਿਘਨਕਾਰੀ ਨਿਰੀਖਣ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ: ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੋਲਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜਨਮ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੇ ਗਏ ਨਾਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਸਬੰਧਤ ਹਨ, ਜਾਂ ਲੋਕਾਂ ਅਤੇ ਥਾਵਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਮਨਘੜਤ ਹੋਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਨਿੱਜੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਦੀ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਇਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿਲਚਸਪ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਸਿਰਫ਼ ਬਿਆਨਾਂ ਦੀ ਅਜੀਬਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਵੀ ਹੈ। ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਦਾ ਬੱਚਾ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜੀਵਨੀਆਂ ਪੜ੍ਹਨ, ਨਕਸ਼ਿਆਂ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਇਤਿਹਾਸਕ ਗਲਪ ਬਣਾਉਣ ਲਈ

ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਕੁਝ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਵਿੱਚ, ਬੱਚਾ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ, ਜੀਵਨ ਸਾਥੀ, ਬੱਚਿਆਂ, ਇੱਕ ਪੇਸ਼ੇ, ਜਾਂ ਮੌਤ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਬਾਰੇ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਜਾਂਚਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ, ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ। ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਨ ਗਵਾਹ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ: ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਇਹ ਸਮਝਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗਵਾਹੀ ਕਿਉਂ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਇਸਨੂੰ ਯਕੀਨਨ ਢੰਗ ਨਾਲ ਘੋਖਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ

ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਮਾਮਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬਿਆਨਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। "ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ" ਵਰਗੀ ਇੱਕ ਅਸਪਸ਼ਟ ਟਿੱਪਣੀ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿਲਚਸਪ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਖੋਜਕਰਤਾ ਇਸਦੀ ਬਜਾਏ ਖਾਸ, ਜਾਂਚਯੋਗ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਦੇ ਹਨ: ਇੱਕ ਨਾਮ, ਇੱਕ ਸ਼ਹਿਰ, ਇੱਕ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ, ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਨ ਕਿੱਤਾ, ਇੱਕ ਲੁਕੀ ਹੋਈ ਵਸਤੂ, ਜਾਂ ਮੌਤ ਦੇ ਹਾਲਾਤ।

ਮਾਹੌਲ ਉਦੋਂ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਬੱਚੇ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਕਿਸੇ ਅਸਲੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਅਕਤੀ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਸਨੂੰ ਪਰਿਵਾਰ ਅਣਜਾਣ ਹੈ। ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਬੱਚੇ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਗਏ, ਪਰਿਵਾਰਕ ਭੂਮਿਕਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਜਨਬੀਆਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਪਿਆਰ, ਡਰ, ਜਾਂ ਸੋਗ ਨਾਲ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ।

ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਜਾਂਚ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਬਿਆਨਾਂ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਦੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਪਰਿਵਾਰ ਮਿਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੋਵਾਂ ਦਿਸ਼ਾਵਾਂ

ਵਿੱਚ ਵਹਿ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸਵਾਲ ਹੋਰ ਵੀ ਤਿੱਖਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ: ਬੱਚੇ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਸੀ?

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ

ਇੱਕ ਸਾਵਧਾਨ ਸ਼ੱਕੀ ਬਚਪਨ ਦੀਆਂ ਆਮ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਲਗਾਤਾਰ ਸੁਣਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਬਾਲਗ ਸੋਚਦੇ ਹੋਣ ਕਿ ਉਹ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਰੇਡੀਓ ਕਹਾਣੀ, ਇੱਕ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਦ੍ਰਿਸ਼, ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰਕ ਅਫਵਾਹ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਦੁਖਾਂਤ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਘਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਭਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਨਿੱਜੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਵੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਮਾਤਾ ਜਾਂ ਪਿਤਾ ਜੋ ਪੁੱਛਦਾ ਹੈ, "ਕੀ ਤੁਹਾਡੀ ਦੂਜੀ ਮਾਂ ਉਦਾਸ ਸੀ?" ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਬੱਚੇ ਦੇ ਅਗਲੇ ਜਵਾਬ ਨੂੰ ਆਕਾਰ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਵੀ ਇਹੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੇਕਰ ਉਹ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਨਾਲੋਂ ਪੁਸ਼ਟੀ ਦੀ ਵਧੇਰੇ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਖੋਜ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਮੁੱਠੀ ਭਰ ਸਹੀ ਵੇਰਵੇ ਯਾਦ ਰੱਖੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਗਲਤੀਆਂ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਹਾਣੀ ਤੋਂ ਚੁੱਪਚਾਪ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਇਹ ਹਰ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਅਰਥਹੀਣ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ। ਇਹ ਮਿਆਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪੁਨਰ ਜਨਮ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਬੱਚੇ ਕੋਲ ਗੱਲਬਾਤ, ਮੀਡੀਆ, ਸੰਜੋਗ, ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਉਮੀਦ, ਜਾਂ ਬਾਲਗ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਰਾਹੀਂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਸੀ।

ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ

ਜੇਕਰ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਸੰਭਵ ਹੈ, ਤਾਂ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਬਚਪਨ ਉਸ ਸੰਖੇਪ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਅਜੇ ਵੀ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਦੀ ਨਵੀਂ ਪਛਾਣ ਬਣ ਰਹੀ ਹੈ, ਪਰ ਅਜੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਗਠਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭਾਸ਼ਾ ਆ ਰਹੀ ਹੈ, ਕਲਪਨਾ ਸਰਗਰਮ

ਹੈ, ਅਤੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਚਿੱਤਰ ਅਤੇ ਬਾਹਰੀ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚਕਾਰ ਸੀਮਾ ਅਸਾਧਾਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਤਲੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਇਸ ਵਿਆਖਿਆ ਵਿੱਚ, ਬੱਚਾ ਕੋਈ ਕਲਪਨਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਸਗੋਂ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਮੰਗਾਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਡੁੱਬਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਨਾਮ, ਸਥਾਨ, ਰਿਸ਼ਤੇ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਉਭਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਸ਼ਕਤੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਸਦਮਾ, ਲਗਾਵ, ਅਤੇ ਅਧੂਰੀ ਤਾਂਘ ਜੀਵਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਰਸਤੇ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸੰਕੇਤਾਂ ਵਾਂਗ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਛੇ ਜਾਂ ਸੱਤ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ ਅਕਸਰ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਫਿੱਕੇ ਪੈਟਰਨ ਲਈ ਵੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਬੱਚਾ ਸਮਾਜਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਵੇਂ ਪਰਿਵਾਰ, ਸਕੂਲ, ਭਾਸ਼ਾ ਅਤੇ ਨਿੱਜੀ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਜੜ੍ਹਾਂ ਫੜਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਸਵੇਰ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੁਪਨੇ ਵਾਂਗ ਘੱਟ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਸਵਾਲ ਜੋ ਬਾਕੀ ਹਨ

ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਕੇਸ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਅਜਿਹੇ ਸਵਾਲ ਛੱਡ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸ਼ੱਕ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਖਤਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੱਤ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੰਨੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਤੰਗ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਉਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ? ਕੀ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਕਲਪਨਾ ਦਾ ਯੁੱਗ ਹੈ, ਜਾਂ ਕੀ ਇਹ ਆਖਰੀ ਪੜਾਅ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪਰਤ ਅਜੇ ਵੀ ਬੋਲ ਸਕਦੀ ਹੈ?

ਇੱਕ ਹੋਰ ਬੁਝਾਰਤ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੀਬਰਤਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਬੱਚੇ ਆਪਣੀ ਕਥਿਤ ਸਾਬਕਾ ਮਾਂ ਲਈ ਰੋਂਦੇ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਹਥਿਆਰ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਹਨ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕਦੇ ਵਰਤਿਆ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ, ਜਾਂ ਪਾਣੀ, ਅੱਗ, ਵਾਹਨਾਂ, ਜਾਂ ਖਾਸ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਚਿੰਤਾ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਇਹਨਾਂ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆਵਾਂ

ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜਾਂਚਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਰੋਤ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ, ਤਾਂ ਰਹੱਸ ਹੋਰ ਡੂੰਘਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਹਿੰਸਕ ਜਾਂ ਅਚਾਨਕ ਮੌਤ ਨਾਲ ਵੀ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਸਬੰਧ ਹੈ। ਕੀ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਇਸ ਲਈ ਜ਼ਿਆਦਾ ਯਾਦਗਾਰੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਸਦਮਾ ਮਜ਼ਬੂਤ ਪ੍ਰਭਾਵ ਛੱਡਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਕੀ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਅਤੇ ਖੋਜਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਾਟਕੀ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਦੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ? ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਰਸਤਾ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਹਰੇਕ ਫਾਈਲ ਦੀ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਪੈਟਰਨ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਲੱਭਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ

ਦੇਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਸੱਭਿਆਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲੇ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਆਕਾਰ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਵੇਰਵੇ ਵੱਖਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਬਣਤਰ ਅਕਸਰ ਦੁਹਰਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਖੋਜਕਰਤਾਵਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਿਆ ਜਾ ਸਕੇ।

ਦਾਅਵਾ

ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਬੱਚਾ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਬਿਆਨ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਬੱਚਾ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ, "ਇਹ ਮੇਰਾ ਘਰ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਜਾਂ "ਮੇਰੀ ਦੂਜੀ ਮਾਂ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ," ਇੱਕ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਜੋ ਆਮ ਕਲਪਨਾ ਤੋਂ ਵੱਖਰੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਵਿੱਚ, ਬੱਚਾ ਬਿਰਤਾਂਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਖੇਡ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਬੱਚਾ ਨਿਰਾਸ਼ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਲਗ ਕੁਝ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ।

ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਦੁਹਰਾਓ, ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸੁਧਾਰ ਪ੍ਰਤੀ ਵਿਰੋਧ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਬਾਲਗ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇੱਕ ਕਲਪਨਾ ਅਕਸਰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਬਦਲ

ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਬੱਚੇ ਬਾਲਗ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਸੁਝਾਏ ਗਏ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਦੁਖੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਉਦੋਂ ਹੋਰ ਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਹ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਇਤਿਹਾਸ, ਭੂਗੋਲ, ਪਰਿਵਾਰਕ ਗੱਪਾਂ, ਜਾਂ ਨਾਟਕੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਣ ਦਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੋਵੇ।

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ

ਇਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸਬੂਤ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਅਲੱਗ-ਥਲੱਗ ਟਿੱਪਣੀ ਦੀ ਬਜਾਏ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੇ ਸਮੂਹ ਵਜੋਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਇੱਕ ਨਾਮ, ਇੱਕ ਪਿੰਡ, ਇੱਕ ਪੇਸ਼ੇ, ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਸਾਥੀ, ਇੱਕ ਭੈਣ-ਭਰਾ, ਇੱਕ ਵਾਹਨ, ਇੱਕ ਹਥਿਆਰ, ਜਾਂ ਮੌਤ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ, ਅਜਿਹੇ ਵੇਰਵੇ ਸੰਯੋਗ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਕੱਠੇ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਤਸਦੀਕ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਕੁਝ ਸਭ ਤੋਂ ਦਿਲਚਸਪ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਪਛਾਣ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਅਣਜਾਣ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਬੱਚਾ ਇੱਕ ਘਰ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਸੜਕ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਫੋਟੋਆਂ ਵਿੱਚ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਕਥਿਤ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਅਜਨਬੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਤੀਬਰ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਖੋਜਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਦੋਂ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਬੱਚਾ ਅਸਪਸ਼ਟ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣਦਾ ਹੈ: ਇੱਕ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਕਮਰਾ, ਇੱਕ ਉਪਨਾਮ, ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰਕ ਝਗੜਾ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਆਦਤ ਜੋ ਸਿਰਫ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਮਾਮਲੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਪਰ ਇਹ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਇੱਕ ਰਿਕਾਰਡ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ

ਸ਼ੱਕੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪੈਟਰਨ ਉਭਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਮਨੁੱਖ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪੈਟਰਨ-ਨਿਰਮਾਤਾ ਹਨ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਪਰਿਵਾਰ, ਭਾਈਚਾਰੇ, ਜਾਂ ਖੋਜਕਰਤਾ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਅਚੇਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੋ ਫਿੱਟ ਬੈਠਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦਾ ਅਸਪਸ਼ਟ ਬਿਆਨ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਦੁਹਰਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਧੇਰੇ ਖਾਸ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਬਾਲਗ ਉਤਸ਼ਾਹ, ਡਰ, ਜਾਂ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਉਮੀਦ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਗੰਦਗੀ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਵੀ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਵੱਡਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੁਣਦੇ ਹਨ: ਗੱਲਬਾਤ, ਸਥਾਨਕ ਕਹਾਣੀਆਂ, ਰੇਡੀਓ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ, ਪਰਿਵਾਰਕ ਬਹਿਸ, ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ, ਅਤੇ ਭਾਈਚਾਰਕ ਅਫਵਾਹਾਂ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਟੁਕੜਿਆਂ ਨੂੰ ਸੋਖ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੁਹਰਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਰਹੱਸਮਈ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਜਾਂਚਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸਵਾਲਾਂ, ਚੋਣਵੀਂ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ, ਗਲਤ ਅਨੁਵਾਦ, ਅਤਿਕਥਨੀ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਧੋਖਾਧੜੀ 'ਤੇ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ ਲਈ ਹਰ ਗਵਾਹ ਨੂੰ ਬੇਈਮਾਨ ਕਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਪੁੱਛਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਜਾਣਕਾਰੀ, ਭਾਵਨਾ ਅਤੇ ਸੁਝਾਅ ਦੇ ਆਮ ਚੈਨਲ ਕੇਸ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦੁਹਰਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਪੈਟਰਨ ਨੂੰ ਦੁਰਘਟਨਾ ਦੀ ਬਜਾਏ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਮਝਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਚੇਤਨਾ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਰੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਛੱਡਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਨਿਸ਼ਾਨ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਪਛਾਣ ਦੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੈਟਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਬੱਚਾ ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਖੋਜ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਬਲਕਿ ਇੱਕ ਅਧੂਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ: ਇੱਕ ਨਾਮ, ਇੱਕ ਡਰ, ਇੱਕ ਤਾਂਘ, ਇੱਕ ਸਥਾਨ, ਇੱਕ ਅੰਤਮ ਪਲ।

ਸਭ ਤੋਂ ਸਖ਼ਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਕਸਰ ਅਚਾਨਕ ਜਾਂ ਹਿੰਸਕ ਮੌਤ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਕੁਝ ਖੋਜਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸੋਚਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਸਦਮਾ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਛਾਪ ਛੱਡਦਾ ਹੈ। ਅਚਾਨਕ ਕੱਟੀ ਗਈ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਚੁੱਪਚਾਪ ਨਹੀਂ ਘੁਲ ਸਕਦੀ। ਭਾਵਨਾ, ਲਗਾਵ ਅਤੇ ਸਦਮਾ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਲਿਜਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਸੰਕੇਤ ਵਾਂਗ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵਿਆਖਿਆ ਵਿਵਾਦਪੂਰਨ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਜ਼ਰੂਰੀਤਾ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੈ: ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਰਹੇ ਹਨ; ਉਹ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਤੋਂ ਅਧੂਰਾ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਕਾਰੋਬਾਰ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਰਹੇ ਜਾਪਦੇ ਹਨ।

ਸਵਾਲ ਜੋ ਬਾਕੀ ਹਨ

ਇਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਅਸਮਾਨਤਾ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਰਹੱਸਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ। ਜੇ ਯਾਦਾਂ ਸੱਚੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਟੁਕੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ? ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਾਮ ਅਤੇ ਪਤਾ ਯਾਦ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਪਾਣੀ, ਅੱਗ, ਬੰਦੂਕ ਦੀ ਗੋਲੀ, ਜਾਂ ਘਰ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦੀ ਬੇਚੈਨ ਇੱਛਾ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਰਿਕਾਰਡ ਕੁਝ ਅੰਸ਼ਕ, ਅਸਥਿਰ, ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਡੂੰਘਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਣ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਵਾਲ ਫਿੱਕਾ ਪੈਣਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ ਸਕੂਲ ਦੀ ਉਮਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਬਾਰੇ ਬੋਲਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਆਮ ਪਛਾਣ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਕਾਬੂ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕੀ ਇਹ ਕੁਦਰਤੀ ਭੁੱਲਣਾ, ਸਮਾਜਿਕ ਦਬਾਅ, ਦਿਮਾਗੀ ਵਿਕਾਸ, ਜਾਂ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦਾ ਬੰਦ ਹੋਣਾ ਹੈ? ਜਾਂਚਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਬੱਚੇ ਹੀ ਅਜਿਹੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਕਿਉਂ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਯਾਦ ਦੁਰਲੱਭ ਕਿਉਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਵੇਰਵੇ ਕਿਉਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਲੱਗਦਾ ਹੈ? ਇਹ ਪੈਟਰਨ ਨਾ ਤਾਂ ਅੰਨ੍ਹੇ

ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਬਰਖਾਸਤਗੀ, ਸਗੋਂ ਅਨੁਸ਼ਾਸਿਤ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਪਹਿਲਾ ਨਿਯਮ: ਖੋਜ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰੋ

ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਕੇਸ ਫਾਈਲ ਵਿੱਚ, ਸਮਾਂ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਬਿਆਨ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਯਾਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਾਟਕੀ ਦਾਅਵੇ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਾਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ।

ਦਾਅਵਾ

ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਬਾਲ-ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਕੇਂਦਰੀ ਦਾਅਵਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਅਸਾਧਾਰਨ ਗੱਲਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਉਦੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਬੱਚਾ ਦੋਵਾਂ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਦੇ ਮਿਲਣ, ਕਹਾਣੀਆਂ ਦਾ ਆਦਾਨ-ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ, ਜਾਂ ਸਾਂਝਾ ਸਬੰਧ ਲੱਭਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਅਕਤੀ ਬਾਰੇ ਖਾਸ, ਜਾਂਚਯੋਗ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਉਹ ਕਬਜਾ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਜਾਂਚਾਂ ਘੁੰਮਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਜੋ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, "ਮੇਰੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮਾਂ ਸੀ," ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਪਰਖਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਜੋ ਇੱਕ ਨਾਮ, ਇੱਕ ਪਿੰਡ, ਮੌਤ ਦਾ ਤਰੀਕਾ, ਇੱਕ ਭੈਣ-ਭਰਾ ਦਾ ਉਪਨਾਮ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਦਾ ਸਥਾਨ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਨੇ ਇੱਕ ਰਸਤਾ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਰਸਤਾ ਬਾਲਗਾਂ ਦੁਆਰਾ ਖੋਜ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੌਜੂਦ ਸੀ।

ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ, ਸਾਵਧਾਨ ਖੋਜਕਰਤਾ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਬਿਆਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਘਟਨਾ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਸਬੂਤ ਵਾਂਗ ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ: ਇਹ ਕਦੋਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ? ਇਹ ਕਿਸਨੇ ਸੁਣਿਆ

ਸੀ? ਕੀ ਇਹ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ? ਕੀ ਬੱਚਾ ਇਸਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿੱਖ ਸਕਦਾ ਸੀ? ਸਮਾਂ ਭਰਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪਹਿਲਾ ਬਚਾਅ ਹੈ।

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ

ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਪਰਿਵਾਰਕ ਹੈਰਾਨੀ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਬਣੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪੁਰਾਣੇ ਨੋਟ, ਆਡੀਓ ਜਾਂ ਵੀਡੀਓ ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ, ਕਈ ਗਵਾਹ ਅਤੇ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਕ੍ਰਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਾਂਚਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੰਭਾਵੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬੱਚੇ ਦੇ ਬਿਆਨ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਜਨਤਕ ਰਿਕਾਰਡਾਂ, ਪਰਿਵਾਰਕ ਗਵਾਹੀਆਂ, ਨਕਸ਼ਿਆਂ, ਫੋਟੋਆਂ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੇ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟਾਂ ਨਾਲ ਤੁਲਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਣਾਈ ਗਈ ਕੇਸ ਫਾਈਲ ਵਿੱਚ, ਬੱਚੇ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ: ਸਹੀ, ਗਲਤ, ਅਸਪਸ਼ਟ, ਅਪ੍ਰਮਾਣਿਤ, ਅਤੇ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਮ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਸਿੱਖੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ "ਹਿੱਟ" ਦਾ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਬਣਨ ਤੋਂ ਰੋਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਜੋ ਕਿਸੇ ਕਸਬੇ ਦਾ ਸਹੀ ਨਾਮ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਘਰ ਦਾ ਗਲਤ ਵਰਣਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਦੋਵੇਂ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਗਿਣਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਇਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਅਜੀਬ ਸ਼ਕਤੀ ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਕਿਸੇ ਸੜਕ ਨੂੰ ਪਛਾਣਦਾ ਹੈ, ਪਰਿਵਾਰਕ ਭੂਮਿਕਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਜਨਬੀਆਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਮੌਤ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਸਖ਼ਤ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਫਾਈਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਸੰਭਵ ਨਹੀਂ - ਕਦੇ ਅਸੰਭਵ ਨਹੀਂ - ਪਰ ਔਖਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ

ਸ਼ੱਕੀ ਲੋਕ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਦੇ ਦੂਸ਼ਣ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹੀ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਮਾਮਲਾ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਬੂਤ ਬਦਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਰਿਵਾਰ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਗੁਆਂਢੀ ਅਫਵਾਹਾਂ ਦੁਹਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਬਾਲਗਾਂ ਦੀ ਉਤੇਜਨਾ ਸੁਣਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਚੇਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੇਰਵੇ ਜੋੜ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮਾਪੇ, ਅਰਥ ਦੀ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ, ਅਜਿਹੇ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੋ ਚੁੱਪਚਾਪ ਜਵਾਬਾਂ ਨੂੰ ਆਕਾਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਖ਼ਤਰਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬੇਈਮਾਨੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹਰ ਕੋਈ ਇਮਾਨਦਾਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਮਾਂ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਯਾਦ ਰੱਖ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਪਿੰਡ ਦਾ ਨਾਮ ਰੱਖਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਾਮ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਗਵਾਹ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਅਸਪਸ਼ਟ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਖੋਜਕਰਤਾ ਅਸਫਲ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਸਹੀ ਵੇਰਵਿਆਂ 'ਤੇ ਵਧੇਰੇ ਧਿਆਨ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਦੇਰ ਨਾਲ ਗਵਾਹੀ ਨਾਜ਼ੁਕ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਯਾਦ ਰੱਖੀ ਗਈ ਇੱਕ ਨਾਟਕੀ ਕਹਾਣੀ ਅਜੇ ਵੀ ਸੁਣਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਰਿਕਾਰਡ ਜਿੰਨਾ ਭਾਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦੀ। ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ ਸਾਨੂੰ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹ, ਪਿਛਾਂਹ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਅਤੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਨੂੰ ਪੈਟਰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣ ਦੀ ਮਨੁੱਖੀ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ।

ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ

ਜੇਕਰ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਪਰਿਕਲਪਨਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀਕਰਨ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਜੋ ਪਿਛਲੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਵੇਰਵੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਸਤ੍ਹਾ 'ਤੇ, ਆਮ ਸਿੱਖਿਆ ਦੁਆਰਾ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਇਹ

ਮਾਮਲਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਤਿੱਖਾ ਸਵਾਲ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਬੱਚੇ ਦੇ ਬਿਆਨ ਪੁਰਾਣੇ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਬਚਪਨ ਤੱਕ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਕਸਰ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਜ਼ਰੂਰੀਤਾ - ਦੂਜੀ ਮਾਂ ਲਈ ਰੋਣਾ, ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਹਥਿਆਰ ਦਾ ਡਰ, "ਘਰ" ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦੀ ਜ਼ਿੱਦ - ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਕਲਪਨਾ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਸਗੋਂ ਅਧੂਰੇ ਅਨੁਭਵ ਦੇ ਸੰਭਵ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।

ਫਿਰ ਵੀ, ਇੱਕ ਅਨੁਸ਼ਾਸਿਤ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀਆਂ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਗਲਤ ਬਿਆਨ ਆਪਣੇ ਆਪ ਇੱਕ ਕੇਸ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਪਰ ਉਹ ਇਸਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਫਾਈਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਅਤੇ ਅਸਫਲਤਾਵਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਮਾਨਦਾਰ ਗਿਣਤੀ ਤੋਂ ਬਚੇ ਹੋਏ ਸਬੂਤ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੁਆਰਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਸਬੂਤਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦਿਲਚਸਪ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਸਵਾਲ ਜੋ ਬਾਕੀ ਹਨ

ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਵਾਲ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਖਾਣੇ ਦੀ ਮੇਜ਼ ਦੁਆਲੇ ਕਿੰਨੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਲੱਗਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕਿੰਨੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸਖ਼ਤ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਧੀਨ ਪ੍ਰੇਰਕ ਰਹਿਣਗੀਆਂ: ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ, ਸੁਤੰਤਰ ਗਵਾਹ, ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸੀਮਤ ਸੰਪਰਕ, ਸਾਵਧਾਨ ਇੰਟਰਵਿਊ, ਅਤੇ ਸਫਲਤਾਵਾਂ ਵਾਂਗ ਗਲਤੀਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਰੂਪ ਦੇਣ ਦੀ ਇੱਛਾ।

ਕੁਝ ਮਾਮਲੇ ਲਗਭਗ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਇੱਕ ਨਾਮ ਸੁਣਿਆ ਗਿਆ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਸਥਾਨ ਪਹਿਲਾਂ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਸਟੀਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਕਥਿਤ ਮਾਨਤਾ ਸੂਖਮ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਨਤੀਜੇ ਪੂਰੇ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਬੇਕਾਰ

ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੇ; ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਡਿੱਗਣ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਫਿਰ ਵੀ ਉਲਟ ਸੰਭਾਵਨਾ ਵੀ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦੀ ਹੈ। ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕਰਨ 'ਤੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਹੋਰ ਵੀ ਦਿਲਚਸਪ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਨਿਰਪੱਖ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੋ ਪਰਤਾਵਿਆਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ: ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ। ਬਾਲ-ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਫਾਈਲ ਵਿੱਚ, ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਸੰਦੇਹ ਦੋਵੇਂ ਉਂਗਲਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਨੂੰ ਧੱਬਾ ਲਗਾ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਡਰ, ਫੋਬੀਆ, ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੀ ਯਾਦ

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਪਿਛਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਾਰੇ ਸ਼ਾਂਤ ਕਹਾਣੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਉਹ ਬੁਰੇ ਸੁਪਨੇ, ਘਬਰਾਹਟ, ਜਾਂ ਹਿੰਸਕ ਅੰਤ ਦੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਹਵਾਲਿਆਂ ਨਾਲ ਆਉਂਦੇ ਹਨ।

ਦਾਅਵਾ

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋਣ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਪਹਿਲਾ ਸੰਕੇਤ ਨਾਮ ਜਾਂ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਡਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਬੱਚੇ ਦੇ ਛੋਟੇ ਅਨੁਭਵ ਲਈ ਬਹੁਤ ਖਾਸ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਡੂੰਘੇ ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਚੀਕ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ, "ਮੈਂ ਹੇਠਾਂ ਚਲਾ ਗਿਆ।" ਦੂਜਾ ਵਿਅਕਤੀ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਹਵਾਈ ਜਹਾਜ਼ ਉੱਪਰੋਂ ਲੰਘਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕੰਬ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇੰਜਣਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਕੰਨ ਢੱਕ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹਾਦਸੇ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਸਨ।

ਦਾਅਵਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਡਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਅਸਾਧਾਰਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਇੱਕ ਡਰ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੇ ਬੋਲੇ ਗਏ ਬਿਰਤਾਂਤ ਵਿਚਕਾਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜੋੜੀ ਹੈ। ਡਰ ਆਮ ਸਾਵਧਾਨੀ ਵਾਂਗ ਘੱਟ ਅਤੇ ਮਾਨਤਾ ਵਾਂਗ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਬੱਚਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ

ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਖ਼ਤਰੇ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਯਾਦ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ। ਜਾਂਚਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ, ਇਹ ਇੱਕ ਤਿੱਖਾ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ: ਕੀ ਇੱਕ ਤੀਬਰ ਡਰ ਬੱਚੇ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਪਰੇ ਕਿਸੇ ਘਟਨਾ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ?

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ

ਸਭ ਤੋਂ ਦਿਲਚਸਪ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਉਹ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਡਰ ਕਿਸੇ ਸੰਭਾਵੀ ਪੁਰਾਣੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਮਾਪੇ ਪਹਿਲਾਂ ਨੀਂਦ ਨਾ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਰਾਤਾਂ, ਘਬਰਾਹਟ ਦੇ ਹਮਲੇ, ਵਾਰ-ਵਾਰ ਭਿਆਨਕ ਸੁਪਨੇ, ਜਾਂ ਬਚਣ ਵਾਲੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਹੀ ਬੱਚਾ ਟੁਕੜੇ ਜੋੜਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦਾ ਹੈ: ਇੱਕ ਨਦੀ, ਇੱਕ ਬਲਦੀ ਹੋਈ ਗੱਡੀ, ਗੋਲੀਬਾਰੀ, ਡਿੱਗਣਾ, ਇੱਕ ਜੰਗ ਦਾ ਮੈਦਾਨ, ਇੱਕ ਹਸਪਤਾਲ ਦਾ ਕਮਰਾ। ਕ੍ਰਮ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇਸ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਘਟਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਡਰ ਕਿਸੇ ਜਾਣੀ-ਪਛਾਣੀ ਕਹਾਣੀ ਤੋਂ ਕਾਪੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਕੁਝ ਬੱਚੇ ਕਥਿਤ ਮੌਤ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਯਾਦ-ਦਹਾਨੀਆਂ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਆਉਣ 'ਤੇ ਸਰੀਰਕ ਤਕਲੀਫ਼ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਜੋ ਡੁੱਬਣ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਾਣੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਮੂੰਹ ਬੰਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਜੋ ਗੋਲੀ ਲੱਗਣ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਬੁਰੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਦੌਰਾਨ ਸਰੀਰ ਦੇ ਉਸੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਫੜ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਕਰਮ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਪਰ ਇਹ ਕੇਸ ਫਾਈਲ ਨੂੰ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਬੂਤ ਉਦੋਂ ਅਜੀਬ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਡਰ, ਵਾਰ-ਵਾਰ ਬਿਆਨ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਵੇਰਵੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਦੇ ਕਥਿਤ ਪਿਛਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਸੈਟਿੰਗ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ

ਇੱਕ ਸਾਵਧਾਨ ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਅਕਤੀ ਬਚਪਨ ਦੇ ਡਰ ਦੀ ਆਮ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਫੋਬੀਆ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਨਾਟਕੀ ਕਾਰਨ ਦੇ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਹਾਰਨ, ਇੱਕ

ਡਰਾਉਣਾ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਦ੍ਰਿਸ਼, ਇੱਕ ਸੁਣੀ ਗਈ ਬਾਲਗ ਗੱਲਬਾਤ, ਇੱਕ ਵਾੜ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਕੁੱਤਾ ਭੌਂਕਣਾ, ਜਾਂ ਮਾਪਿਆਂ ਦਾ ਚਿੰਤਤ ਜਵਾਬ ਕਿਸੇ ਵਸਤੂ ਜਾਂ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਖ਼ਤਰਾ ਜੋੜ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅਸਲ ਟਰਿੱਗਰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਪਰ ਡਰ ਬਣਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਬੱਚਾ ਡਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਲਪਨਾ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਡੁੱਬਣ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਸੁਪਨਾ "ਮੈਂ ਡੁੱਬ ਗਿਆ" ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੜਕਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਘਬਰਾਹਟ "ਮੈਂ ਇੱਕ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਮਰ ਗਿਆ" ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸਮਝਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ, ਬਾਲਗ ਅਜਿਹੇ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੋ ਬਿਰਤਾਂਤ ਨੂੰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਆਕਾਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਭਾਈਚਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਿਆਨਾਂ ਲਈ ਵੀ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋਣ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ, ਡਰ ਪਹਿਲਾਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਇਸਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਲੁਕਵੀਂ ਕੰਧ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਆਈਵੀ ਵਾਂਗ ਵਧਦੀ ਹੈ।

ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਸ਼ੱਕੀ ਕ੍ਰਮ ਨੂੰ ਉਲਟਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਡਰ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਕਾਢ ਨਹੀਂ ਕੱਢ ਰਿਹਾ ਹੈ; ਡਰ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਬਚਿਆ ਹੋਇਆ ਕਿਨਾਰਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਜੀਵਨ ਅਚਾਨਕ, ਹਿੰਸਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਜਾਂ ਭਾਰੀ ਦਹਿਸ਼ਤ ਨਾਲ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਝਟਕਾ ਨਾਵਾਂ, ਤਰੀਕਾਂ, ਜਾਂ ਆਮ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਨਾਲੋਂ ਡੂੰਘਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਛੱਡ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਡਲ ਵਿੱਚ ਜੋ ਪਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਆਤਮਕਥਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਗੋਂ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜ਼ਖ਼ਮ ਹੈ।

ਇਹ ਸਮਝਾਏਗਾ ਕਿ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਕੀ ਹੋਇਆ ਹੈ ਇਸਦਾ ਸਪਸ਼ਟ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਘਬਰਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਰੀਰ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਭਾਸ਼ਾ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਪਾਣੀ, ਅੱਗ, ਜਹਾਜ਼, ਹਥਿਆਰਾਂ, ਜਾਂ ਡਾਕਟਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਵਾਂ ਦੇ ਡਰ ਨੂੰ ਪੁਰਾਣੇ ਤਜਰਬੇ

ਦੁਆਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਲਾਰਮ ਸਿਸਟਮ ਵਜੋਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬੱਚਾ ਆਮ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ "ਯਾਦ" ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ। ਉਹ ਇੱਕ ਟੁਕੜੇ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਸੱਚ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਮਾਮਲੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਈ ਗਈ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਟੋਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸਵਾਲ ਜੋ ਬਾਕੀ ਹਨ

ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਇੰਨਾ ਕੁਝ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਦਮਾ ਕਿਉਂ ਬਚੇਗਾ। ਜੇਕਰ ਪੁਨਰਜਨਮ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਤਾਂ ਦਹਿਸ਼ਤ ਪਿਆਰ, ਹੁਨਰ, ਭਾਸ਼ਾ, ਜਾਂ ਆਮ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਿਉਂ ਰਹੇਗੀ? ਸ਼ਾਇਦ ਅਤਿਅੰਤ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਅਨੁਭਵ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਛਾਪਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਨਾਟਕੀ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਡਰਾਉਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅਸਪਸ਼ਟ, ਸ਼ਾਂਤਮਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਣਸੁਲਝਿਆ ਮੁੱਦਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇ ਡਰ ਨੂੰ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੇ ਡਰ ਤੋਂ ਕਿਵੇਂ ਵੱਖਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਬੱਚੇ ਦਾ ਘਬਰਾਹਟ ਅਸਲੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਅਸਲ ਭਾਵਨਾ ਸਹੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਵਰਗੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਖੋਜਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਡਰ ਕਹਾਣੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਇਆ ਸੀ, ਕੀ ਮਾਪਿਆਂ ਨੇ ਮੋਹਰੀ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛੇ ਸਨ, ਕੀ ਵੇਰਵੇ ਜਲਦੀ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਕੀ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਸਦੀਕ ਸੁਤੰਤਰ ਹੈ। ਮਾਮਲਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਡਰ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸਬੂਤ ਅਤੇ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਸਬੂਤ ਦੋਵੇਂ ਹਨ। ਇਹ ਇੱਕ ਰਹੱਸ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਮਨਾ ਵੀ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਕਥਿਤ ਸਾਬਕਾ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ

ਬੱਚੇ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਨਾਟਕੀ ਪਲ ਅਕਸਰ ਉਦੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਜਾਂ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜਾਂਚਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ, ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਖਤਰਨਾਕ ਪਲ ਵੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਨੂੰ ਹਾਵੀ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ।

ਦਾਅਵਾ

ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਕਥਿਤ ਸਾਬਕਾ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਉਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਕੇ ਪਛਾਣ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਇੱਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਵਿਅਕਤੀ ਵੱਲ ਵਧ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਜਨਤਕ ਨਾਮ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇੱਕ ਰਿਸ਼ਤੇ ਨਾਲ ਬੁਲਾਉਂਦਾ ਹੈ: "ਮੇਰਾ ਭਰਾ," "ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ," ਜਾਂ "ਮੇਰੀ ਮਾਂ।" ਹੋਰ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਵਿੱਚ, ਬੱਚਾ ਇੱਕ ਬੈੱਡਰੂਮ, ਇੱਕ ਕੰਮ ਵਾਲੀ ਥਾਂ, ਇੱਕ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣ ਵਾਲਾ ਰਸਤਾ, ਜਾਂ ਆਮ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਤੋਂ ਦੂਰ ਸਟੋਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਵਸਤੂ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਦਾਅਵਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਬੱਚਾ ਅਜਨਬੀਆਂ ਨਾਲ ਸਹਿਜ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਬੱਚਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਅਜਨਬੀ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਣੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਵਾਰ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕੋਮਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ; ਕਈ ਵਾਰ ਇਹ ਡਰਾਉਣੀ, ਸੋਗ ਕਰਨ ਵਾਲੀ, ਜਾਂ ਮਾਲਕੀ ਵਾਲੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਾਂਚਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ, ਕੇਂਦਰੀ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਬੱਚਾ ਸੱਚੀ ਪਛਾਣ ਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਗਰਭਵਤੀ ਬਾਲਗਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਿਤ ਨਾਟਕੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ

ਇੱਕ ਪਛਾਣ ਘਟਨਾ ਉਦੋਂ ਵਧੇਰੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਹ ਖਾਸ, ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ, ਅਤੇ ਦੁਰਘਟਨਾਪੂਰਨ ਕੋਚਿੰਗ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਦਿਖਣ ਵਾਲੇ

ਬਾਲਗਾਂ ਦੇ ਸਮੂਹ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਨਤੀਜਾ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਵਾਗਤ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਾਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਬੱਚਾ ਕਿਸੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਦਾ ਨਾਮ ਕਿਸੇ ਦੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਜਾਂ ਘਰ ਦੀ ਕਿਸੇ ਨਿੱਜੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਰੱਖ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਅਸਪਸ਼ਟ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵਜੋਂ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਖੋਜਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਕਸਰ ਪਛਾਣ ਦੀਆਂ ਕਈ ਪਰਤਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਸਹੀ ਘਰ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਇੱਕ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਚੁਣ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਇੱਕ ਉਪਨਾਮ, ਸੱਟ, ਆਦਤ, ਜਾਂ ਘਰੇਲੂ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹਰੇਕ ਵੇਰਵਾ ਇਕੱਲੇ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਕੱਠੇ, ਉਹ "ਕੇਸ ਫਾਈਲ" ਪ੍ਰਭਾਵ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ: ਇੱਕ ਪੈਟਰਨ ਜੋ ਜਾਂਚ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਮੁੱਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਸਬੂਤ ਸਭ ਤੋਂ ਕੀਮਤੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਮੁਲਾਕਾਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ, ਉਤਸ਼ਾਹ, ਜਾਂ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਣ ਦੁਆਰਾ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾਏ ਜਾਂਦੇ।

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ

ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਦੌਰਾਨ ਸ਼ੱਕ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮਨੁੱਖ ਬਿਨਾਂ ਸਮਝੇ ਸੁਰਾਗ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਭਰਵੱਟੇ, ਇੱਕ ਮੁਸਕਰਾਹਟ, ਇੱਕ ਵਿਰਾਮ, ਸਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਵੱਲ ਇੱਕ ਨਜ਼ਰ, ਜਾਂ ਸੁਰ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਉਮੀਦ ਕੀਤੇ ਜਵਾਬ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਕਿਊਇੰਗ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਦੋਂ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹਰ ਕੋਈ ਇਮਾਨਦਾਰ ਹੋਵੇ।

ਸਮਾਜਿਕ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਵੀ ਹੈ। ਨੇੜਲੇ ਭਾਈਚਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਕਹਾਣੀਆਂ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਨਾਮ, ਦੁਖਾਂਤ, ਪਰਿਵਾਰਕ ਝਗੜੇ, ਜਾਂ ਅਫਵਾਹਾਂ

ਬਾਲਗਾਂ ਨੂੰ ਐਕਸਪੋਜਰ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੱਪੜੇ, ਉਮਰ, ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆਵਾਂ, ਅਤੇ ਬੈਠਣ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਇਹ ਵੀ ਸੁਝਾਅ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੌਣ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਗਵਾਹ ਸਫਲ ਪਛਾਣਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਗਲਤ ਅਨੁਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਇੱਕ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ: ਕੀ ਬੱਚਾ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਾਂ ਕਮਰੇ ਨੂੰ ਉਸ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲਤਾ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਬੱਚਿਆਂ ਕੋਲ ਅਕਸਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ?

ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ

ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਪਛਾਣ ਸਾਵਧਾਨੀਪੂਰਵਕ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਇੱਕ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿੱਜੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਦਾ ਕੁਝ ਟੁਕੜਾ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਚ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਬੱਚੇ ਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਪਛਾਣ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਤ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਕਥਿਤ ਸਾਬਕਾ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਫਿਰ ਇੱਕ ਟਰਿੱਗਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰੇਗੀ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਹੋਂਦ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਅਤੇ ਸੰਵੇਦੀ ਸਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਜਗਾਏਗੀ।

ਇਹ ਵਿਆਖਿਆ ਕਈ ਵਾਰ ਦੱਸੀ ਗਈ ਤੀਬਰਤਾ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਲਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਦਦ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਸਾਥੀ ਲਈ ਰੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਹੁਣ ਬੁੱਢਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਅਜਨਬੀ ਨਾਲ ਮਾਪਿਆਂ ਵਜੋਂ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਪਿਛਲੇ ਟਕਰਾਅ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਪ੍ਰਤੀ ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ ਦਿਖਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆਵਾਂ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਅਸਪਸ਼ਟ ਲੱਗ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧੇ ਹੋਏ ਲਗਾਵ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ। ਫਿਰ ਵੀ ਇੱਥੇ ਵੀ, ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਅਨੁਸ਼ਾਸਿਤ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਭਾਵਨਾ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਉਦੋਂ ਹੀ ਸਬੂਤ ਹੈ ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵ, ਸੁਝਾਅ, ਜਾਂ ਜਨਤਕ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਤੋਂ

ਪਹਿਲਾਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਬਿਆਨਾਂ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕੇਸ ਨੂੰ ਮੁੜ ਆਕਾਰ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸਵਾਲ ਜੋ ਬਾਕੀ ਹਨ

ਅਗਲਾ ਮੋਰਚਾ ਸਿਰਫ਼ ਹੋਰ ਨਾਟਕੀ ਕਹਾਣੀਆਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਇਹ ਬਿਹਤਰ ਟੈਸਟਾਂ ਨੂੰ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕੀ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਅੰਨ੍ਹੇ ਪਛਾਣ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਵਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜਿੱਥੇ ਬੱਚਾ ਕਈ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਹ ਜਾਣੇ ਬਿਨਾਂ ਚੁਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਥਿਤ ਸਾਬਕਾ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਕੌਣ ਸਬੰਧਤ ਹੈ? ਕੀ ਘਰਾਂ ਦੀਆਂ ਫੋਟੋਆਂ ਖਿੱਚੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਸੂਚੀਬੱਧ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬਿਆਨ ਸੀਲ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ? ਇਹ ਤਰੀਕੇ ਰਹੱਸ ਨੂੰ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ, ਪਰ ਇਹ ਇਸਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੀ ਧੁੰਦ ਨੂੰ ਘਟਾ ਦੇਣਗੇ।

ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਗਤੀ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਕਹਾਣੀ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਬੂਤ ਬਦਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਰਿਵਾਰ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਭਾਈਚਾਰੇ ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਕੀਮਤੀ ਸਮੱਗਰੀ ਅਕਸਰ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ: ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਬਿਆਨ, ਨਿਰਪੱਖ ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ, ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਜਾਂ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਸਖ਼ਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਿਰੀਖਣ। ਜਵਾਬ ਨਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਦੂਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਹੈਰਾਨੀ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਖੋਜ ਵਿੱਚ, ਮੁਲਾਕਾਤ ਅਭੁੱਲ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਵਿਧੀ ਪਲ ਨਾਲੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਅਧਿਆਇ 5: ਜਨਮ ਚਿੰਨ੍ਹ, ਜ਼ਖ਼ਮ, ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਇੱਕ ਰਿਕਾਰਡ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ

ਜੇਕਰ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਸਿਰਫ਼ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਸ਼ੱਕੀ ਇਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਅਤੇ ਕਲਪਨਾ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਕੁਝ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਕੇਸ ਫਾਈਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸਰੀਰ ਹੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਬੱਚੇ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਜਨਮ ਚਿੰਨ੍ਹ, ਜਨਮ ਨੁਕਸ, ਜਾਂ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸਰੀਰਕ ਗੁਣ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਸ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਲੱਗੇ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਜਾਂ ਸੱਟਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਜਾਪਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਉਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਦਾਅਵਾ: ਨਵਜੰਮੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਸਰੀਰਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਕਥਿਤ ਪਿਛਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਮੌਤ ਹਿੰਸਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਹੋਈ ਹੋਵੇ।

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ: ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਇਆਨ ਸਟੀਵਨਸਨ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਖੋਜਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਜਨਮ ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕੇਸਾਂ ਦਾ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀਕਰਨ ਕੀਤਾ ਜੋ ਗੋਲੀ ਦੇ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ, ਚਾਕੂ ਦੇ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ, ਜਲਣ, ਜਾਂ ਡਾਕਟਰੀ ਜਾਂ ਮੌਤ ਦੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਹੋਰ ਸਦਮਿਆਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਜਾਪਦੇ ਸਨ। ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜੋੜੀ ਵਾਲੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਜੋ ਦਾਖਲੇ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਦੇ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਦੇ-ਜੁਲਦੇ ਹਨ। ਹੋਰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਗੁੰਮ ਹੋਈਆਂ ਉਂਗਲਾਂ, ਖਰਾਬ ਅੰਗ, ਜਾਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜੈਨੇਟਿਕ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਦਾਗ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਬੱਚੇ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਮੌਤ ਕਿਵੇਂ ਹੋਈ।

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਜਨਮ ਚਿੰਨ੍ਹ ਅਤੇ ਜਮਾਂਦਰੂ ਅੰਤਰ ਆਮ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪੈਟਰਨ ਨਿਰਮਾਤਾ ਹਨ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਬੱਚਾ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਪਰਿਵਾਰ ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ

ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਆਮ ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਰਥਪੂਰਨ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਭਾਈਚਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਜੋੜਨ ਦਾ ਦਬਾਅ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਜੇਕਰ ਚੇਤਨਾ ਜਾਂ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਦਾ ਕੋਈ ਰੂਪ ਕਿਸੇ ਵਿਕਾਸਸ਼ੀਲ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਦੁਖਦਾਈ ਮੌਤ ਇੱਕ ਛਾਪ ਛੱਡ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸਰੀਰ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਇੱਕ ਵਿਧੀ ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਵਿਗਿਆਨ ਅਜੇ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਿਆ ਹੈ।

ਸਵਾਲ ਜੋ ਬਾਕੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ: ਕੀ ਮਨ ਭਰੂਣ ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਮਾਪਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਕੀ ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਜ਼ਖ਼ਮ ਸਬੂਤ, ਸੰਜੋਗ, ਜਾਂ ਚੋਣਵੀਂ ਰਿਪੋਰਟਿੰਗ ਹਨ? ਜਦੋਂ ਆਮ ਜੀਵਨ ਵੇਰਵੇ ਅਕਸਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਹਿੰਸਕ ਸੱਟ ਦਾ ਤਬਾਦਲਾ ਕਿਉਂ ਹੋਵੇਗਾ? ਅਤੇ ਜੇ ਸਰੀਰ ਯਾਦ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਹੋਰ ਕੀ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ?

ਜਦੋਂ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਕਹਾਣੀ ਤੋਂ ਚਮੜੀ ਵੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ

ਸਭ ਤੋਂ ਅਜੀਬ ਜਨਮ ਚਿੰਨ੍ਹ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਉੱਥੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਆਮ ਪਿਛਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ: ਬੱਚੇ ਦੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਵੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਦਾਅਵਾ

ਸਭ ਤੋਂ ਭੜਕਾਊ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੀ ਕਥਿਤ ਪਿਛਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਇਕੱਲੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਸਰੀਰਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਅਜੀਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖਾਸ ਜਾਪਦੀ ਹੈ: ਇੱਕ ਗੂੜ੍ਹਾ ਗੋਲਾਕਾਰ ਜਨਮ ਨਿਸ਼ਾਨ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਗੋਲੀ ਦਾਖਲ ਹੋਈ ਸੀ, ਇੱਕ ਫਿੱਕਾ ਪੈਚ ਜਿੱਥੇ ਚਮੜੀ ਸੜ ਗਈ ਸੀ, ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਅੰਗ ਸੱਟ ਨੂੰ ਗੂੰਜਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ

ਇੱਕ ਦਾਗ ਵਰਗੀ ਲਾਈਨ ਜਿਸਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਬੱਚੇ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਹਾਦਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।

ਦਾਅਵਾ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਜਨਮ ਚਿੰਨ੍ਹ ਰਹੱਸਮਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਡਾਕਟਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਦਾਅਵਾ ਛੋਟਾ ਅਤੇ ਵਧੇਰੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ: ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਘਾਤਕ ਸੱਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰੀ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਜਾਂਚਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ, ਇਹ ਕੇਸ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੂੰ ਬਦਲਦਾ ਹੈ। ਕਹਾਣੀ ਹੁਣ ਸਿਰਫ਼ ਬੋਲੀ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ; ਇਹ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਮਾਪੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਬੱਚੇ ਦੇ ਬੁੱਢੇ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੱਸੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ

ਇਆਨ ਸਟੀਵਨਸਨ ਵਰਗੇ ਖੋਜਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਜਨਮ ਚਿੰਨ੍ਹ ਜਾਂ ਜਮਾਂਦਰੂ ਅੰਤਰ ਮੈਡੀਕਲ ਫਾਈਲਾਂ, ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਰਿਪੋਰਟਾਂ, ਜਾਂ ਚਸ਼ਮਦੀਦਾਂ ਦੇ ਬਿਰਤਾਂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਸੱਟਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੇ। ਕੁਝ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਵਿੱਚ ਜੋੜੇ ਵਾਲੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ: ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਅਤੇ ਗੋਲ, ਦੂਜਾ ਵੱਡਾ ਅਤੇ ਅਨਿਯਮਿਤ, ਗੋਲੀ ਦੇ ਦਾਖਲੇ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲੇ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਵਰਗਾ। ਹੋਰ ਕੇਸ ਕੱਟਾਂ, ਜਲਣ, ਜਾਂ ਦੁਖਦਾਈ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਵਰਗੇ ਆਕਾਰ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਇਹਨਾਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦਾ ਕ੍ਰਮ ਹੈ। ਮਜ਼ਬੂਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਬੱਚੇ ਦੇ ਪਿਛਲੀ ਮੌਤ ਬਾਰੇ ਬਿਆਨ ਜਲਦੀ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏ, ਕਈ ਵਾਰ ਪਰਿਵਾਰ ਦੁਆਰਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਹੀ ਜਾਂਚਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਸੱਟ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਨਾਲ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਪਰ ਇਹ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਦਾਅ ਨੂੰ ਵਧਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਅਸਪਸ਼ਟ

ਸਮਾਨਤਾ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ ਆਸਾਨ ਹੈ। ਇੱਕ ਖਾਸ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਇੱਕ ਖਾਸ ਜ਼ਖ਼ਮ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ, ਸੁਤੰਤਰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਵਾਲੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਵਧੇਰੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵਿਆਖਿਆ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ

ਸ਼ੱਕੀ ਲੋਕ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਯਾਦ-ਪੱਤਰ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹਨ: ਜਨਮ ਚਿੰਨ੍ਹ ਬਹੁਤ ਆਮ ਹਨ। ਇਹ ਆਕਾਰ, ਰੰਗ, ਸ਼ਕਲ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਭਿੰਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਲੋਕ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਵਰਗੇ ਲੱਗਣਗੇ ਜੇਕਰ ਲੋਕ ਕਾਫ਼ੀ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖੀ ਮਨ ਇੱਕ ਪੈਟਰਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇੰਜਣ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਬੱਚਾ ਕੋਈ ਅਸਾਧਾਰਨ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਆਮ ਸਰੀਰਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਅਰਥ ਲੱਭਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅਚੇਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਬਿਰਤਾਂਤ ਨੂੰ ਆਕਾਰ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਉਮੀਦ ਦਾ ਜੋਖਮ ਵੀ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਭਾਈਚਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਨੂੰ ਵਿਆਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਜਨਮ ਚਿੰਨ੍ਹ ਵਾਲਾ ਬੱਚਾ ਬਾਲਗਾਂ ਤੋਂ ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਲਗਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਬੱਚਾ ਇੱਕ ਸਥਿਰ ਕਹਾਣੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਵੇਰਵਿਆਂ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਅਸਲੀ ਵਜੋਂ ਯਾਦ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਰਿਕਾਰਡ ਅਧੂਰੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਅਨੁਵਾਦ ਅਪੂਰਣ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਨਾਟਕੀ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਆਮ ਅਸਫਲਤਾਵਾਂ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ, ਰਹੱਸ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨਾਂ ਬਾਰੇ ਘੱਟ ਅਤੇ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ, ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਣ ਅਤੇ ਚੋਣਵੇਂ ਧਿਆਨ ਬਾਰੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕੁਝ ਹੋਰ ਵੀ ਕੱਟੜਪੰਥੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦਿੰਦੀ ਹੈ: ਕਿ ਹਿੰਸਕ ਮੌਤ ਇੱਕ ਵਿਕਾਸਸ਼ੀਲ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਇੱਕ ਛਾਪ ਛੱਡ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਰੀਰਕ ਗੂੰਜ ਵੀ। ਇਸ ਮਾਡਲ ਵਿੱਚ, ਸਦਮਾ ਜਾਣਕਾਰੀ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਭਰੂਣ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਮੜੀ, ਟਿਸ਼ੂ, ਜਾਂ ਰੂਪ ਰਾਹੀਂ ਉਸ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਕੋਈ ਵੀ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਜੈਵਿਕ ਵਿਧੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੀ ਕਿ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਵਾਪਰੇਗਾ। ਇਹੀ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮਾਮਲੇ ਵਿਵਾਦਪੂਰਨ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਪਰਿਕਲਪਨਾ ਇੱਕ ਦਿਲਚਸਪ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਦੀ ਹੈ: ਜੇਕਰ ਚੇਤਨਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਿਮਾਗ ਦੁਆਰਾ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਤਾਂ ਕੀ ਇਹ ਪਦਾਰਥ ਨਾਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਵਿਗਿਆਨ ਨੇ ਅਜੇ ਤੱਕ ਮੈਪ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ? ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਸਰੀਰ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਮਾਪਿਆਂ ਤੋਂ ਜੀਨਾਂ ਰਾਹੀਂ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪਛਾਣ ਦੇ ਅਣਸੁਲਝੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਆਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਪਿਛਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਚਾਨਕ ਸਦਮੇ, ਦਰਦ ਜਾਂ ਡਰ ਨਾਲ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਸਵਾਲ ਜੋ ਬਾਕੀ ਹਨ

ਕੇਂਦਰੀ ਜਾਂਚ ਸਵਾਲ ਕ੍ਰਮ ਹੈ: ਕਿਹੜਾ ਪਹਿਲਾਂ ਆਇਆ, ਨਿਸ਼ਾਨ ਜਾਂ ਕਹਾਣੀ? ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਬੱਚਾ ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਾਲ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਲਗ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨਾਲ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਜੋੜਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਕੇਸ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਬੱਚਾ ਪਹਿਲਾਂ ਬੋਲਦਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਨਾਮ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਮੌਤ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਸਰੀਰਕ ਪੱਤਰ ਵਿਹਾਰ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੇਸ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਫਿਰ ਵੀ, ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਇੱਕ ਮੇਲ ਨੂੰ ਸਾਰਥਕ ਬਣਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿੰਨਾ ਸਹੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਕਿੰਨੇ ਗੈਰ-ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਮਾਮਲੇ ਰਿਪੋਰਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ? ਇੱਕ ਘਾਤਕ

ਜ਼ਖ਼ਮ ਕਿਉਂ ਤਬਦੀਲ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼, ਆਦਤਾਂ, ਜਾਂ ਆਮ ਯਾਦਾਂ ਅਕਸਰ ਫਿੱਕੀਆਂ ਪੈ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ? ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਸਰੀਰ ਪਿਛਲੀ ਮੌਤ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਕਿਉਂ? ਇਹ ਮਾਮਲੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਮੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਉਹ ਅਨੁਸ਼ਾਸਿਤ ਉਤਸੁਕਤਾ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ: ਸਾਵਧਾਨ ਸਮਾਂ-ਰੇਖਾ, ਡਾਕਟਰੀ ਰਿਕਾਰਡ, ਸੁਤੰਤਰ ਗਵਾਹ, ਅਤੇ ਸੰਜੋਗ ਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਅਣਜਾਣ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਨ ਲਈ ਧੀਰਜ।

ਸਟੀਵਨਸਨ ਫਾਈਲਾਂ ਅਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀਕਰਨ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ

ਇਆਨ ਸਟੀਵਨਸਨ ਦਾ ਕੰਮ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਇਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਲੋਕਧਾਰਾਵਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਿਕਾਰਡਾਂ, ਇੰਟਰਵਿਊਆਂ ਅਤੇ ਡਾਕਟਰੀ ਤੁਲਨਾ ਵੱਲ ਲਿਜਾਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ।

ਦਾਅਵਾ

ਸਟੀਵਨਸਨ ਦਾ ਮੁੱਖ ਦਾਅਵਾ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਹਰ ਜਨਮ ਚਿੰਨ੍ਹ ਪਿਛਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਸੱਟ ਨੂੰ ਛੁਪਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਦਲੀਲ ਸੌੜੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ ਵਧੇਰੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ: ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਿਸ਼ਾਨ ਜਾਂ ਜਨਮ ਨੁਕਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੇ ਜੋ ਕਿਸੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਸਨ ਜਿਸਨੂੰ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨੇ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਇਹਨਾਂ ਫਾਈਲਾਂ ਨੂੰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਬਜਾਏ ਕਾਗਜ਼ੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਜੋੜਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸਟੀਵਨਸਨ ਨੇ ਮੌਤ ਦੇ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ, ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਨੋਟਸ, ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਰਿਪੋਰਟਾਂ, ਪੁਲਿਸ ਰਿਕਾਰਡ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਗਵਾਹੀਆਂ ਦੀ ਭਾਲ ਕੀਤੀ। ਛਾਤੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਗੋਲ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹੋਰ ਦਿਲਚਸਪ ਹੋ ਗਿਆ ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਮੈਡੀਕਲ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਉਸ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਗੋਲੀ ਦਾਖਲ ਹੋਣ

ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਖਰਾਬ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਾਰ ਸੀ ਜੇਕਰ ਬੱਚੇ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਸ ਅੰਗ 'ਤੇ ਸੱਟ ਲੱਗਣ ਨਾਲ ਪਿਛਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ।

ਤਾਂ ਫਿਰ, ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਰਹੱਸਵਾਦੀ ਕਵਿਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਚੁਣੌਤੀ ਹੈ: ਜਦੋਂ ਸਰੀਰ, ਬਿਆਨ, ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡ ਇਕਸਾਰ ਹੁੰਦੇ ਜਾਪਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸੰਜੋਗ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀਬੱਧ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ

ਸਟੀਵਨਸਨ ਦੇ ਕੁਝ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜੋੜਿਆਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਆਮ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਜਨਮ ਚਿੰਨ੍ਹ ਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਸਰੀਰ ਦੇ ਉਲਟ ਪਾਸਿਆਂ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਦੋ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤੁਲਨਾ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ: ਇੱਕ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਅਤੇ ਨਿਕਾਸ ਜ਼ਖ਼ਮ ਦਾ ਪੈਟਰਨ।

ਕਈ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਵਿੱਚ, ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰਨ, ਚਾਕੂ ਮਾਰਨ, ਜਾਂ ਹਿੰਸਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋਣ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਕੋਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਡਾਕਟਰੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦਿਖਾਏ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਜਾਂਚਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਰਿਕਾਰਡ ਮਿਲੇ ਜੋ ਬੱਚੇ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਵਾਂਗ ਲਗਭਗ ਉਸੇ ਸਥਾਨਾਂ 'ਤੇ ਜ਼ਖ਼ਮ ਰੱਖਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਵੇਰਵਾ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸੰਪੂਰਨ ਸੀ, ਪਰ ਅਕਸਰ ਇੰਨਾ ਨੇੜੇ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੇਸ ਨੂੰ ਸਧਾਰਨ ਕਲਪਨਾ ਵਜੋਂ ਫਾਈਲ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਹੋਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਂਗਲਾਂ ਗੁੰਮ ਹੋਣਾ, ਵਿਗੜੇ ਹੋਏ ਅੰਗ, ਜਾਂ ਜਨਮ ਤੋਂ ਮੌਜੂਦ ਦਾਗ ਵਰਗੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹਾਦਸਿਆਂ, ਅੰਗਾਂ ਦੇ ਕੱਟਣ, ਜਾਂ ਹਿੰਸਕ ਮੌਤਾਂ ਬਾਰੇ ਬਿਆਨਾਂ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੇਸ ਫਾਈਲ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮੱਗਰੀ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਪਾਠਕਾਂ ਲਈ, ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ ਇੱਕਸਾਰਤਾ ਵਿੱਚ ਹੈ: ਬੱਚੇ ਦੇ ਸ਼ਬਦ, ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕਾਂ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ।

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ

ਸ਼ੱਕੀ ਲੋਕ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ: ਜਨਮ ਚਿੰਨ੍ਹ ਆਮ ਹਨ, ਅਤੇ ਕਈ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਅਤੇ ਅਣਜਾਣ ਜੈਵਿਕ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਜਮਾਂਦਰੂ ਅੰਤਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸਿਰਫ਼ ਉਦੋਂ ਹੀ ਰਹੱਸਮਈ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਰੱਖੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕਹਾਣੀ ਮੌਜੂਦ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਪਰਿਵਾਰ ਉਹਨਾਂ ਸਮਾਨਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦੇ।

ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਮਾਹੌਲ ਵੀ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਸਟੀਵਨਸਨ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਫਾਈਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਭਾਈਚਾਰਿਆਂ ਤੋਂ ਆਈਆਂ ਜਿੱਥੇ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਇੱਕ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਰ ਇੱਕ ਜਾਣੂ ਵਿਆਖਿਆ ਸੀ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦਾ ਅਜੀਬ ਬਿਆਨ ਜਲਦੀ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ, ਗੁਆਂਢੀ ਅਤੇ ਸਥਾਨਕ ਆਗੂ ਕਿਸੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਭਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੋ ਫਿੱਟ ਬੈਠਦਾ ਹੈ। ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦੇ, ਕਹਾਣੀ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਤਿੱਖੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਕੋਈ ਕੈਮਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗਵਾਹ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਕਹੀ ਗਈ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸੋਧ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕੀ ਖੋਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਿਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿਹੜੇ ਵੇਰਵੇ ਕਿਸ ਪਲ 'ਤੇ ਹਨ। ਸ਼ੱਕੀਆਂ ਲਈ, ਸਮੱਸਿਆ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੇ ਗਵਾਹ ਬੇਈਮਾਨ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਣਾ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਲਝਣ ਨੂੰ ਪੈਟਰਨ ਵਿੱਚ ਵਿਵਸਥਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ

ਸਟੀਵਨਸਨ ਦੇ ਕੰਮ ਦੇ ਸਮਰਥਕ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਕੇਸ ਸਿਰਫ਼ ਅਸਪਸ਼ਟ ਸਮਾਨਤਾ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਬਣੇ ਹੁੰਦੇ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਫਾਈਲਾਂ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਬਿਆਨ, ਸਰੀਰਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਅਤੇ ਸੁਤੰਤਰ ਰਿਕਾਰਡ ਦੋਵਾਂ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਦੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ

ਸੰਪਰਕ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਿਲਦੇ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਸੁਝਾਅ ਦੀ ਆਮ ਵਿਆਖਿਆ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਇਹ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਦਮਾ ਸਰੀਰ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਰੇ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਛਾਪ ਛੱਡ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਚੇਤਨਾ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਵਿਕਾਸਸ਼ੀਲ ਸਰੀਰ ਉਸ ਅੰਤਮ ਘਟਨਾ ਦੀ ਤੀਬਰਤਾ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਹਿੰਸਕ ਮੌਤ ਨਰਮ ਮੋਮ ਵਿੱਚ ਦਬਾਈ ਗਈ ਮੋਹਰ ਵਾਂਗ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਇਹ ਅਜੇ ਵੀ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਜੈਵਿਕ ਵਿਧੀ ਇਸਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਸਮਰਥਕ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਣ-ਵਿਆਖਿਆ ਦਾ ਮਤਲਬ ਅਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੇਸ ਫਾਈਲਾਂ ਪੁੱਛਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਕੀ ਸਰੀਰ ਕਈ ਵਾਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮੌਜੂਦਾ ਵਿਗਿਆਨ ਨੇ ਅਜੇ ਪੜ੍ਹਨਾ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ।

ਸਵਾਲ ਜੋ ਬਾਕੀ ਹਨ

ਸਭ ਤੋਂ ਗੰਭੀਰ ਸਵਾਲ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਮਾਮਲੇ ਕਿਉਂ ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਵੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿੰਨੇ ਨਹੀਂ। ਜੇਕਰ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਨਾਟਕੀ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਕਿ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਬੇਮੇਲ ਗਾਇਬ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਸਬੂਤ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਜ਼ਬੂਤ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਅਣਦੇਖੀ ਫਾਈਲ ਕੈਬਿਨੇਟ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਹੈ।

ਚੰਗੀ ਜਾਂਚ ਲਈ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਕਹਾਣੀਆਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਪੁੱਛਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਸ ਕਿਵੇਂ ਲੱਭਿਆ ਗਿਆ, ਇਸਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕਿਸਨੇ ਕੀਤੀ, ਪਹਿਲਾਂ ਕੀ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਕੀ ਵਿਕਲਪਿਕ ਮੇਲਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਕੀ ਬੱਚੇ ਦੇ ਬਿਆਨ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਅਕਤੀ ਤੱਕ ਲੈ ਗਏ, ਜਾਂ ਬਾਲਗਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਢੁਕਵੀਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਮਿਲਣ ਤੱਕ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ

ਕੇ ਖੋਜ ਕੀਤੀ? ਕੀ ਨਿਸ਼ਾਨ ਜਲਦੀ ਫੋਟੋ ਖਿੱਚੇ ਗਏ ਸਨ, ਜਾਂ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਵਰਣਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ?

ਇਹ ਸਵਾਲ ਰਹੱਸ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਇਹ ਇਸਨੂੰ ਸੁਧਾਰਦੇ ਹਨ। ਸਟੀਵਨਸਨ ਫਾਈਲਾਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਅਤੇ ਸ਼ੱਕੀਆਂ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਜਾਸੂਸ ਬਣਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਸਰੀਰ ਇੱਕ ਰਿਕਾਰਡ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਸਿੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੰਜੋਗ ਇੰਨਾ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਕਿਉਂ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਜ਼ਖ਼ਮ ਜੋ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਜਾਪਦੇ ਹਨ

ਸਭ ਤੋਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਚਮੜੀ 'ਤੇ ਹਲਕੇ ਧੱਬੇ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਸਗੋਂ ਨਾਟਕੀ ਸਰੀਰਕ ਅੰਤਰ ਹਨ ਜੋ ਹਿੰਸਕ ਜਾਂ ਅਚਾਨਕ ਮੌਤ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਜਾਪਦੇ ਹਨ।

ਦਾਅਵਾ

ਕੇਸ ਫਾਈਲਾਂ ਦੇ ਇਸ ਸਮੂਹ ਵਿੱਚ, ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਣ ਵਜੋਂ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ ਵਧੇਰੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕਥਿਤ ਸਬੂਤ ਬੱਚੇ ਦੇ ਬੋਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਬੱਚੇ ਗੁੰਮ ਹੋਈਆਂ ਉਂਗਲਾਂ, ਛੋਟੇ ਅੰਗ, ਅਸਾਧਾਰਨ ਦਾਗਾਂ, ਜਾਂ ਚਮੜੀ ਦੇ ਗਠਨ ਨਾਲ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਿਵਾਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਬੱਚੇ ਦੇ ਜਨਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਹੋਈਆਂ ਸੱਟਾਂ ਨਾਲ ਜੋੜਦੇ ਹਨ।

ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸ਼ਬਦ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਵਿੱਚ, ਸਰੀਰਕ ਅੰਤਰ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸਦਾ ਸੰਭਾਵੀ ਅਰਥ ਉਦੋਂ ਹੀ ਉਭਰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਬੱਚਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜੀਵਨ ਬਾਰੇ ਬਿਆਨ ਦੇਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਹੱਥ ਗੁਆਉਣ, ਬਲੇਡ ਨਾਲ ਮਾਰਿਆ ਜਾਣ, ਜਾਂ ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਮਰਨ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੇਵਲ ਤਦ ਹੀ ਮਾਪੇ ਜਾਂ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਿਆਨਾਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਬੱਚੇ ਦੇ ਸਰੀਰ ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ ਪਾਠਕਾਂ ਲਈ, ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਹਰੇਕ ਜਨਮ ਨੁਕਸ ਦਾ ਪਿਛੋਕੜ ਵਾਲਾ ਮੂਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੋਰ ਵੀ ਤੰਗ ਅਤੇ ਭੜਕਾਊ ਹੈ: ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਸਰੀਰਕ ਵਿਗਾੜ ਕਿਸੇ ਪਿਛਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਇੱਕ ਖਾਸ ਘਾਤਕ ਜ਼ਖ਼ਮ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਜਾਪ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ

ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਤੱਤਾਂ ਦਾ ਮੇਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ: ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਹਿੰਸਕ ਮੌਤ ਬਾਰੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਬਿਆਨ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀਆਂ ਜਾਪਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਆਨ ਸਟੀਵਨਸਨ ਵਰਗੇ ਖੋਜਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਮੰਨਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਰੀਰ ਵਿਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਜਾਪਦੇ ਸਨ।

ਕੁਝ ਫਾਈਲਾਂ ਵਿੱਚ ਖਰਾਬ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਂਗਲਾਂ ਕੱਟਣ ਜਾਂ ਕੁਚਲਣ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੂਜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਗੋਲੀ ਦੇ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਵਰਗੇ ਜਨਮ ਚਿੰਨ੍ਹ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ, ਕਈ ਵਾਰ ਜੋੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਅਤੇ ਨਿਕਾਸ ਬਿੰਦੂਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਧਮਾਕਿਆਂ, ਹਾਦਸਿਆਂ, ਜਾਂ ਫਾਂਸੀ ਦੇ ਬਿਰਤਾਂਤਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਅੰਗਾਂ ਦੇ ਸੜਨ, ਜ਼ਖ਼ਮ, ਜਾਂ ਗੁੰਮ ਹੋਏ ਹਿੱਸਿਆਂ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਵੀ ਹਨ।

ਇਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਜੋ ਚੀਜ਼ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਉਹ ਕੋਈ ਇੱਕ ਵੇਰਵਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਵੇਰਵੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣ 'ਤੇ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਪੈਟਰਨ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਾਨ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸਾਬਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦਾ ਬਿਆਨ ਸਿਰਫ਼ ਕਲਪਨਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੇ ਸ਼ਬਦ, ਸਰੀਰਕ ਸਥਿਤੀ, ਅਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਮੌਤ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਕੇਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਆਮ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਰੱਖਣਾ ਔਖਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ

ਇੱਕ ਸ਼ੱਕੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਇੱਕ ਸੰਜੀਦਾ ਤੱਥ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ: ਜਮਾਂਦਰੂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੁਰਲੱਭ ਚਮਤਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਜੈਵਿਕ ਮਾਰਗ ਜਾਣੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜੈਨੇਟਿਕ ਪਰਿਵਰਤਨ, ਭਰੂਣ ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਦੌਰਾਨ ਪੇਚੀਦਗੀਆਂ, ਲਾਗ, ਨਾੜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ, ਦਵਾਈਆਂ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਅਤੇ ਵਾਤਾਵਰਣ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਉਹਨਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਰੀਰਕ ਅੰਤਰ ਨਾਲ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ, ਆਤਮਾ ਜਾਂ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਵਿਆਖਿਆ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਵੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਨਮੂਨੇ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜੀਵ ਹਨ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਬੱਚਾ ਨਾਟਕੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਬਾਲਗ ਕਿਸੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਗੋਲ ਜਨਮ ਨਿਸ਼ਾਨ ਗੋਲੀ ਦਾ ਜ਼ਖ਼ਮ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਖਰਾਬ ਉਂਗਲੀ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਹਾਦਸੇ ਦਾ ਸਬੂਤ ਬਣ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜਿੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਇੱਕ ਭਾਈਚਾਰਾ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਓਨਾ ਹੀ ਗੈਰ-ਸੰਬੰਧਿਤ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਜੋੜਨਾ ਆਸਾਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਚੋਣ ਪੱਖਪਾਤ ਵੀ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਮੇਲਾਂ ਵਾਲੇ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਦੱਸਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਅਣਗਿਣਤ ਗੈਰ-ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਜਨਮ ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਣਡਿੱਠਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ, ਨਾਟਕੀ ਦਿੱਖ ਨਾਟਕੀ ਮੂਲ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ, ਹਿੰਸਕ ਮੌਤ ਚੇਤਨਾ 'ਤੇ ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਛਾਪ ਛੱਡ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਦਹਿਸ਼ਤ, ਦਰਦ, ਸਦਮੇ, ਜਾਂ ਅਧੂਰੇ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਅੰਤਮ ਪਲ, ਸਿਧਾਂਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਆਮ ਯਾਦਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਤੀਬਰਤਾ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਚੇਤਨਾ

ਇੱਕ ਵਿਕਾਸਸ਼ੀਲ ਭਰੂਣ ਨਾਲ ਜੁੜ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਰੀਰ ਖੁਦ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੁਰਾਣੀ ਸੱਟ ਨੂੰ ਦਰਸਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਵਿਆਖਿਆ ਲਈ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਪੁਰਾਣੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਹਰ ਵੇਰਵੇ ਦੀ ਨਕਲ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਦਮਾ ਨਰਮ ਮੋਮ ਵਿੱਚ ਦਬਾਏ ਗਏ ਮੋਹਰ ਵਾਂਗ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਗਲਾ ਸਰੀਰ ਪੂਰੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ, ਪਰ ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਅਣਸੁਲਝਿਆ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਿਖਾ ਸਕਦਾ ਹੈ: ਇੱਕ ਘਾਤਕ ਜ਼ਖ਼ਮ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ, ਇੱਕ ਅੰਗ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ, ਜਾਂ ਦਾਗ ਵਰਗਾ ਨਿਸ਼ਾਨ।

ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇਹ ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਨ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਵਿਗਿਆਨਕ ਵਿਧੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੀ ਕਿ ਚੇਤਨਾ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਭਰੂਣ ਵਿਕਾਸ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਇਹਨਾਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਦੀ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ਇਸ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਾ ਰੱਖਦੀ ਹੈ: ਕੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ, ਅਤਿਅੰਤ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਜੈਵਿਕ ਬਣ ਸਕਦੀ ਹੈ?

ਸਵਾਲ ਜੋ ਬਾਕੀ ਹਨ

ਸਭ ਤੋਂ ਡੂੰਘਾ ਰਹੱਸ ਚੋਣਤਮਕਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਜ਼ਖ਼ਮ ਵਾਪਸ ਆ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਸਭ ਕੁਝ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ? ਗੋਲੀ ਦਾ ਜ਼ਖ਼ਮ ਕਿਉਂ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਾਨ ਛੱਡਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਜੀਵਨ ਭਰ ਦੇ ਹੁਨਰ, ਬਿਮਾਰੀਆਂ, ਪਸੰਦਾਂ ਅਤੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਅਕਸਰ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਸਿਰਫ ਹਲਕੇ ਜਿਹੇ ਉਭਰਦੇ ਹਨ? ਕੋਈ ਵੀ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਮਾਡਲ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਰੀਰਕ ਤਬਾਦਲਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਦਮਾ ਰਿਕਾਰਡ ਉੱਤੇ ਹਾਵੀ ਕਿਉਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ।

ਸਮੇਂ ਦਾ ਸਵਾਲ ਵੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਛਾਪ ਵਿਕਾਸਸ਼ੀਲ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਕਿਸ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰੇਗੀ? ਕੀ ਇਹ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਸੈੱਲ ਡਿਵੀਜ਼ਨ, ਅੰਗਾਂ ਦੇ ਗਠਨ, ਚਮੜੀ ਦੇ ਰੰਗਣ, ਜਾਂ ਨਸਾਂ ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰੇਗੀ? ਇੱਕ ਵਿਧੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਸਬੂਤ ਦਿਲਚਸਪ ਪਰ ਅਧੂਰੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਵਿਗਾੜ ਅਤੇ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਲਟਕਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਸ਼ੱਕੀਆਂ ਲਈ, ਇਹ ਮਾਮਲੇ ਸੰਜੋਗ, ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਅਤੇ ਚੋਣਵੀਂ ਰਿਪੋਰਟਿੰਗ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਲਈ, ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਰੀਰ ਚੇਤੰਨ ਮਨ ਨਾਲੋਂ ਯਾਦਾਂ ਨੂੰ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਜਾਂਚਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ, ਸਭ ਤੋਂ ਇਮਾਨਦਾਰ ਸਥਿਤੀ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਨਾਲ ਉਤਸੁਕਤਾ ਹੈ: ਰਿਕਾਰਡ ਇਕੱਠੇ ਕਰੋ, ਮੈਚਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰੋ, ਅਤੇ ਆਸਾਨ ਸਿੱਟਿਆਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰੋ।

ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਦਾ ਜਾਲ: ਪੈਟਰਨਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਦੇਖਣਾ

ਇਹ ਮਾਮਲੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਗਤ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਇਹ ਸਾਵਧਾਨ ਨਿਰੀਖਕਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਗੁੰਮਰਾਹ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਦਾਅਵਾ

ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਸਾਧਾਰਨ ਹੈ। ਇੱਕ ਗੂੜ੍ਹਾ ਧੱਬਾ, ਇੱਕ ਫਿੱਕਾ ਅੰਡਾਕਾਰ, ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਖਰਾਬ ਉਂਗਲੀ ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਲਗਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਜਾਂਚ ਸਿਰਫ਼ ਉਦੋਂ ਹੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਇੱਕ ਖਾਸ, ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਸੱਟ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਇਹ ਫ਼ਰਕ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਕੇਸ ਫਾਈਲ ਵਿੱਚ, ਸਵਾਲ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ, "ਕੀ ਇਹ ਜਨਮ ਚਿੰਨ੍ਹ ਅਜੀਬ ਲੱਗਦਾ ਹੈ?" ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ, "ਕੀ ਇਹ ਨਿਸ਼ਾਨ ਬੱਚੇ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਵਿਆਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਣੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੱਟ ਦੇ ਸਥਾਨ, ਸ਼ਕਲ, ਆਕਾਰ ਅਤੇ ਡਾਕਟਰੀ ਚਰਿੱਤਰ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ?" ਉਸ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਲਗਭਗ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁਰਾਗ ਵਿੱਚ ਬਦਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸਰੀਰ ਇੱਕ ਰਿਕਾਰਡ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਕੈਨਵਸ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਡਰੇ ਹੋਏ ਜਾਂ ਉਮੀਦ ਵਾਲੇ ਮਨ ਅਰਥ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਕੰਮ ਸੰਜਮ ਹੈ: ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਛੋਟਾ ਕਰਨ ਦੇਣਾ, ਨਾ ਕਿ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਵੱਡਾ ਕਰਨ ਦੇਣਾ।

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ

ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕੇਸ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਨਾਟਕੀ ਸਮਾਨਤਾ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਬਣਾਏ ਜਾਂਦੇ। ਇਹ ਸਮੇਂ, ਗਵਾਹੀ ਅਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੀਆਂ ਪਰਤਾਂ ਤੋਂ ਬਣਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਬਾਲਗਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵੇਰਵੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਲਦੀ ਬੋਲਦਾ ਹੈ। ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਦੀ ਫੋਟੋ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਖਿੱਚੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਜਾਂ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਦੋਂ। ਫਿਰ, ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਸੰਭਾਵੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਧਿਕਾਰਤ ਰਿਕਾਰਡ ਉਨ੍ਹਾਂ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਬੱਚੇ ਦੇ ਸਰੀਰ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਜਾਪਦੇ ਹਨ।

ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਬੇਚੈਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਗੁਣਵੱਤਾ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਵਿੱਚ, ਕਥਿਤ ਪਿਛਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਮੌਤ ਗੋਲੀਆਂ ਜਾਂ ਤੇਜ਼-ਦਬਾਅ ਦੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਨਾਲ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸੰਬੰਧਿਤ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਦੂਜਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਜੋੜੀ ਵਾਲੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਦੇ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੇਰਵੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਪਰ ਇਹ ਕੇਸ ਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਗੱਲ ਕ੍ਰਮ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਬੱਚੇ ਦੇ ਬਿਆਨ, ਫੋਟੋਆਂ, ਅਤੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਦੇ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੌਜੂਦ ਸਨ, ਤਾਂ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਤੱਥ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਧਾਰਨ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਮਝਾਉਣਾ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ

ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਪੁਸ਼ਟੀ ਪੱਖਪਾਤ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼ਾਂਤ ਤਾਕਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ। ਇਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧੋਖੇ ਵਾਂਗ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਹ ਖੋਜ ਵਾਂਗ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਲੱਗਣ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਸੁਣਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਗੋਲ ਜਨਮ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦੇਖਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਇਹ ਨਿਸ਼ਾਨ ਜੀਵ ਵਿਗਿਆਨ ਵਰਗਾ ਘੱਟ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੰਦੇਸ਼ ਵਰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।

ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਵਿਆਖਿਆ ਫੜ ਲੈਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਹਰ ਨਵਾਂ ਵੇਰਵਾ ਉਸੇ ਸਿੱਟੇ ਵੱਲ ਝੁਕ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਮਾਮਲਾ ਭਾਵੁਕ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਖ਼ਤਰਾ ਵੱਧ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੋਗ ਮਨਾਉਣ ਵਾਲੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਮਾਪੇ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਡਰ ਜਾਂ ਬਿਆਨਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਿਆ ਜਾਵੇ। ਖੋਜਕਰਤਾ ਵੀ ਇੱਕ ਵਾਅਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕੇਸ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਨਤੀਜਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧੋਖਾਧੜੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਅਸਪਸ਼ਟ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਨਾਟਕੀ ਵਿੱਚ ਤਿੱਖਾ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਇੱਕ ਹਲਕਾ ਜਿਹਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਇੱਕ ਜ਼ਖ਼ਮ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੀਆਂ ਖਿੰਡੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਇੱਕ ਸੁਸੰਗਤ ਜੀਵਨੀ ਬਣ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਇਤਫ਼ਾਕ ਇੱਕ ਪੈਟਰਨ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੰਦੇਹਵਾਦ, ਆਪਣੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਸਨਕੀਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਇਹ ਮਨੁੱਖੀ ਪੈਟਰਨ-ਨਿਰਮਾਣ ਨੂੰ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਲੈਣ ਤੋਂ ਬਚਾਅ ਲਈ ਇੱਕ ਸੁਰੱਖਿਆ ਹੈ।

ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ

ਜੇਕਰ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦਾ ਸਬੰਧ ਅਸਲੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਨਾਜ਼ੁਕ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਹ ਅਤਿਕਥਨੀ, ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸਵਾਲਾਂ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੀ ਗੁੰਮ ਹੋਏ ਟੁਕੜਿਆਂ ਨੂੰ ਭਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਕੇਸ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਜਾਂਚਣ 'ਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਮਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ। ਇਸਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ੱਕ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ।

ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ, ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪ੍ਰੇਰਕ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਨਾਟਕੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ, ਸਗੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਸਾਫ਼ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਬੱਚਾ ਪਛਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬੋਲਦਾ ਹੈ। ਬਿਆਨ ਜਲਦੀ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਰੀਰ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਾਟਕੀ ਵਿਆਖਿਆ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ

ਹਨ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਦੀ ਸੁਤੰਤਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਮਲ ਬਾਲਗ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਸੰਦੀਦਾ ਪਛਾਣ ਵੱਲ ਧੱਕਣ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਬਚ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ। ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਸਾਨੂੰ ਮਿਆਰਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੀ। ਇਹ ਪੁੱਛਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ, ਆਮ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਤੋਲਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਬਾਕੀ ਪੈਟਰਨ ਅਜੇ ਵੀ ਸੰਜੋਗ, ਸੁਝਾਅ, ਜਾਂ ਪਰਿਵਾਰਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ।

ਸਵਾਲ ਜੋ ਬਾਕੀ ਹਨ

ਕੇਂਦਰੀ ਸਮੱਸਿਆ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਕੇਸ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕਿਹੜਾ ਮਿਆਰ ਕਾਫ਼ੀ ਗਿਣਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਨਮ ਚਿੰਨ੍ਹ ਜ਼ਖ਼ਮ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਦੇ ਕਿੰਨਾ ਨੇੜੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਬੱਚੇ ਦੇ ਬਿਆਨ ਕਿੰਨੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ? ਰਿਕਾਰਡ ਕਿੰਨੇ ਜਲਦੀ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ? ਗਵਾਹ ਕਿੰਨੇ ਸੁਤੰਤਰ ਰਹਿਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ? ਸਾਂਝੇ ਨਿਯਮਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਇੱਕੋ ਕੇਸ ਇੱਕ ਪਾਠਕ ਲਈ ਚਮਤਕਾਰੀ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਲਈ ਅਰਥਹੀਣ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਕਹਾਣੀ ਚੱਲ ਰਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਕਹਾਣੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ੱਕੀ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਰੱਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਦੋਵੇਂ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆਵਾਂ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਫਾਈਲ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਿਹਤਰ ਰਸਤਾ ਹੌਲੀ ਅਤੇ ਘੱਟ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਹੈ: ਤੁਲਨਾ ਕਰੋ, ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰੋ, ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਨੂੰ ਵਿਆਖਿਆ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰੋ, ਅਤੇ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰੋ ਕਿ ਇਹ ਕਿੱਥੇ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।

ਇਹ ਮਾਮਲੇ ਸਬੂਤ ਅਤੇ ਅਰਥ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਉਸ ਮੁਸ਼ਕਲ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਸਰੀਰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜੀਵਨ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਅਸਾਧਾਰਨ ਹਨ। ਜੇ

ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਤਾਂ ਨਮੂਨੇ ਲੱਭਣ ਦੀ ਮਨੁੱਖੀ ਇੱਛਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਅਸਾਧਾਰਨ ਹੈ।

ਇੱਕ ਸੰਭਾਵੀ ਪੁਰਾਲੇਖ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਰੀਰ

ਜੇਕਰ ਇਹਨਾਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਗਿਣਤੀ ਵੀ ਸਹੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਇੱਕ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ: ਪਛਾਣ ਸਿਰਫ਼ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਟੋਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ।

ਦਾਅਵਾ

ਇਸ ਫਾਈਲ ਵਿੱਚ ਕੇਂਦਰੀ ਦਾਅਵਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜਨਮ ਚਿੰਨ੍ਹ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਖ਼ਮ ਵਰਗਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਧੇਰੇ ਭੜਕਾਊ ਹੈ: ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੋ ਇਸਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨੀ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਸਨ। ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦਹਿਸ਼ਤ, ਸੱਟ, ਜਾਂ ਹਿੰਸਕ ਮੌਤ ਦੇ ਪਲਾਂ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਦਮਾ ਆਮ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨਾਲੋਂ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਦਸਤਖਤ ਛੱਡਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਇਸ ਜਾਣੀ-ਪਛਾਣੀ ਧਾਰਨਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਛਾਣ ਸਿਰਫ਼ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਟੋਰ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਬੱਚਾ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਾਲ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਘਾਤਕ ਸੱਟ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸੇ ਸੱਟ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਮੌਤ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਖੋਜਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪੁੱਛਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਵਿੱਚ ਪਰਤਾਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ।

ਇਸ ਦਾਅਵੇ 'ਤੇ ਤੁਰੰਤ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਇਹ ਚਿੰਨ੍ਹ ਬੇਤਰਤੀਬ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਅਰਥ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਜਾਂ ਕੀ ਇਹ ਕਿਸੇ ਭੌਤਿਕ ਪੁਰਾਲੇਖ ਵਿੱਚ ਦੁਰਲੱਭ ਐਂਟਰੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਅਸੀਂ ਪੜ੍ਹਨੀ ਹੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਹੈ?

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ

ਸਭ ਤੋਂ ਅਜੀਬ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਸਿਰਫ ਚਮੜੀ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਿਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਕੁਝ ਬੱਚੇ ਡਰ, ਆਦਤਾਂ, ਮੁਦਰਾਵਾਂ, ਜਾਂ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆਵਾਂ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਪਿਛਲੀ ਮੌਤ ਦੀ ਕਥਿਤ ਗੂੰਜ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਜੋ ਡੁੱਬਣ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਪਾਣੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਘਬਰਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਜੋ ਗੋਲੀ ਲੱਗਣ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਅਜਿਹੇ ਡਰ ਸਿਖਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਉੱਚੀ ਚੀਰਾਂ, ਵਰਦੀਆਂ ਜਾਂ ਹਥਿਆਰਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਤੀਬਰ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਕਈ ਕੇਸ ਫਾਈਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਸਰੀਰਕ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਵੇਰਵੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਦੇ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਾਨ ਉੱਥੇ ਸਥਿਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਘਾਤਕ ਜ਼ਖ਼ਮ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਬੱਚਾ ਬਿਆਨ, ਇਸ਼ਾਰੇ, ਜਾਂ ਡਰ ਵੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸੇ ਘਟਨਾ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਲੇਅਰਿੰਗ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ।

ਇੱਕ ਅਲੱਗ-ਥਲੱਗ ਵੇਰਵਾ ਸੰਯੋਗ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੇ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਔਖਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਦਾ ਕੰਮ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਸਮੂਹ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖੋਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਸੁਝਾਅ ਦੁਆਰਾ ਆਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਾਂ ਤੱਥ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ ਇੱਕ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ: ਸਰੀਰ ਬੇਨਿਯਮੀਆਂ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਜਨਮ ਚਿੰਨ੍ਹ, ਚਮੜੀ ਦਾ ਰੰਗ ਬਦਲਣਾ, ਖਰਾਬ ਟਿਸ਼ੂ, ਅਤੇ ਜਮਾਂਦਰੂ ਅੰਤਰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਬੱਚਾ ਕੋਈ ਅਸਾਧਾਰਨ ਬਿਆਨ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਬਾਲਗ ਪੁਸ਼ਟੀ

ਲਈ ਸਰੀਰ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਆਮ ਨਿਸ਼ਾਨ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਜਲਦੀ ਹੀ ਅਰਥਪੂਰਨ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵੀ ਢਾਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਨਿਸ਼ਾਨ ਵਾਲੇ ਬੱਚੇ ਤੋਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਕਿਸੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਦੁਖਾਂਤ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਬੱਚਾ ਕੁਝ ਗੱਲਾਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਬੱਚਾ ਸਿੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਹੜੇ ਵੇਰਵੇ ਦਿਲਚਸਪੀ ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਿਹੜੇ ਨਹੀਂ।

ਡਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸੰਚਾਰਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਬਾਲਗਾਂ ਤੋਂ ਤਣਾਅ ਸੋਖਦੇ ਹਨ, ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆਵਾਂ ਦੀ ਨਕਲ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਬਿਰਤਾਂਤਾਂ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਪੁਰਾਲੇਖ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਹ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ, ਉਮੀਦ, ਸੰਜੋਗ, ਅਤੇ ਵੱਖਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਜੋੜਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਮਨੁੱਖੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ

ਪੁਨਰਜਨਮ ਖੋਜਕਰਤਾ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਮਾਡਲ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਸਿਰਫ਼ ਚੇਤੰਨ ਯਾਦ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨਾਮ, ਸਥਾਨ ਅਤੇ ਘਟਨਾਵਾਂ। ਇਹ ਭਾਵਨਾ, ਸਰੀਰਕ ਸੰਵੇਦਨਾ, ਸਹਿਜ ਡਰ, ਪਸੰਦ, ਸੰਕੇਤ, ਜਾਂ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸਰੀਰਕ ਰੂਪ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਸਰੀਰ ਸਿਰਫ਼ ਪਛਾਣ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦਾ; ਇਹ ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਵਿਆਖਿਆ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਦਮੇ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੀ ਹੈ। ਹਿੰਸਕ ਮੌਤ ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤੀਬਰ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੀਮਾ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੈ। ਜਨਮ ਚਿੰਨ੍ਹ, ਫੋਬੀਆ, ਜਾਂ

ਆਵਰਤੀ ਦਰਦ ਅਤੀਤ ਦੀ ਇੱਕ ਸੰਪੂਰਨ ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਪਰ ਇਸਦਾ ਇੱਕ ਖੰਡਿਤ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹੋਵੇਗਾ।

ਅਜਿਹਾ ਸਿਧਾਂਤ ਸਥਾਪਤ ਜੀਵ ਵਿਗਿਆਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸੇ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੰਭਾਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਢਾਂਚਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਬਿਆਨ, ਦਸਤਾਵੇਜ਼, ਸਰੀਰਕ ਚਿੰਨ੍ਹ, ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆਵਾਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਜਾਪਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਫਾਈਲ ਨੂੰ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਇਹ ਇਸਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ।

ਸਵਾਲ ਜੋ ਬਾਕੀ ਹਨ

ਜੇਕਰ ਸਰੀਰ ਸਦਮੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਗਲਾ ਸਵਾਲ ਵਿਗਿਆਨਕ ਅਤੇ ਡੂੰਘਾ ਮਨੁੱਖੀ ਦੋਵੇਂ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੈ: ਕੀ ਇਹ ਇਸ ਤੋਂ ਠੀਕ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਕੁਝ ਬੱਚੇ ਜੋ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਵੱਡੇ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਡਰ ਨੂੰ ਗੁਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਥਿਤ ਪਿਛਲੀ ਪਛਾਣ ਨੂੰ ਪਛਾਣਨ ਜਾਂ ਕਹਾਣੀ 'ਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ। ਕੀ ਇਹ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਰਾਹਤ, ਪਰਿਵਾਰਕ ਹੱਲ, ਜਾਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਰਹੱਸਮਈ ਹੈ?

ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਵਾਲ ਚੋਣਤਮਕਤਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਇੱਕ ਜ਼ਖ਼ਮ, ਜਲਣ, ਜਾਂ ਦਹਿਸ਼ਤ ਕਿਉਂ ਆਪਣਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਛੱਡ ਦੇਵੇਗੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਆਮ ਅਨੁਭਵ ਗਾਇਬ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ? ਕੀ ਸਦਮਾ ਇਸ ਲਈ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਛਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪੂਰੇ ਜੀਵ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਕੀ ਜਾਂਚਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਾਟਕੀ ਮੈਚਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ?

ਇਹ ਮਾਮਲੇ ਸਾਨੂੰ ਸਰੀਰ ਅਤੇ ਕਹਾਣੀ ਵਿਚਕਾਰ ਸੀਮਾ 'ਤੇ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਨਮ ਚਿੰਨ੍ਹ ਸੰਜੋਗ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਅਰਥ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜਾਂ, ਕੁਝ ਦੁਰਲੱਭ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸੁਰਾਗ

ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜੀਵਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਰਿਕਾਰਡ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਸੀਂ ਕਦੇ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ।

ਅਧਿਆਇ 6: ਨਾਮ, ਨਕਸ਼ੇ, ਅਤੇ ਤਸਦੀਕ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਉਦੋਂ ਹੋਰ ਗੰਭੀਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਹ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਪੁਸ਼ਟੀਕਰਨ ਦੀ ਜਨਤਕ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮਾਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਭਾਵੁਕ ਹੈ। ਪਰ ਜੇਕਰ ਬੱਚਾ ਇੱਕ ਨਾਮ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਸ਼ਹਿਰ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਘਰ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਨਾਲ ਕੇਸ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਦਾਅਵਾ: ਕੁਝ ਲੋਕ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਬੱਚੇ, ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਬਾਰੇ ਖਾਸ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਸਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ, ਗਵਾਹਾਂ, ਜਾਂ ਸਥਾਨ ਦੇ ਦੌਰੇ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ: ਮਜ਼ਬੂਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਕਸਰ ਸਹੀ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੇ ਸਮੂਹ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ: ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਨਾਮ, ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਤਰੀਕਾ, ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੇ ਨਾਮ, ਪਿੰਡ ਦਾ ਖਾਕਾ, ਲੁਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ, ਨਿੱਜੀ ਆਦਤਾਂ, ਜਾਂ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਪਛਾਣ। ਸਭ ਤੋਂ ਕੀਮਤੀ ਮਾਮਲੇ ਉਹ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਤਸਦੀਕ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਇਹਨਾਂ ਫਾਈਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਸਮਾਂ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਪਰਿਵਾਰਕ ਸੰਪਰਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ

ਸਹੀ ਬਿਆਨ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਖੋਜ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸਹੀ ਬਿਆਨ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦਿਲਚਸਪ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਜਾਣਕਾਰੀ ਆਮ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਪਰਿਵਾਰ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਭਾਈਚਾਰੇ ਗੱਪਾਂ ਮਾਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਸਰੋਤ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਇੱਕ ਨਾਮ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਅਚੇਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਿਰਤਾਂਤ ਨੂੰ ਆਕਾਰ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਮਾਮਲਾ ਜੋ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਅਸੰਭਵ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਹਰ ਵੇਰਵੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ 'ਤੇ ਘੱਟ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਵਿਆਖਿਆ: ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਜਾਣਕਾਰੀ ਜੀਵਨ ਭਰ ਵਿੱਚ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਬੱਚਾ ਕਿਸੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਨਿੱਜੀ ਜਾਂ ਅਸਪਸ਼ਟ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਦੇ ਆਮ ਚੈਨਲਾਂ ਨੂੰ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਵਿਕਲਪਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੰਭਵ ਵਿਆਖਿਆ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਬਾਕੀ ਬਚੇ ਸਵਾਲ: ਕੀ ਕਾਫ਼ੀ ਪੁਸ਼ਟੀਕਰਨ ਵਜੋਂ ਗਿਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ? ਸੰਜੋਗ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿੰਨੇ ਸਹੀ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ? ਕੀ ਖੋਜਕਰਤਾ ਕਦੇ ਵੀ ਲੁਕੀ ਹੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ? ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਮਾਮਲਾ ਗੰਭੀਰ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਬਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੀ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਅਜੀਬ ਰਹਿਣ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਾਂ?

ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਇੱਕ ਲੀਡ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ

ਤਸਦੀਕ ਉਦੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਅਜੀਬ ਬਿਆਨ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਹਾਣੀ ਬਣਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਉਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।

ਦਾਅਵਾ

ਇੱਕ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਉਦੋਂ ਜਾਂਚ-ਪੜਤਾਲ ਵਾਲੀ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਾਤਾਵਰਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਜੋ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਅਜੇ ਤੱਕ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਾਲਣ ਲਈ ਕੋਈ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ। ਮਾਮਲਾ ਉਦੋਂ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਬੱਚਾ ਇੱਕ ਨਾਮ, ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ, ਇੱਕ ਪਛਾਣਨਯੋਗ ਕਿੱਤਾ, ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰਕ ਰਿਸ਼ਤਾ, ਇੱਕ ਵਿਲੱਖਣ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਜਾਂ ਮੌਤ ਦਾ ਇੱਕ ਸਟੀਕ ਵਰਣਨ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਵੇਰਵੇ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬੱਚੇ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਪਰਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਪਿੰਡ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਕਬਰਸਤਾਨ ਦੀ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਰਾਹੀਂ ਲੱਭਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰਕ ਨਾਮ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਸਥਾਨਕ ਗਵਾਹੀ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ, ਦਾਅਵਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਬੱਚਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜੀਵਨ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਕਿ ਬੱਚੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਅਸਲੀ, ਪਛਾਣਨਯੋਗ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਖੋਜ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਉਹ ਪਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਤੈਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ

ਸਭ ਤੋਂ ਦਿਲਚਸਪ ਮਾਮਲੇ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਹਿੱਟ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਅਕਸਰ ਸਮੂਹਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ: ਇੱਕ ਸਥਾਨ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਨਾਮ, ਅਸਾਧਾਰਨ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਨਾਲ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਘਰ, ਪਰਿਵਾਰਕ ਉਪਨਾਮਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇੱਕ ਪੇਸ਼ਾ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਘਟਨਾ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਮੌਤ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼। ਇੱਕ ਸਹੀ ਬਿਆਨ ਸੰਜੋਗ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਸਹੀ ਬਿਆਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਅਸਧਾਰਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਇੱਕ ਪੈਟਰਨ ਬਣਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਨੇੜੇ ਤੋਂ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਖੋਜਕਰਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੇਰਵਿਆਂ ਵੱਲ ਖਾਸ ਧਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਵਿਆਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਣੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ। ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਤੱਥ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹਾਦਸਾ, ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਆਦਤ, ਇੱਕ ਲੁਕਵੀਂ ਵਸਤੂ, ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰਕ ਝਗੜਾ, ਜਾਂ ਫੋਟੋਆਂ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਨਾ ਦਿਖਾਏ ਗਏ ਕਮਰੇ ਦੇ ਖਾਕੇ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਭਾਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ ਉਦੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਬੱਚਾ ਬਾਲਗਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਸੜਕ, ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ, ਇੱਕ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਦਾ ਚਿਹਰਾ, ਜਾਂ ਮੌਤ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਭੜਕਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਪੁਸ਼ਟੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਹੁੰਚਦੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ।

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ

ਸ਼ੱਕ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਚੇਤਾਵਨੀ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ: ਖਾਸ ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਸੰਭਵ ਜਾਣਕਾਰੀ ਵਰਗੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਬੱਚੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਦੇ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਸੰਗ੍ਰਹਿਕਰਤਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਬਾਲਗਾਂ ਨੂੰ ਫੁਸਫੁਸਾਉਂਦੇ ਸੁਣਦੇ ਹਨ, ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਤੋਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਸਾਈਨਾਂ 'ਤੇ ਨਾਮ ਦੇਖਦੇ ਹਨ, ਬਾਲਗਾਂ ਦੁਆਰਾ ਭੁੱਲੀਆਂ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਭਟਕਦੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਿਰਤਾਂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਜੋੜਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੂਲ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਰਹੱਸਮਈ ਜਾਪਦੇ ਹਨ।

ਭਾਈਚਾਰੇ ਅਦਿੱਖ ਸੂਚਨਾ ਨੈੱਟਵਰਕ ਵਜੋਂ ਵੀ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਸਬੇ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਮੌਤ, ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰਕ ਦੁਖਾਂਤ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਨ ਘਰ ਆਮ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੱਸਣਾ ਯਾਦ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਮਾਪੇ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸਵਾਲਾਂ ਰਾਹੀਂ ਜਵਾਬਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਮੈਚਾਂ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਖੁੰਝਣ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ, ਹਰ ਆਮ ਰਸਤੇ ਦੀ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨੂੰ ਕੇਸ ਦਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਉਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਇਹ ਸਿਰਫ ਇਹ ਪੁੱਛਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਆਮ

ਜਾਣਕਾਰੀ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ, ਮੌਕਾ, ਸੁਝਾਅ, ਜਾਂ ਪੁਨਰ ਨਿਰਮਾਣ ਵੇਰਵਿਆਂ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ

ਜੇਕਰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਸੰਪਰਕ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਹੀ ਵੇਰਵੇ ਦੱਸੇ ਗਏ ਸਨ, ਤਾਂ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਆਮ ਸਿੱਖਿਆ ਤੱਕ ਘਟਾਉਣਾ ਔਖਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਦੋਂ ਸੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਸਪਸ਼ਟ, ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚਾਰਜ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸੁਤੰਤਰ ਗਵਾਹਾਂ ਜਾਂ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਚਰਚਾ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਮੰਗ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪਰਖਣ ਲਈ ਇੱਕ ਪਰਿਕਲਪਨਾ ਵਜੋਂ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਇਸ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਬੱਚਾ ਕੋਈ ਕਹਾਣੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਸਗੋਂ ਕਿਸੇ ਪਿਛਲੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਵੇਰਵੇ ਅਸਮਾਨ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਸਕਦੇ ਹਨ: ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਨਾਮ, ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਸੜਕ, ਮੌਤ ਦੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਡਰ, ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੱਚਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਕੇਂਦਰੀ ਸਵਾਲ ਬੇਚੈਨ ਅਤੇ ਸਟੀਕ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ: ਜੇਕਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਆਮ ਚੈਨਲਾਂ ਰਾਹੀਂ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਦੀ, ਤਾਂ ਕੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਦਾ ਕੋਈ ਰੂਪ ਸਰੀਰਕ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਚ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ?

ਸਵਾਲ ਜੋ ਬਾਕੀ ਹਨ

ਇਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਬਿਆਨ ਸਹੀ ਸੀ? ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਦੋਂ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ? ਸਮਾਂ ਇੱਕ ਕੇਸ ਦੇ ਮੁੱਲ ਨੂੰ ਬਦਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਤਸਦੀਕ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਇੱਕ ਸਹੀ ਵੇਰਵਾ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ,

ਫੋਟੋਆਂ ਦਿਖਾਉਣ ਜਾਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦੇ ਆਦਾਨ-ਪ੍ਰਦਾਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਯਾਦ ਰੱਖੇ ਜਾਣ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜਾਂਚਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸਨੇ ਸੁਣਿਆ, ਕੀ ਬਿਆਨ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਕੀ ਮਾਪਿਆਂ ਨੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਨੂੰ ਦਰਜ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੀ ਸਫਲਤਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਗਲਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਸਾਫ਼ ਸਮਾਂ-ਰੇਖਾ ਤਸਦੀਕ ਦੀ ਰੀੜ੍ਹ ਦੀ ਹੱਡੀ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਇੱਕ ਦਿਲਚਸਪ ਕਹਾਣੀ ਵੀ ਸ਼ੱਕ ਲਈ ਕਮਜ਼ੋਰ ਰਹਿ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸਦੇ ਨਾਲ, ਇੱਕ ਕੇਸ ਕੁਝ ਹੋਰ ਟਿਕਾਊ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ: ਸੰਪੂਰਨ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਇੱਕ ਫਾਈਲ ਜੋ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਨਾਮ, ਉਪਨਾਮ, ਅਤੇ ਨੇੜੇ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਦਾ ਜਾਲ

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਨਾਮ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਇਹ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਮਨੁੱਖ ਮੈਚ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਾਹਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਦਾਅਵਾ

ਤਸਦੀਕ-ਅਧਾਰਤ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਨਾਮ ਨਕਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਧੱਕੇ ਗਏ ਪਹਿਲੇ ਪਿੰਨ ਵਾਂਗ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਕਈ ਵਾਰ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਾਮ ਨਾਲ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੀ, ਜਾਂ ਉਸ ਪਛਾਣ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਨਾਮ ਆਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਦਾਅਵਾ ਦਿਲਚਸਪ ਪਰ ਨਾਜ਼ੁਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਨਾਮ ਅਸਾਧਾਰਨ, ਸਥਾਨਕ, ਪੁਰਾਤਨ, ਜਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨਾ ਵਧੇਰੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਨਾਮ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ। ਇੱਕ ਨਾਮ ਉਦੋਂ ਤਾਕਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਹ ਸੰਬੰਧਿਤ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੇ ਸਮੂਹ ਦੇ ਨਾਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ: ਇੱਕ ਪਿੰਡ, ਇੱਕ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਦਾ ਕਿੱਤਾ, ਇੱਕ ਭੈਣ-ਭਰਾ ਦਾ ਉਪਨਾਮ, ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਯਾਦ ਰੱਖੀ ਗਈ ਘਰੇਲੂ ਵਸਤੂ। ਗੰਭੀਰ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ, ਸਵਾਲ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ, "ਕੀ ਬੱਚੇ ਨੇ ਕੋਈ ਨਾਮ ਕਿਹਾ?" ਇਹ ਹੈ, "ਨਾਮ ਕਦੋਂ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸਨੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਹੋਰ ਕੀ ਆਇਆ?"

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ

ਕੁਝ ਸਭ ਤੋਂ ਦਿਲਚਸਪ ਨਾਮ ਦੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪਤੇ ਦੇ ਉਹ ਰੂਪ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਜੋ ਜਨਤਕ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣਗੇ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਪਾਲਤੂ ਜਾਨਵਰ ਦਾ ਨਾਮ, ਇੱਕ ਰਸਮੀ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਰੂਪ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਖੇਤਰੀ ਉਪਭਾਸ਼ਾ ਦੁਆਰਾ ਆਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਉਚਾਰਨ ਵਰਤ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੇਰਵੇ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਚਨਚੇਤ ਖੋਜਣਾ ਔਖਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਬਰ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ 'ਤੇ ਉੱਕਰਾ ਹੋਇਆ ਨਾਮ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਸਬੂਤ ਹੈ; ਇੱਕ ਬਚਪਨ ਦਾ ਉਪਨਾਮ ਜੋ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਭੈਣ ਜਾਂ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਦੁਆਰਾ ਯਾਦ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਦੂਜਾ ਹੈ। ਖੋਜਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਹ ਨਾਮ ਕਿਸੇ ਕਥਿਤ ਪਿਛਲੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੰਪਰਕ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਬੱਚਾ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇਸਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਸੁਧਾਰ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਹੋਰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਤੱਥਾਂ ਨਾਲ ਜੋੜਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਬੂਤ ਮੁੱਲ ਵਧ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਨਾਮ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੰਭਾਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਦੁਰਲੱਭ-ਸੁਣਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਨਾਮ ਇੱਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਆਮ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਗਲਤ ਸੁਣਿਆ ਗਿਆ ਅੱਖਰ ਕਈ ਸੰਭਾਵਿਤ ਮੇਲਾਂ ਲਈ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮੇਲ ਖਾਸ, ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ, ਅਤੇ ਅਲੱਗ-ਥਲੱਗ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ

ਨਾਮਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨਾ ਸਭ ਤੋਂ ਆਸਾਨ ਵੇਰਵਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮਨੁੱਖੀ ਮਨ ਢਿੱਲੇ ਸਿਰਿਆਂ ਨੂੰ ਨਾਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼, ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ, ਜਾਂ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਣਿਆ ਸ਼ਬਦ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਮਝਣ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਬਾਲਗ, ਇੱਕ ਮੇਲ ਦੀ ਭਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਨਾਮ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਅਸਲ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਚੁੱਪਚਾਪ ਸੁਧਾਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜੋ ਕਦੇ "ਰਾਮੀ ਵਰਗਾ ਕੁਝ" ਸੀ ਉਹ "ਉਸਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਮੇਸ਼ ਕਿਹਾ" ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦਾ ਨਿਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਆਮ ਗੱਲਬਾਤ, ਦੁਹਰਾਓ ਅਤੇ ਉਮੀਦ ਰਾਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਦੂਸ਼ਿਤ ਸਮੱਸਿਆ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ: ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਲੋਕ ਇਸ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਸਬੂਤ ਬਦਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸੰਭਾਵਨਾ ਦਾ ਮੁੱਦਾ ਵੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦੁਹਰਾਏ ਗਏ ਪਰਿਵਾਰਕ ਨਾਵਾਂ ਹਨ, ਕੁਝ ਮੇਲ ਸੰਜੋਗ ਨਾਲ ਹੋਣਗੇ। ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਨੋਟਸ, ਸਹੀ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ, ਅਤੇ ਵਿਚਾਰੇ ਗਏ ਪਰ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਾਵਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਟ੍ਰੇਲ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਇੱਕ ਨਾਟਕੀ ਮੇਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਠੋਸ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ, ਇੱਕ ਨਾਮ ਇੱਕ ਲੇਬਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪਛਾਣ ਦਾ ਇੱਕ ਬਚਿਆ ਹੋਇਆ ਧਾਗਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਪਾਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਬੱਚਾ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਾਮ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਕੋਈ ਸੰਬੰਧਿਤ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਲੱਭੇ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਨਾਮ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਜੁੜਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਇੱਕ ਮਨਮੋਹਕ ਬਚਪਨ ਦੀ

ਟਿੱਪਣੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਆਪਣੇ ਪਤੇ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਯਾਦ ਵਰਗਾ ਹੋਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਦਲੀਲ ਉਦੋਂ ਹੋਰ ਵੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਬੱਚਾ ਸਿਰਫ਼ ਨਾਮ ਹੀ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦਾ ਸਗੋਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਕਿਸੇ ਯਾਦ ਰੱਖੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਪ੍ਰਤੀ ਭਾਵਨਾ ਦਿਖਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਬਿਨਾਂ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਥਾਵਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਨਾਮ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਮੰਜ਼ਿਲ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ। ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਵਿਆਖਿਆ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਬੱਚਾ ਟੁਕੜਿਆਂ ਤੋਂ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਬਲਕਿ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਵੇਰਵੇ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਯੋਗ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਸਵਾਲ ਜੋ ਬਾਕੀ ਹਨ

ਕੇਂਦਰੀ ਸਮੱਸਿਆ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਨਾਮ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੇਲ ਕਿੰਨੀ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੀ ਖੋਜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਮ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ? ਕੀ ਗਵਾਹ ਸੁਤੰਤਰ ਸਨ? ਕੀ ਬੱਚੇ ਨੇ ਇੱਕੋ ਨਾਮ ਲਗਾਤਾਰ ਕਿਹਾ, ਜਾਂ ਬਾਲਗਾਂ ਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਨੇੜਲੇ ਉਪਲਬਧ ਵਿਕਲਪ 'ਤੇ ਸਹਿਮਤੀ ਜਤਾਈ? ਇੱਕ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਨਾਮ ਦਾ ਮੁੱਲ ਸਿਰਫ਼ ਉਦੋਂ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਬਿਆਨ ਤੋਂ ਪੁਸ਼ਟੀਕਰਨ ਤੱਕ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਜਾਂਚਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਨਾਮ ਸਬੰਧਤ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਆਮ ਸੀ। ਇੱਕ ਦੁਰਲੱਭ ਘਰੇਲੂ ਉਪਨਾਮ ਨਾਲ ਮੇਲ ਇੱਕ ਵਿਆਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਰਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਮੇਲ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਭਾਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਉਚਾਰਨ ਵੀ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਉਪਭਾਸ਼ਾਵਾਂ, ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਅਤੇ ਬਚਪਨ ਦੇ ਬੋਲਣ ਦੇ ਪੈਟਰਨਾਂ ਵਿੱਚ। ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸਥਿਤੀ ਨਾ ਤਾਂ ਤੁਰੰਤ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਆਟੋਮੈਟਿਕ ਬਰਖਾਸਤਗੀ। ਨਾਮ ਕੁੰਜੀਆਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬਾਲਗ ਕੀ ਲੱਭਣ

ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮਾਮਲਾ ਗੰਭੀਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਨਾਮ ਸਟੀਕ, ਜਲਦੀ, ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਤੋਂ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਕਸ਼ੇ

ਸਥਾਨ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਸਭ ਤੋਂ ਨਾਟਕੀ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਬੋਲੀ ਤੋਂ ਭੌਤਿਕ ਸਪੇਸ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਦਾਅਵਾ

ਨਕਸ਼ੇ-ਅਧਾਰਤ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਦਾਅਵਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਾਮ ਜਾਂ ਚਿਹਰਾ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬੱਚਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜਗ੍ਹਾ ਰਹਿੰਦੇ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਇੱਕ ਅੰਦਰੂਨੀ ਭੂਗੋਲ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਬਿਰਤਾਂਤ ਅਕਸਰ ਅਜੀਬ ਵਿਹਾਰਕ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ: ਇੱਕ ਸੜਕ ਜੋ ਇੱਕ ਝੀਲ ਦੇ ਨੇੜੇ ਮੁੜਦੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਤਲਾਅ ਦੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਮੰਦਰ, ਇੱਕ ਵਿਹੜੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਖੂਹ, ਇੱਕ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਪੌੜੀ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਪੁਲ ਪਾਰ ਕਰਕੇ ਪਹੁੰਚਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਬਾਜ਼ਾਰ।

ਇਹਨਾਂ ਦਾਅਵਿਆਂ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਦਿਲਚਸਪ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸਰੀਰਕ ਪਰਖਯੋਗਤਾ ਹੈ। ਉਦਾਸੀ ਦੀ ਯਾਦ ਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਮਾਪਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਪਰ ਇੱਕ ਵਰਣਿਤ ਲੇਨ ਜਾਂ ਤਾਂ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਜਿਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਦੌਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਇਸ ਬਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਰਸਤੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ, ਨਾ ਕਿ ਇੱਕ ਖੋਜ ਕਰਨਾ। ਜਾਂਚਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ, ਅਜਿਹੇ ਬਿਆਨ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਜੀਵਤ ਨਕਸ਼ਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਅਸਲ ਭੂਮੀ ਨਾਲ ਤੁਲਨਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਵਿੱਚ।

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ

ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸਥਾਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਉਹ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਦੂਰੀ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਵਿੱਚ, ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਉਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਲਗਾਂ ਨੂੰ ਅਣਜਾਣ ਗਲੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਮੋੜ ਚੁਣਦੇ ਹੋਏ, ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣਦੇ ਹੋਏ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਘਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਰੁਕਦੇ ਹੋਏ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਵਾਰ, ਬੱਚਾ ਕਮਰਿਆਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਰੱਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਜਾਂ ਟਿੱਪਣੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ, ਕੰਧ, ਦੁਕਾਨ, ਜਾਂ ਰਸਤਾ "ਪਹਿਲਾਂ" ਤੋਂ ਬਦਲ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਹ ਪਲ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਸਲ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਲਗ ਸਿਰਫ਼ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਬਿਆਨਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹਨ; ਉਹ ਇੱਕ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਯਾਤਰਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਦਰਜ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਬੱਚੇ ਦਾ ਰਸਤਾ ਵਿਆਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੇਸ ਭਾਰ ਵਧਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਸਭ ਤੋਂ ਕੀਮਤੀ ਸਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਰਿਕਾਰਡ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ: ਸਹੀ ਚੋਣਾਂ, ਝਿਜਕ, ਗਲਤੀਆਂ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਜੋ ਬਾਲਗਾਂ ਨੇ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਸੁਝਾਇਆ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ

ਇੱਕ ਸ਼ੱਕੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਇੱਕ ਵਿਹਾਰਕ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ: ਆਮ ਜਾਣਕਾਰੀ ਕਿੰਨੀ ਦੂਰ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ? ਅਕਸਰ, ਜਵਾਬ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਦੂਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਰਿਵਾਰ ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘੇ ਹੋਣਗੇ, ਇਸ ਫੇਰੀ ਨੂੰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਮਝੇ ਬਿਨਾਂ। ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨੇ ਬਾਲਗਾਂ ਨੂੰ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ, ਵਪਾਰਕ ਸੰਪਰਕਾਂ, ਵਿਆਹਾਂ, ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰਾਂ, ਤਿਉਹਾਰਾਂ, ਜਾਂ ਖੇਤਰ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਵਿਵਾਦਾਂ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰਦੇ ਸੁਣਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਨੇੜਿਓਂ ਜੁੜੇ ਭਾਈਚਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਨਾਮ ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਗੱਲਬਾਤ ਰਾਹੀਂ ਚੁੱਪਚਾਪ ਘੁੰਮ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਪੁਨਰ ਨਿਰਮਾਣ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਵੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਨਾਟਕੀ ਕਹਾਣੀ ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਇਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਸੁਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹੋਰ ਤਿੱਖੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਗਲਤ ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਤੋਂ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਲਗ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨੂੰ "ਕੀ ਇਹ ਘਰ ਹੈ?" ਵਰਗੇ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛ ਕੇ ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਬੱਚਾ ਇੱਕ ਵਾਅਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪ੍ਰਤੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰਕੇ ਅਗਵਾਈ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਚੁੱਪ ਵੀ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ, ਇੱਕ ਨਕਸ਼ੇ ਦੇ ਕੇਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਬੱਚਾ ਕੀ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਲਈ ਵੀ ਕਿ ਕਿਸਨੇ ਸੁਰਾਗ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਉਦੋਂ ਹੋਰ ਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸਥਾਨ ਦੂਰ, ਅਸਪਸ਼ਟ, ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਆਮ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਜੇਕਰ ਬੱਚੇ ਦੇ ਬਿਆਨ ਮੁਲਾਕਾਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਬੱਚਾ ਫਿਰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸੰਕੇਤ ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਸਥਾਨਾਂ ਵੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮਾਮਲਾ ਮੌਕਾ ਦੀ ਬਜਾਏ ਮਾਨਤਾ ਵਰਗਾ ਹੋਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਥਾਨਿਕ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਲੱਖਣ ਗੁਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ: ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਤੱਥਾਂ ਵਾਲਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਮੂਰਤੀਮਾਨ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿੱਥੇ ਮੁੜਨਾ ਹੈ।

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਰਿਕਲਪਨਾ ਮੰਨਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ, ਅਜਿਹਾ ਨੇਵੀਗੇਸ਼ਨ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਭਾਸ਼ਾ ਤੱਕ ਸੀਮਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਿਸ਼ਾ-ਨਿਰਦੇਸ਼, ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ, ਅਤੇ ਭੌਤਿਕ ਵਾਤਾਵਰਣ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋਣ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਜੋ ਇੱਕ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਵਰਗਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਤੋਂ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਰਹੱਸ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਿਰਫ਼ ਨਾਮ

ਦੁਹਰਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਸਵਾਲ ਇਹ ਬਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਸਥਾਨ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਭਰ ਯਾਦ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸਵਾਲ ਜੋ ਬਾਕੀ ਹਨ

ਨਕਸ਼ੇ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਮੰਜ਼ਿਲ ਕਿਸਨੇ ਚੁਣੀ? ਰਸਤਾ ਕਿਸਨੇ ਵਿਵਸਥਿਤ ਕੀਤਾ? ਕੀ ਬਾਲਗਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸ ਘਰ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ? ਕੀ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਸੁਤੰਤਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਸੀ, ਜਾਂ ਕੀ ਵਿਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸੀਮਤ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ? ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਟੈਸਟ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਯਾਤਰਾ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਰਾਮ, ਗਲਤ ਮੋੜ, ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਜਵਾਬ, ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ।

ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਮਾਮਲੇ ਸਭ ਤੋਂ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਸਗੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਪਾਰਦਰਸ਼ੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਜ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਜਾਂਚਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਬੱਚੇ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਯਾਤਰਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਿਖੇ ਗਏ ਸਨ, ਕੀ ਗਵਾਹ ਸੁਤੰਤਰ ਸਨ, ਅਤੇ ਕੀ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਨੇੜਲੇ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਆਮ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਸਨ। ਇੱਕ ਖੂਹ, ਇੱਕ ਧਾਰਮਿਕ ਸਥਾਨ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਵਿਹੜਾ ਦੁਰਲੱਭ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਫਿਰ ਵੀ ਖਾਸ, ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਅਜੇ ਵੀ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਚੁਣੌਤੀ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਸੰਜੋਗ ਕਿੱਥੇ ਖਤਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁਝ ਅਜਨਬੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਗਵਾਹ, ਦਸਤਾਵੇਜ਼, ਅਤੇ ਖੋਜ ਦਾ ਕ੍ਰਮ

ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਫਾਈਲਾਂ ਹੈਰਾਨੀ 'ਤੇ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਕ੍ਰਮ 'ਤੇ ਬਣੀਆਂ ਹਨ: ਕੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਦੋਂ, ਅਤੇ ਕਿਸ ਨੂੰ।

ਦਾਅਵਾ

ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਫਾਈਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਕਿਸੇ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਨਾਟਕੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਉਦੋਂ ਹੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਸਦੀ ਤੁਲਨਾ ਬੱਚੇ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ: ਇੱਕ ਜਨਮ ਰਿਕਾਰਡ, ਇੱਕ ਮੌਤ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ, ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰਕ ਫੋਟੋ, ਇੱਕ ਜ਼ਮੀਨੀ ਡੀਡ, ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਅਖਬਾਰ ਨੋਟਿਸ, ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਜੋ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਸਨ।

ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਜਾਂਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਣ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਜੋ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਨਦੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਨੇ ਇੱਕ ਸੰਕੇਤਕ ਚਿੱਤਰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਜੋ ਪਿੰਡ ਦਾ ਨਾਮ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਘਰ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਖਾਸ ਮੌਤ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਨੇ ਇੱਕ ਰਸਤਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਦਾਅਵਾ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਵੇਰਵੇ ਕੇਸ ਦੀ ਗੁਣਵੱਤਾ ਨੂੰ ਬਦਲਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਚਰਚਾ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਭਾਵਨਾ ਤੋਂ ਜਨਤਕ ਸਬੂਤ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਿੱਥੇ ਗਲਤੀਆਂ, ਅਤਿਕਥਨੀ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿਗਾੜਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ

ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵੇਰਵੇ ਅਕਸਰ ਨਾਟਕੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਕਿਸੇ ਲੁਕੀ ਹੋਈ ਵਸਤੂ, ਗੁੰਮ ਹੋਏ ਔਜ਼ਾਰ, ਕਿਸੇ ਪੁਰਾਣੇ ਹਾਦਸੇ ਦੇ ਜ਼ਖ਼ਮ, ਕਿਸੇ ਕਰਜ਼ੇ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਜਨਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਦੇ ਚਰਚਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਝਗੜਾ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਆਦਤ ਇੰਨੀ ਆਮ ਹੈ ਕਿ ਬਾਹਰਲੇ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲ ਇਸਨੂੰ ਜਾਣਨ ਦਾ ਕੋਈ

ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਹ ਛੋਟੇ ਤੱਥ ਮਸ਼ਹੂਰ ਨਾਵਾਂ ਜਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਾਰ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਜਨਤਕ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਸੌਖਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਮੰਦਰ, ਇੱਕ ਬਾਜ਼ਾਰ, ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕਤਲ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਪਰਿਵਾਰ ਗੱਲਬਾਤ ਰਾਹੀਂ ਬੱਚੇ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਨਿੱਜੀ ਵੇਰਵੇ ਵੱਖਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਕੋਈ ਬੱਚਾ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਮ੍ਰਿਤਕ ਆਦਮੀ ਨੇ ਪੈਸੇ ਕਿੱਥੇ ਰੱਖੇ ਸਨ, ਇੱਕ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਵੇਂ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਾਂ ਸੱਟ ਲੱਗਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਕਿਸ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਬਚਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਫਾਈਲ ਨੂੰ ਸੰਜੋਗ ਵਿੱਚ ਸਮਤਲ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਜੀਬਤਾ ਸਮੂਹ ਵਿੱਚ ਹੈ: ਪਿਛਲੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਈ ਸਹੀ, ਅਸਪਸ਼ਟ ਵੇਰਵੇ ਇਕੱਠੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ

ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਗਵਾਹਾਂ ਨਾਲ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਅੰਨ੍ਹੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਨਹੀਂ। ਲੋਕ ਇਮਾਨਦਾਰ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਗਲਤ ਯਾਦ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਸੰਭਾਵੀ ਮੇਲ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਖੋਜ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੰਗਠਿਤ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਅਸਪਸ਼ਟ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਵਜੋਂ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬਾਲਗਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦਾ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਵਾਕੰਸ਼ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਐਲਾਨ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਗਵਾਹ ਝੂਠ ਬੋਲ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਸਮਾਜਿਕ, ਲਚਕਦਾਰ ਅਤੇ ਅਰਥਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਬਹੁਤ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੈ। ਪਰਿਵਾਰ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਦੱਸਦੇ ਸਮੇਂ ਪਾਲਿਸ਼ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਵੀ, ਮੋਹਰੀ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛ ਕੇ ਜਾਂ ਉਮੀਦਾਂ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸ਼ੱਕੀ ਕੰਮ ਪਹਿਲੀ ਰਿਪੋਰਟ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਦੀ ਕਥਾ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਤਸਦੀਕ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀ

ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ? ਇਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸਨੇ ਸੁਣਿਆ? ਕੀ ਸ਼ਬਦ ਬਿਲਕੁਲ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ? ਉਸ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਇੱਕ ਦਿਲਚਸਪ ਕੇਸ ਵੀ ਇਮਾਨਦਾਰ ਪਰ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਯਾਦ ਦੀ ਨੀਂਹ 'ਤੇ ਟਿਕ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ

ਜਦੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਨੋਟ, ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ, ਜਾਂ ਸੁਤੰਤਰ ਗਵਾਹ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਹੀ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਤਾਂ ਮਾਮਲਾ ਹੋਰ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਬੱਚਾ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਨਾਮ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਮੌਤ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਦੇ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿੱਜੀ ਵੇਰਵੇ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਆਮ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸਵਾਲ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਇਹ ਜਾਣ ਸਕਦਾ ਸੀ? ਪਰ ਕਿਵੇਂ, ਕਦੋਂ, ਅਤੇ ਕਿਸ ਚੈਨਲ ਰਾਹੀਂ?

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਵਿਆਖਿਆ ਇਹ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਬੱਚੇ ਦੇ ਬਿਆਨ ਜੀਵਨ ਭਰ ਚੱਲੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿਆਖਿਆ ਨੂੰ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਪਰ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਤੋਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸਨੂੰ ਖਾਰਜ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਫਾਈਲ ਵਿੱਚ, ਖੋਜ ਦਾ ਕ੍ਰਮ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਬਿਆਨ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਖੋਜ, ਫਿਰ ਮੇਲ, ਫਿਰ ਪੁਸ਼ਟੀ। ਜਦੋਂ ਉਸ ਕ੍ਰਮ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੁਤੰਤਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਰਥਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਪੈਟਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਸੰਭਵ ਵਿਆਖਿਆ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਰਵਾਇਤੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੀ।

ਸਵਾਲ ਜੋ ਬਾਕੀ ਹਨ

ਹਰੇਕ ਤਸਦੀਕਸ਼ੁਦਾ ਕੇਸ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸੈੱਟ ਛੱਡ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੋਵਾਂ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ? ਕੀ ਗਵਾਹ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਸਨ? ਕੀ ਬੱਚੇ ਨੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ, ਗੁਆਂਢੀਆਂ, ਯਾਤਰੀਆਂ, ਮੀਡੀਆ, ਜਾਂ ਭਾਈਚਾਰਕ ਗੱਪਾਂ ਰਾਹੀਂ ਨਾਮ, ਥਾਵਾਂ ਜਾਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣੀਆਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ? ਕੀ ਗਲਤ ਬਿਆਨ ਸਹੀ ਬਿਆਨਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ?

ਇਹ ਸਵਾਲ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ; ਇਹ ਇਸਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਕੇਸ ਜੋ ਇਹਨਾਂ ਤੋਂ ਬਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਵਧੇਰੇ ਕੀਮਤੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਵਿਰੋਧ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਿਆ ਹੈ। ਖੋਜ ਦਾ ਕ੍ਰਮ ਤਸਦੀਕ ਦੀ ਰੀੜ੍ਹ ਦੀ ਹੱਡੀ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਫਾਈਲ ਦਿਲਚਸਪ ਪਰ ਅਸਥਿਰ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸਦੇ ਨਾਲ, ਕੇਸ ਇੱਕ ਸਮਾਂ-ਰੇਖਾ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ: ਬਿਆਨ, ਰਿਕਾਰਡ, ਖੋਜ, ਪੁਸ਼ਟੀ। ਬਾਕੀ ਰਹੱਸ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਲੋਕ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨਾਂ ਬਾਰੇ ਚਲਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਡੂੰਘਾ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕੁਝ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਪਹੁੰਚੀ, ਬਹੁਤ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਆਮ ਰਸਤੇ ਰਾਹੀਂ ਜਿਸਦੀ ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਪਛਾਣ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ।

ਤਸਦੀਕ ਥ੍ਰੈਸ਼ਹੋਲਡ

ਕੋਈ ਇੱਕ ਵੀ ਵੇਰਵਾ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਅਸਲ ਮੁੱਦਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਕੇਸ ਆਮ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਦੇ ਤਣਾਅਪੂਰਨ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿੰਨੇ ਸਾਫ਼ ਵੇਰਵੇ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਦਾਅਵਾ

ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਫਾਈਲ ਇੱਕ ਨਾਟਕੀ ਵਾਕ 'ਤੇ ਟਿਕ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਜੋ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੋ

ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਇਹ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹੈ। ਮਜ਼ਬੂਤ ਕੇਸ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਤੋਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ: ਇੱਕ ਨਾਮ, ਇੱਕ ਸਥਾਨ, ਪਰਿਵਾਰਕ ਸਬੰਧ, ਮੌਤ ਦਾ ਤਰੀਕਾ, ਨਿੱਜੀ ਆਦਤਾਂ, ਅਤੇ ਮਾਨਤਾਵਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੁਤੰਤਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਮੈਚ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹਨਾਂ ਬਿਆਨਾਂ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤਸਦੀਕ ਸੀਮਾ ਵੱਧ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਮਾਂ ਕੇਸ ਨੂੰ ਦੂਸ਼ਿਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਚਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਪਰਿਵਾਰ ਬੱਚੇ ਦੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਨੂੰ ਲਿਖਦਾ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਤਾਰੀਖ਼ ਲਿਖਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਲੱਭਦਾ ਹੈ ਜੋ ਫਿੱਟ ਬੈਠਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਫਾਈਲ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੋਰ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਵੀ ਓਨੀ ਹੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਇੱਕ ਦਾਅਵਾ ਜੋ ਸੈਂਕੜੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਵਜ਼ਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਕ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਅਕਤੀ ਵੱਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਦਾਅਵਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਆਮ ਜਾਣਕਾਰੀ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਲਈ ਸੀਮਤ ਮੌਕਾ ਹੈ, ਜਲਦੀ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਜਾਂਚ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ।

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ

ਸਭ ਤੋਂ ਉਲਝਣ ਵਾਲੇ ਮਾਮਲੇ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਤੱਥ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਾਕਤ ਇਕੱਠ ਤੋਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਇੱਕ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਨਾਮ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਸੜਕ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਘਰ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਸਾਬਕਾ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਪਰਿਵਾਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬੱਚਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਰ ਵੇਰਵਾ ਇਕੱਲਾ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਕੱਠੇ, ਉਹ ਇੱਕ ਪੈਟਰਨ ਬਣਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਖੋਜਕਰਤਾ ਅਕਸਰ ਬੱਚੇ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਅਣਜਾਣ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਲੁਕੀ ਹੋਈ ਵਸਤੂ, ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਉਪਨਾਮ, ਇੱਕ ਝਗੜਾ ਜਿਸਦੀ ਜਨਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਦੇ ਚਰਚਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਜਾਂ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪਿਛਲੀ ਮੌਤ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਸੱਟ ਇੱਕ ਫਾਈਲ ਨੂੰ ਮੌਕਾ ਨਾਲ ਘਟਾਉਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਮਾਨਤਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪਰਤ ਜੋੜ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਬੱਚਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਨਾਲ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਡਰ, ਸੋਗ, ਪਿਆਰ ਜਾਂ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਨਾਲ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਸਭ ਤੋਂ ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ ਨਾਟਕੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸੰਚਤ, ਖਾਸ ਅਤੇ ਅਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਹੈ। ਇਹ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਨ ਦੀ ਨਹੀਂ।

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ

ਇੱਕ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਆਮ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਾਣਕਾਰੀ ਚੁੱਪਚਾਪ ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਬਾਲਗਾਂ ਦੀ ਗੱਲਬਾਤ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਿੰਡ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਟੁਕੜਿਆਂ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਬਿਨਾਂ ਯਾਦ ਰੱਖੇ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੋਂ ਆਈਆਂ ਹਨ। ਪਰਿਵਾਰ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸਵਾਲਾਂ ਨਾਲ ਸੇਧਿਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਗਵਾਹ ਤੱਥ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਗਲਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸੁਚਾਰੂ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਹਿੱਟਾਂ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਸੰਜੋਗ ਵੀ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਨਾਮ, ਪੇਸ਼ੇ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਢਾਂਚੇ ਸਾਂਝੇ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇੱਕ ਅਸਪਸ਼ਟ ਬਿਆਨ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਉਮੀਦ ਵੀ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਆਕਾਰ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਭਾਈਚਾਰਾ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਪੱਕਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਬਾਲਗ ਆਮ ਬਚਪਨ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਪੱਖਪਾਤ ਇੱਕ ਹੋਰ ਖ਼ਤਰਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਖੋਜਕਰਤਾ ਜੋ ਇੱਕ ਮੇਲ ਲੱਭਣ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਹੈ, ਅਸਫਲ ਬਿਆਨਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਪੁਸ਼ਟੀਆਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੰਦੇਹਵਾਦ, ਆਪਣੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਅਸਾਧਾਰਨ ਦਾਅਵਿਆਂ ਲਈ ਗੁਣਵੱਤਾ ਨਿਯੰਤਰਣ ਹੈ।

ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ

ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਮਾਮਲਾ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਬਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਇੱਕ ਜੀਵਤ ਪਰਿਕਲਪਨਾ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਵਿਆਖਿਆ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਪਾਠਕ ਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਸਾਬਤ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਮਾਮਲਾ ਆਮ ਉਤਸੁਕਤਾ ਤੋਂ ਪਰੇ ਗੰਭੀਰ ਰਹੱਸ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਸਹੀ ਬਿਆਨ ਖਾਸ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਲਦੀ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਆਮ ਸਰੋਤਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਆਮ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਅਧੂਰੀਆਂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਣ ਲੱਗਦੀਆਂ ਹਨ।

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਇਹ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ, ਪਛਾਣ, ਜਾਂ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਛਾਪ ਦਾ ਕੋਈ ਰੂਪ ਮੌਤ ਦੀ ਸੀਮਾ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਦਲੇਰਾਨਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ, ਪਰ ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਫਾਈਲਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਸਜਾਵਟ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤੱਥ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਸਮੂਹ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੇ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਤਰੀਕਾ ਪਹਿਲਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਅਨੁਸ਼ਾਸਿਤ ਖੁੱਲ੍ਹਾਪਣ ਹੈ: ਰਿਕਾਰਡ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰੋ, ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰੋ, ਅਤੇ ਬਚੇ ਹੋਏ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਬੋਲਣ ਦਿਓ।

ਸਵਾਲ ਜੋ ਬਾਕੀ ਹਨ

ਤਸਦੀਕ ਸੀਮਾ ਹਰੇਕ ਪਾਠਕ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਸਵਾਲ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਦੀ ਹੈ: ਸਬੂਤਾਂ ਦਾ ਅਸਲ ਪੱਧਰ ਕੀ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ? ਇੱਕ ਸਹੀ ਨਾਮ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਦੋ ਸਹੀ ਵੇਰਵੇ ਅਜੇ ਵੀ ਸੰਜੋਗ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਦਸਾਂ ਬਾਰੇ ਕੀ? ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬਿਆਨ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੋਣ, ਇੱਕ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਹੋਣ, ਅਤੇ ਉਹ ਤੱਥ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੱਚੇ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਕੋਲ ਸਿੱਖਣ ਦਾ ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ?

ਕੋਈ ਵੀ ਸਰਵ ਵਿਆਪਕ ਲਾਈਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਰਹੱਸ ਸਬੂਤ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪਾਠਕ ਸੁਭਾਅ, ਵਿਸ਼ਵ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਅਤੇ ਜਾਂਚਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਸੀਮਾ ਨੂੰ ਵੱਖਰੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਗੇ। ਇਸ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਬਜਾਏ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਫਾਈਲਾਂ ਵਾਂਗ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਇੱਕ ਨਿਰਪੱਖ ਜਾਂਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਜਾਂ ਅਸਵੀਕਾਰ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਇਹ ਸਬਰ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਜੀਬ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ, ਪਰ ਨਾ ਹੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਵਾਰ ਸਭ ਤੋਂ ਇਮਾਨਦਾਰ ਜਵਾਬ ਹੁੰਦਾ ਹੈ: ਇਹ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਦੇਖਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ।

ਅਧਿਆਇ 7: ਉਹ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਜੋ ਕਿਸੇ ਨੇ ਨਹੀਂ ਸਿਖਾਈਆਂ

ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਅਸਪਸ਼ਟ, ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਭਾਸ਼ਾ ਵੱਖਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਬੋਲਣ ਜਾਂ ਸਮਝਣ ਲਈ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਐਕਸਪੋਜ਼ਰ, ਦੁਹਰਾਓ ਅਤੇ

ਅਭਿਆਸ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਜ਼ੇਨੋਗਲੋਸੀ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ, ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਨਾ ਸਿੱਖੀ ਗਈ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਯੋਗਤਾ, ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਥਾਨ ਰੱਖਦੀਆਂ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਵੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕੇਸ ਸੱਚਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ।

ਦਾਅਵਾ: ਕੁਝ ਵਿਅਕਤੀ ਅਜਿਹੀ ਭਾਸ਼ਾ ਬੋਲਦੇ, ਲਿਖਦੇ ਜਾਂ ਸਮਝਦੇ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਿਸਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਮ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਅਧਿਐਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਯੋਗਤਾ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ: ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸੰਮੋਹਨ ਅਧੀਨ ਲੋਕ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਬੋਲਦੇ ਹਨ, ਬੱਚੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਅਣਜਾਣ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹ ਗੱਲਬਾਤ ਦੇ ਦੁਰਲੱਭ ਬਿਰਤਾਂਤ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਲਈ ਕੁਝ ਨਾਟਕੀ ਵਾਕਾਂਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵਿਆਕਰਣ, ਸਮਝ ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਜ਼ੈਨੋਗਲੋਸੀ ਕੇਸ ਜਾਂਚ ਅਧੀਨ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਐਕਸਪੋਜਰ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜਿਸਨੂੰ ਕ੍ਰਿਪਟੋਮਨੇਸੀਆ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਅਸਲ ਰਵਾਨਗੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਨਕਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਵਧਾਏ ਬਿਨਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਧਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਭਾਸ਼ਣ ਦੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਿਆਖਿਆ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮਾਮਲਾ ਸੱਚ ਹੋਵੇ।

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਅਜਿਹੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖੀ ਗਈ, ਤਾਂ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਉਸ ਗਿਆਨ ਲਈ

ਇੱਕ ਸਿੱਧਾ ਰਸਤਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਇੱਕ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਖੇਤਰ, ਭਾਸ਼ਾਈ ਆਦਤਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸਵਾਲ ਜੋ ਬਾਕੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ: ਭਾਸ਼ਾਈ ਹੁਨਰ ਦੇ ਕਿਹੜੇ ਪੱਧਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਕ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ? ਕੀ ਭੁੱਲਿਆ ਹੋਇਆ ਐਕਸਪੋਜਰ ਸ਼ੱਕੀਆਂ ਦੇ ਅਨੁਮਾਨਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਜ਼ੈਨੋਗਲੋਸੀ ਦੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਮਾਮਲੇ ਇੰਨੇ ਘੱਟ ਕਿਉਂ ਹਨ? ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਭਾਸ਼ਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸੀਮਾ ਪਾਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਗਿਆਨ ਕਿਉਂ ਅਲੋਪ ਹੁੰਦਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ?

ਦਾਅਵਾ: ਕਲਾਸਰੂਮ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇੱਕ ਭਾਸ਼ਾ

ਜ਼ੈਨੋਗਲੋਸੀ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਪਰ ਬੇਚੈਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦਾਅਵੇ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ: ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਅਜਿਹੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਆਮ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ।

ਇੱਕ ਰਹੱਸਮਈ ਲਹਿਜ਼ੇ ਤੋਂ ਵੱਧ

ਇੱਕ ਨਾਟਕੀ ਲਹਿਜ਼ਾ ਮਨਮੋਹਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਕੇਸ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਲੋਕ ਫਿਲਮਾਂ, ਗਾਣਿਆਂ, ਧਾਰਮਿਕ ਸਮਾਰੋਹਾਂ, ਜਾਂ ਆਮ ਗੱਲਬਾਤ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਦੀ ਤਾਲ ਦੀ ਨਕਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਅਜਿਹੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਦੋਂ ਕਿ ਕੁਝ ਵੀ ਅਰਥਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੀਆਂ। ਜਾਂਚਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ, ਸਵਾਲ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ, "ਕੀ ਇਹ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ?" ਪਰ "ਕੀ ਇਹ ਭਾਸ਼ਾ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ?"

ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਛਾਣਨਯੋਗ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ, ਸਹੀ ਸ਼ਬਦ ਕ੍ਰਮ, ਢੁਕਵਾਂ ਵਿਆਕਰਣ, ਅਤੇ ਉਚਾਰਨ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਉਪਭਾਸ਼ਾ ਜਾਂ ਇਤਿਹਾਸਕ ਰੂਪ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਮਝ ਹੈ। ਕੀ ਵਿਅਕਤੀ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕੀ ਕਿਹਾ ਜਾ

ਰਿਹਾ ਹੈ? ਕੀ ਉਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਿਸਦੀ ਉਹ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ? ਕੀ ਉਹ ਗਲਤਫਹਿਮੀ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ? ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਖੋਜ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਵੇਰਵੇ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸੰਭਾਵਿਤ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਅੱਖਰ ਮਾਹੌਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ; ਢਾਂਚਾਗਤ ਸੰਚਾਰ ਇੱਕ ਸਮੱਸਿਆ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਘਟਨਾ ਦੇ ਦੋ ਰੂਪ

ਖੋਜਕਰਤਾ ਅਕਸਰ ਦੋ ਵਿਆਪਕ ਕਿਸਮਾਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ੈਨੋਗਲੋਸੀ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੀ ਪਾਠਕ ਜ਼ੈਨੋਗਲੋਸੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਸ਼ਬਦਾਂ, ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ, ਨਾਮ, ਗਾਣੇ, ਜਾਂ ਛੋਟੇ ਵਾਕਾਂਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਦੁਹਰਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ। ਇਹ ਮਾਮਲੇ ਦਿਲਚਸਪ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਸਮੱਗਰੀ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਆਮ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਲਈ ਕਮਜ਼ੋਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਟੁਕੜਾ, ਭਾਵੇਂ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਤਣਾਅ, ਟ੍ਰਾਂਸ, ਜਾਂ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਦੁਬਾਰਾ ਉੱਭਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਦੂਜੀ ਕਿਸਮ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆਸ਼ੀਲ ਜ਼ੈਨੋਗਲੋਸੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਔਖਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ, ਵਿਅਕਤੀ ਸਿਰਫ਼ ਪਾਠ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਅਤੇ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦੇ ਜਾਪਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਅਣਕਿਆਸੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਸੁਧਾਰਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਸੰਦਰਭ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆਸ਼ੀਲਤਾ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਸਟੋਰ ਕੀਤੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਸਰਗਰਮ ਭਾਸ਼ਾਈ ਯੋਗਤਾ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਸੱਚਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਗੂੰਜ ਅਤੇ ਨਕਲ ਤੋਂ ਪਰੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਜਾਵੇਗਾ: ਇੱਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਮਾਨ ਕਲਾਸਰੂਮ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸੰਚਾਰ।

ਭਾਸ਼ਾ ਦਾਅ ਕਿਉਂ ਲਗਾਉਂਦੀ ਹੈ

ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਪਿਛਲੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਖੁਦ ਲਚਕਦਾਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਜੰਗ ਦੇ ਮੈਦਾਨ, ਇੱਕ ਘਰ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਵੇਰਵੇ ਧੁੰਦਲੇ, ਬਦਲ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਸੁਝਾਅ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਭਾਸ਼ਾ ਵੱਖਰੀ ਹੈ। ਇਸਦੀ ਆਰਕੀਟੈਕਚਰ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਾਲ, ਲਿੰਗ, ਕੇਸ, ਸੁਰ, ਵਾਕ ਕ੍ਰਮ ਅਤੇ ਅਰਥ ਬਾਰੇ ਨਿਯਮ ਹਨ। ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਐਕਸਪੋਜ਼ਰ ਅਤੇ ਅਭਿਆਸ ਦੇ ਇਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਯਕੀਨਨ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦਾ।

ਇਹੀ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਫਾਈਲ ਵਿੱਚ ਜ਼ੈਨੋਗਲੋਸੀ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਉੱਚ-ਜੋਖਮ ਵਾਲਾ, ਉੱਚ-ਮੁੱਲ ਵਾਲਾ ਸਥਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਮਲਾਹ, ਇੱਕ ਭਿਕਸ਼ੂ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਕਿਸਾਨ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਦਾਅਵਾ ਦਿਲਚਸਪ ਪਰ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਉਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਉਸ ਪੁਰਾਣੀ ਪਛਾਣ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਰਤ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜਾਂਚਕਰਤਾਵਾਂ ਕੋਲ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਹੋਰ ਠੋਸ ਹੈ। ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਗਿਆਨੀ ਇਸਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਮੂਲ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਇਸਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਗਲਤੀਆਂ ਨੂੰ ਮਾਪਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਭਾਸ਼ਾ ਰਹੱਸ ਨੂੰ ਸਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਜਾਂਚਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੁੱਛਿਆ ਗਿਆ ਪਹਿਲਾ ਸਵਾਲ

ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੰਭੀਰ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਫਰਜ਼ ਰਹੱਸ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇਸਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਪੁਨਰ ਜਨਮ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਵਿਅਕਤੀ ਆਮ ਚੈਨਲਾਂ ਰਾਹੀਂ ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪਰਿਵਾਰਕ ਪਿਛੋਕੜ, ਬਚਪਨ ਦੇ ਗੁਆਂਢੀ, ਸਕੂਲ ਦੇ ਪਾਠ, ਧਾਰਮਿਕ ਸੇਵਾਵਾਂ, ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ, ਰੇਡੀਓ, ਇੰਟਰਨੈੱਟ ਵੀਡੀਓ, ਯਾਤਰਾ, ਸੰਗੀਤ, ਕਿਤਾਬਾਂ, ਜਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਗਈਆਂ ਗੱਲਬਾਤਾਂ ਸਭ

ਢੁਕਵੇਂ ਬਣ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਐਕਸਪੋਜਰ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਛੱਡ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸਮਝ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾਪਦੇ ਹਨ।

ਇਸ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਕ੍ਰਿਪਟੋਮਨੇਸੀਆ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ: ਭੁੱਲੀ ਹੋਈ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਇਸਦੇ ਸਰੋਤ ਨੂੰ ਪਛਾਣੇ ਬਿਨਾਂ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਕੋਈ ਭਾਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਟੁਕੜੇ ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਕਲਾਸਰੂਮ, ਇੱਕ ਘਰ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਇਹ ਹਰ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਗਲਤ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਪਰ ਇਹ ਸਬੂਤ ਦੇ ਮਿਆਰ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਚੁੱਕਦਾ ਹੈ। ਜਿੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਆਮ ਐਕਸਪੋਜਰ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਓਨਾ ਹੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਮਾਮਲਾ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜ਼ੈਨੋਗਲੋਸੀ ਵਿੱਚ, ਰਹੱਸ ਉਦੋਂ ਹੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਪਿਛੋਕੜ ਖੋਜ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ: ਜਦੋਂ ਸ਼ਬਦ ਕਿਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ

ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਪੈਟਰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ: ਭਾਸ਼ਾ ਪਛਾਣ, ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ, ਭਾਵਨਾ, ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਅਣਜਾਣ ਦਾ ਨਾਮ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਬੱਚੇ

ਸਭ ਤੋਂ ਦਿਲਚਸਪ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਭਾਸ਼ਾ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ। ਇਹ ਛੋਟੇ, ਵਿਹਾਰਕ ਟੁਕੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ: ਇੱਕ ਔਜ਼ਾਰ ਲਈ ਇੱਕ ਨਾਮ, ਪਿਆਰ ਦਾ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ, ਇੱਕ ਭੋਜਨ ਸ਼ਬਦ, ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਨਾਮ, ਜਾਂ ਡਰ ਜਾਂ ਉਤੇਜਨਾ ਦੌਰਾਨ ਬੋਲਿਆ ਗਿਆ ਇੱਕ ਵਾਕੰਸ਼। ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਉਦੋਂ ਦਿਲਚਸਪੀ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਬੱਚੇ ਦੀਆਂ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ, ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ, ਗੁਆਂਢੀਆਂ, ਯਾਤਰਾ ਜਾਂ ਸਕੂਲਿੰਗ ਵਿੱਚ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਲੱਭੇ ਜਾ ਸਕਦੇ।

ਇੱਕ ਅਣਜਾਣ ਸ਼ਬਦ ਕਦੇ ਵੀ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਬੱਚੇ ਲਗਾਤਾਰ ਗਲਤ ਸੁਣਦੇ, ਖੋਜਦੇ ਅਤੇ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਉਧਾਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਪੈਟਰਨ ਸੰਦਰਭ ਦੇ ਨਾਲ ਦੁਹਰਾਉਣਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਬੱਚਾ ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਬੁਲਾਉਣ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਵਰਤਦਾ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪਿੰਡ ਨਾਲ ਜੋੜਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਦੱਸੇ ਗਏ ਖੇਤਰ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਫਾਈਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਸੁਰਾਗ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਬਾਲਗਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੁਧਾਰ, ਸੁਝਾਅ, ਜਾਂ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦੁਆਰਾ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਨੂੰ ਮੁੜ ਆਕਾਰ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੰਭਾਲਣ ਯੋਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਅਤੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਸ਼ਖਸੀਅਤਾਂ

ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਨੇ ਕੁਝ ਸਭ ਤੋਂ ਨਾਟਕੀ ਜ਼ੈਨੋਗਲੋਸੀ ਦਾਅਵੇ ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ ਹਨ: ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਵਿਸ਼ਾ ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਲਹਿਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਬੋਲਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਨਾਮ ਅਪਣਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਦੀ ਦੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਐਪੀਸੋਡ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮਜਬੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਭਾਵਨਾ, ਮੁਦਰਾ ਅਤੇ ਬੋਲੀ ਸਾਰੇ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਬਦਲਦੇ ਜਾਪਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਦਰਸ਼ਕ ਨੂੰ, ਇਹ ਕਲਪਨਾ ਵਾਂਗ ਘੱਟ ਅਤੇ ਇੱਕ ਲੁਕਵੇਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਵਾਂਗ ਵਧੇਰੇ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਫਿਰ ਵੀ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਭਾਲ ਲਈ ਇੱਕ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਸਾਧਨ ਹੈ। ਇਹ ਸੁਝਾਅਯੋਗਤਾ ਵਧਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਸਾਵਧਾਨੀ ਘਟਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਨੁਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦਾਂ ਵਾਂਗ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਵਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾ ਅਰਥਪੂਰਨ ਵਿਆਕਰਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਵਿਦੇਸ਼ੀ-ਆਵਾਜ਼ ਵਾਲੇ ਅੱਖਰ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਅਚੇਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਰਥ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ, ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਮਾਮਲਿਆਂ ਲਈ ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ, ਟ੍ਰਾਂਸਕ੍ਰਿਪਸ਼ਨ, ਸੁਤੰਤਰ ਭਾਸ਼ਾ ਮਾਹਰਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਵਿਸ਼ਾ ਅਭਿਆਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਕੁਝ

ਅਸਾਧਾਰਨ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵੀ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਅਣਕਿਆਸੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ

ਜ਼ੈਨੋਗਲੋਸੀ ਦੀ ਅਸਲ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਰਹੱਸਮਈ ਵਾਕੰਸ਼ ਸੁਣਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਪਾਠ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਗਲਤ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਨਕਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਵਧੇਰੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਵਿਅਕਤੀ ਸਕ੍ਰਿਪਟ ਟੁੱਟਣ 'ਤੇ ਢੁਕਵਾਂ ਜਵਾਬ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਬੁਲਾਰੇ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸਧਾਰਨ ਪਰ ਅਚਾਨਕ ਪੁੱਛਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੋਈ ਵਸਤੂ ਕਿੱਥੇ ਹੈ, ਕੱਲ੍ਹ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਾਂ ਉਹ ਕਿਉਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹਨ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਅਰਥਪੂਰਨ ਜਵਾਬ ਨਾਟਕੀ ਲਹਿਜ਼ੇ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇਹੀ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਗੱਲਬਾਤ ਗੰਭੀਰ ਜਾਂਚ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦੀ ਹੈ। ਭਾਸ਼ਾ ਲਚਕਦਾਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਆਵਾਜ਼ ਦੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਸਮਝ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਢੁਕਵੇਂ ਸ਼ਬਦ ਚੁਣ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਇੱਕ ਹੱਦ ਪਾਰ ਕਰ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਤੱਕ ਇਕੱਲੇ ਟੁਕੜੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਦੇ। ਫਿਰ ਵੀ, ਜਾਂਚਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਐਕਸਚੇਂਜ ਨੂੰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਸੁਤੰਤਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਪ੍ਰੋਂਪਟਾਂ ਲਈ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਹੈਰਾਨੀ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸੰਭਾਵਨਾ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਨ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਸਾਧਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ।

ਟੁਕੜੇ ਬਨਾਮ ਰਵਾਨਗੀ

ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਜ਼ੈਨੋਗਲੋਸੀ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਖੰਡਿਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਭਕਾਮਨਾਵਾਂ, ਸੰਖਿਆਵਾਂ, ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ, ਸਰਾਪਾਂ, ਲੋਰੀਆਂ, ਹੁਕਮ, ਜਾਂ ਘਰੇਲੂ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਇਹ ਟੁਕੜੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬੱਚੇ ਦੇ ਦੁੱਖ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਵਿਸ਼ੇ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪਛਾਣ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਦੌਰਾਨ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਟੁਕੜੇ ਆਮ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਲਈ ਵੀ ਜਗ੍ਹਾ ਛੱਡਦੇ ਹਨ: ਮੌਕਾ ਸਮਾਨਤਾ, ਸੁਣੇ ਗਏ ਵਾਕਾਂਸ਼, ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਐਕਸਪੋਜਰ, ਜਾਂ ਅਣਜਾਣ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਨਕਲ ਕਰਨ ਦੀ ਮਨੁੱਖੀ ਯੋਗਤਾ।

ਪੂਰੀ ਰਵਾਨਗੀ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਦੁਰਲੱਭਤਾ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇੰਨੀਆਂ ਘੱਟ ਕਥਿਤ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਕਿਉਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ? ਕੁਝ ਖੋਜਕਰਤਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਭਾਸ਼ਾ ਫਿੱਕੀ ਪੈ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਵਿਕਾਸਸ਼ੀਲ ਦਿਮਾਗ, ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਵਾਤਾਵਰਣ ਅਤੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਵਰਤੋਂ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਦੂਸਰੇ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮਜ਼ਬੂਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਘਾਟ ਸੰਦੇਹਵਾਦ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਮਾਨਦਾਰ ਸਥਿਤੀ ਜਾਂਚ-ਪੜਤਾਲ ਵਾਲੀ ਹੈ, ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਨਹੀਂ। ਟੁਕੜੇ ਸੁਰਾਗ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਰਵਾਨਗੀ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਕ੍ਰਮ ਦਾ ਸਬੂਤ ਹੋਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਖੇਤਰ ਅਜੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਹਰ ਵਾਜਬ ਟੈਸਟ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਭੁੱਲਿਆ ਹੋਇਆ ਐਕਸਪੋਜਰ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਪੈਟਰਨ-ਮੇਕਿੰਗ

ਸੰਦੇਹਵਾਦ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਦਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਉਹ ਫਿਲਟਰ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਕੇਸ ਫਾਈਲ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਕ੍ਰਿਪਟੋਮਨੇਸੀਆ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ

ਸਪੱਸ਼ਟ ਜ਼ੈਨੋਗਲੋਸੀ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ ਕ੍ਰਿਪਟੋਮਨੇਸੀਆ: ਭੁੱਲੀ ਹੋਈ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਂਦੀ

ਹੈ। ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਗੁਆਂਢੀ, ਦਾਦਾ-ਦਾਦੀ, ਇੱਕ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ, ਇੱਕ ਧਾਰਮਿਕ ਸੇਵਾ, ਜਾਂ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਰਹੇ ਇੱਕ ਯਾਤਰੀ ਤੋਂ ਕੋਈ ਭਾਸ਼ਾ ਸੁਣੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਤਣਾਅ, ਬਿਮਾਰੀ, ਸੰਮੋਹਨ, ਜਾਂ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੀਬਰਤਾ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਟੁਕੜੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕਿਤੇ ਤੋਂ ਆਏ ਹੋਣ।

ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਵਿਅਕਤੀ ਝੂਠ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਅਨੁਭਵ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਹੱਸਮਈ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮਨ ਚੇਤੰਨ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਵਿੱਚ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਫਾਈਲ ਕਰਨ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਸੁਣਿਆ ਗਿਆ ਗੀਤ, ਪਿਛੋਕੜ ਵਿੱਚ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ, ਜਾਂ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਬੋਲਿਆ ਗਿਆ ਵਾਕੰਸ਼ ਦਹਾਕਿਆਂ ਤੱਕ ਦੱਬਿਆ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਾਂਚਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ, ਸਵਾਲ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ, "ਕੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਇਸ ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ?" ਪਰ "ਕੀ ਵਿਅਕਤੀ ਇਸਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਨੂੰ ਸਮਝੇ ਬਿਨਾਂ ਇਸਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ?"

ਨਕਲ ਕਰਨਾ ਕਾਇਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ

ਮਨੁੱਖ ਕਮਾਲ ਦੀ ਨਕਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਬੋਲਣ ਦੀ ਸੁਰ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਅਰਥ ਸਮਝਣ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੁਬਾਰਾ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਅਸਲ ਭਾਸ਼ਾ ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਫ੍ਰੈਂਚ ਦੀ ਤਾਲ, ਜਰਮਨ ਦੀ ਤਿੱਖਾਪਨ, ਇਤਾਲਵੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਹ, ਜਾਂ ਧਾਰਮਿਕ ਜਾਪ ਦੀ ਗੰਭੀਰ ਤਾਲ ਦੀ ਨਕਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਗਵਾਹ ਨੂੰ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਜੋ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਹੈ, ਇਹ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਹੀ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ੈਨੋਗਲੋਸੀ ਦਾਅਵੇ ਸਿਰਫ਼ ਵਾਯੂਮੰਡਲ 'ਤੇ ਟਿਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਆਵਾਜ਼ ਪ੍ਰਾਚੀਨ, ਵਿਦੇਸ਼ੀ, ਜਾਂ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚਾਰਜਡ ਲੱਗ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਕਾਢ

ਕੀਤੇ ਅੱਖਰਾਂ ਤੋਂ ਬਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸੱਚੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਬਣਤਰ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ: ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ, ਵਿਆਕਰਣ, ਢੁਕਵੇਂ ਜਵਾਬ, ਅਤੇ ਅਣਕਿਆਸੇ ਸਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣ ਦੀ ਯੋਗਤਾ। ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਣ ਵਾਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਅਤੇ ਅਰਥਪੂਰਨ ਸੰਚਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕੇਸ ਨੂੰ ਲਹਿਜ਼ੇ ਅਤੇ ਨਾਟਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦਿਖਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਮਝ, ਲਚਕਤਾ ਅਤੇ ਭਾਸ਼ਾਈ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਦਿਖਾਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੋ ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾਉਣ ਜਾਂ ਨਾਟਕੀ ਨਕਲ ਨੂੰ ਰੋਕਦੀਆਂ ਹਨ।

ਸਰੋਤੇ ਖਾਲੀ ਥਾਂ ਭਰ ਸਕਦੇ ਹਨ

ਅਰਥ ਸਿਰਫ਼ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ; ਇਹ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਲੋਕ ਕਿਸੇ ਚਮਤਕਾਰ, ਰਹੱਸ, ਜਾਂ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਅਚੇਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੋਟੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਪਾਲਿਸ਼ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਟੁੱਟੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਇੱਕ ਵਾਕੰਸ਼ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੁਣੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਅਸਪਸ਼ਟ ਵਾਕ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਮੇਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਸੰਜੋਗ, ਯਾਦ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਸਿੱਧਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਮੂਰਖਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਆਮ ਮਨੁੱਖੀ ਪੈਟਰਨ-ਨਿਰਮਾਣ ਹੈ। ਦਿਮਾਗ ਨੂੰ ਕ੍ਰਮ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚਾਰਜ ਕੀਤੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ। ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ, ਹਿਪਨੋਟਿਸਟ, ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਹਮਦਰਦ ਖੋਜਕਰਤਾ ਵੀ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਵਿਆਖਿਆ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਸੇ ਲਈ ਅਸਲ ਰਿਕਾਰਡਿੰਗਾਂ ਇੰਨੀਆਂ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਕੇਸ ਗਵਾਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦੁਬਾਰਾ ਦੱਸਣ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੀ ਸੁਣਿਆ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਹਾਣੀ ਪੰਨੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦੀ ਹੈ, ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਸਬੂਤ ਵਿੱਚ ਸਖ਼ਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਟੈਸਟਿੰਗ ਸਖ਼ਤ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ

ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਜ਼ੈਨੋਗਲੋਸੀ ਕੇਸ ਹੈਰਾਨੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਾਂਚਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਆਡੀਓ ਜਾਂ ਵੀਡੀਓ ਰਿਕਾਰਡਿੰਗਾਂ, ਪੂਰੀਆਂ ਟ੍ਰਾਂਸਕ੍ਰਿਪਟਾਂ, ਸੁਤੰਤਰ ਅਨੁਵਾਦਕਾਂ ਅਤੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਪਿਛੋਕੜ ਦੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਪਛਾਣ ਯੋਗ ਬੁਲਾਰਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਜਾਂਦਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕੀ ਲੱਭਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਆਦਰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਅਭਿਆਸ ਜਾਂ ਦੁਹਰਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵਾਕਾਂਸ਼ਾਂ ਦੀ ਬਜਾਏ ਅਸਲ ਸਮਝ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਅਚਾਨਕ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ।

ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਸੰਪਰਕ ਦੀ ਖੋਜ ਵੀ ਓਨੀ ਹੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਕੀ ਵਿਅਕਤੀ ਭਾਸ਼ਾ ਬੋਲਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ? ਕੀ ਕੋਈ ਕਿਤਾਬਾਂ, ਫਿਲਮਾਂ, ਗਾਣੇ, ਧਾਰਮਿਕ ਰਸਮਾਂ, ਜਾਂ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸਨ ਜੋ ਮੁੱਖ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ? ਕੀ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੁੱਖ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛੇ ਗਏ ਸਨ? ਇਹ ਸੁਰੱਖਿਆ ਉਪਾਅ ਰਹੱਸ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ; ਉਹ ਇਸਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਕੇਸ ਸਖ਼ਤ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਬਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦਿਲਚਸਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਇੱਕ ਨਾਟਕੀ ਰਿਪੋਰਟ ਵੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸਬੂਤ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇੱਕ ਦਿਲਚਸਪ ਕਹਾਣੀ ਬਣੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।

ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਇੱਕ ਆਦਤ ਜੋ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਭਰ ਚੱਲਦੀ ਹੈ

ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਮਾਮਲਾ ਆਮ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਤੋਂ ਬਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਪੁਨਰਜਨਮ ਇੱਕ ਸੰਭਵ ਮਾਡਲ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ: ਪਛਾਣ ਦੀ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਆਦਤ ਵਜੋਂ ਭਾਸ਼ਾ।

ਜਾਣਕਾਰੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਭਾਸ਼ਾ

ਇੱਕ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਅਕਸਰ ਇੱਕ ਮਾਨਸਿਕ ਫਾਈਲ ਕੈਬਿਨੇਟ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ: ਇੱਕ ਦਰਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ, ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਵਿਆਕਰਣ। ਫਿਰ ਵੀ ਜਿਸਨੇ ਦੂਜੀ ਭਾਸ਼ਾ ਸਿੱਖੀ ਹੈ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਸ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮੂਰਤੀਮਾਨ ਹੈ। ਭਾਸ਼ਣ ਵਿੱਚ ਤਾਲ, ਸਾਹ, ਚਿਹਰੇ ਦੀ ਹਰਕਤ, ਹਾਵ-ਭਾਵ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਿਯਮ ਦਾ ਨਾਮ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ "ਸਹੀ" ਆਵਾਜ਼ ਦੀ ਸੂਖਮ ਭਾਵਨਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਮਾਜਿਕ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਵੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ: ਇੱਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਅਪਮਾਨ ਨੂੰ ਨਰਮ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਸੌਦੇਬਾਜ਼ੀ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਸੋਗ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਮਜ਼ਾਕ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ, ਇਹ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਪਾਠ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਅਧਿਆਇ ਵਾਂਗ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਇਹ ਆਦਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਦੇ ਇੱਕ ਪੈਟਰਨ ਵਜੋਂ ਕਾਇਮ ਰਹਿ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਚੇਤੰਨ ਗਿਆਨ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਪਛਾਣ ਦੇ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਖੰਭੇ ਵਜੋਂ ਸਟੋਰ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਕੰਸ਼ ਕਿਉਂ ਜਾਣਿਆ-ਪਛਾਣਿਆ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ; ਉਹ ਬਸ ਮੂੰਹ ਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹੋਏ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸ਼ਬਦ ਆਮ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋਣ।

ਸਿਰਫ਼ ਟੁਕੜੇ ਹੀ ਕਿਉਂ ਵਾਪਸ ਆ ਸਕਦੇ ਹਨ

ਪੁਨਰਜਨਮ-ਅਧਾਰਤ ਜ਼ੈਨੋਗਲੋਸੀ ਪ੍ਰਤੀ ਇੱਕ ਇਤਰਾਜ਼ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ: ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਪਿਛਲਾ ਜੀਵਨ ਕੋਈ ਹੋਰ ਭਾਸ਼ਾ ਬੋਲਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਨਵਾਂ ਵਿਅਕਤੀ ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਹੀ ਇਸਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਬੋਲਦਾ? ਪਰ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਪੁਰਾਣੇ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੇ ਸੰਪੂਰਨ ਤਬਾਦਲੇ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਲੀਕ, ਟੁਕੜੇ, ਪ੍ਰਭਾਵ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚਾਰਜ ਕੀਤੇ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਮਾਡਲ ਵਿੱਚ, ਟੁੱਟੀ ਹੋਈ ਭਾਸ਼ਾ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਅਸਫਲਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਉਹੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਅਸੀਂ ਉਮੀਦ ਕਰਾਂਗੇ।

ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੰਭਾਵਨਾ ਉਹ ਟੁਕੜੇ ਹੋਣਗੇ ਜੋ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਸੜੇ ਹੋਏ ਹੋਣਗੇ: ਇੱਕ ਮਾਂ ਦਾ ਉਪਨਾਮ, ਡਰ ਵਿੱਚ ਦੁਹਰਾਈ ਗਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ, ਇੱਕ ਸਿਪਾਹੀ ਦਾ ਹੁਕਮ, ਇੱਕ ਬਾਜ਼ਾਰ ਵਾਕੰਸ਼, ਇੱਕ ਅੰਤਿਮ ਬੇਨਤੀ। ਬਚਪਨ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਇਸ ਲਈ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿੱਖੇ ਗਏ ਸਨ, ਅਮੂਰਤ ਸੋਚ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ। ਨਾਮ ਵਾਪਸ ਆ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਪਛਾਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਚਿਪਕ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਨਤੀਜਾ ਇੱਕ ਆਧੁਨਿਕ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਕੋਰਸ ਵਰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਇੱਕ ਪੁਰਾਤੱਤਵ ਖੁਦਾਈ ਵਰਗਾ ਹੋਵੇਗਾ: ਟੁਕੜੇ, ਇੱਕ ਪੂਰਾ ਸ਼ਹਿਰ ਨਹੀਂ।

ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਲਿੰਕ

ਕੁਝ ਹੋਰ ਦਿਲਚਸਪ ਜ਼ੈਨੋਗਲੋਸੀ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਭਾਸ਼ਾ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭਾਸ਼ਣ ਮੁਦਰਾ, ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਹਾਵ-ਭਾਵ, ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਸੁਰ, ਭੋਜਨ ਪਸੰਦ, ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਸ਼ੈਲੀ, ਜਾਂ ਸਵੈ-ਵਰਣਨ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਡਰਪੋਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਇੱਕ ਬਾਲਗ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਬੋਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾ ਸਿਰਫ਼ ਵਿਦੇਸ਼ੀ-ਆਵਾਜ਼ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦ ਹੀ ਨਹੀਂ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਬਲਕਿ ਇੱਕ ਨਾਮ, ਸਥਾਨ, ਕਿੱਤਾ ਅਤੇ ਨਿੱਜੀ ਇਤਿਹਾਸ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਖੋਜਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ, ਮੁੱਖ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਤੱਤ ਇੱਕ ਸੁਮੇਲ ਪੈਟਰਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪਛਾਣ ਦੇ ਖੇਤਰ, ਯੁੱਗ ਅਤੇ ਸਮਾਜਿਕ ਵਰਗ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀ ਹੈ? ਕੀ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆਵਾਂ ਨਾਟਕ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇਕਸਾਰ ਹਨ? ਕੀ ਵਿਅਕਤੀ ਅਣਕਿਆਸੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਮਝ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ? ਪੁਨਰਜਨਮ ਸਿਧਾਂਤ ਵਧੇਰੇ ਦਿਲਚਸਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਭਾਸ਼ਾ ਇੱਕ ਅਲੱਗ-ਥਲੱਗ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਢਾਂਚੇ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਸਾਵਧਾਨੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ: ਇਕਸਾਰਤਾ ਬਣਾਈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾਟਕ ਸਬੂਤ ਦੇ ਸਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇੱਕ ਟੈਸਟੇਬਲ ਦਰਵਾਜ਼ਾ

ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੇ ਅਧਿਐਨ ਵਿੱਚ ਜ਼ੈਨੋਗਲੋਸੀ ਦਾ ਇੱਕ ਦੁਰਲੱਭ ਫਾਇਦਾ ਹੈ: ਇਸਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਜੰਗ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਸਪਸ਼ਟ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। "ਪਹਿਲਾਂ ਜੀਉਣ" ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਇਮਾਨਦਾਰ ਪਰ ਨਿੱਜੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਭਾਸ਼ਾ, ਨਿਸ਼ਾਨ ਛੱਡਦੀ ਹੈ। ਮੂਲ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਉਚਾਰਨ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਗਿਆਨੀ ਵਿਆਕਰਣ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ ਉਪਭਾਸ਼ਾ, ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਕੇਸ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਰੀਹਰਸਲ ਕੀਤੇ ਜਾਂ ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੁਝਾਏ ਗਏ ਵਾਕਾਂਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਣਾ।

ਇਹ ਜ਼ੈਨੋਗਲੋਸੀ ਨੂੰ ਵਾਅਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਮਾਫ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਦੋਵੇਂ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਕਮਜ਼ੋਰ ਕੇਸ ਜਲਦੀ ਹੀ ਢਹਿ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਰਵਾਨਗੀ, ਸਮਝ ਅਤੇ ਸੰਭਾਵਿਤ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਐਕਸਪੋਜਰ ਲਈ ਟੈਸਟ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮਜ਼ਬੂਤ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀਕਰਨ, ਸੁਤੰਤਰ ਭਾਸ਼ਾ ਮਾਹਰ, ਰਿਕਾਰਡਿੰਗਾਂ, ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਅਤੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਪਿਛੋਕੜ ਦੀ ਜਾਂਚ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ। ਜੇਕਰ ਪੁਨਰਜਨਮ ਕਦੇ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ-ਸ਼ੈਲੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤੰਗ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਲੱਭਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਭਾਸ਼ਾ ਇਸਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਨਾ ਤਾਂ ਅੰਨ੍ਹੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਆਸਾਨ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਨੂੰ, ਸਗੋਂ ਅਨੁਸ਼ਾਸਿਤ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਬਾਕੀ ਬਚੇ ਸਵਾਲ: ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਕੀ ਗਿਣਿਆ ਜਾਵੇਗਾ?

ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਚੁਣੌਤੀ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ: ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਫੈਸਲਾ ਕਰੋ ਕਿ ਕਿਹੜਾ ਸਬੂਤ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋਵੇਗਾ।

ਕਿੰਨਾ ਕੁ ਹੁਨਰ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ?

ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੰਭੀਰ ਜ਼ੈਨੋਗਲੋਸੀ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾ ਨਿਯਮ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਲੱਗ-ਥਲੱਗ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਸਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਮਨੁੱਖ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਪੈਦਾ ਕਰਨ, ਟੁਕੜੇ ਉਧਾਰ ਲੈਣ ਅਤੇ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਸਧਾਰਨ ਵਾਕਾਂਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਮੇਲਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹਨ। ਇੱਕ ਅਣਜਾਣ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ੁਭਕਾਮਨਾਵਾਂ, ਇੱਕ ਸੰਖਿਆ, ਜਾਂ ਧਾਰਮਿਕ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਕਹਿਣ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਦਿਲਚਸਪ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਅਜੇ ਤੱਕ ਇੱਕ ਲੁਕੀ ਹੋਈ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕੇਸ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ: ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਸਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਢੁਕਵੇਂ ਜਵਾਬ ਦੇਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਵਿਆਕਰਣ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਮੂਲ ਜਾਂ ਵਿਦਵਤਾਪੂਰਨ ਬੁਲਾਰੇ ਕੁਦਰਤੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਆਦਰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਐਕਸਚੇਂਜ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਸੁਤੰਤਰ ਮਾਹਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਟੈਸਟ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪ੍ਰੇਰਕ ਸਬੂਤ ਨਾਟਕੀ ਰਵਾਨਗੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਸਗੋਂ ਆਮ ਯੋਗਤਾ ਹੋਵੇਗੀ: ਝਿਜਕ, ਸੁਧਾਰ, ਸਮਝ, ਅਤੇ ਅਰਥ ਦੀ ਲਚਕਦਾਰ ਵਰਤੋਂ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਸਬੂਤ ਇੱਕ ਚਮਤਕਾਰ ਵਾਂਗ ਘੱਟ ਅਤੇ ਜਾਗਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਹੇਠ ਪਾਸ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇੱਕ ਮੁਸ਼ਕਲ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਵਾਂਗ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇਗਾ।

ਸਖ਼ਤ ਮਾਮਲੇ ਇੰਨੇ ਦੁਰਲੱਭ ਕਿਉਂ ਹਨ?

ਜੇਕਰ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਭਾਸ਼ਾਈ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਦੁਰਲੱਭਤਾ ਫਾਈਲ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਜੰਗ ਦੇ ਮੈਦਾਨ, ਇੱਕ ਨਾਮ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਯਾਦ ਰੱਖੇਗਾ, ਪਰ ਉੱਥੇ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਬੋਲੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰੱਖੇਗਾ? ਇਸਦਾ ਜਵਾਬ ਇਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਸ਼ਾ ਜੀਵਤ ਦਿਮਾਗ 'ਤੇ ਕਿੰਨੀ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਬੋਲੀ ਸਿਰਫ਼ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ

ਨਹੀਂ ਹੈ; ਇਹ ਮਾਸਪੇਸ਼ੀਆਂ ਦਾ ਨਿਯੰਤਰਣ, ਸੁਣਨ, ਸਮਾਜਿਕ ਸਿਖਲਾਈ ਅਤੇ ਨਿਊਰਲ ਟਾਈਮਿੰਗ ਹੈ।

ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ, ਜੇ ਉਹ ਬਚੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਪੂਰੀਆਂ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀਆਂ ਦੀ ਬਜਾਏ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਝਲਕਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਦੁਖਦਾਈ ਮੌਤ ਇੱਕ ਡਰ, ਇੱਕ ਚਿਹਰਾ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਅੰਤਿਮ ਵਾਕ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵੱਡੀ ਬਣਤਰ ਭੰਗ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਮਝਾਏਗਾ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਰਵਾਨਗੀ ਦੀ ਬਜਾਏ ਟੁਕੜੇ ਕਿਉਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਦੁਰਲੱਭਤਾ ਰਹੱਸ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ, ਪਰ ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਸੱਚੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਹੁਨਰਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦਰਾਜ਼ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਦਰਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਵਾਂਗ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰੇ ਢੰਗ ਨਾਲ।

ਕੀ ਐਕਸਪੋਜਰ ਨੂੰ ਕਦੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਕਾਰਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ?

ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਦੀ ਸ਼ੱਕੀ ਚੁਣੌਤੀ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੈ। ਆਧੁਨਿਕ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ, ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਲੋਕ ਇੱਕ ਸੀਲਬੰਦ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਭਾਸ਼ਾ ਗੁਆਂਢੀ ਦੀ ਗੱਲਬਾਤ, ਇੱਕ ਗਾਣੇ, ਇੱਕ ਫਿਲਮ, ਇੱਕ ਕਲਾਸਰੂਮ ਪੋਸਟਰ, ਇੱਕ ਧਾਰਮਿਕ ਸਮਾਰੋਹ, ਜਾਂ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਅੱਧ-ਸੁਣੇ ਪ੍ਰਸਾਰਣ ਰਾਹੀਂ ਮਨ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਭੁੱਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੰਪਰਕ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਸੰਮੋਹਨ ਜਾਂ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਦਬਾਅ ਹੇਠ।

ਇਸ ਵਰਤਾਰੇ, ਜਿਸਨੂੰ ਕ੍ਰਿਪਟੋਮਨੇਸੀਆ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਝੂਠ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਆਪਣੇ ਲੇਬਲ ਗੁਆ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵਾਕੰਸ਼ ਕਿਤੇ ਤੋਂ ਆਇਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸਲ ਸਰੋਤ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਤੋਂ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ, ਜਾਂਚਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਅਸਾਧਾਰਨ ਦੇਖਭਾਲ ਨਾਲ ਪੁਨਰਗਠਿਤ ਕਰਨਾ

ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ: ਪਰਿਵਾਰਕ ਇਤਿਹਾਸ, ਯਾਤਰਾ, ਮੀਡੀਆ ਐਕਸਪੋਜਰ, ਸਕੂਲਿੰਗ, ਅਤੇ ਸਥਾਨਕ ਭਾਈਚਾਰੇ ਸਭ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਜਿੰਨਾ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋਵੇਗਾ, ਹਰ ਵੇਰਵੇ ਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਸੰਪਰਕ ਵਜੋਂ ਸਮਝਾਉਣਾ ਓਨਾ ਹੀ ਔਖਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।

ਕੇਸ ਫਾਈਲ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ

ਜ਼ੇਨੋਗਲੋਸੀ ਪੁਨਰਜਨਮ ਬਹਿਸ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਜਾਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕੁਝ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਰਖਣਯੋਗ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਰੂਪਾਂ ਨਾਲ ਤੁਲਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਇਸਨੂੰ ਕੀਮਤੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇਸਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਵੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਨਰਮੰਦ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂਚ ਕੀਤੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਮਾਮਲੇ ਜਲਦੀ ਢਹਿ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਸ ਢਹਿਣ ਨੂੰ ਅਸਫਲਤਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਹ ਜਾਂਚ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ।

ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸਥਿਤੀ ਨਾ ਤਾਂ ਤੁਰੰਤ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਆਟੋਮੈਟਿਕ ਬਰਖਾਸਤਗੀ। ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਵੀ ਕੇਸ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਨਿਯੰਤਰਣਾਂ ਤੋਂ ਬਚ ਸਕਦਾ ਹੈ: ਕੋਈ ਕੋਚਿੰਗ ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਮੋਹਰੀ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ, ਸੁਤੰਤਰ ਭਾਸ਼ਾ ਮਾਹਰ, ਪੂਰੀ ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ, ਅਤੇ ਆਮ ਐਕਸਪੋਜ਼ਰ ਲਈ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਖੋਜ। ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਕੇਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਪਦੰਡਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਹਰ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਪਰ ਇਹ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਦੇ ਨਕਸ਼ੇ ਨੂੰ ਨਾਟਕੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਚੌੜਾ ਕਰੇਗਾ। ਉਦੋਂ ਤੱਕ, ਜ਼ੈਨੋਗਲੋਸੀ ਇੱਕ ਅਧੂਰੀ ਫਾਈਲ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ: ਦੁਰਲੱਭ, ਵਿਵਾਦਿਤ, ਦਿਲਚਸਪ, ਅਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਸਬੂਤ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਕਮਰੇ ਨੂੰ ਬਦਲਦਾ ਹੈ।

ਅਧਿਆਇ 8: ਡਰ, ਪ੍ਰਤਿਭਾ, ਅਤੇ ਸਦਮੇ ਦੇ ਗੂੰਜ

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਹਰ ਸੰਭਵ ਸੰਕੇਤ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ। ਕਈ ਵਾਰ ਕਥਿਤ ਸਬੂਤ ਇੱਕ ਡਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਇੱਕ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਜੋ ਅਸਾਧਾਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਲਦੀ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਪ੍ਰਤੀ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਖਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਗਿਆ, ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਸੋਗ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਇਹ ਮਾਮਲੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਨਰਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਦਾਅਵਾ: ਫੋਬੀਆ, ਪਸੰਦਾਂ, ਪ੍ਰਤਿਭਾਵਾਂ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਨਮੂਨੇ ਕਈ ਵਾਰ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਅਣਸੁਲਝੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ: ਕੁਝ ਬੱਚੇ ਜੋ ਡੁੱਬਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਡੁੱਬਣ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਾਣੀ ਦਾ ਬਹੁਤ ਡਰ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਦੂਸਰੇ ਜੋ ਗੋਲੀ ਲੱਗਣ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਘਬਰਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਜੋ ਸੰਗੀਤਕਾਰ, ਸਿਪਾਹੀ, ਪਾਇਲਟ, ਕਿਸਾਨ, ਜਾਂ ਭਿਕਸ਼ੂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸੰਦਾਂ, ਕੱਪੜਿਆਂ ਜਾਂ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਅਸਾਧਾਰਨ ਦਿਲਚਸਪੀ ਦਿਖਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬਾਲਗ ਕਈ ਵਾਰ ਜੀਵਨ ਭਰ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆਵਾਂ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਅਨੁਪਾਤ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾਪਦੀਆਂ ਹਨ।

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਆਮ ਕਾਰਨ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਡਰ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਅਨੁਭਵਾਂ, ਪਰਿਵਾਰਕ ਮਾਡਲਿੰਗ, ਜੈਨੇਟਿਕਸ, ਸੰਵੇਦੀ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲਤਾ, ਜਾਂ ਚਿੰਤਾ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਅਭਿਆਸ, ਉਤਸ਼ਾਹ, ਸੁਭਾਅ, ਜਾਂ ਮੌਕਾ ਦਰਸਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ

ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਗ ਦੇ ਡਰ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਬਿਰਤਾਂਤ ਨਾਲ ਜੋੜ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕਹਾਣੀ ਡਰ ਨੂੰ ਰੂਪ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਜੇਕਰ ਸਦਮਾ ਅੱਗੇ ਵਧ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਪੂਰੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਦੀ ਬਜਾਏ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਮਨ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਦਿਮਾਗੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਖ਼ਤਰੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਦੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਵੀ ਹੁਨਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀਆਂ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਸੰਪੂਰਨ ਗਿਆਨ।

ਸਵਾਲ ਜੋ ਬਾਕੀ ਹਨ: ਅਸੀਂ ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਸਦਮੇ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਕਿਵੇਂ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਕੀ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ, ਜੈਨੇਟਿਕਸ, ਜਾਂ ਪਰਿਵਾਰਕ ਭਾਵਨਾ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਪੈਟਰਨਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ? ਜਦੋਂ ਨਾਮ ਅਤੇ ਤਾਰੀਖਾਂ ਗਾਇਬ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਡਰ ਕਿਉਂ ਬਚੇਗਾ? ਅਤੇ ਕੀ ਇਲਾਜ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਅਸਲ ਕਹਾਣੀ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੀ ਰਹੇ?

ਜਦੋਂ ਕਹਾਣੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਡਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ

ਕੁਝ ਸਭ ਤੋਂ ਦਿਲਚਸਪ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਕਿਸੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਪਿੰਡ ਜਾਂ ਸਾਬਕਾ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਦੇ ਨਾਮਕਰਨ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀਆਂ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਡਰ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਭਾਸ਼ਾ ਦੁਆਰਾ ਸਮਝਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮਾਮਲੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਡਰ ਆਮ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਤੀਬਰਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਦਾਅਵਾ

ਇੱਕ ਫੋਬੀਆ ਜਿਸਦੀ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਉਤਪਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ, ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦਾ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਡਰ ਇੱਕ ਸਕਿੰਟ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਘਰ ਤੋਂ ਲੀਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ

ਇੱਕ ਦਿਮਾਗੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੁਆਰਾ ਆਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਔਸਤ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਡਰ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਕੋਲ ਇਸਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਲਈ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ ਜਾਂ ਅਨੁਭਵ ਹੋਵੇ।

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਖੋਜ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਡਰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਬਿਆਨ ਨਾਲ ਜੁੜਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਜੋ ਨਹਾਉਣ ਦੇ ਪਾਣੀ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਆਖਰਕਾਰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸੰਕੇਤ ਦੇ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ, "ਮੈਂ ਨਦੀ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਪਿਆ।" ਧੂੰਏਂ ਤੋਂ ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ ਬੱਚਾ ਘਰ ਦੇ ਸੜਨ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦਾਅਵਾ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਅਣਜਾਣ ਡਰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜੀਵਨ ਵੱਲ ਪਿੱਛੇ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਦਾਅਵਾ ਸੰਕੁਚਿਤ ਅਤੇ ਵਧੇਰੇ ਸਾਵਧਾਨ ਹੈ: ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਡਰ ਪਹਿਲਾਂ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਹਾਣੀ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਆ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਭਾਵਨਾ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਨਾਲੋਂ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਬਚੀ ਹੋਵੇ।

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ

ਇਹਨਾਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸਾਧਾਰਨ ਵੇਰਵਾ ਅਕਸਰ ਸਮਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮਾਪੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਡਰਾਉਣੇ ਅਨੁਭਵ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਾਣੀ, ਅੱਗ, ਚਾਕੂਆਂ, ਵਰਦੀਆਂ, ਜਹਾਜ਼ਾਂ, ਜਾਂ ਉੱਚੀ ਇੰਜਣਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਘਬਰਾ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆ ਹਲਕੀ ਨਾਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਚੀਕਣਾ, ਠੰਢ, ਲੁਕਣਾ, ਕੰਬਣਾ, ਜਾਂ ਚਲੇ ਜਾਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬੱਚਾ ਖ਼ਤਰੇ ਨੂੰ ਪਛਾਣਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ।

ਫਿਰ, ਕਈ ਵਾਰ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਬੱਚਾ ਇੱਕ ਬਿਆਨ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਡਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਡੂੰਘੇ ਪਾਣੀ ਦਾ ਡਰ ਡੁੱਬਣ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਚਾਨਕ ਧਮਾਕੇ

'ਤੇ ਘਬਰਾਹਟ ਨੂੰ ਬੰਦੂਕਾਂ ਜਾਂ ਯੁੱਧ ਦੀ ਗੱਲ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅੱਗ ਦੇ ਨੇੜੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੜਨ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਮੁਸ਼ਕਲ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਕਸਰ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਦੇ ਡੇਟਾ ਦੀ ਬਜਾਏ ਪਰਿਵਾਰਕ ਨਿਰੀਖਣ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ, ਕ੍ਰਮ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ: ਸਰੀਰ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਹੀ ਇੱਕ ਸੰਭਾਵਿਤ ਬਿਰਤਾਂਤ ਉਭਰਦਾ ਹੈ।

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ

ਇੱਕ ਸ਼ੱਕੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਯਾਦ-ਦਹਾਨੀ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ: ਬਚਪਨ ਦਾ ਡਰ ਆਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਾਰਨ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਨਹਾਉਣ ਵਾਲੇ ਪਾਣੀ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਬਹੁਤ ਠੰਡਾ ਹੈ, ਪੁਲ ਦੇ ਨੇੜੇ ਕੁੱਤੇ ਦਾ ਭੌਂਕਣਾ, ਮਾਪਿਆਂ ਦਾ ਤਣਾਅਪੂਰਨ ਚਿਹਰਾ, ਜਾਂ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਦ੍ਰਿਸ਼। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਟਰਿੱਗਰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ, ਅਤੇ ਡਰ ਕਿਤੇ ਤੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ।

ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਇਹ ਵੀ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬੱਚੇ ਸੁਝਾਅ ਪ੍ਰਤੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆਸ਼ੀਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਬਾਲਗ ਅਰਥ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਮੋਹਰੀ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਨਾਟਕੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦੁਹਰਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਡਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਆਕਾਰ ਦੇਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਡਰਾਉਣੇ ਸੁਪਨੇ, ਸੰਵੇਦੀ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲਤਾ, ਵਿਛੋੜੇ ਦੀ ਚਿੰਤਾ, ਅਤੇ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸੁਭਾਅ, ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆਵਾਂ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਰਹੱਸਮਈ ਲੱਗਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਕਿਸੇ ਜਾਣੀ-ਪਛਾਣੀ ਘਟਨਾ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸਬੂਤ ਵਰਗੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਬਚਪਨ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਮਸ਼ਹੂਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਧੂਰੇ ਹਨ।

ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਇਹ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਇੱਕ ਪੂਰੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੀ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਜੋ ਕੁਝ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ: ਚਿੰਤਾ, ਪਰਹੇਜ਼, ਸੋਗ, ਜਾਂ ਸਰੀਰਕ ਉਮੀਦ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ, ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਆਮ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬਣਾ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਬੱਚੇ ਦਾ ਦਿਮਾਗੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਬਸ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਪਾਣੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਹੋਵੇ।

ਇਹ ਵਿਆਖਿਆ ਕੁਝ ਖੋਜਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸਦਮਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਸੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਚੇਤੰਨ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਨੂੰ ਪਛਾੜ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਲੋਕ ਅਸਲ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਯਾਦ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸੰਕੇਤਾਂ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪੁਨਰਜਨਮ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਭਰ ਵਿੱਚ ਫੈਲਾਉਂਦਾ ਹੈ: ਮਨ ਨਾਮ, ਸਥਾਨ ਅਤੇ ਤਾਰੀਖਾਂ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਡਰ ਇੱਕ ਚੇਤਾਵਨੀ ਸੰਕੇਤ ਵਜੋਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਣਾਈ ਗਈ ਜੀਵਨੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਗੂੰਜ ਵਾਂਗ ਹੈ, ਸੰਦਰਭ ਤੋਂ ਹਟਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀਤਾ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਰਹੱਸ ਇਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਗੂੰਜ ਕਲਪਨਾ, ਵਿਰਾਸਤ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਹੈ ਜੋ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਚ ਗਈ ਹੈ।

ਸਵਾਲ ਜੋ ਬਾਕੀ ਹਨ

ਸਭ ਤੋਂ ਔਖਾ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਇੰਨਾ ਕੁਝ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਡਰ ਕਿਉਂ ਬਚੇਗਾ? ਜੇਕਰ ਪਿਛਲੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਫਿੱਕੀ ਪੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਘਬਰਾਹਟ ਕਿਉਂ ਤੇਜ਼ ਰਹੇਗੀ? ਸ਼ਾਇਦ ਤੀਬਰ ਭਾਵਨਾ ਸਭ ਤੋਂ ਡੂੰਘੀ ਛਾਪ ਛੱਡ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਆਖਰੀ ਪਲ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਹਿੰਸਕ ਜਾਂ ਅਚਾਨਕ ਪਲ, ਆਮ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਡਰ ਨੂੰ ਸੂਖਮ ਯਾਦਾਂ ਨਾਲੋਂ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਆਸਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਹ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਜਾਪਦਾ ਹੈ।

ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਵਾਲ ਇਲਾਜ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਕੁਝ ਪਰਿਵਾਰ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਬੱਚਾ ਡਰੀ ਹੋਈ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਡਰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਇਹ ਸਬੂਤ ਹੈ ਕਿ ਪਿਛਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਦੱਬੀ ਹੋਈ ਹੈ? ਜਾਂ ਕੀ ਇਹ ਡਰ ਨੂੰ ਨਾਮ ਦੇਣ, ਦਿਲਾਸਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਮਝਿਆ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਦਾ ਆਮ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ? ਜਵਾਬ ਸਰਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਭਾਵੇਂ ਮੂਲ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਪੈਟਰਨ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ: ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਡਰ ਨੂੰ ਬਕਵਾਸ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ, ਸਗੋਂ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ?

ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਜੋ ਆਮ ਸਿਖਲਾਈ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਜਾਪਦੇ ਹਨ

ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਕਦੇ ਵੀ ਸਰਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਅਭਿਆਸ, ਉਤਸ਼ਾਹ, ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਅਤੇ ਮੌਕਾ ਸਭ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ, ਕੁਝ ਮਾਮਲੇ ਇੱਕ ਤਿੱਖਾ ਸਵਾਲ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹਨ: ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਬਾਰੇ ਕੀ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਰਸਮੀ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਮਝਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਅਸਾਧਾਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਜਾਂ ਪਸੰਦਾਂ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ?

ਦਾਅਵਾ

ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਬਚਪਨ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਤਿਭਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਗਿਆਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਸੰਚਾਲਿਤ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀਆਂ ਵਜੋਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਹੁਨਰਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਨਾਲ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹਰ ਪੈਮਾਨਾ, ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ, ਚਾਲ-ਚਲਣ, ਜਾਂ ਸ਼ਿਲਪਕਾਰੀ ਤਕਨੀਕ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਦਾਅਵਾ ਸੂਖਮ ਹੈ: ਧਿਆਨ ਦੇ ਕੁਝ ਨਮੂਨੇ ਜਲਦੀ ਵਾਪਸ ਆ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਆਮ ਸਿਖਲਾਈ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਕਾਰ ਦੇਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਮਿਲੇ।

ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਵਾਇਲਨ, ਵਰਦੀ, ਔਜ਼ਾਰਾਂ ਦੇ ਸੈੱਟ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਰਸਮੀ ਇਸ਼ਾਰੇ ਪ੍ਰਤੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਥਿਰ ਮੋਹ ਦਿਖਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਵਿਵਹਾਰ ਆਮ ਉਤਸੁਕਤਾ ਵਰਗਾ ਘੱਟ ਅਤੇ ਮਾਨਤਾ

ਵਰਗਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਅਕਸਰ ਇਹਨਾਂ ਪ੍ਰਤਿਭਾਵਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਸਿਰਫ਼ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਯੋਗਤਾ ਖਾਸ ਬਿਆਨਾਂ, ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੀਬਰਤਾ, ਜਾਂ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸਵਾਲ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ "ਕੀ ਇਹ ਬੱਚਾ ਪ੍ਰਤਿਭਾਸ਼ਾਲੀ ਹੈ?" ਪਰ "ਇਹ ਤੋਹਫ਼ਾ ਇੱਕ ਦਿਸ਼ਾ ਵੱਲ ਇੰਨੀ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਿਉਂ ਕਰਦਾ ਹੈ?"

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ

ਸਭ ਤੋਂ ਦਿਲਚਸਪ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਨੂੰ ਇਕੱਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮੂਹ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ: ਇੱਕ ਹੁਨਰ, ਇੱਕ ਜਨੂੰਨ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਜੋ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਜੰਗ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਫੌਜੀ ਅਭਿਆਸਾਂ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਦੇ ਸੰਦਾਂ ਨਾਲ ਅਸਾਧਾਰਨ ਆਰਾਮ ਦਿਖਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਪੇਂਡੂ ਜੀਵਨ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਪਰਿਵਾਰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਹੈ। ਦੂਸਰੇ ਜਹਾਜ਼ਾਂ, ਮੱਠ ਦੀਆਂ ਆਦਤਾਂ, ਰਵਾਇਤੀ ਕੱਪੜਿਆਂ, ਸੰਗੀਤ ਯੰਤਰਾਂ, ਜਾਂ ਧਾਰਮਿਕ ਅਭਿਆਸਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਖਿੱਚ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਪਛਾਣਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਉਹ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ ਵਧੇਰੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਬੱਚਾ ਪਰਿਵਾਰ ਦੁਆਰਾ ਖੋਜ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਬਿਆਨ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਗਾਣੇ ਲਈ ਤਰਜੀਹ ਦਿਲਚਸਪ ਹੁੰਦੀ ਹੈ; ਇੱਕ ਸੰਗੀਤਕਾਰ ਬਾਰੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਜਾਣਨਾ ਜਿਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਵਜਾਇਆ ਸੀ, ਅਜੀਬ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹਵਾਈ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮੋਹ ਆਮ ਹੈ; ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਮਾਡਲ, ਕਰੈਸ਼, ਜਾਂ ਕਾਕਪਿਟ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦਾ ਬਿਨਾਂ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਐਕਸਪੋਜ਼ਰ ਦੇ ਵਰਣਨ ਕਰਨਾ ਵਧੇਰੇ

ਭੜਕਾਊ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮਜ਼ਬੂਤ ਕੇਸ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਇੱਕ ਲੁਕੀ ਹੋਈ ਜੀਵਨੀ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਜਾਪਦੀ ਹੈ।

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ

ਇੱਥੇ ਸ਼ੱਕ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਤਿਭਾਸ਼ਾਲੀ ਬੱਚੇ ਅਸਲੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਲਗਭਗ ਜਾਦੂਈ ਲੱਗ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਕੁਝ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਸਾਧਾਰਨ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ, ਤਾਲਮੇਲ, ਸੰਗੀਤਕ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲਤਾ, ਸਥਾਨਿਕ ਬੁੱਧੀ, ਜਾਂ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੀਬਰਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਨਾਲ ਬਾਲਗਾਂ ਦੀ ਨਕਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਜਾਂ ਔਨਲਾਈਨ ਵੀਡੀਓ ਤੋਂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨੂੰ ਜਜ਼ਬ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਪਰਿਵਾਰਕ ਰੁਚੀਆਂ ਨੂੰ ਚੁੱਕ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿੰਨਾ ਕੁਝ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ।

ਪਿੱਛੇ ਦੇਖਣ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਵੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰ ਕਿਸੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਹੀ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਪਿਛਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਆਮ ਪਲਾਂ ਦੀ ਮੁੜ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਮੁੰਡਾ ਜੋ ਖਿਡੌਣੇ ਵਾਲੇ ਹਵਾਈ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ, "ਪਾਇਲਟ" ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਕੁੜੀ ਜੋ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਧੁਨਾਂ ਨੂੰ ਗੁਣਗੁਣਾਉਂਦੀ ਸੀ, "ਸਾਬਕਾ ਸੰਗੀਤਕਾਰ" ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸੂਖਮ ਉਤਸ਼ਾਹ ਵੀ ਬੱਚੇ ਦੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਆਕਾਰ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਬਾਲਗ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਬੱਚਾ ਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਇਹ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਕਿ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਝੂਠਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਰਥਪੂਰਨ ਪੈਟਰਨ ਵਿੱਚ ਵਿਵਸਥਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਮਨੁੱਖੀ ਆਦਤ ਤੋਂ ਅਸਲ ਵਿਗਾੜਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖਰਾ ਕਰੀਏ।

ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ

ਜੇਕਰ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਪਰਿਕਲਪਨਾ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਪੂਰੀ ਹਦਾਇਤ ਮੈਨੂਅਲ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਸਹਿਜ ਆਰਾਮ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੱਥ ਇੱਕ ਸੰਦ ਦੇ ਸੰਤੁਲਨ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਕੰਨ ਪਾਠ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਲ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਮਨ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਕਿਸਮ ਦੇ ਕੰਮ, ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ, ਜਾਂ ਸ਼ਰਧਾ ਵੱਲ ਵਧ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਤੀਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਆਤਮਕਥਾ ਵਜੋਂ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਪਰ ਇੱਕ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ: "ਇਹ ਸਹੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ," "ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ," ਜਾਂ "ਮੈਂ ਇਸ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹਾਂ।"

ਇਹ ਵਿਆਖਿਆ ਸਦਮੇ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰੇ ਗਏ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਮਿਲਦੀ ਜੁਲਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਡਰ ਦੀ ਬਜਾਏ ਯੋਗਤਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਸਾਬਕਾ ਤਰਖਾਣ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਾਪ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ, ਫਿਰ ਵੀ ਲੱਕੜ ਦੇ ਅਨਾਜ ਅਤੇ ਉਸਾਰੀ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਸਾਬਕਾ ਭਿਕਸ਼ੂ ਨੂੰ ਮੱਠ ਦਾ ਨਾਮ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਚੁੱਪ, ਜਾਪ, ਜਾਂ ਰਸਮੀ ਕ੍ਰਮ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਫਾਈਲ ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਦੀ ਗੂੰਜ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਭਿਆਸ ਕੀਤੀਆਂ ਆਦਤਾਂ ਨੇ ਚੇਤੰਨ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਨਾਲੋਂ ਡੂੰਘੇ ਖੰਭ ਛੱਡ ਦਿੱਤੇ ਹੋਣ।

ਸਵਾਲ ਜੋ ਬਾਕੀ ਹਨ

ਕੇਂਦਰੀ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਰੁਝਾਨ ਤਕਨੀਕੀ ਗਿਆਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਬਚ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਬੱਚਾ ਪਿਆਨੋ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਨੋਟਸ ਸਿੱਖਣੇ ਪੈਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਕੀ ਇਹ ਪੁਨਰ ਜਨਮ, ਯੋਗਤਾ, ਜਾਂ ਦੋਵੇਂ ਹਨ? ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਬੱਚਾ ਖੇਤੀ, ਹਥਿਆਰ, ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ, ਜਾਂ ਨੇਵੀਗੇਸ਼ਨ ਬਾਰੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਧਿਕਾਰ ਨਾਲ ਬੋਲਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਨਿਰੀਖਣ, ਸੁਭਾਅ, ਜਾਂ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀ ਯੋਗਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕਿੰਨਾ ਕੁਝ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਇਹ ਮਾਮਲੇ

ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਅਤੇ ਰਹੱਸ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਰਹੱਦ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਹਨ, ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੰਭਾਲਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਬਿਹਤਰ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਉਹ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਯੋਗਤਾ ਜਲਦੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਐਕਸਪੋਜਰ ਨੂੰ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ, ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਖਾਸ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੀ ਸੁਤੰਤਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ। ਫਿਰ ਵੀ, ਸਾਵਧਾਨੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਉਦੋਂ ਹੀ ਸਬੂਤ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਹ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਪੈਟਰਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਦੀ ਹੈ: ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਉਭਾਰ, ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਸ਼ਕਤੀ, ਅਸਾਧਾਰਨ ਸ਼ੁੱਧਤਾ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਵੇਰਵੇ। ਜਵਾਬ ਨਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕੁਝ ਤੋਹਫ਼ੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਪਰ ਵਾਪਸੀ ਹਨ।

ਇੱਕ ਗਵਾਹ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਸਰੀਰ

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਖੋਜ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ, ਡਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਅਕਸਰ ਨਾਵਾਂ, ਸਥਾਨਾਂ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮਾਨਤਾ ਦੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਜੀਵਨ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਪਿਛਲੀ ਮੌਤ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ, ਪਰ ਸਰੀਰ ਅਜੇ ਵੀ ਝਿਜਕ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਦਾਅਵਾ

ਇਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮਸ਼ੀਨ ਵਾਂਗ ਘੱਟ ਅਤੇ ਇੱਕ ਚੁੱਪ ਗਵਾਹ ਵਾਂਗ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦਾਅਵਾ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਡਰ ਜਾਂ ਝਟਕੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਕੁਝ ਪ੍ਰਤੀਕਰਮ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਫਾਈਲ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਵਾਂਗ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ: ਅਧੂਰਾ, ਭਾਵਨਾਤਮਕ, ਅਤੇ ਆਮ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਦੁਆਰਾ ਸਮਝਾਉਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ।

ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਹਿੰਸਾ ਦੇ ਕਿਸੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਸੰਪਰਕ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਪਟਾਕਿਆਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ 'ਤੇ ਘਬਰਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦੂਜਾ ਬੱਚਾ ਕਾਲਰ, ਸਕਾਰਫ਼, ਵਰਦੀਆਂ, ਜਾਂ ਤੰਗ ਕੱਪੜੇ ਪਾਉਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤੀਬਰਤਾ ਪਸੰਦ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਗਰਦਨ, ਛਾਤੀ, ਜਾਂ ਸਿਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੇ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਛੂਹਣ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਅਜੀਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖਾਸ ਜਾਪਦੇ ਹਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉੱਥੇ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਏ ਜਾਣ ਬਾਰੇ ਬਿਆਨਾਂ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜਾਂਚਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ, ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਕੀ ਕਿਸੇ ਵੱਲੋਂ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਝਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ ਸੀ? ਕੀ ਇਹ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇਕਸਾਰ ਸੀ? ਕੀ ਇਹ ਹੋਰ ਦਾਅਵਿਆਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨਾਮ, ਸਥਾਨ, ਜਾਂ ਵਿਵਹਾਰ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ? ਸਰੀਰ ਸਬੂਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਪਰ ਇਹ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੁਰਾਗ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ

ਵਧੇਰੇ ਬੇਚੈਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਸਰੀਰਕ ਵੇਰਵੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਕਥਿਤ ਪੁਰਾਣੇ ਸਦਮੇ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਂਦੇ ਜਾਪਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਕੇਸ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਬੱਚੇ ਹਿੰਸਕ ਮੌਤਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਖੇਤਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਜਨਮ ਚਿੰਨ੍ਹ, ਜ਼ਖ਼ਮ, ਜਾਂ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲਤਾ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਘਾਤਕ ਸੱਟ ਲੱਗੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਜੋ ਗੋਲੀ ਲੱਗਣ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਸਦੀ ਛਾਤੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਇੱਕ ਹੋਰ ਜੋ ਸਿਰ ਵਿੱਚ ਜ਼ਖ਼ਮ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਨਿਰੰਤਰ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲਤਾ ਦਿਖਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਹੋਰ ਮਾਮਲੇ ਚਮੜੀ ਦੀ ਬਜਾਏ ਵਿਵਹਾਰ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਉਹੀ ਨਾਟਕੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ: ਹਮਲਾਵਰਾਂ ਤੋਂ ਲੁਕਣਾ, ਉਚਾਈ ਤੋਂ ਡਿੱਗਣਾ, ਫਸਣਾ,

ਡੁੱਬਣਾ, ਜੇਲ੍ਹ ਤੋਂ ਭੱਜਣਾ, ਜਾਂ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਮਰਨਾ। ਜਦੋਂ ਕ੍ਰਮ ਨੂੰ ਸਥਿਰ ਵੇਰਵਿਆਂ ਅਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਆਮ ਖੇਡ ਕਿਸੇ ਅਜਨਬੀ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਆਟੋਮੈਟਿਕ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਫਿਰ ਵੀ ਜਦੋਂ ਭੌਤਿਕ ਸੰਕੇਤ, ਵਾਰ-ਵਾਰ ਖੇਡ, ਅਤੇ ਮੌਖਿਕ ਦਾਅਵੇ ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਖੋਜਕਰਤਾ ਵਧੇਰੇ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਪੈਟਰਨ ਕਲਪਨਾ ਵਰਗਾ ਘੱਟ ਅਤੇ ਗੁੰਮ ਹੋਏ ਪੰਨਿਆਂ ਵਾਲੀ ਕੇਸ ਫਾਈਲ ਵਰਗਾ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ

ਇੱਥੇ ਸ਼ੱਕ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਰੀਰ ਕੋਲ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਨੂੰ ਬੁਲਾਏ ਬਿਨਾਂ ਬੋਲਣ ਦੇ ਕਈ ਤਰੀਕੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਸੰਵੇਦੀ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲਤਾ, ਡਾਕਟਰੀ ਬੇਅਰਾਮੀ, ਸ਼ਰਮ, ਦਰਦ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਅਨੁਭਵ ਦੇ ਕਾਰਨ ਛੁਹਣ ਤੋਂ ਬਚ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ। ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ਾਂ, ਪਾਣੀ, ਹਨੇਰੇ, ਕੈਦ, ਜਾਂ ਅਜਨਬੀਆਂ ਦਾ ਡਰ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਕਸਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਚਿੰਤਤ ਜਾਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆਸ਼ੀਲ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ।

ਪਰਿਵਾਰਕ ਮਾਹੌਲ ਵੀ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਤਣਾਅ ਨੂੰ ਜਲਦੀ ਜਜ਼ਬ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਹਸਪਤਾਲਾਂ, ਹਥਿਆਰਾਂ, ਕੁੱਤਿਆਂ ਜਾਂ ਤੂਫਾਨਾਂ ਦੇ ਡਰ ਨੂੰ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਸਿਖਾਏ ਬਿਨਾਂ ਮਾਡਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਆਮ ਟਿੱਪਣੀਆਂ, ਸੁਣੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ, ਫਿਲਮਾਂ, ਫੋਟੋਆਂ, ਜਾਂ ਖ਼ਬਰਾਂ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਵੀ ਅਜਿਹੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਨਿੱਜੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਚਪਨ ਦੀ ਖੇਡ ਵੀ ਅਕਸਰ ਖ਼ਤਰੇ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਖ਼ਤਰਾ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਜਨਮ ਚਿੰਨ੍ਹ ਅਤੇ ਸਰੀਰਕ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲਤਾ ਲਈ ਵੀ ਸਾਵਧਾਨੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖੀ ਚਮੜੀ ਬਹੁਤ ਵੱਖਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਲੋਕ ਕਹਾਣੀ ਬਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੈਟਰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਅਰਥ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਮਾਹਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ੱਕੀ ਪਹੁੰਚ ਪੁੱਛਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਸਬੂਤ ਜਲਦੀ, ਸੁਤੰਤਰ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਦੁਆਰਾ ਇਸਨੂੰ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਬਿਰਤਾਂਤ ਨਾਲ ਜੋੜਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ।

ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ, ਸਦਮਾ ਫਿੱਕਾ ਪੈਣ ਵਾਲਾ ਆਖਰੀ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਨਾਮ, ਤਾਰੀਖਾਂ, ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਸਬੰਧ ਭੰਗ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਅੰਤਿਮ ਘਟਨਾ ਦਾ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਚਾਰਜ ਇੱਕ ਅਲਾਰਮ ਵਾਂਗ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਇਹ ਸੁਨੇਹਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਕਿ ਖ਼ਤਰਾ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਨੂੰ ਜੰਗ ਦੇ ਮੈਦਾਨ, ਨਦੀ, ਜਾਂ ਬੰਦ ਕਮਰੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਫਿਰ ਵੀ ਸਰੀਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਉੱਥੇ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।

ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਲਈ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਦੇ ਪੂਰੇ ਤਬਾਦਲੇ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਟੁਕੜੇ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਚ ਸਕਦੇ ਹਨ: ਛਾਤੀ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ, ਅਚਾਨਕ ਧਮਾਕੇ 'ਤੇ ਘਬਰਾਹਟ, ਡੂੰਘੇ ਪਾਣੀ ਦਾ ਡਰ, ਜਾਂ ਅਜਿਹਾ ਖੇਡ ਜੋ ਭੱਜਣ ਅਤੇ ਮੌਤ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ, ਸਗੋਂ ਚੇਤੰਨ ਯਾਦ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਉੱਠਦੇ ਦਬਾਅ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜੇਕਰ ਇਹ ਵਿਆਖਿਆ ਸਹੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਲਾਜ ਹਰ ਇਤਿਹਾਸਕ ਵੇਰਵੇ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਕਈ ਵਾਰ ਡਰ ਦਾ ਨਾਮ ਦੇਣਾ, ਇਸਨੂੰ ਖੁਆਏ ਬਿਨਾਂ ਸੁਣਨਾ, ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਪੈਦਾ ਕਰਨਾ ਚਾਰਜ ਨੂੰ ਢਿੱਲਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਅਸਲੀ ਜ਼ਖ਼ਮ ਇਸ ਜੀਵਨ ਦਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦਾ।

ਸਵਾਲ ਜੋ ਬਾਕੀ ਹਨ

ਸਭ ਤੋਂ ਔਖਾ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪੈਟਰਨ ਇੰਨਾ ਅਸਮਾਨ ਕਿਉਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਸਦਮਾ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਦਾ ਡਰ ਕਿਉਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਜਨਮ ਚਿੰਨ੍ਹ, ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਨਾਮ, ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ? ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੀ ਇੱਕ ਸਾਫ਼ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਵਾਂਗ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਟੁਕੜਿਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਚੋਣ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਵੀ ਹੈ। ਪਰਿਵਾਰ ਅਸਾਧਾਰਨ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਮ ਡਰਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਖੋਜਕਰਤਾ ਨਾਟਕੀ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਵੱਲ ਖਿੱਚੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਸ਼ਾਂਤ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਦੀ ਘੱਟ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਬੇਕਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ, ਪਰ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੰਜਮ ਨਾਲ ਸੰਭਾਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸਥਿਤੀ ਨਿਸ਼ਚਤਤਾ ਦੀ ਬਜਾਏ ਜਾਂਚ ਹੈ। ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆ ਨੂੰ ਜਲਦੀ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰੋ। ਮੋਹਰੀ ਸਵਾਲਾਂ ਤੋਂ ਬਚੋ। ਇਸਦੀ ਤੁਲਨਾ ਡਾਕਟਰੀ, ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਇਤਿਹਾਸ ਨਾਲ ਕਰੋ। ਫਿਰ ਪੁੱਛੋ ਕਿ ਕੀ ਅਣਜਾਣ ਰਹਿ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਬਾਕੀ ਬਚੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ, ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਸਰੀਰ ਦਾ ਰਹੱਸ ਸ਼ੱਕੀਆਂ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਆਕਰਸ਼ਣ, ਨਫ਼ਰਤ, ਅਤੇ ਭਾਵਨਾ ਦਾ ਭੂਗੋਲ

ਸਾਰੇ ਗੁੰਜ ਡਰਾਉਣੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਕਿਸੇ ਦੇਸ਼, ਪੇਸ਼ੇ, ਭਾਸ਼ਾ, ਧਰਮ, ਭੂ-ਦ੍ਰਿਸ਼, ਜਾਂ ਇਤਿਹਾਸਕ ਸਮੇਂ ਵੱਲ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਖਿੱਚ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਕਦੇ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਇਹ ਭਾਵਨਾ ਨਿੱਘੀ, ਉਦਾਸ, ਜ਼ਰੂਰੀ, ਜਾਂ ਅਜੀਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਣੂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਦਾਅਵਾ

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਫਾਈਲ ਦੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਕੋਨੇ 'ਤੇ ਆਕਰਸ਼ਣ ਅਤੇ ਘ੍ਰਿਣਾ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਾਟਕੀ ਫਲੈਸ਼ਬੈਕ ਜਾਂ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਨਾਵਾਂ ਵਜੋਂ ਘੋਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਹ ਇੱਕ ਤੱਟਵਰਤੀ ਵੱਲ ਖਿੱਚ, ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਗਿਰਜਾਘਰ ਦੁਆਰਾ ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸੋਗ, ਇੱਕ ਵਰਦੀ ਪ੍ਰਤੀ ਨਾਪਸੰਦ, ਜਾਂ ਕਦੇ ਨਾ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਭਾਸ਼ਾ ਲਈ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਕੋਮਲਤਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਦਾਅਵਾ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਪਸੰਦ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਸੁਰਾਗ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਮਨੁੱਖੀ ਸੁਆਦ ਪਰਿਵਾਰ, ਸੱਭਿਆਚਾਰ, ਸੁਭਾਅ, ਐਕਸਪੋਜਰ ਅਤੇ ਕਲਪਨਾ ਦੁਆਰਾ ਘੜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਕੁਝ ਬਿਰਤਾਂਤ ਇਸ ਲਈ ਵੱਖਰੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਭਾਵਨਾ ਜਲਦੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਤੀਬਰਤਾ ਨਾਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਜੀਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖਾਸ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਆਧੁਨਿਕ ਕੱਪੜਿਆਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਉਸ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਤੋਂ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੀ ਭੀਖ ਮੰਗ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਚਰਚਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਇੱਕ ਬਾਲਗ ਕਿਸੇ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ 'ਤੇ ਰਾਹਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹੁੰਚਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਵਾਪਸ ਆ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।

ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਭਾਵਨਾ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਪਰ ਇੱਕ ਕੇਸ-ਫਾਈਲ ਪਹੁੰਚ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਇੱਕ ਲੀਡ ਬਣ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਹ ਅਸਾਧਾਰਨ ਗਿਆਨ, ਵਾਰ-ਵਾਰ ਸੁਪਨਿਆਂ, ਵਿਵਹਾਰਕ ਪੈਟਰਨਾਂ, ਜਾਂ ਆਮ ਵਿਆਖਿਆ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਜਾਪਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਬਿਆਨਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀ ਹੈ।

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ

ਇਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ ਅਕਸਰ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਭਾਵੁਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਕਿਸੇ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਪਿੰਡ ਦੀ ਫੋਟੋ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ

ਵਾਲੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਘਰ ਉੱਥੇ ਹੈ। ਕੋਈ ਹੋਰ ਕੁਝ ਖਾਸ ਭੋਜਨ, ਰਸਮਾਂ, ਗੀਤਾਂ, ਜਾਂ ਪਹਿਰਾਵੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ੈਲੀਆਂ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰਕ ਵਾਤਾਵਰਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਥਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੁਝ ਬੱਚੇ ਕਿਸੇ ਸੱਭਿਆਚਾਰ, ਕਿੱਤੇ, ਜਾਂ ਇਤਿਹਾਸਕ ਸਮੇਂ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋਣ 'ਤੇ ਦੁਖੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ।

ਬਾਲਗ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਐਪੀਸੋਡਾਂ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਧੇਰੇ ਸਵੈ-ਸ਼ੱਕ ਦੇ ਨਾਲ। ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਕਿਸੇ ਦੇਸ਼ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਮਾਨਤਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਗਲੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ-ਪਛਾਣੀਆਂ ਲੱਗਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਥਾਨਕ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਲੈਂਡਸਕੇਪ ਨਵੀਨਤਾ ਦੀ ਬਜਾਏ ਘਰ ਦੀ ਯਾਦ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਹੁੰਦੀ ਹੈ: ਜੰਗ ਦੇ ਮੈਦਾਨਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਘਬਰਾਹਟ, ਕੁਝ ਧਾਰਮਿਕ ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਘ੍ਰਿਣਾ, ਜਾਂ ਪ੍ਰਵਾਸ, ਕੈਦ, ਜਾਂ ਨੁਕਸਾਨ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਡੂੰਘੀ ਉਦਾਸੀ।

ਇਹਨਾਂ ਅਨੁਭਵਾਂ ਨੂੰ ਮਾਪਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਖਾਸ ਦਾਅਵੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਮੂਡ ਤੋਂ ਸੰਭਾਵੀ ਸਬੂਤ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ

ਇੱਥੇ ਸ਼ੱਕ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਭੂਗੋਲ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਵਲਾਂ, ਫਿਲਮਾਂ, ਸੰਗੀਤ, ਯਾਤਰਾ ਚਿੱਤਰਾਂ, ਪਰਿਵਾਰਕ ਵੰਸ਼, ਜਾਂ ਅਤੀਤ ਬਾਰੇ ਰੋਮਾਂਟਿਕ ਵਿਚਾਰਾਂ ਰਾਹੀਂ ਕਿਸੇ ਜਗ੍ਹਾ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਮਨ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨੂੰ ਮਾਨਤਾ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੋ

ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਵਾਂਗ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਦੁਹਰਾਓ ਦੁਆਰਾ ਗਰਮ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਲਪਨਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਪਰਿਵਾਰਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵੀ ਚੁੱਪਚਾਪ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਵਿਰਾਸਤ, ਧਰਮ, ਟਕਰਾਅ, ਜਾਂ ਤਾਂਘ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਰਸਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿਖਾਏ ਬਿਨਾਂ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਸਮਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇੱਕ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਯਾਦ ਵੀ ਬੱਚੇ ਦੀ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਵਿਰਾਸਤ ਬਣ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲੋਕ ਅਕਸਰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਤੀਬਰ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਪਛਾਣ ਇੱਕ ਦਿਲਚਸਪ ਬਿਰਤਾਂਤਕ ਫਰੇਮ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਇਹ ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਬੇਈਮਾਨ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਜਾਂਚਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਭਾਵਨਾ ਇਤਿਹਾਸਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੱਚ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅਰਥਪੂਰਨ, ਚੰਗਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅਤੇ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੱਚੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਅਜਿਹੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਆਮ ਐਕਸਪੋਜਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਖੜ੍ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਇਹ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜੀਵਨੀ ਨਾਲੋਂ ਲਗਾਵ ਜ਼ਿਆਦਾ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਬਚ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਨਾਮ, ਤਾਰੀਖਾਂ ਅਤੇ ਪਤੇ ਅਲੋਪ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਚਾਰਜ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਭੂ-ਦ੍ਰਿਸ਼ ਜਿਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਮੱਠ ਜਿਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਸੇਵਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਜੰਗ ਦਾ ਮੈਦਾਨ ਜਿਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਡਰ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰ ਜਿਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਗੁਆਚ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਛਾਪ ਛੱਡ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਗਲੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਣ ਜਾਂ ਪਰਹੇਜ਼ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਕਾਰ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ, ਵਿਅਕਤੀ ਆਮ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਜਵਾਬ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਜਵਾਬ ਇੱਕ ਕੰਪਾਸ ਸੂਈ ਵਾਂਗ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਅਧੂਰੀ ਚੀਜ਼ ਵੱਲ ਮੁੜ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ "ਕੁਝ" ਪਿਆਰ, ਫਰਜ਼, ਦੋਸ਼, ਸੋਗ, ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ, ਜਾਂ ਸਦਮਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਫੌਜੀ ਵਸਤੂਆਂ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਬੱਚਾ ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਸੇ ਮੁਹਿੰਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਾ ਰੱਖੇ, ਪਰ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਅਤੇ ਖ਼ਤਰੇ ਵੱਲ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਰੁਝਾਨ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਬਾਲਗ ਜੋ ਕਿਸੇ ਭਾਸ਼ਾ ਦੁਆਰਾ ਹੰਝੂਆਂ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦਾ ਵਿਆਕਰਣ ਨਾ ਜਾਣਦਾ ਹੋਵੇ, ਫਿਰ ਵੀ ਇਸਦਾ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਦਸਤਖਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਵਿਆਖਿਆ ਦਿਲਚਸਪ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅੰਸ਼ਕ ਸਬੂਤਾਂ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਪਿਛਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਸੰਭਾਵਨਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ ਮਜ਼ਬੂਤ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਬੰਧਨ ਚੇਤੰਨ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਨੂੰ ਪਛਾੜ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਸਵਾਲ ਜੋ ਬਾਕੀ ਹਨ

ਕੇਂਦਰੀ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਰਹੱਸ ਨੂੰ ਸਮਤਲ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਮੁੱਲ ਨੂੰ ਵਧਾ-ਚੜ੍ਹਾ ਕੇ ਦੱਸੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਵੇਂ ਪਰਖਿਆ ਜਾਵੇ। ਕਿਸੇ ਸਥਾਨ, ਯੁੱਗ ਜਾਂ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਪ੍ਰਤੀ ਆਕਰਸ਼ਣ ਨੂੰ ਇੱਕ ਲੀਡ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਇੱਕ ਫੈਸਲੇ ਵਜੋਂ। ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਪੁੱਛਦੀ ਹੈ: ਕੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਵਿਸ਼ੇ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਖਾਸ ਵੇਰਵੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਸਨ? ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ? ਕੀ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰ, ਮੀਡੀਆ, ਵੰਸ਼, ਜਾਂ ਸਿੱਖਿਆ ਸੰਭਾਵਿਤ ਸਰੋਤ ਸਨ? ਕੀ ਭਾਵਨਾ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ ਸੀ, ਜਾਂ ਸਿਰਫ ਐਕਸਪੋਜਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ?

ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਵਾਲ ਇਲਾਜ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਯਾਦ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਕੀ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਲੱਭਣ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਹੁਣ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੀਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਕੀ ਇਹ ਵਰਤਮਾਨ ਤੋਂ

ਬਚਣ ਨੂੰ ਡੂੰਘਾ ਕਰਦਾ ਹੈ? ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਨਫ਼ਰਤ ਕਿਸੇ ਕਲਪਿਤ ਪੁਰਾਣੇ ਸਦਮੇ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੀ ਕਹਾਣੀ ਡਰ ਨੂੰ ਘਟਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਇਸਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਦੀ ਹੈ?

ਸਭ ਤੋਂ ਸੰਤੁਲਿਤ ਪਹੁੰਚ ਦੋ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰੱਖਦੀ ਹੈ। ਭਾਵਨਾ ਮੌਜੂਦਾ ਮਨ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈ ਗਈ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜਾਂ ਇਹ ਕਿਸੇ ਪਿਛਲੇ ਸੰਬੰਧ ਦੀ ਧੁੰਦਲੀ ਰੂਪਰੇਖਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਰੂਪ ਦੇਣ ਲਈ ਸਬੂਤ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ।

ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਇਲਾਜ

ਸਭ ਤੋਂ ਵਿਹਾਰਕ ਸਵਾਲ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਕੀ ਹਰ ਡਰ ਜਾਂ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਪੁਨਰਜਨਮ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਪੈਟਰਨ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਨਾਲ ਮਦਦ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਵਿੱਚ, ਲੋਕ ਸਬੂਤ ਮੰਗਣ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਰਾਹਤ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਦਾਅਵਾ

ਸਬੂਤ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਲਾਜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਕਥਿਤ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਵਿਅਕਤੀ ਕਿਸੇ ਨਾਟਕੀ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਦੀ ਭਾਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ; ਉਹ ਇੱਕ ਡਰ, ਸੋਗ, ਜਾਂ ਅੰਦਰੂਨੀ ਦਬਾਅ ਤੋਂ ਰਾਹਤ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਆਮ ਵਿਆਖਿਆ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਸੰਭਾਵੀ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਸਰੋਤ ਦੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਪੈਟਰਨ ਕਈ ਵਾਰ ਢਿੱਲਾ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਇਤਿਹਾਸਕ ਵੇਰਵੇ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੀ ਰਹਿਣ।

ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਿਛਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸਾਬਤ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਜਾਂਚ ਨੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਅਰਥਪੂਰਨ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਛੂਹਿਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਜੋ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਡੁੱਬਣ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਖੌਲ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਬਿਹਤਰ ਨੀਂਦ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬੰਦ ਥਾਵਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਭਰ ਡਰ ਵਾਲਾ

ਇੱਕ ਬਾਲਗ ਉਸ ਡਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਚਿੱਤਰ, ਦ੍ਰਿਸ਼, ਜਾਂ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਬਿਰਤਾਂਤ ਨਾਲ ਜੋੜਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ਼ਾਂਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅੰਤਰ ਸਬੂਤ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵਿਚਕਾਰ ਹੈ। ਪ੍ਰਭਾਵ ਅਸਲੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਕਾਰਨ ਅਣਸੁਲਝਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਫਾਈਲ ਵਿੱਚ, ਇਲਾਜ ਨੂੰ ਜਾਂਚਣ ਯੋਗ ਡੇਟਾ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ।

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ

ਸਭ ਤੋਂ ਅਜੀਬ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਭ ਤੋਂ ਨਾਟਕੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ। ਕਈ ਵਾਰ ਸਬੂਤ ਚੁੱਪਚਾਪ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਪਲ ਵਿੱਚ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਜੋ ਡੂੰਘੇ ਪਾਣੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਚੀਕਦਾ ਹੈ, ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਪੂਲ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸਨੇ ਦਹਾਕਿਆਂ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰੱਖਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਸਪਸ਼ਟ ਦ੍ਰਿਸ਼, ਭਾਵੇਂ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਪ੍ਰਤੀਕ, ਇੱਕ ਦਬਾਅ ਛੱਡਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਉਹ ਕਦੇ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦੇ।

ਖੋਜਕਰਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਥੈਰੇਪਿਸਟਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਬੱਚੇ ਹਿੰਸਕ ਮੌਤ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਬਾਲਗ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਰਵੇ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸੁਣਦੇ ਹਨ। ਬਾਲਗ ਕਈ ਵਾਰ ਗਾਈਡਡ ਰਿਫਲਿਕਸ਼ਨ, ਸੁਪਨਿਆਂ ਦੇ ਕੰਮ, ਜਰਨਲਿੰਗ, ਜਾਂ ਥੈਰੇਪੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਪੈਟਰਨ ਨੂੰ ਬਹਿਸ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਇਹਨਾਂ ਬਿਰਤਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਗੱਲ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਬੁਝਾਰਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਆਮ ਭਰੋਸਾ ਅਕਸਰ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਇੱਕ ਖਾਸ ਬਿਰਤਾਂਤ, ਚਿੱਤਰ, ਜਾਂ ਸਵੀਕ੍ਰਿਤੀ ਦੀ ਰਸਮ ਡਰ ਨੂੰ ਇਸਦੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ।

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ

ਇੱਕ ਸ਼ੱਕੀ ਪਾਠ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ: ਰਾਹਤ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਮਨੁੱਖ ਅਰਥ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵ ਹਨ, ਅਤੇ ਅਰਥ ਉਦੋਂ ਵੀ ਚੰਗਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਹਾਣੀ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੱਚ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਬਿਰਤਾਂਤ ਦਰਦ ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂਆਤ, ਵਿਚਕਾਰ ਅਤੇ ਅੰਤ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਨਿਰਾਕਾਰ ਦਹਿਸ਼ਤ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਤੱਕ ਮਨ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਵਰਣਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਆਧੁਨਿਕ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਕਈ ਸੰਭਵ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਡਰੇ ਹੋਏ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਨਾਲ ਘਬਰਾਹਟ ਘੱਟ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਭਾਵਨਾ ਦਾ ਨਾਮਕਰਨ ਦਿਮਾਗੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਥੈਰੇਪਿਸਟ, ਮਾਪੇ, ਜਾਂ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਸਰੋਤਾ ਰੋਕਥਾਮ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਵਿਅਕਤੀ ਘੱਟ ਇਕੱਲਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕਲਪਨਾ ਵੀ ਇਲਾਜ ਬਣ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਹ ਸੋਗ, ਗੁੱਸੇ, ਜਾਂ ਡਰ ਨੂੰ ਜੰਮੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਹਿੱਲਣ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਸੁਝਾਅ ਦੇਣ ਦਾ ਜੋਖਮ ਵੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਬਾਲਗ ਮੋਹਰੀ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮਨ ਇੱਕ ਕਾਰਨ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੰਦੇਹਵਾਦ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਤੱਥ ਸਮਝਣ ਤੋਂ ਬਚਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਇਹ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਡਰ ਸਿਰਫ਼ ਕਲਪਨਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਸਗੋਂ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ਾਂ ਵਜੋਂ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਆਤਮਾ ਜਾਂ ਡੂੰਘਾ ਮਨ ਹਰ ਨਾਮ, ਮਿਤੀ, ਜਾਂ ਚਿਹਰੇ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦਾ, ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ

ਇੱਕ ਦੁਖਦਾਈ ਅੰਤ ਦੇ ਅਧੂਰੇ ਅਲਾਰਮ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੀ, ਪਰ ਡਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਖ਼ਤਰਾ ਅਜੇ ਵੀ ਨੇੜੇ ਹੈ।

ਜੇ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ, ਤਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਖ਼ਮ ਦਾ ਨਾਮਕਰਨ ਉਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਆਈ ਸੀ। ਇੱਕ ਘਬਰਾਹਟ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਨਰਮ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਨੂੰ ਹੁਣ ਸਿਰਫ਼ ਸਰੀਰ ਰਾਹੀਂ ਸੰਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ। ਕਹਾਣੀ ਡਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਭਾਸ਼ਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਵਿਅਕਤੀ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ, "ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੋਂ ਇਹ ਆਉਂਦਾ ਹੈ," ਅਤੇ ਉਹ ਸਧਾਰਨ ਪਛਾਣ ਦਹਿਸ਼ਤ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨੂੰ ਘਟਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਇਸ ਵਿਆਖਿਆ ਨੂੰ ਅੰਨ੍ਹੇਵਾਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਨਿਰੀਖਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਕਹਾਣੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਡਰ ਮੌਜੂਦ ਸੀ? ਕੀ ਵੇਰਵੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਪੈਦਾ ਹੋਏ? ਕੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਈ? ਇਹ ਸਵਾਲ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਸਵਾਲ ਜੋ ਬਾਕੀ ਹਨ

ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਰਸਤਾ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਅਣਜਾਣ ਡਰ ਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਜ਼ਖ਼ਮ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਹਰ ਅਸਾਧਾਰਨ ਇਲਾਜ ਨੂੰ ਕਲਪਨਾ ਵਜੋਂ ਖਾਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਬਿਹਤਰ ਤਰੀਕਾ ਮਰੀਜ਼ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀਕਰਨ ਹੈ। ਇਹ ਪੈਟਰਨ ਕਦੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ? ਇਸਨੂੰ ਕੀ ਚਾਲੂ ਕਰਦਾ ਹੈ? ਕਿਹੜੇ ਆਮ ਕਾਰਨਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ? ਕੀ ਕੋਈ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਹਾਣੀਆਂ, ਬਚਪਨ ਦੇ ਅਨੁਭਵ, ਡਾਕਟਰੀ ਕਾਰਕ, ਜਾਂ ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹਨ ਜੋ ਇਸਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ?

ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ: ਸੁਣੋ, ਸਹੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰੋ, ਮੋਹਰੀ ਸਵਾਲਾਂ ਤੋਂ ਬਚੋ, ਅਤੇ ਨਾਟਕੀ ਦਾਅਵਿਆਂ ਨੂੰ ਇਨਾਮ ਨਾ ਦਿਓ।

ਬਾਲਗਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਇਹੀ ਸਾਵਧਾਨੀ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਚਿੱਤਰ ਇਤਿਹਾਸਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਵਾਲ ਸਿਰਫ਼ "ਕੀ ਇਹ ਹੋਇਆ?" ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ "ਇਹ ਅਨੁਭਵ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹੈ?" ਵੀ ਹੈ।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਨਿਸ਼ਚਤਤਾ ਦੇ ਇਲਾਜ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਫਾਈਲ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਦਿਲਚਸਪ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਹੱਸ ਅਤੇ ਦਵਾਈ ਕਈ ਵਾਰ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਉੱਤੇ ਭਾਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਤਸੁਕਤਾ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਰਹਿ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਸਬੂਤ ਸੀਮਾਵਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਅਧਿਆਇ 9: ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਰੰਗਮੰਚ

ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਿਵਾਦਪੂਰਨ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ। ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਜਾਣਿਆ-ਪਛਾਣਿਆ ਹੈ: ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਲੇਟਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਹਿਪਨੋਟਿਸਟ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਬੋਲਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਪਛਾਣ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਨਾਮ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਦੀ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੌਤ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਪਿਆਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੈਸ਼ਨ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਾ ਇਤਿਹਾਸਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੱਚ ਹੋਣ ਦੇ ਸਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਦਾਅਵਾ: ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਆਮ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਛੁਪੀਆਂ ਪਿਛਲੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ: ਕੁਝ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਵਿਸ਼ੇ ਅਣਜਾਣ ਨਾਵਾਂ, ਸਥਾਨਾਂ, ਕੱਪੜਿਆਂ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੀਬਰਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਬਿਰਤਾਂਤ ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਬਿਰਤਾਂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਇਤਿਹਾਸਕ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਪਿਛਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਘੱਟ ਡਰ, ਸੋਗ, ਜਾਂ ਸਰੀਰਕ ਲੱਛਣਾਂ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਸ਼ੱਕੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਏ ਹੋਣ।

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਇੱਕ ਸੱਚਾਈ ਮਸ਼ੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸੁਝਾਅਯੋਗਤਾ ਨੂੰ ਵਧਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਝੂਠੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਵਿਸ਼ੇ ਕਿਤਾਬਾਂ, ਫਿਲਮਾਂ, ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਹਾਣੀਆਂ, ਸੁਪਨਿਆਂ, ਜਾਂ ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਰੂੜ੍ਹੀਵਾਦੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਤੋਂ ਸਰੋਤ ਨੂੰ ਪਛਾਣੇ ਬਿਨਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਪ੍ਰਤਿਭਾਸ਼ਾਲੀ ਹਿਪਨੋਟਿਸਟ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਹਾਣੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਲਾਜ ਲਾਭ ਇਤਿਹਾਸਕ ਹਕੀਕਤ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵੀ ਚੰਗਾ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ।

ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਕੁਝ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਸਮੱਗਰੀ ਅਸਲ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮਾਂ ਤੋਂ ਆ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇ ਲਈ ਅਣਜਾਣ ਅਤੇ ਖੋਜ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਹੀ ਵੇਰਵੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਮਾਨਸਿਕ ਫਿਲਟਰਾਂ ਨੂੰ ਘਟਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਆਮ ਪਛਾਣ ਨੂੰ ਸਥਿਰ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਡੂੰਘੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਸਤ੍ਹਾ 'ਤੇ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਸਵਾਲ ਜੋ ਬਾਕੀ ਹਨ: ਕੀ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਨੂੰ ਜਾਂਚ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸਖ਼ਤ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਸੈਸ਼ਨ ਕਿੰਨੀ ਵਾਰ ਕਹਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਕੀ ਇਲਾਜ ਮੁੱਲ ਨੂੰ ਸੱਚ ਮੁੱਲ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਬਿਰਤਾਂਤ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਲਈ ਬਦਲਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੀ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਹੈ, ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਹੈ, ਜਾਂ ਦੋਵੇਂ?

ਟ੍ਰਾਂਸ ਰੂਮਜ਼ ਤੋਂ ਮੈਮੋਰੀ ਕਲੇਮਜ਼ ਤੱਕ

ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੇ ਇੱਕ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਵਾਕੰਸ਼ ਬਣਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਸਾਖ ਬਣਾਈ ਸੀ। ਇਹ ਦਵਾਈ, ਥੀਏਟਰ ਅਤੇ ਰਹੱਸ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਇਹ ਇਤਿਹਾਸ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਿਸੇ ਖਲਾਅ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਧਿਆਨ, ਸੁਝਾਅ, ਦਰਦ ਨਿਯੰਤਰਣ ਅਤੇ ਬਦਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸਦੀਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਯੋਗਾਂ ਤੋਂ ਵਧਿਆ।

ਦਾਅਵਾ: ਟ੍ਰਾਂਸ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਦੇ ਲੁਕਵੇਂ ਕਮਰੇ ਖੋਲ੍ਹ ਸਕਦਾ ਹੈ

ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੇ ਸਮਰਥਕ ਇੱਕ ਭੜਕਾਊ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ: ਮਨ ਆਮ ਚੇਤਨਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਟੋਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ, ਜਾਗਣ ਵਾਲੀ ਪਛਾਣ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕਮਰੇ ਵਾਂਗ ਹੈ, ਲਾਭਦਾਇਕ ਪਰ ਸੀਮਤ। ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਆਮ ਭਟਕਣਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮੱਧਮ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗਲਿਆਰਿਆਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਮੋੜਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਣਡਿੱਠ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇੱਕ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਸੈਸ਼ਨ ਅਕਸਰ ਪਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹਾਲੀਆ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਬਚਪਨ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ, ਫਿਰ ਜਨਮ ਦੀ ਕਲਪਨਾ, ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਇੱਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਜੋ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਯੁੱਗ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਵਿਅਕਤੀ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਸਰੀਰ, ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਨਾਮ, ਜਾਂ ਰੀਤੀ-ਰਿਵਾਜਾਂ ਦੁਆਰਾ ਆਕਾਰ ਦਿੱਤੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਸੁਚੇਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣਦੇ।

ਦਾਅਵਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਕਲਪਨਾ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਟ੍ਰਾਂਸ ਮੌਜੂਦਾ ਪਛਾਣ ਦੀ ਪਕੜ ਨੂੰ ਢਿੱਲਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਪੁਰਾਣੇ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਦੇ ਨਮੂਨੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਸਕਣ। ਜਾਂਚਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ, ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਹਨਾਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਜਾਂਚ ਸੈਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ: ਲੋਕ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੋਲਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੋਈ ਸਰਹੱਦ ਪਾਰ ਕਰ ਲਈ ਹੋਵੇ

ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਖਾਤਿਆਂ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਦਿਲਚਸਪ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਲੋਕ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਇਹ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਜਨਬੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਵਿਸ਼ੇ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਸਰਹੱਦ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੇ ਹੋਣ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਸਣ ਬਦਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵੱਡੀ, ਜਵਾਨ, ਵਧੇਰੇ ਰਸਮੀ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਲਹਿਜ਼ੇ ਦੁਆਰਾ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਵਰਤਦੇ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਔਜ਼ਾਰਾਂ, ਕੱਪੜਿਆਂ, ਭੋਜਨ, ਸਜ਼ਾਵਾਂ, ਸਮਾਜਿਕ ਦਰਜਿਆਂ, ਜਾਂ ਲੈਂਡਸਕੇਪਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਇੱਕ ਭਰੋਸੇ ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਕਾਢ ਵਾਂਗ ਘੱਟ ਅਤੇ ਯਾਦਾਂ ਵਾਂਗ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦੂਸਰੇ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰਦੇ ਹਨ: ਜੰਗ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਕੰਬਦੇ ਹੋਏ, ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦਾ ਸੋਗ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਜਿਸਦਾ ਉਹ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦੇ, ਜਾਂ ਫਾਂਸੀ ਜਾਂ ਡੁੱਬਣ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਗਲਾ ਘੁੱਟ ਕੇ ਮਾਰਨਾ।

ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ, ਸੁਝਾਅ, ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਰਿਹਾਈ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਤੀਬਰਤਾ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਜਾਂਚ ਮੁੱਦਾ ਉਠਾਉਂਦੀ ਹੈ: ਕੁਝ ਮਨ ਟ੍ਰਾਂਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸੁਸੰਗਤ, ਮੂਰਤੀਮਾਨ ਪਛਾਣਾਂ ਕਿਉਂ ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਪਛਾਣਾਂ ਕਈ ਵਾਰ ਸਿਰਜਣ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਖੋਜੀਆਂ ਕਿਉਂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ?

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਆਤਮਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਬਦਲਦਾ ਹੈ, ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸ਼ੁੱਧਤਾ

ਸ਼ੱਕੀ ਮਾਮਲਾ ਇੱਕ ਚੇਤਾਵਨੀ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੇ ਹਰੇਕ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ: ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਇੱਕ ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ ਯੰਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ

ਧਿਆਨ ਨੂੰ ਤੇਜ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਸੁਝਾਅਯੋਗਤਾ ਨੂੰ ਵੀ ਵਧਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਸੂਖਮ ਸੰਕੇਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ, ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ, ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੱਗਰੀ ਨਾਲ ਖਾਲੀ ਥਾਂਵਾਂ ਨੂੰ ਭਰਨ ਲਈ ਵਧੇਰੇ ਤਿਆਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਯਕੀਨਨ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਖੋਜ ਨੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਇੱਕੋ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸਹੀ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਲੋਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੋ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਵਾਪਰੀਆਂ, ਕਿਤਾਬਾਂ ਜਾਂ ਫਿਲਮਾਂ ਤੋਂ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਗਲਤ ਥਾਂ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਥੈਰੇਪਿਸਟ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੂਰੇ ਬਿਰਤਾਂਤ ਦੇ ਬੀਜ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਹਿਪਨੋਟਿਸਟ ਇੱਕ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ, "ਮੈਂ ਇੱਕ ਕਿਲ੍ਹਾ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ," ਇਹ ਪੁੱਛੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੋ ਜਾਂ ਬਾਹਰ?" ਮਨ ਫਿਰ ਪ੍ਰੋਂਪਟ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਕੋਣ ਤੋਂ, ਪ੍ਰਤੀਰੋਧ ਨਾਟਕ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ: ਇਮਾਨਦਾਰ, ਭਾਵੁਕ, ਅਤੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਰਥਪੂਰਨ, ਪਰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਤਿਹਾਸਕ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ।

ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਘੱਟ ਫਿਲਟਰ ਡੂੰਘੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਨੂੰ ਵਧਣ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਵਿਆਖਿਆ ਸੁਝਾਅ ਦੇ ਖ਼ਤਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹਰ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਜੇਕਰ ਚੇਤਨਾ ਪਹਿਲਾਂ ਰਹਿ ਚੁੱਕੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਆਮ ਪਛਾਣ ਇੱਕ ਸੁਰੱਖਿਆ ਸੀਮਾ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਯਾਦਾਂ ਨੂੰ ਫਿਲਟਰ ਕਰਕੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਇਕਸਾਰ ਰੱਖਦੀ ਹੈ ਜੋ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਲਝਣ ਵਾਲੀਆਂ, ਧਿਆਨ ਭਟਕਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ, ਜਾਂ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭਾਰੀ ਹੋਣਗੀਆਂ।

ਇਸ ਮਾਡਲ ਵਿੱਚ, ਹਿਪਨੋਸਿਸ, ਉਸ ਸੀਮਾ ਨੂੰ ਅਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਰਮ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਾ ਕਿਸੇ ਭੂਮਿਕਾ ਦੀ ਖੋਜ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਬਲਕਿ ਨਿੱਜੀ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਪਰਤ ਵਿੱਚ ਟਿਊਨਿੰਗ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਉਭਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮਨ ਹੁਣ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨੀ ਹੀ ਅਨੁਭਵ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸੰਭਵ ਸਰੋਤ ਹੈ।

ਇਸ ਦਲੀਲ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸੰਸਕਰਣ ਤਸਦੀਕ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਖਾਤਾ ਵਧੇਰੇ ਦਿਲਚਸਪ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਖੋਜ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਖਾਸ ਨਾਮ, ਤਾਰੀਖਾਂ, ਸਥਾਨ, ਵਪਾਰ, ਪਰਿਵਾਰਕ ਢਾਂਚੇ, ਜਾਂ ਅਸਾਧਾਰਨ ਰੀਤੀ-ਰਿਵਾਜ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਜਾਂਚੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਅਨੁਭਵ ਅਜੇ ਵੀ ਅਰਥਪੂਰਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਇਸਦਾ ਮੁੱਲ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਸਵਾਲ ਜੋ ਬਾਕੀ ਹਨ: ਕੀ ਟ੍ਰਾਂਸ ਇੱਕ ਖਿੜਕੀ ਹੈ ਜਾਂ ਇੱਕ ਸਟੇਜ?

ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦਾ ਕੇਂਦਰੀ ਰਹੱਸ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲ ਸਪਸ਼ਟ ਅਨੁਭਵ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਔਖਾ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਹਨ। ਕੀ ਟ੍ਰਾਂਸ ਇੱਕ ਖਿੜਕੀ ਹੈ ਜਿਸ ਰਾਹੀਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜੀਵਨ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਦੀ ਝਲਕ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਕੀ ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਪੜਾਅ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਕਲਪਨਾ ਅਸਾਧਾਰਨ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕਰਦੀ ਹੈ?

ਚੰਗੀ ਜਾਂਚ ਲਈ ਕਈ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਇਤਿਹਾਸਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਹੀ, ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚੰਗਾ, ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ, ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਆਕਾਰ ਦਿੱਤਾ, ਜਾਂ ਚਾਰਾਂ ਦਾ ਕੁਝ ਮਿਸ਼ਰਣ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਦੁਆਰਾ ਬਦਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਬਿਨਾਂ ਉਸ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਸੱਚ ਹੋਣ ਦੇ। ਇਸਦੇ ਨਾਲ

ਹੀ, ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਵਿਆਖਿਆ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਵਿਗਾੜਾਂ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਨਹੀਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।

ਅਗਲਾ ਕਦਮ ਸਖ਼ਤੀ ਹੈ: ਨਿਰਪੱਖ ਪੁੱਛਗਿੱਛ, ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤੇ ਸੈਸ਼ਨ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਮਾਂ-ਰੇਖਾ, ਅਤੇ ਤੱਥ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੁਤੰਤਰ ਖੋਜ। ਉਦੋਂ ਤੱਕ, ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਦਿਲਚਸਪ ਅਤੇ ਅਸਥਿਰ ਸਾਧਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜੋ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਸੁਰਾਗ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ ਭਰਮ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਹੈ।

ਮਸ਼ਹੂਰ ਸੈਸ਼ਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ

ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਵਿੱਚ ਆਧੁਨਿਕ ਦਿਲਚਸਪੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਬਿਰਤਾਂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਨਾਵਲਾਂ ਵਾਂਗ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਵਿਸ਼ਾ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਪਛਾਣ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਭੁੱਲੀ ਹੋਈ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬੋਲਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਮਾਮਲੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੋਏ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲੋਂ ਕੁਝ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਾਟਕੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਦ੍ਰਿਸ਼, ਨਾਮ, ਸੋਗ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ।

ਦਾਅਵਾ: ਇੱਕ ਪਿਛਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਸਕਦੀ ਹੈ

ਮਸ਼ਹੂਰ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦਿਲਚਸਪ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਇੱਕ ਸਿੰਗਲ ਚਿੱਤਰ ਜਾਂ ਅਲੱਗ-ਥਲੱਗ ਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਜੀਵਨ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ, "ਮੈਂ ਇੱਕ ਜੰਗ ਦਾ ਮੈਦਾਨ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ।" ਉਹ ਇੱਕ ਬਚਪਨ, ਇੱਕ ਵਪਾਰ, ਇੱਕ ਵਿਆਹ, ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸਘਾਤ, ਇੱਕ ਬਿਮਾਰੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮੌਤ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਸਭ ਯਾਦ ਕੀਤੇ ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਤਾਲ ਨਾਲ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਇਹ ਬਿਰਤਾਂਤਕ ਗੁਣ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਨਾਟਕੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਪਹਿਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿੱਚ ਬੋਲ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਡਰ ਜਾਂ ਕੋਮਲਤਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ,

ਅਤੇ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ 'ਤੇ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਅਕਸਰ ਇੱਕ ਨੈਤਿਕ ਰੂਪ ਹੁੰਦਾ ਹੈ: ਕੁਝ ਗੁਆਚ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਧੂਰਾ ਸੀ, ਜਾਂ ਗਲਤ ਸਮਝਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਨੂੰ ਇੱਕ ਗੂੰਜ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਾਂਚਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ, ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਸ਼ਾਨ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਜੋ ਸੰਪੂਰਨ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਅਰਥਪੂਰਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਅਰਥ ਸਬੂਤ ਦੇ ਸਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕਹਾਣੀ ਥੈਰੇਪੀ ਰੂਮ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ: ਕੁਝ ਵੇਰਵੇ ਇੰਨੇ ਖਾਸ ਲੱਗਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਲਦੀ ਖਾਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ

ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਬਿਰਤਾਂਤ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਨਹੀਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਸ਼ਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, "ਮੈਂ ਇੱਕ ਰਾਣੀ ਸੀ," ਜਾਂ "ਮੈਂ ਇੱਕ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਮਰ ਗਈ।" ਉਹ ਦਾਅਵੇ ਬਹੁਤ ਵਿਆਪਕ ਹਨ ਅਤੇ ਕਲਪਨਾ ਦੁਆਰਾ ਬਹੁਤ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਆਕਾਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਵਧੇਰੇ ਦਿਲਚਸਪ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਛੋਟੇ, ਜ਼ਿੱਦੀ ਵੇਰਵੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ: ਇੱਕ ਪਿੰਡ ਦਾ ਨਾਮ ਜੋ ਕਿਸੇ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਸ਼ਿਲਪਕਾਰੀ ਤਕਨੀਕ, ਇੱਕ ਦਫ਼ਨਾਉਣ ਦੀ ਰਿਵਾਜ, ਇੱਕ ਟੈਕਸ ਸ਼ਬਦ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਗਲੀ ਦਾ ਆਧੁਨਿਕੀਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾ ਖਾਕਾ।

ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਕੁਝ ਜ਼ੋਖਮ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ਾ ਕਿਸੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਵਸਤੂ ਜਾਂ ਸਥਾਨਕ ਵਾਕੰਸ਼ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਖੋਜਕਰਤਾ ਪੁੱਛ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਇਹ ਕਿੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੀ ਵਿਸ਼ੇ ਕੋਲ ਇਸਨੂੰ ਜਾਣਨ ਦਾ ਕੋਈ ਆਮ ਰਸਤਾ ਸੀ। ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਸਰਲ ਪਰ ਮੰਗ ਵਾਲੀ ਹੈ: ਪਹਿਲਾਂ ਸੈਸ਼ਨ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰੋ, ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਖੋਜ ਕਰੋ, ਅਤੇ ਹਰ ਕਦਮ ਨੂੰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਰੂਪ ਦਿਓ।

ਫਿਰ ਵੀ, ਸਾਵਧਾਨੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਵੇਰਵੇ ਜੋ ਦੁਰਲੱਭ ਲੱਗਦੇ ਹਨ, ਨਾਵਲਾਂ, ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਫਿਲਮਾਂ, ਪਰਿਵਾਰਕ ਯਾਤਰਾ, ਜਾਂ ਔਨਲਾਈਨ ਟੁਕੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਪਲਬਧ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅਜੀਬਤਾ ਉਦੋਂ ਹੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਸੰਜੋਗ, ਐਕਸਪੋਜਰ ਅਤੇ ਸੁਝਾਅ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਘਟਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਲੁਕਵੇਂ ਸਰੋਤਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸਪਸ਼ਟ ਕਹਾਣੀ ਬਣਾਈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ

ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਇੱਕ ਅੰਦਰੂਨੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨੂੰ ਅਸਾਧਾਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸਲੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਵਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਜੀਵੰਤਤਾ ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਨ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਭਟਕਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਸਟੋਰ ਕਰਦਾ ਹੈ: ਦਸ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਇੱਕ ਅਜਾਇਬ ਘਰ ਦਾ ਲੇਬਲ, ਅੱਧੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਦੇਖੀ ਗਈ ਇੱਕ ਫਿਲਮ, ਇੱਕ ਕਲਾਸਰੂਮ ਚਿੱਤਰ, ਇੱਕ ਦਾਦਾ-ਦਾਦੀ ਦਾ ਕਿੱਸਾ, ਦੋ ਅਧਿਆਵਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਇੱਕ ਇਤਿਹਾਸਕ ਨਾਵਲ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਇਹ ਟੁਕੜੇ ਆਪਣੇ ਅਸਲ ਟੈਗਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਵਾਪਸ ਆ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਸਨੂੰ ਸਰੋਤ ਉਲਝਣ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਯਾਦ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਜਾਣਕਾਰੀ ਕਿੱਥੋਂ ਆਈ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਸਰੋਤ ਗੁੰਮ ਹੈ, ਮਨ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਅਨੁਭਵ ਵਜੋਂ ਗਲਤ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਸੰਕੇਤਕ ਸੈਟਿੰਗ ਵਿੱਚ, ਸੂਖਮ ਸੰਕੇਤ ਵੀ ਸਕੈਫੋਲਡਿੰਗ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ: "ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ ਵੱਲ ਦੇਖੋ," "ਇਹ ਕਿਹੜਾ ਸਾਲ ਹੈ?" ਜਾਂ "ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਕੌਣ ਹੈ?" ਹਰੇਕ ਸਵਾਲ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਬਣਤਰ ਜੋੜਨ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਸ਼ੱਕੀ ਲੋਕ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸੈਸ਼ਨ ਅਕਸਰ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਦੀ ਰਚਨਾਤਮਕ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਨਾ ਕਿ ਇੱਕ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਸਾਬਕਾ ਜੀਵਨ ਦੀ ਬਜਾਏ। ਕਹਾਣੀ ਇਮਾਨਦਾਰ, ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ, ਅਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਲੁਕਵੇਂ ਸਰੋਤਾਂ ਤੋਂ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੀਬਰਤਾ ਅਸਲ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਪ੍ਰਤੀ ਹਮਦਰਦੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਖੋਜਕਰਤਾ ਅਕਸਰ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਦਿਲਚਸਪ ਸੈਸ਼ਨ ਸਿਰਫ਼ ਵਰਣਨਾਤਮਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਉਹਨਾਂ 'ਤੇ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦਾ ਭਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਵਿਆਖਿਆ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਜਾਪਦੀਆਂ ਹਨ। ਕੋਈ ਵਿਸ਼ਾ ਕਿਸੇ ਚੱਟਾਨ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਕੰਬਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਬੱਚੇ 'ਤੇ ਰੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਆਪਣੇ ਆਪ ਉੱਭਰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਅਜਨਬੀ ਪ੍ਰਤੀ ਅਚਾਨਕ ਕੋਮਲਤਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਵਰਗੀ ਘੱਟ ਅਤੇ ਮਾਨਤਾ ਵਰਗੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜਾਪ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ, ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਪਛਾਣ ਦੀਆਂ ਆਮ ਸੀਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਢਿੱਲਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੇ ਹੇਠਾਂ, ਅਣਸੁਲਝੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਚਿੱਤਰਾਂ, ਸਰੀਰਕ ਸੰਵੇਦਨਾਵਾਂ, ਸੋਗ, ਦਹਿਸ਼ਤ, ਜਾਂ ਰਾਹਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਫਿਰ ਪਿਛਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਮਨੋਰੰਜਨ ਨਹੀਂ ਬਣ ਜਾਂਦੀ, ਸਗੋਂ ਏਕੀਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਧੂਰੇ ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਫਿਰ ਵੀ, ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦੋਵਾਂ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਕੱਟਦੀ ਹੈ। ਸਦਮਾ, ਪ੍ਰਤੀਕ, ਕਲਪਨਾ, ਅਤੇ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਸਾਰੇ ਹੰਝੂ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਇਸ ਲਈ ਚੰਗਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦਰਦ ਨੂੰ ਆਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਹ ਇਤਿਹਾਸਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਹੈ। ਚੁਣੌਤੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਬੂਤ ਲਈ ਤੀਬਰਤਾ ਨੂੰ ਗਲਤੀ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਅਨੁਭਵ ਦਾ ਸਨਮਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

ਬਾਕੀ ਬਚੇ ਸਵਾਲ: ਤਸਦੀਕ ਵਜੋਂ ਕੀ ਗਿਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ?

ਤਸਦੀਕ ਉਹ ਕਬਜਾ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਮੁੜਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਆਮ ਨਾਮ, ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸ਼ਹਿਰ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਨਾਟਕੀ ਮੌਤ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੀ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸਾਬਤ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਇਤਿਹਾਸ ਸਿਪਾਹੀਆਂ, ਮਾਵਾਂ, ਨੌਕਰਾਂ, ਮਲਾਹਾਂ ਅਤੇ ਅੱਗ ਦੇ ਪੀੜਤਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਸੈਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੋਈ ਵੇਰਵਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਣਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਲੱਭਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸਬੂਤ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਬਿਰਤਾਂਤ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਹਿੱਲਦਾ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ।

ਮਜ਼ਬੂਤ ਤਸਦੀਕ ਲਈ ਕਈ ਸ਼ਰਤਾਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਸਾਧਾਰਨ, ਖਾਸ, ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਹਿਪਨੋਟਿਸਟ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਆਮ ਐਕਸਪੋਜਰ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ: ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੀ ਮਾਲਕੀ, ਦੇਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਫਿਲਮਾਂ, ਦੇਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਥਾਵਾਂ, ਪਰਿਵਾਰਕ ਪਿਛੋਕੜ, ਸਿੱਖਿਆ, ਇੰਟਰਨੈੱਟ ਖੋਜਾਂ, ਅਤੇ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਦੌਰਾਨ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸਵਾਲ।

ਸਭ ਤੋਂ ਔਖਾ ਮਿਆਰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੇਰਵਾ ਇਤਿਹਾਸ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਕੀ ਵਿਸ਼ੇ ਕੋਲ ਇਸਨੂੰ ਜਾਣਨ ਦਾ ਕੋਈ ਆਮ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਮਿਆਰ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਇੱਕ ਦਿਲਚਸਪ ਕੇਸ ਫਾਈਲ ਬਣਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ: ਸੁਝਾਅ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਨਾਟਕੀ, ਕਈ ਵਾਰ ਇਲਾਜ ਸੰਬੰਧੀ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਅਧੂਰਾ।

ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਹਿਪਨੋਟਿਸਟ ਦਾ ਪਰਛਾਵਾਂ

ਹਰੇਕ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਸੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਦੋ ਲੇਖਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ: ਵਿਸ਼ਾ ਅਤੇ ਗਾਈਡ। ਇੱਕ ਸਾਵਧਾਨ ਹਿਪਨੋਟਿਸਟ ਵੀ ਸੁਰ, ਸਮੇਂ, ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਨਾਲ ਰਸਤੇ ਨੂੰ ਆਕਾਰ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਧੋਖਾਧੜੀ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਾਜ਼ੁਕ ਸਾਧਨ ਵਾਂਗ ਸੰਭਾਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਇੱਕ ਜਾਦੂਈ ਲਾਲਟੈਣ ਵਾਂਗ।

ਦਾਅਵਾ: ਇੱਕ ਹੁਨਰਮੰਦ ਗਾਈਡ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਉਭਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ

ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੇ ਅਭਿਆਸੀ ਅਕਸਰ ਹਿਪਨੋਟਿਸਟ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਸਾਵਧਾਨ ਸਾਥੀ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਦਰਸ਼ ਗਾਈਡ ਇਹ ਐਲਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਕਿ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਕੀ ਲੱਭਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਗਾਈਡ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਮਾਹੌਲ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਵਿਸ਼ੇ ਦਾ ਧਿਆਨ ਹੌਲੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ, ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ਰਮੀਲੇ ਜਾਨਵਰ ਵਾਂਗ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ: ਇਹ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਕਮਰਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਫੜਨ 'ਤੇ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸੱਦਾ ਅਤੇ ਹਦਾਇਤ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਇੱਕ ਨਿਰਪੱਖ ਸਵਾਲ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਦੇਖਦੇ ਹੋ? ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਭਾਰ ਵਾਲਾ ਸਵਾਲ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਕਿਹੜਾ ਸਾਲ ਹੈ? ਇਹ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਸ਼ਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੱਕ ਇਤਿਹਾਸਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਕੰਮ ਸੰਜਮ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਸੰਮੋਹਨ ਦਾ ਇੱਕ ਜਾਂਚ ਸਾਧਨ ਵਜੋਂ ਕੋਈ ਮੁੱਲ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਮੁੱਲ ਗਾਈਡ ਦੇ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ: ਘੱਟ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ, ਘੱਟ ਧਾਰਨਾਵਾਂ, ਅਤੇ ਚੁੱਪ ਨੂੰ ਕੰਮ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਇੱਛਾ।

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ: ਕੁਝ ਵਿਸ਼ੇ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦੇ ਹਨ

ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਦਿਲਚਸਪ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿੰਨੀ ਵਾਰ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਕਲਪਨਾ ਨਾਲ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੀਆਂ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ੇ ਰਾਣੀਆਂ, ਯੋਧੇ, ਪੁਜਾਰੀ, ਜਾਂ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਪੀੜਤ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ। ਉਹ ਚਿੱਕੜ ਭਰੀਆਂ ਸੜਕਾਂ, ਦਰਦਨਾਕ ਹੱਥਾਂ, ਤੰਗ ਕਮਰਿਆਂ, ਭੁੱਖ, ਜਣੇਪੇ, ਕਰਜ਼ਾ, ਬਿਮਾਰੀ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਨਾਟਕ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਖਤਮ ਹੁੰਦੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਬਿਰਤਾਂਤ ਅਜੀਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰੇਰਕ ਹੋ ਸਕਦੇ

ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕਾਢ ਦੀ ਚਮਕ ਦੀ ਘਾਟ ਹੈ। ਉਹ ਬਹਾਦਰੀ ਭਰੀ ਗਲਪ ਵਾਂਗ ਘੱਟ ਅਤੇ ਆਮ ਹੋਂਦ ਦੇ ਅਣਦੇਖੇ ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਪੰਨਿਆਂ ਵਾਂਗ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਬੇਸ਼ੱਕ, ਸਿਰਫ਼ ਸਾਦੀ ਗੱਲ ਸੱਚਾਈ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਇੱਕ ਸਾਦੀ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਗਲੈਮਰਸ ਕਹਾਣੀ ਵਾਂਗ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਕੁਝ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਬਣਤਰ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਲੋਕ ਉਸ ਬੱਚੇ 'ਤੇ ਰੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਹਿਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਾਂ ਬੇਚੈਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨਾਲ ਸ਼ਰਮ, ਫਰਜ਼ ਅਤੇ ਥਕਾਵਟ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸਵਾਲ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਚੱਲ ਰਹੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹਨ। ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਨਾਟਕ ਪ੍ਰਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਨੂੰ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਗਿਣਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਕਲਪਨਾ ਦੇ ਇੱਕ ਸੂਖਮ ਰੂਪ ਵਜੋਂ।

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਮੋਹਰੀ ਸਵਾਲ ਬੀਜ ਬੀਜ ਸਕਦੇ ਹਨ

ਇੱਕ ਸ਼ੱਕੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ, ਹਿਪਨੋਟਿਸਟ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਕੇਂਦਰੀ ਸਮੱਸਿਆ ਹੈ। ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਚੱਲਣ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਗਾਈਡ ਪੁੱਛਦਾ ਹੈ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਹੋ? ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਮੇਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੋਈ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਮੌਜੂਦ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਫਰੇਮ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਮਨ ਫਿਰ ਪੜਾਅ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਦ੍ਰਿਸ਼, ਪਾਤਰ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਅਰਥ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ ਬੇਈਮਾਨੀ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਵਿਸ਼ੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹਿਪਨੋਟਿਸਟ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰਦੂਸ਼ਣ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਖ਼ਤਰਾ ਆਮ ਮਨੁੱਖੀ ਸਹਿਯੋਗ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਕਹਾਣੀ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵ ਹਾਂ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਕੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਿਰਾਮ, ਉਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਸੁਰ, ਜਾਂ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਸੰਕੇਤ ਚੁੱਪਚਾਪ ਬਿਰਤਾਂਤ ਨੂੰ ਚਲਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਸਥਿਤੀਆਂ

ਵਿੱਚ, ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਦਾ ਇੱਕ ਮਾੜਾ ਮਾਪ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਯਾਦ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਅਸਲ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਪੁਨਰਜਨਮ ਵਿਆਖਿਆ: ਦੱਬੀ ਹੋਈ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਨੈਵੀਗੇਟ ਕਰਨ ਲਈ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ

ਜੇਕਰ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲੇਬਲ ਵਾਲੀ ਫਾਈਲ ਵਾਂਗ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰੀ ਨਾ ਬੈਠੀ ਹੋਵੇ ਜੋ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਡਰ, ਸਦਮੇ, ਦੋਸ਼, ਸੋਗ, ਜਾਂ ਮੌਜੂਦਾ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੀਆਂ ਸੁਰੱਖਿਆ ਆਦਤਾਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਦੱਬੀ ਹੋਈ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਕੋਣ ਤੋਂ, ਹਿਪਨੋਟਿਸਟ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਕਾਢ ਕੱਢਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸਮੱਗਰੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਣ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਸਥਿਰ ਰਹਿਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਗਾਈਡ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਗਵਾਹ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰੇਗਾ ਕਿ ਮੌਤ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ, ਵਿਛੋੜੇ, ਵਿਸ਼ਵਾਸਘਾਤ, ਜਾਂ ਅਧੂਰੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਬੰਧਨਾਂ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕੁਝ ਸੈਸ਼ਨ ਕਿਉਂ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਵਿਸ਼ਾ ਝਿਜਕ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਚੁੱਪ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਸਰੀਰਕ ਸੰਵੇਦਨਾਵਾਂ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਰਹੀ ਕਹਾਣੀ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਜਾਪਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਹਾਇਕ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਘਬਰਾਉਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਇਹ ਵਿਆਖਿਆ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੰਦੀ ਹੈ: ਜੇਕਰ ਦੱਬੀ ਹੋਈ ਸਮੱਗਰੀ ਅਸਲੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੰਭਾਲਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ; ਜੇਕਰ ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੰਭਾਲਣ ਦੀ ਵੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਗਾਈਡ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈ।

ਬਾਕੀ ਰਹਿੰਦੇ ਸਵਾਲ: ਕੀ ਗਾਈਡ ਨੂੰ ਸਬੂਤਾਂ ਤੋਂ ਹਟਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ?

ਸਭ ਤੋਂ ਔਖਾ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਕਦੇ ਵੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਨੂੰ ਸੁਝਾਅ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਗਾਈਡ ਨੂੰ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਹਟਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਪਰ ਗਾਈਡ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਘਟਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਗੰਭੀਰ ਸੈਸ਼ਨ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਅੰਤ ਤੱਕ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਸਵਾਲ ਨਿਰਪੱਖ ਅਤੇ ਸੰਖੇਪ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਨਾਮ, ਤਾਰੀਖਾਂ, ਸਥਾਨ, ਪੇਸ਼ੇ ਅਤੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਖੋਜ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਿਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਕ੍ਰਮ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਤਸਦੀਕ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚਿੱਕੜ ਭਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਜਾਂਚਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਵਿਸ਼ਾ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਕੀ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕਿਹੜੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਜਾਂ ਫਿਲਮਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੀ ਹਿਪਨੋਟਿਸਟ ਨੇ ਸੈਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ ਇਤਿਹਾਸਕ ਸੁਰਾਗ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਇਹ ਸੁਰੱਖਿਆ ਉਪਾਅ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸੰਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦੇ, ਪਰ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਹੋਰ ਇਮਾਨਦਾਰ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕੇਂਦਰੀ ਮੁੱਦਾ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇੱਕ ਸੈਸ਼ਨ ਡੂੰਘਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੁੱਦਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਮੋਮਬੱਤੀਆਂ ਬੁਝਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਨਰਮ ਆਵਾਜ਼ ਬੰਦ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਤੇ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਖੁਲਾਸਾ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਤੋਂ ਬਚ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸਬੂਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇਲਾਜ

ਪਿਛਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੀ ਆਲੋਚਨਾ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦਾ ਇੱਕ ਕਾਰਨ ਸਧਾਰਨ ਹੈ: ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸਨੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਇੱਕ ਡਰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਸੋਗ ਨਰਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਰਿਸ਼ਤੇ ਦਾ ਪੈਟਰਨ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਲਾਜ ਇਤਿਹਾਸਕ ਸਬੂਤ ਵਰਗੀ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਅੰਤਰ ਪੂਰੀ ਫਾਈਲ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ।

ਦਾਅਵਾ: ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵਰਤਮਾਨ ਦੇ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ

ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਮੌਜੂਦਾ ਲੱਛਣ ਨੂੰ ਅਕਸਰ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਰਹੱਸ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ 'ਤੇ ਛੱਡੇ ਗਏ ਸੁਰਾਗ ਵਾਂਗ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਡੂੰਘੇ ਪਾਣੀ ਦੇ ਡਰ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਤਰਕਹੀਣ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ; ਇਸਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਵੱਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗਲੇ ਵਿੱਚ ਜਕੜਨ ਨੂੰ ਕਲਪਨਾ ਵਜੋਂ ਖਾਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ; ਇਸਦੀ ਖੋਜ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਕਹਾਣੀ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਹੋਵੇ ਜਿਸਨੂੰ ਚੇਤੰਨ ਮਨ ਨੇ ਕਦੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ।

ਇਹ ਕੇਂਦਰੀ ਦਾਅਵਾ ਹੈ: ਕੁਝ ਜ਼ਖ਼ਮ ਸਿਰਫ਼ ਉਦੋਂ ਹੀ ਅਰਥ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੀ ਆਗਿਆ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰੱਖੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਕਦੇ ਡੁੱਬਣ ਦੇ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਹੈ, ਉਹ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਇੱਕ ਹਨੇਰੀ ਨਦੀ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਡੁੱਬਣ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਭੀੜ ਤੋਂ ਡਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਜਾਣਿਆ-ਪਛਾਣਿਆ ਕਾਰਨ ਨਾ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜਨਤਕ ਫਾਂਸੀ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਪਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਯਾਦਾਂ ਹੋਣ, ਰੂਪਕ ਹੋਣ, ਜਾਂ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਾਟਕ ਹੋਣ, ਇਹ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਇੱਕ ਰੂਪ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ, ਦਰਦ ਘੱਟ ਭਿਆਨਕ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਸਦੀ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹੁੰਦੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ।

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ: ਲੱਛਣ ਕਈ ਵਾਰ ਇੱਕ ਸੈਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਦਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ

ਸਭ ਤੋਂ ਦਿਲਚਸਪ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਨਾਟਕੀ ਕਹਾਣੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਸਗੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸਨੇ ਦਹਾਕਿਆਂ ਤੋਂ ਲਿਫਟਾਂ ਤੋਂ ਬਚਿਆ ਹੈ, ਅਚਾਨਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਭਿਆਨਕ ਸੁਪਨਾ ਬੰਦ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਤਿਆਗ, ਵਿਸ਼ਵਾਸਘਾਤ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਅਣਸੁਲਝੀ ਮੌਤ

ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਇੱਕ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੀਵਨ ਭਰ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਭਾਵਨਾ ਦਾ ਦਰਦ ਆਪਣੀ ਪਕੜ ਗੁਆ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਹਨਾਂ ਬਿਰਤਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਵਿਸ਼ਾ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਕੁਝ ਗਾਹਕ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ, ਸ਼ੱਕੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੀ, ਆਰਾਮ ਤੋਂ ਘੱਟ ਉਮੀਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਪ੍ਰਤੀਕਰਮ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਜੋ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ ਉਸ ਦੀ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਸ਼ਕਤੀ ਤੋਂ ਹਿੱਲ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਈ ਰਾਹਤ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਬੇਸ਼ੱਕ, ਨਿੱਜੀ ਪਰਿਵਰਤਨ ਇਤਿਹਾਸਕ ਤਸਦੀਕ ਵਰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਪੈਟਰਨ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਕਲਪਿਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਇੱਕ ਜ਼ਿੱਦੀ ਲੱਛਣ ਨੂੰ ਬਦਲ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮਨ ਆਮ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਨਾਲੋਂ ਅਜਨਬੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਕਲਪਨਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੋਰ ਵੀ ਅਜਨਬੀ ਹਨ।

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਥੈਰੇਪੀ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਸੱਚਾਈ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ

ਇੱਕ ਸਾਵਧਾਨ ਸ਼ੱਕੀ ਨੂੰ ਇਲਾਜ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਧੇਰੇ ਸਟੀਕ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਲਾਜ ਇਹ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਕਿ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਇਤਿਹਾਸਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸਲੀ ਸੀ। ਮਨੁੱਖ ਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਅਨੁਭਵ ਦੁਆਰਾ ਠੀਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਸੁਪਨਾ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਡਰ ਨੂੰ ਘਟਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਕਾਲਪਨਿਕ ਕਹਾਣੀ ਇੱਕ ਪਾਠਕ ਨੂੰ ਇੱਕ ਜ਼ਖ਼ਮ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਨਾਮ ਦੇਣਾ ਹੈ।

ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ, ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਚੇਤ ਮਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੜਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਕਲਾਕਾਰ, ਪਹਿਰਾਵੇ ਅਤੇ ਸਦੀ ਦੀ ਕਾਢ ਕੱਢੀ ਜਾ

ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਟਕਰਾਅ ਅਸਲੀ ਹੈ। ਡੁੱਬਣਾ ਬੇਬਸੀ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਫਾਂਸੀ ਚੁੱਪ ਹੋਣ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜੰਗ ਦਾ ਮੈਦਾਨ ਪੁਰਾਣੀ ਚੌਕਸੀ ਜਾਂ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਸਦਮੇ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਵਿਆਖਿਆ ਮਾਮੂਲੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਵਧਾ-ਚੜ੍ਹਾ ਕੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇਲਾਜ ਦੇ ਮੁੱਲ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਇਤਿਹਾਸਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੱਚ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੱਚ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਅੰਤਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੰਭੀਰ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ।

ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਜ਼ਖ਼ਮ ਕਿਸੇ ਪੁਰਾਣੇ ਜੀਵਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ, ਕੁਝ ਲੱਛਣ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਭੇਸ ਨਹੀਂ ਹਨ ਸਗੋਂ ਗੂੰਜਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਡਰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਮੂਲ ਦੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਦਾ ਮੂਲ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜੀਵਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਇੱਕ ਰਿਸ਼ਤੇ ਦਾ ਪੈਟਰਨ ਦੁਹਰਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਕਦੇ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਸਰੀਰਕ ਸੰਵੇਦਨਾ ਬਣੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪਿਛਲੀ ਮੌਤ ਦੇ ਅੰਤਮ ਪਲ ਦਹਿਸ਼ਤ, ਉਲਝਣ, ਜਾਂ ਅਧੂਰੇ ਲਗਾਵ ਨਾਲ ਛਾਪੇ ਗਏ ਸਨ।

ਇਸ ਮਾਡਲ ਵਿੱਚ, ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ, ਖੇਡ-ਅਦਾਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੈ। ਵਿਅਕਤੀ ਉਸ ਪਲ ਤੇ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਚਾਰਜ ਬਣਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਦੇ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਪੱਧਰ ਨਾਲ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਇੱਕ ਪ੍ਰਣ ਛੱਡ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਇੱਕ ਮੌਤ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਇਹ ਪਛਾਣ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਖ਼ਤਰਾ ਹੁਣ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਦਿਲਚਸਪ ਹਿੱਸਾ ਸਿਰਫ਼ ਕਹਾਣੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਕਈ ਵਾਰ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਰਿਲੀਜ਼ ਵੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਚੇਤਨਾ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਨੂੰ ਦਿਮਾਗ ਤੋਂ ਪਰੇ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਲਾਜ ਲਈ

ਬਚਪਨ ਦੇ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣੀ ਫਾਈਲ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਬਾਕੀ ਬਚੇ ਸਵਾਲ: ਕੀ ਸੱਚਾਈ ਮੁੱਲ ਅਤੇ ਇਲਾਜ ਮੁੱਲ ਨੂੰ ਵੱਖਰਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?

ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੋ ਆਸਾਨ ਗਲਤੀਆਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਹੈ, "ਇਸਨੇ ਮਦਦ ਕੀਤੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਪਿਛਲਾ ਜੀਵਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।" ਦੂਜਾ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਹੈ, "ਇਸਨੂੰ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਇਸ ਲਈ ਇਲਾਜ ਮਾਇਨੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ।" ਦੋਵੇਂ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆਵਾਂ ਫਾਈਲ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਇੱਕ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਪਹੁੰਚ ਦੋ ਸਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਕੀ ਅਨੁਭਵ ਨੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਬਣਾਇਆ? ਅਤੇ ਕੀ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਸਬੂਤ ਹਨ ਜੋ ਅਸਲ ਪਿਛਲੀ ਹੋਂਦ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਪਹਿਲਾ ਸਵਾਲ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਥੈਰੇਪੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਦੂਜਾ ਜਾਂਚ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਉਹ ਓਵਰਲੈਪ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਨਹੀਂ ਹਨ।

ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਕੇਸ ਖੋਜ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬਿਆਨਾਂ ਨੂੰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਰੂਪ ਦੇਣਗੇ, ਇਤਿਹਾਸਕ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕਰਨਗੇ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸੁਝਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਚਣਗੇ। ਸਭ ਤੋਂ ਅਰਥਪੂਰਨ ਕੇਸ ਅਜੇ ਵੀ ਨਿੱਜੀ, ਅਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਅਤੇ ਪਰਿਵਰਤਨਸ਼ੀਲ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹੀ ਤਣਾਅ ਹੈ ਜੋ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਮਜਬੂਰ ਕਰਦਾ ਹੈ: ਇਹ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਬਦਲ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਕੇਂਦਰੀ ਰਹੱਸ ਨੂੰ ਅਣਸੁਲਝਿਆ ਛੱਡ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਉਹ ਮਾਮਲੇ ਜੋ ਚੁੱਪ ਬੈਠਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ

ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿੱਜੀ ਭਾਵਨਾਵਾਂ, ਅਸਪਸ਼ਟ ਸੈਟਿੰਗਾਂ, ਜਾਂ ਆਮ ਇਤਿਹਾਸਕ ਵਿਸ਼ੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਗਿਣਤੀ ਅਜਿਹੇ ਦਾਅਵੇ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਉਹ

ਮਾਮਲੇ ਹਨ ਜੋ ਬਹਿਸ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਦਾਅਵਾ: ਕੁਝ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਅਣਜਾਣ ਇਤਿਹਾਸਕ ਤੱਥ ਹੁੰਦੇ ਹਨ

ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਕੇਸ ਸਿਰਫ਼ ਵਾਯੂਮੰਡਲ 'ਤੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਟਿਕੇ ਹੁੰਦੇ। ਇੱਕ ਕੰਬਦੀ ਆਵਾਜ਼, ਇੱਕ ਵਿਦੇਸ਼ੀ-ਆਵਾਜ਼ ਵਾਲਾ ਨਾਮ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਨਾਟਕੀ ਮੌਤ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਇਹ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਕਿ ਪਿਛਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਅਸਲ ਦਾਅਵਾ ਉਦੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ਾ ਅਜਿਹੇ ਵੇਰਵੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਆਮ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਤੋਂ ਪਰੇ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹਨ: ਇੱਕ ਗਲੀ ਦਾ ਖਾਕਾ, ਇੱਕ ਵਪਾਰਕ ਅਭਿਆਸ, ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰਕ ਸਬੰਧ, ਇੱਕ ਦੁਰਲੱਭ ਸਥਾਨਕ ਸ਼ਬਦ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਘਟਨਾ ਜਿਸਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਾਂਚਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਨਿੱਜੀ ਤਜਰਬੇ ਤੋਂ ਜਾਂਚ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਵਾਲ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ, "ਕੀ ਕਹਾਣੀ ਅਸਲੀ ਲੱਗੀ?" ਪਰ "ਕੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਅਜਿਹੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਜੋ ਖਾਸ ਸੀ, ਤਸਦੀਕ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿੱਖੀ ਜਾਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ?" ਸੁਝਾਅ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਕਵਾਦ ਨਾਲ ਭਰੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ, ਜਾਂਚਯੋਗ ਤੱਥ ਕੇਸ ਫਾਈਲ ਦੇ ਸਖ਼ਤ ਕਿਨਾਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਪਰ ਉਹ ਜਾਂਚਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲੋਂ ਕੁਝ ਮਜ਼ਬੂਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ: ਸਹੀ ਵੇਰਵੇ ਕਈ ਵਾਰ ਖੋਜ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ

ਕੁਝ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪਿੰਡਾਂ ਦੇ ਨਾਮ, ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੇ ਵਰਣਨ, ਕਿੱਤਾਮੁਖੀ ਆਦਤਾਂ, ਧਾਰਮਿਕ ਰੀਤੀ-ਰਿਵਾਜ, ਜਾਂ ਪਰਿਵਾਰਕ ਸਬੰਧ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਤਿਹਾਸਕ ਸਰੋਤਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਵਧੇਰੇ ਦਿਲਚਸਪ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਹਨਾਂ ਦਾਅਵਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਪੁਰਾਲੇਖਾਂ, ਨਕਸ਼ਿਆਂ, ਪੈਰਿਸ਼ ਰਜਿਸਟਰਾਂ,

ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ, ਜਾਂ ਸਥਾਨਕ ਇਤਿਹਾਸਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਰੂਪ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਕ੍ਰਮ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਸੈਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਖੋਜਿਆ ਗਿਆ ਵੇਰਵਾ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਖੋਜ ਦੁਆਰਾ ਆਕਾਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਵੇਰਵੇ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦਿਲਚਸਪ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਅਜੀਬਤਾ ਉਦੋਂ ਵਧਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੋਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਲੰਡਨ ਦੇ ਟਾਵਰ ਜਾਂ ਅਮਰੀਕੀ ਘਰੇਲੂ ਯੁੱਧ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਵਿਸ਼ਾ ਆਮ ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਤੋਂ ਲੈ ਰਿਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਪਿੰਡ, ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਨ ਦਫ਼ਨਾਉਣ ਦੀ ਰਿਵਾਜ, ਇੱਕ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ ਵਪਾਰ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਭੁੱਲਿਆ ਹੋਇਆ ਪਰਿਵਾਰਕ ਨਾਮ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਕਿਸਮ ਦਾ ਤਣਾਅ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਪਾਠਕ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ। ਉਹ ਇੱਕ ਸਾਫ਼ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ: ਜੇਕਰ ਵੇਰਵੇ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਸੁਝਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਮਝਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਕਿੱਥੋਂ ਆਇਆ ਸੀ?

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਜਾਣਕਾਰੀ ਲੀਕ ਕਰਨਾ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸੋਚਣ ਨਾਲੋਂ ਸੌਖਾ ਹੈ

ਸ਼ੱਕੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮਨੁੱਖੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੈ। ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਇਤਿਹਾਸਕ ਨਾਵਲ ਪੜ੍ਹ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਾਂਦੇ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਿੱਸਾ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਛੁੱਟੀਆਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਅਜਾਇਬ ਘਰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਸਰੋਤ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭੁੱਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਦੱਬਿਆ ਹੋਇਆ ਟੁਕੜਾ ਨਿੱਜੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ, ਜਿਸਨੂੰ ਅਕਸਰ ਕ੍ਰਿਪਟੋਮਨੇਸੀਆ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਧਾਰ ਲਈ ਗਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸਲੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਵਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਤੱਥ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਖੋਜ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਵੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ਾ ਵੀਹ ਅਸਪਸ਼ਟ ਬਿਆਨ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਕਾਫ਼ੀ ਵਿਆਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖੋਜ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੁਝ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਮੇਲ

ਖਾਂਦੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣਗੇ। "ਪਾਣੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਘਰ," "ਇੱਕ ਸਖ਼ਤ ਪਿਤਾ," ਜਾਂ "ਇੱਕ ਚਰਚ ਵਾਲਾ ਸ਼ਹਿਰ" ਅਣਗਿਣਤ ਰਿਕਾਰਡ ਫਿੱਟ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਮਾਨਦਾਰ ਖੋਜਕਰਤਾ ਵੀ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਹਿੱਟਾਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮਿਸ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਮੋਹਰੀ ਸਵਾਲ, ਚੋਣਵੀਂ ਰਿਪੋਰਟਿੰਗ, ਅਤੇ ਪੈਟਰਨ-ਖੋਜ ਲਈ ਕੁਦਰਤੀ ਮਨੁੱਖੀ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰੋ, ਅਤੇ ਰਹੱਸ ਘੱਟ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ੱਕੀ ਚੁਣੌਤੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ: ਕਿਸੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਅਸਾਧਾਰਨ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਆਮ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਬੰਦ ਕਰਨੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ।

ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਉਂਗਲੀ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਖੋਜਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ, ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪ੍ਰੇਰਕ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਬਿਰਤਾਂਤ ਸਭ ਤੋਂ ਨਾਟਕੀ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਪਰ ਸਭ ਤੋਂ ਖਾਸ ਹਨ। ਇੱਕ ਰੋਂਦਾ ਹੋਇਆ ਵਿਸ਼ਾ ਜਿਸਨੂੰ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਧੋਖਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਇਲਾਜ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸਬੂਤ ਹਨ। ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਵਿਸ਼ਾ ਜੋ ਇੱਕ ਦੁਰਲੱਭ ਉਪਨਾਮ, ਇੱਕ ਸਹੀ ਪਿੰਡ ਦਾ ਸਥਾਨ, ਇੱਕ ਸੰਭਾਵੀ ਕਿੱਤਾ, ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਘਟਨਾ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰਕ ਢਾਂਚਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਗਿਆ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੁਸ਼ਕਲ ਬੁਝਾਰਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਉਂਗਲੀ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਵਾਂਗ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸੰਭਾਵੀ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਦੇ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਸੀਮਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਸਹੀ ਵੇਰਵਾ ਸੰਜੋਗ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਸਹੀ ਵੇਰਵੇ, ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਤੇ ਸਹੀ ਕਾਲਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਜੁੜੇ ਹੋਏ, ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੀ ਦਲੀਲ ਉਦੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਬਿਰਤਾਂਤ ਵਿੱਚ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਤੱਥ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਸਗੋਂ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਬੰਧ ਹੁੰਦੇ ਹਨ: ਭੂਗੋਲ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਯਾਤਰਾ ਰੂਟ, ਰੀਤੀ-ਰਿਵਾਜਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਖੇਤਰ, ਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਸਮਾਂ, ਅਤੇ ਨਿੱਜੀ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਦਸਤਾਵੇਜ਼। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ, ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਜੀਵਨ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦਾ;

ਇਹ ਮੌਜੂਦਾ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੀ ਪਕੜ ਨੂੰ ਢਿੱਲਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਪੈਟਰਨ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਸਕੇ।

ਬਾਕੀ ਸਵਾਲ: ਮਿਆਰ ਕਿੰਨਾ ਸਖ਼ਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?

ਕਿਉਂਕਿ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਸੁਝਾਅ ਨੂੰ ਵਧਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਬਚਪਨ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਜਾਂ ਬਾਹਰੀ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸੁਤੰਤਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਬਿਆਨਾਂ ਨਾਲੋਂ ਸਖ਼ਤ ਮਿਆਰ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਆਦਰਸ਼ ਕੇਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਪ੍ਰੋਂਪਟ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਅੰਤਿਮ ਦਾਅਵੇ ਤੱਕ ਪੂਰਾ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਹਿਪਨੋਟਿਸਟ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸਵਾਲਾਂ ਤੋਂ ਬਚੇਗਾ, ਵਿਸ਼ਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਬਿਆਨ ਦੇਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਖੋਜਕਰਤਾ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਗਲਤੀਆਂ, ਅਨੁਮਾਨਾਂ ਅਤੇ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਨਗੇ।

ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਜਾਂਚ ਇਹ ਵੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਵਿਸ਼ਾ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਕੀ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕਿਹੜੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਜਾਂ ਫਿਲਮਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਕੀ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਵਾਤਾਵਰਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਇਤਿਹਾਸਕ ਸਮੱਗਰੀ ਉਪਲਬਧ ਸੀ। ਸੁਤੰਤਰ ਖੋਜਕਰਤਾ, ਤਰਜੀਹੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕੀ ਪਰ ਨਿਰਪੱਖ, ਫਿਰ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨਗੇ ਬਿਨਾਂ ਇਹ ਦੱਸੇ ਕਿ ਕਿਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਗ ਭਰਿਆ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਮੰਗ ਹੀ ਮੁੱਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਨੋਰੰਜਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੰਭਾਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸਵਾਲ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਕਹਾਣੀਆਂ ਮੌਜੂਦ ਹਨ, ਪਰ ਕੀ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਹਰ ਆਮ ਵਿਆਖਿਆ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਸਾਧਾਰਨ ਰਹਿ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਥੀਏਟਰ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਬਿਹਤਰ ਤਰੀਕਾ

ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ, ਇੱਕ ਸ਼ੀਸ਼ਾ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਸਟੇਜ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਈ ਵਾਰ ਤਿੰਨੋਂ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦਾਰ ਪਹੁੰਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਕਰਮ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਜਾਂ

ਇਸਨੂੰ ਮੋਢੇ ਚੁੱਕ ਕੇ ਖਾਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਸਗੋਂ ਇਸਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਪਰਖਿਆ ਜਾਵੇ। ਜੇਕਰ ਪੁਨਰਜਨਮ ਇਹਨਾਂ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਛੁਪਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਢਿੱਲੇ ਤਰੀਕਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਦਾਅਵਾ: ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਵਧੇਰੇ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਸਨੂੰ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇ, ਮਨੋਰੰਜਨ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ।

ਇੱਕ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਸੈਸ਼ਨ ਵਧੇਰੇ ਕੀਮਤੀ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਰਹੱਸਮਈ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਵਾਂਗ ਘੱਟ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਨ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਇੰਟਰਵਿਊ ਵਾਂਗ ਸੰਭਾਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਔਨਲਾਈਨ ਖੋਜ ਨਾ ਕਰਨ, ਸਥਾਨਕ ਇਤਿਹਾਸ ਨਾ ਪੜ੍ਹਨ, ਜਾਂ ਸੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਨਾਵਾਂ ਦੀ ਭਾਲ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਦੂਸ਼ਿਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਚਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਹਿਪਨੋਟਿਸਟ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਵੀ ਓਨੀ ਹੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਸਵਾਲ ਖੁੱਲ੍ਹੇ, ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਅਗਵਾਈ ਵਾਲੇ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ: "ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਦੇਖਦੇ ਹੋ?" "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਹੋ?" ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੈ। ਸੰਭਾਵੀ ਇਤਿਹਾਸਕ ਅਰਥ ਵਾਲੇ ਹਰੇਕ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਨਾਮ, ਤਾਰੀਖਾਂ, ਸਥਾਨ, ਪੇਸ਼ੇ, ਕੱਪੜੇ, ਔਜ਼ਾਰ, ਸੱਟਾਂ ਅਤੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ।

ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਤਰੀਕਾ ਸਰਲ ਹੈ: ਹਰ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰੋ, ਹਰ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਸਮਾਂ-ਮੋਹਰ ਲਗਾਓ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰੋ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਮਾਮਲਾ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜਾਂਚਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਸਲ ਟ੍ਰੇਲ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਤੱਥ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੁੜ ਆਕਾਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਪਾਲਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਹਾਣੀ ਦੀ।

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ: ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਮਾਮਲੇ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਨਹੀਂ

ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲੁਭਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਕਹਾਣੀਆਂ ਅਕਸਰ ਘੱਟ ਉਪਯੋਗੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ: ਸ਼ਾਹੀ ਦਰਬਾਰ, ਮਸ਼ਹੂਰ ਲੜਾਈਆਂ, ਪਵਿੱਤਰ ਮੰਦਰ, ਵਰਜਿਤ ਰੋਮਾਂਸ, ਅਤੇ ਨਾਟਕੀ ਮੌਤਾਂ। ਉਹ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਕੜਨ ਵਾਲੀਆਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਡਰਾਮਾ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗੰਭੀਰ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਸਾਦਾ ਜੀਵਨ ਇੱਕ ਮਹਾਂਕਾਵਿ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾ ਜੋ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਅਣਜਾਣ ਪਿੰਡ, ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਵਪਾਰ, ਇੱਕ ਦੁਰਲੱਭ ਉਪਨਾਮ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਖਾਸ ਚਰਚ ਰਿਵਾਜ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਕਲੀਓਪੈਟਰਾ ਦੇ ਸਲਾਹਕਾਰ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲੋਂ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਵਧੇਰੇ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਸਪਸ਼ਟ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਔਖਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਖੋਜ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਥੀਏਟਰ ਇੱਕ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਵਾਲ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕਹਾਣੀ ਸਿਨੇਮੈਟਿਕ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਜਾਂਚਯੋਗ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੈ। ਤਿੰਨ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ, ਅਸੰਭਵ ਤੱਥਾਂ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਬਿਰਤਾਂਤ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਇਤਿਹਾਸਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਣੀ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਗਾਥਾ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਭਾਰ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਚੰਗੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਝੂਠੇ ਰਹੱਸ ਨੂੰ ਘਟਾਉਂਦੇ ਹਨ

ਚੰਗੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਕਰਨ ਜਾਂ ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਇਹ ਆਮ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਮਾਨ ਰੱਖਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਕਲਪਨਾ, ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਅਤੇ ਉਮੀਦ ਨੂੰ ਢਿੱਲਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਇੱਕ ਸਿੰਗਲ ਯਕੀਨਨ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਜਾਂਦੇ। ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੇ ਬਿਨਾਂ, ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ,

ਬਚਪਨ ਦੀ ਕਿਤਾਬ, ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਿੱਸਾ, ਜਾਂ ਹਿਪਨੋਟਿਸਟ ਦੇ ਸੂਖਮ ਸੰਕੇਤਾਂ ਤੋਂ ਆਈ ਹੋਵੇ।

ਨਿਰਪੱਖ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਪਹਿਲੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਪੂਰੀ ਆਡੀਓ ਜਾਂ ਵੀਡੀਓ ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ ਦੂਜੀ ਹੈ। ਸੁਤੰਤਰ ਤਸਦੀਕ ਤੀਜੀ ਹੈ। ਆਦਰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇਤਿਹਾਸਕ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਹਿਪਨੋਟਿਸਟ, ਵਿਸ਼ਾ, ਜਾਂ ਨਤੀਜੇ ਵਿੱਚ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।

ਇੱਕ ਲਿਖਤੀ ਸਮਾਂ-ਰੇਖਾ ਵੀ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦੀ ਹੈ: ਸੈਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ ਕੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕੀ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕੀ ਖੋਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਕਦਮ ਕਿਸੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਘੱਟ ਰਹੱਸਮਈ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੇ। ਇਹ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੀ ਰਹੱਸ ਅਸਲੀ ਹੈ, ਅਤਿਕਥਨੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਅਸਲ ਯਾਦਾਂ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਾਨ ਛੱਡਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ

ਜੇਕਰ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਾਨ ਛੱਡਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹਰ ਵੇਰਵੇ ਨੂੰ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ; ਆਮ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਅਪੂਰਣ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ, ਜੇ ਅਸਲ ਹੈ, ਤਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਖੰਡਿਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਅਸਲੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਕਲਪਨਾ ਤੋਂ ਪਰੇ ਖਾਸ, ਪੁਸ਼ਟੀਯੋਗ ਤੱਥਾਂ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਦਾ ਕੋਈ ਆਮ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਤਸਦੀਕ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਸਰੋਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਨਾਮ, ਛੋਟੇ ਸਥਾਨ, ਪਰਿਵਾਰਕ ਢਾਂਚੇ,

ਦਫ਼ਨਾਉਣ ਦੇ ਰਿਵਾਜ, ਖੇਤਰੀ ਵਾਕਾਂਸ਼, ਜਾਂ ਭੁੱਲੇ ਹੋਏ ਪੇਸ਼ੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਤੋਂ ਆਉਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਇਹ ਪਹੁੰਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਮੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਇਹ ਅਨੁਸ਼ਾਸਿਤ ਉਤਸੁਕਤਾ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੁਝ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਬਿਰਤਾਂਤ ਕਲਪਨਾ ਦੀ ਬਜਾਏ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਹਨ, ਤਾਂ ਸਾਵਧਾਨ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਫਰਕ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਟੀਚਾ ਹਰ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਸੱਚ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਰਲੱਭ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜੋ ਕਾਢ ਵਾਂਗ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਬਾਕੀ ਬਚੇ ਸਵਾਲ: ਪਾਠਕ ਨੂੰ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਕਹਾਣੀਆਂ ਨਾਲ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?

ਪਾਠਕ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਸਾਧਨ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਜਾਂ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਕੇਸ-ਫਾਈਲ ਮਾਨਸਿਕਤਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਿਹਾਰਕ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛੋ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ? ਕੀ ਇਹ ਕੋਈ ਖੋਜ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ? ਸਵਾਲ ਕਿਸਨੇ ਪੁੱਛੇ? ਕੀ ਉਹ ਨਿਰਪੱਖ ਸਨ ਜਾਂ ਸੰਕੇਤਕ ਸਨ? ਕਿਹੜੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਿਸ ਦੁਆਰਾ?

ਇਹ ਵੀ ਪੁੱਛਣਾ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਵਿਸ਼ਾ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀ ਜਾਣ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਖੇਤਰ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕੀਤੀ ਸੀ? ਉਸ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਫਿਲਮਾਂ ਦੇਖੀਆਂ ਸਨ? ਸਮਾਨ ਸੈਟਿੰਗਾਂ ਵਾਲੇ ਨਾਵਲ ਪੜ੍ਹੇ ਸਨ? ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣੀਆਂ ਸਨ ਜੋ ਬਦਲੇ ਹੋਏ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਸਾਹਮਣੇ ਆਈਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ? ਇਹ ਸਵਾਲ ਅਨੁਭਵ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ; ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਕਹਾਣੀਆਂ ਅਜੇ ਵੀ ਅਰਥਪੂਰਨ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਹੋਣ। ਪਰ ਅਰਥ ਅਤੇ ਇਤਿਹਾਸਕ ਸੱਚ ਇੱਕੋ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨਾਂ ਦਾ ਥੀਏਟਰ

ਸਭ ਤੋਂ ਦਿਲਚਸਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਰੌਸ਼ਨੀਆਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਸਕ੍ਰਿਪਟ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਲੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਅਧਿਆਇ 10: ਮੌਤ, ਵਾਪਸੀ, ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸਰਹੱਦੀ ਭੂਮੀ

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਂਚ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦੀ ਸਰਹੱਦ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਬਿਰਤਾਂਤ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਪਰ ਉਹ ਇਸ ਧਾਰਨਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਚੇਤਨਾ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਦਿਮਾਗ ਦੀ ਗਤੀਵਿਧੀ ਵਜੋਂ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਅਕਸਰ ਸਰੀਰ ਛੱਡਣ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ, ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ, ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ, ਜਾਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਦਾਅਵਾ: ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਸਰੀਰਕ ਸੰਕਟ ਤੋਂ ਬਚ ਕੇ ਚੇਤਨਾ ਦੇ ਹੋਣ ਅਤੇ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਵੱਲ ਜਾਰੀ ਰਹਿਣ ਬਾਰੇ ਸੁਰਾਗ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ: ਕੁਝ ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋਣ ਜਾਂ ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੋਣ ਦੌਰਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਹੀ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦੂਸਰੇ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਸਮੀਖਿਆ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹਰ ਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਕਈ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣਾਂ ਤੋਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਬਿਰਤਾਂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਭਵਿੱਖ ਦੀਆਂ ਜੀਵਨ ਯੋਜਨਾਵਾਂ, ਆਤਮਾ ਸਮੂਹਾਂ, ਜਾਂ ਧਰਤੀ 'ਤੇ

ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦੀ ਚੋਣ ਬਾਰੇ ਬਿਆਨ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਅਕਸਰ ਸਥਾਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਮੁੱਲਾਂ, ਡਰਾਂ ਅਤੇ ਪਛਾਣ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਬਦਲਦਾ ਹੈ।

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਆਕਸੀਜਨ ਦੀ ਘਾਟ, ਦਿਮਾਗ ਦੀ ਰਸਾਇਣ ਵਿਗਿਆਨ, ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਪੁਨਰ ਨਿਰਮਾਣ, ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਉਮੀਦ, ਜਾਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤਣਾਅ ਪ੍ਰਤੀ ਮਨ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਮਨੁੱਖੀ ਦਿਮਾਗ ਸੰਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਜੇਕਰ ਚੇਤਨਾ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਵਧੇਰੇ ਸੰਭਵ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੇ ਬਿਰਤਾਂਤ ਜੀਵਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਪਰਿਵਰਤਨਸ਼ੀਲ ਅਵਸਥਾ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਮੀਖਿਆ, ਸਿੱਖਿਆ ਅਤੇ ਅੰਤਮ ਵਾਪਸੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ।

ਸਵਾਲ ਜੋ ਬਾਕੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ: ਕੀ ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਅਸਲ ਪਰਲੋਕ ਦੀ ਝਲਕ ਹਨ ਜਾਂ ਅਸਾਧਾਰਨ ਦਿਮਾਗੀ ਘਟਨਾਵਾਂ ਹਨ? ਕੁਝ ਵਿੱਚ ਉਹ ਤੱਤ ਕਿਉਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੂਸਰੇ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ? ਜੀਵਨ ਸਮੀਖਿਆ ਅਤੇ ਕਰਮ ਵਿਚਕਾਰ ਕੀ ਸਬੰਧ ਹੈ? ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਲੋਕ ਕਿਨਾਰੇ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਬਦਲਿਆ?

ਸਰਹੱਦੀ ਪਲ

ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਉਸ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਬੈਠਦੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਦਵਾਈ, ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਅਤੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਵਿਗਿਆਨ ਟਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਵਿਅਕਤੀ ਸਿਰਫ਼ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਸੁਪਨੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ। ਉਹ ਅਕਸਰ ਦਿਲ ਦਾ ਦੌਰਾ, ਸਰਜਰੀ, ਡੁੱਬਣਾ, ਸਦਮਾ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸੰਕਟ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਆਮ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਦਾਅਵਾ: ਸਰੀਰਕ ਸੰਕਟ ਦੌਰਾਨ ਚੇਤਨਾ ਸਰਗਰਮ ਰਹਿ ਸਕਦੀ ਹੈ

ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿਲਚਸਪ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਆਮ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਘੱਟ ਜਾਂ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਦਿਲ ਦੀ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰੀ ਵਿੱਚ, ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਖੂਨ ਦਾ ਪ੍ਰਵਾਹ ਨਾਟਕੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਘੱਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮਾਪਣਯੋਗ ਦਿਮਾਗੀ ਕਾਰਜ ਸਕਿੰਟਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਘਟ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਕੁਝ ਲੋਕ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਲਝਣ ਜਾਂ ਖਾਲੀਪਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਤਿੱਖੀ, ਸੰਗਠਿਤ ਧਾਰਨਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਉਹ ਉੱਪਰੋਂ ਕਮਰੇ ਨੂੰ ਦੇਖਣ, ਡਾਕਟਰੀ ਯੰਤਰਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇਣ, ਡਾਕਟਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਸੁਣਨ, ਜਾਂ ਨੇੜੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਦਾਅਵਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਪਸ਼ਟ ਅੰਦਰੂਨੀ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸਰੀਰ ਸੰਕਟ ਵਿੱਚ ਸੀ ਤਾਂ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦੀ ਸੀ।

ਇੱਕ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਲਈ, ਇਹ ਇੱਕ ਤੰਗ ਪਰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ: ਕੀ ਮਨ ਨੇ ਇਹ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅੰਦਰੋਂ ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ ਸਨ, ਜਾਂ ਕੀ ਚੇਤਨਾ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਰਿਆਸ਼ੀਲ ਰਹੀ ਜਦੋਂ ਭੌਤਿਕ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਇਸਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਜਾਪਦੀ ਸੀ?

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ: ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋਣ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ

ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਮਾਮਲੇ ਸਿਰਫ਼ ਰੌਸ਼ਨੀ ਜਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਸੁੰਦਰ ਦਰਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹ ਉਹ ਬਿਰਤਾਂਤ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਅਨੁਭਵੀ ਸਰੀਰ ਛੱਡਣ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਹ ਵੇਰਵੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਅਸਲ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਜਾਪਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਮਰੀਜ਼ ਹਾਲਵੇਅ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਗੱਲਬਾਤ, ਇੱਕ ਨਰਸ ਦੀ ਅਸਾਧਾਰਨ

ਕਾਰਵਾਈ, ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤੇ ਗਏ ਯਤਨਾਂ ਦਾ ਕ੍ਰਮ ਯਾਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਕਈ ਵਾਰ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡਾਂ, ਸਟਾਫ ਦੀ ਗਵਾਹੀ, ਜਾਂ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਤਸਦੀਕ ਅਪੂਰਣ ਹੋਵੇ, ਪੈਟਰਨ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ: ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲ ਸੀਮਤ ਸੰਵੇਦੀ ਪਹੁੰਚ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ, ਉਹ ਕਈ ਵਾਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹੋਣ।

ਇਹ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਜੀਉਂਦੇ ਰਹਿਣ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਚਰਚਾ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਆਰਾਮ ਤੋਂ ਪਰੇ ਅਤੇ ਪਰਖਣਯੋਗ ਰਹੱਸ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਧਾਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਦਿਮਾਗ ਅਤੇ ਚੇਤਨਾ ਵਿਚਕਾਰ ਸੀਮਾ ਘੱਟ ਸੁਲਝ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਦਿਮਾਗ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਯਕੀਨਨ ਕਹਾਣੀ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹੈ

ਇੱਕ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਾਕਤ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਰਚਨਾਤਮਕ, ਨਾਜ਼ੁਕ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤਣਾਅ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਦਿਮਾਗ ਆਵਾਜ਼, ਛੋਹ, ਉਮੀਦ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਗੱਲਬਾਤ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਸੰਕਟ ਲੰਘਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁਸੰਗਤ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਵਿਵਸਥਿਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਦਵਾਈ, ਆਕਸੀਜਨ ਦੀ ਘਾਟ, ਅਨੱਸਥੀਸੀਆ ਜਾਗਰੂਕਤਾ, ਟੈਂਪੋਰਲ ਲੋਬ ਗਤੀਵਿਧੀ, ਅਤੇ ਨਿਊਰੋਕੈਮੀਕਲਜ਼ ਦੀ ਰਿਹਾਈ, ਇਹ ਸਾਰੇ ਤੀਬਰ ਅਨੁਭਵਾਂ ਵਿੱਚ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਡਾਕਟਰੀ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝੇ ਬਿਨਾਂ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਟੁਕੜਿਆਂ ਨੂੰ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣ ਵਜੋਂ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰ ਅਤੇ ਮੈਡੀਕਲ ਸਟਾਫ ਵੀ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੋ ਰਿਕਵਰੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਿੱਖੇ ਗਏ ਸਨ।

ਇਹ ਵਿਆਖਿਆ ਅਨੁਭਵੀਆਂ ਨੂੰ ਬੇਈਮਾਨ ਵਜੋਂ ਖਾਰਜ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਇਹ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਦੇ ਸਮੇਂ ਵੀ ਬਿਲਕੁਲ ਅਸਲੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸ਼ੱਕੀ ਚੁਣੌਤੀ ਸਧਾਰਨ ਹੈ: ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਪਰੇ ਚੇਤਨਾ ਦੇ ਸਬੂਤ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਮ ਸਾਧਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਅਕਤੀ ਤੱਕ ਕਿੰਨੀ ਆਮ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੀ ਸੀ।

ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਵਿਛੋੜਾ ਮੌਤ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ, ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਅਸਲ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸੇ ਤਬਦੀਲੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅੰਸ਼ਕ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਵੱਖ ਹੋਣਾ ਧਾਰਨਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਪਰ ਰਿਹਾਈ ਦਾ ਇੱਕ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਪੜਾਅ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਦੋਂ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਰੁਕਾਵਟ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਵਿਆਖਿਆ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੇ ਹਰੇਕ ਬਿਰਤਾਂਤ ਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਰੱਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਚੇਤਨਾ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਰੀਰਕ ਪਛਾਣ ਤੋਂ ਢਿੱਲੀ ਹੋਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜੀਵਨ ਸਮੀਖਿਆ, ਗਾਈਡਾਂ ਜਾਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ, ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦੀ ਹਦਾਇਤ ਇਹ ਸਭ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਤੇ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਦੀ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਸੰਕੇਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਵਿਛੋੜਾ ਵੀ ਸੰਭਵ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੌਤ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦਾ ਸਾਫ਼ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਰਸਤਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ, ਚਰਿੱਤਰ ਅਤੇ ਅਣਸੁਲਝੇ ਉਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਢਾਂਚੇ ਵਿੱਚ, ਪੁਨਰ ਜਨਮ, ਸਰਹੱਦ ਪਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਸੰਭਵ ਮੰਜ਼ਿਲ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇੱਕ ਨੈਤਿਕ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਜੋਂ ਜੀਵਨ ਸਮੀਖਿਆ

ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਸਮੀਖਿਆ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਧੇਰੇ ਗੁੜ੍ਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਿਅਕਤੀ ਹਰ ਪਾਸਿਓਂ ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ ਦੀ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਦਾਅਵਾ: ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਅਸਾਧਾਰਨ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੇ ਬਿਰਤਾਂਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਜੀਵਨ ਸਮੀਖਿਆ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟਤਾ ਨਾਲ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਆਮ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਲੋਕ ਆਪਣੀਆਂ ਜਨਤਕ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਜਾਂ ਵੱਡੇ ਮੋੜਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ। ਉਹ ਸੰਖੇਪ ਗੱਲਬਾਤ, ਨਿੱਜੀ ਇਰਾਦਿਆਂ, ਅਣਗੌਲੀਆਂ ਮੁਆਫ਼ੀ, ਬੇਰਹਿਮੀਆਂ ਅਤੇ ਰਹਿਮ ਦੇ ਭੁੱਲੇ ਹੋਏ ਇਸ਼ਾਰਿਆਂ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਮੀਖਿਆ ਇੱਕ ਅਰਥਪੂਰਨ ਜੀਵਨ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਾਲ ਕਰਦੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਸਹੀ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸਫਲਤਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਦਿਲਚਸਪ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਇਸਦੀ ਨੈਤਿਕ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਹੈ। ਸਮੀਖਿਆ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਬਾਹਰੀ ਜੱਜ ਤੋਂ ਸਜ਼ਾ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਨਤੀਜੇ ਨਾਲ ਸਿੱਧੇ ਸੰਪਰਕ ਵਜੋਂ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤਜਰਬੇਕਾਰ ਅਕਸਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤੁਰੰਤਤਾ ਨਾਲ ਸਮਝ ਗਏ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਚੋਣਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤਾਣੇ-ਬਾਣੇ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ। ਜੇਕਰ ਸਹੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਛਾਣ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਕਹਾਣੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਬੰਧਾਂ, ਇਰਾਦਿਆਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਅਧੂਰਾ ਰਿਕਾਰਡ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ: ਸਮੀਖਿਆ ਵਿੱਚ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ।

ਕੁਝ ਜੀਵਨ ਸਮੀਖਿਆਵਾਂ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਬੇਚੈਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਹੈ। ਅਨੁਭਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ; ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਉਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਜੋ ਦੂਜਿਆਂ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਇੱਕ ਵਿਅੰਗਾਤਮਕ ਟਿੱਪਣੀ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਦੀ ਛਾਤੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਰੋਕੀ ਹੋਈ ਦਿਆਲਤਾ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਤਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸਦੇ ਉਲਟ, ਧੀਰਜ ਜਾਂ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਕੰਮ ਅਚਾਨਕ ਨਿੱਘ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਨਤੀਜਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਨੁਭਵੀ ਨੇ ਜੀਉਂਦੇ ਜੀ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ।

ਇਹ ਤੱਤ ਜੀਵਨ ਸਮੀਖਿਆ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ ਬਣਤਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਆਮ ਆਤਮਕਥਾ ਵਾਂਗ ਵਿਵਹਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਜਿੱਥੇ ਸਵੈ ਕੇਂਦਰੀ ਬਿਰਤਾਂਤਕਾਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਅਨੁਭਵੀ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਗਵਾਹ, ਅਦਾਕਾਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤਕਰਤਾ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ, ਰਿਪੋਰਟ ਸਾਡੇ ਆਮ ਨੈਤਿਕ ਅੰਨ੍ਹੇਪਣ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਿੱਸੇ ਉਹ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਯਾਦ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਉਹ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਦੂਜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ।

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਮਨ ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਸਵੈ-ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ

ਇੱਕ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸ਼ੱਕੀ ਪੜ੍ਹਨਾ ਜੀਵਨ ਸਮੀਖਿਆ ਨੂੰ ਅਰਥਹੀਣ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦਾ। ਇਹ ਪੁੱਛਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਦਿਮਾਗ, ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿੱਚ, ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ, ਭਾਵਨਾ ਅਤੇ ਪਛਾਣ ਦੀ ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਸੂਚੀ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਸਰੀਰ ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮਨ ਅਸਾਧਾਰਨ ਗਤੀ ਨਾਲ ਇਕਸੁਰਤਾ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਯਾਦਾਂ ਸੰਕੁਚਿਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਾਹਮਣੇ ਆ

ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਦੋਸ਼, ਪਿਆਰ, ਡਰ, ਅਣਸੁਲਝੇ ਟਕਰਾਅ, ਅਤੇ ਨਿਰਣੇ ਜਾਂ ਬੰਦ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਉਮੀਦਾਂ ਦੁਆਰਾ ਆਕਾਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ, ਸਮੀਖਿਆ ਕਿਸੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡੀ ਰਿਕਾਰਡ ਦਾ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਅੰਤਿਮ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਹਿਸਾਬ ਹੈ। ਦਿਮਾਗ ਸ਼ਾਇਦ ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਮਨੁੱਖੀ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ: ਕੀ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਿਵੇਂ? ਦੂਜਿਆਂ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਹਮਦਰਦੀ, ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਪੁਨਰ ਨਿਰਮਾਣ, ਜਾਂ ਕਲਪਨਾ ਦੁਆਰਾ ਨੈਤਿਕ ਤੀਬਰਤਾ ਨਾਲ ਖਾਲੀ ਥਾਂਵਾਂ ਨੂੰ ਭਰਨ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਆਖਿਆ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਜਾਣੀਆਂ-ਪਛਾਣੀਆਂ ਮਨੁੱਖੀ ਸਮਰੱਥਾਵਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਨੁਭਵੀ ਸਮੀਖਿਆ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੁਪਨੇ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਅਸਲੀ, ਕ੍ਰਮਬੱਧ ਅਤੇ ਪਰਿਵਰਤਨਸ਼ੀਲ ਕਿਉਂ ਦੱਸਦੇ ਹਨ।

ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਇਹ ਕਰਮ ਨੂੰ ਜੀਵਤ ਸਿੱਖਿਆ ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ ਜੁਲਦਾ ਹੈ।

ਕਈ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚ, ਕਰਮ ਨੂੰ ਅਕਸਰ ਇਨਾਮ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਵਜੋਂ ਗਲਤ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੀਵਨ ਸਮੀਖਿਆ ਕੁਝ ਹੋਰ ਵੀ ਸੂਖਮ ਸੁਝਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਿੱਧੀ ਧਾਰਨਾ ਰਾਹੀਂ ਸਿੱਖਿਆ ਵਰਗੀ ਹੈ। ਇਹ ਦੱਸੇ ਜਾਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਕਿ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਜਾਂ ਮਦਦਗਾਰ ਸੀ, ਵਿਅਕਤੀ ਉਸ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਇਸਦੀ ਲਹਿਰ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਇਸਨੇ ਛੂਹਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ, ਸਮੀਖਿਆ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਨੈਤਿਕ ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਚਾਪਲੂਸੀ, ਰਿਸ਼ਵਤ ਜਾਂ ਟਾਲਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਜੇਕਰ ਚੇਤਨਾ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਰੇ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਜਿਹੀ ਸਮੀਖਿਆ ਹੋਰ ਵਿਕਾਸ ਲਈ ਤਿਆਰੀ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ, ਜਾਂ ਨਿਰੰਤਰ ਸਵੈ, ਉਹਨਾਂ ਪੈਟਰਨਾਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਅਧੂਰੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ: ਗੁੱਸੇ ਦੇ ਭੇਸ ਵਿੱਚ ਡਰ, ਹੰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਸੀਮਤ ਉਦਾਰਤਾ, ਆਦਤ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਪਿਆਰ। ਇਸ ਢਾਂਚੇ ਵਿੱਚ, ਪੁਨਰ ਜਨਮ, ਬੇਤਰਤੀਬ ਵਾਪਸੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਪਰ ਨਿਰੰਤਰ ਹਦਾਇਤ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਗਲਾ ਜੀਵਨ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਰਾਹੀਂ ਸਮਝ ਚਰਿੱਤਰ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਚਰਿੱਤਰ ਸਿਆਣਾ ਕਾਰਜ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਬਾਕੀ ਬਚੇ ਸਵਾਲ: ਸਮੀਖਿਆ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੌਣ ਜਾਂ ਕੀ ਕਰਦਾ ਹੈ?

ਜੀਵਨ ਸਮੀਖਿਆ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਫਾਈਲ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਡੂੰਘੇ ਸਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਉਠਾਉਂਦੀ ਹੈ: ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਕੀ ਵਿਵਸਥਿਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ? ਕੁਝ ਬਿਰਤਾਂਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਇੱਕ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ, ਜਾਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦੂਸਰੇ ਕੋਈ ਵੀ ਅੰਕੜਾ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੇ, ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਗਿਆਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹਰ ਘਟਨਾ ਉਪਲਬਧ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਸਮੀਖਿਆ ਦਿਮਾਗ ਦੀ ਗਤੀਵਿਧੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਦੀ ਬਣਤਰ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦੀ ਹੈ। ਕੀ ਇਹ ਇੱਕ ਉੱਚ ਬੁੱਧੀ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਆਤਮਾ ਦੀ ਡੂੰਘੀ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਦੁਆਰਾ, ਜਾਂ ਖੁਦ ਚੇਤਨਾ ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ? ਇਸ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨੈਤਿਕ ਵਿਕਾਸ ਦੇ ਅਰਥ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦੇਵੇਗਾ। ਇੱਕ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਸਮੀਖਿਆ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਬੰਧ ਅਤੇ ਹਦਾਇਤ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਸਵੈ-ਉਤਪੰਨ ਸਮੀਖਿਆ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਮੀਰ ਜਾਗਦੇ ਵਿਅਕਤੀਤਵ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਡੂੰਘੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਕੁਦਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਮਾਡਲ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਰਿਆਵਾਂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਭਰਪੂਰ ਨਤੀਜੇ ਲੈ ਕੇ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਭੌਤਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨਿਸ਼ਾਨ ਛੱਡਦੀਆਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਲਈ, ਜੀਵਨ ਸਮੀਖਿਆ ਨਾ

ਤਾਂ ਸਬੂਤ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਲਪਨਾ, ਪਰ ਇਹ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਡੂੰਘਾ ਸੱਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਤੋਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਮੀਟਿੰਗਾਂ, ਸੁਨੇਹੇ, ਅਤੇ ਵਾਪਸੀ ਦਾ ਆਦੇਸ਼

ਇੱਕ ਹੋਰ ਆਮ ਪੈਟਰਨ ਮੁਲਾਕਾਤ ਹੈ। ਲੋਕ ਮ੍ਰਿਤਕ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ, ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ ਜੀਵਾਂ, ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੌਜੂਦਗੀਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਲੈਣ ਲਈ ਉਹ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸੁਨੇਹਾ ਅਕਸਰ ਸਰਲ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾਜਨਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ: ਅਜੇ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਆਇਆ।

ਦਾਅਵਾ: ਕੁਝ ਤਜਰਬੇਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ

ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਅਖੌਤੀ ਵਾਪਸੀ ਕ੍ਰਮ ਹੈ। ਅਨੁਭਵੀ ਸ਼ਾਂਤ, ਚਮਕ, ਜਾਂ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸਮਝ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸਿਰਫ ਇਹ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਯਾਤਰਾ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੀ। ਸੁਨੇਹਾ ਇੱਕ ਮ੍ਰਿਤਕ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ, ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੇ ਜੀਵ, ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼, ਜਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਨਿਰਵਿਵਾਦ ਗਿਆਨ ਤੋਂ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ: ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਇਹਨਾਂ ਬਿਰਤਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਉਹ ਵਿਰੋਧ ਹੈ ਜੋ ਅਕਸਰ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਸਰਹੱਦੀ ਭੂਮੀ ਨੂੰ ਆਮ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਅਸਲੀ, ਵਧੇਰੇ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਵਧੇਰੇ ਇਕਸਾਰ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਵਾਪਸੀ ਇੱਕ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਅਸਮਾਨ ਹੇਠ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਤੰਗ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਧੱਕੇ ਜਾਣ ਵਾਂਗ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸਰੀਰ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰਿਵਾਰਕ ਸਥਿਤੀ ਅਣਸੁਲਝੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਸੰਸਾਰਕ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਦਰਦਨਾਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭਾਰੀ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਵਾਪਸੀ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਜ਼ਰੂਰਤ ਵਜੋਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਕੁਝ ਅਧੂਰਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਗਤੀਸ਼ੀਲ ਜੀਵਨ ਅਜੇ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ: ਮੁਕਾਬਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਣਜਾਣ ਮੌਤਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ

ਕੁਝ ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦੇ ਬਿਰਤਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਨੁਭਵੀ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਮੌਤ ਬਾਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਜੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੱਕ ਮਰੀਜ਼ ਕਿਸੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ, ਦੋਸਤ ਜਾਂ ਗੁਆਂਢੀ ਦੁਆਰਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਸਿਰਫ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਮੌਤ ਘੰਟਿਆਂ ਜਾਂ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ, ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਦੱਸਣਾ ਇੱਕ ਨਾਟਕੀ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਵਿਗਾੜ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਦੋਂ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੇ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਬੁਝਾਰਤ ਪੈਦਾ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਸਵਾਲ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਮਨ ਤਣਾਅ ਵਿੱਚ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਇਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਮਨ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਹੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਕੇਸ-ਫਾਈਲ ਪਹੁੰਚ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਇੱਕ ਨਾਜ਼ੁਕ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦੀਆਂ ਹਨ: ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਸਬੂਤ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹਨ। ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਪੁੱਛਣ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੀ ਮੌਤ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ 'ਤੇ ਚੇਤਨਾ ਖੋਪੜੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਬੰਦ ਹੈ, ਜਾਂ ਆਮ ਚੈਨਲਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਹੈ।

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਵਿਅਕਤੀ ਮਰ ਰਹੇ ਮਨ ਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ

ਇੱਕ ਸ਼ੱਕੀ ਪੜ੍ਹਨਾ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਨਿਰੀਖਣ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ: ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿੱਚ ਦਿਮਾਗ ਅਰਥਪੂਰਨ ਚਿੱਤਰ ਪੈਦਾ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਚਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੰਕਟ ਵਿੱਚ, ਦਿਮਾਗ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ, ਭਾਵਨਾ ਅਤੇ ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਉਮੀਦ ਤੋਂ ਸਪਸ਼ਟ ਦ੍ਰਿਸ਼, ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਗੀ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਪਿਆਰਾ ਦਾਦਾ-ਦਾਦੀ, ਧਾਰਮਿਕ ਸ਼ਖਸੀਅਤ, ਜਾਂ

ਚਮਕਦਾਰ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਚਿੱਤਰ ਡੂੰਘਾ ਭਰੋਸਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਡਰ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਮਰ ਰਿਹਾ ਮਨ, ਸਭ ਤੋਂ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਪ੍ਰਤੀਕਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਪਤਾ ਹਨ।

ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦੀ ਹਦਾਇਤ ਨੂੰ ਜੈਵਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੀ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਸਰੀਰ ਠੀਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਦਿਮਾਗ ਸਰੀਰਕ ਬਚਾਅ ਨੂੰ ਬਿਰਤਾਂਤਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦਿਲ ਦੀ ਧੜਕਣ ਸਥਿਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਆਕਸੀਜਨ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਡਾਕਟਰੀ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਸਫਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਵਿਅਕਤੀ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਬਦੀਲੀ ਨੂੰ "ਵਾਪਸ ਭੇਜੇ ਜਾਣ" ਵਜੋਂ ਯਾਦ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਆਖਿਆ ਅਨੁਭਵ ਦਾ ਮਜ਼ਾਕ ਨਹੀਂ ਉਡਾਉਂਦੀ; ਇਹ ਇਸਨੂੰ ਅਸਾਧਾਰਨ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿਮਾਗ ਦੁਆਰਾ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਘਟਨਾ ਵਜੋਂ ਮੰਨਦੀ ਹੈ। ਚੁਣੌਤੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਮਾਡਲ ਸਾਰੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਦਾ ਲੇਖਾ-ਜੋਖਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਨਿਰੀਖਣ ਜਾਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਅਣਜਾਣ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ।

ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਵਾਪਸੀ ਅਧੂਰੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ, ਵਾਪਸੀ ਦਾ ਕ੍ਰਮ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਜਨਮ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਬੇਤਰਤੀਬ ਅੰਤਰਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਅਨੁਭਵੀ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਯਕੀਨ ਕਰ ਕੇ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਰਿਸ਼ਤੇ, ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਵਿਕਾਸ ਦੇ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਪੈਟਰਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹਨ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨਾ ਮਿਲੇ, ਪਰ ਉਹ ਇਸ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਅਜੇ ਵੀ ਉਹ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਹ ਸਹਿਮਤ ਹੋਏ ਸਨ, ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਉਹ ਲੋਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਹ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਹਨ।

ਇਸ ਲਈ ਕਿਸਮਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਖ਼ਤ ਲਿਪੀ ਵਜੋਂ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੂਖਮ ਸੰਭਾਵਨਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੀਵਨ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਪਾਠਕ੍ਰਮ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਿਕਲਪਾਂ ਦਾ ਖੇਤਰ

ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ, ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੀ ਸਰਹੱਦ ਇੱਕ ਅੰਤਿਮ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇੱਕ ਚੌਕੀ ਵਾਂਗ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਵਿਅਕਤੀ ਦਹਿਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ, ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਦੇ ਅਧੂਰੇ ਰੂਪ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਬਦੀਲੀ ਜਾਂ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਪਸ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੁਨੇਹਾ "ਤੁਸੀਂ ਫਸ ਗਏ ਹੋ" ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ "ਤੁਹਾਡਾ ਅਧਿਆਇ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ।"

ਬਾਕੀ ਰਹਿੰਦੇ ਸਵਾਲ: ਸੁਨੇਹੇ ਇੰਨੇ ਨਿੱਜੀ ਕਿਉਂ ਹਨ?

ਸ਼ਾਇਦ ਇਹਨਾਂ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਦਿਲਚਸਪ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਗੂੜ੍ਹੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਹੈ। ਸੁਨੇਹੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸੰਖੇਪ ਭਾਸ਼ਣ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਹ ਅਕਸਰ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਬਾਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਿਸਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਦੇਖਭਾਲ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਮਾਫ਼ੀ ਜੋ ਅਜੇ ਤੱਕ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਇੱਕ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਜੋ ਅਣਵਰਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਦਿਸ਼ਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਸ਼ਬਦ ਸੰਖੇਪ ਹੋਣ, ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸਹੀ ਨੈਤਿਕ ਕੇਂਦਰ ਵੱਲ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਜਾਪਦੇ ਹਨ।

ਜੇਕਰ ਇਹ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ ਭਰਮ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਅਕਸਰ ਸੁਪਨਿਆਂ ਵਾਂਗ ਅਲੋਪ ਹੋਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਟਿਕਾਊ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਕਿਉਂ ਲਿਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ? ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਨੁਭਵੀ ਮੌਤ ਦਾ ਡਰ ਗੁਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਘੱਟ ਭੌਤਿਕਵਾਦੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਸਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ ਅਸਲੀ ਹਨ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਵਾਲ ਉੱਭਰਦਾ ਹੈ: ਮੌਜੂਦਗੀ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਰੂਪਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ? ਸ਼ਾਇਦ ਸਰਹੱਦੀ ਭੂਮੀ ਉਸ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਬੋਲਦੀ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਮਨ ਇੱਕ ਅਣਜਾਣ ਹਕੀਕਤ ਨੂੰ ਪਛਾਣਨਯੋਗ ਚਿਹਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸੁਨੇਹਾ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸੇ ਰਹੱਸ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਭੇਜਦਾ ਹੈ: ਕੁਝ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਜੋ ਵਿਅਕਤੀ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਬਦਲਿਆ ਹੋਇਆ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦਾ ਹੈ

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸਬੂਤ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜੋ ਓਪਰੇਟਿੰਗ ਟੇਬਲ 'ਤੇ ਮਿੰਟਾਂ ਲਈ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਉਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਲੋਕ ਅਕਸਰ ਬਦਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਤਰਜੀਹਾਂ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਦਹਾਕਿਆਂ ਤੱਕ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਦਾਅਵਾ: ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਪਛਾਣ ਨੂੰ ਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਦਲ ਸਕਦੇ ਹਨ

ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਕੇਸ ਫਾਈਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਾਪਣਯੋਗ ਰਹੱਸ ਸੁਰੰਗ, ਰੌਸ਼ਨੀ, ਜਾਂ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋਣ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਕੰਪਾਸ ਨਾਲ ਜਾਗਦਾ ਹੈ। ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਕਸਰ ਮੌਤ ਦੇ ਡਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤਿੱਖੀ ਕਮੀ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਇਹ ਤਬਦੀਲੀ ਅਕਸਰ ਮਰਨ ਬਾਰੇ ਆਰਾਮ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਪਹੁੰਚਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਰੁਤਬੇ, ਦੌਲਤ, ਮੁਕਾਬਲੇ, ਜਾਂ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਨਾਰਾਜ਼ਗੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਗੁਆ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੋ ਇੱਕ ਵਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਚੋਣਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ।

ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਜਾਂ ਅਚਾਨਕ ਗਿਆਨਵਾਨ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਬਦੀਲੀ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਾਟਕੀ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਨੁੱਖੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ: ਇੱਕ ਮਾਪੇ ਵਧੇਰੇ ਧੀਰਜਵਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਇੱਕ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਆਪਣਾ ਖਾਲੀ ਕਰੀਅਰ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਇਕੱਲਾ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਭੈਣ-ਭਰਾ ਪਹਿਲੀ ਫ਼ੋਨ ਕਾਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦਾਅਵਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਨੁਭਵ ਸੀ। ਦਾਅਵਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੌਤ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਪਛਾਣ ਨੂੰ ਸਥਾਈ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪੁਨਰਗਠਿਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਿਅਕਤੀ ਜੀਵਨ ਦੀ ਸੋਧੀ ਹੋਈ ਸਮਝ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਹੋਵੇ।

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ: ਪਰਿਵਰਤਨ ਅਕਸਰ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ

ਸਭ ਤੋਂ ਦਿਲਚਸਪ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਉਹ ਹਨ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਜਾਪਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਭਰ ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦਿਲ ਦੇ ਦੌਰੇ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਪਰੇ ਚੇਤਨਾ ਬਾਰੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਪਰ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਬੋਲਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਬੇਰਹਿਮ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੇਰਾਫੇਰੀ ਅਤੇ ਅਭਿਲਾਸ਼ਾ ਨਾਲ ਬੇਆਰਾਮ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਚਿੰਤਤ ਵਿਅਕਤੀ ਇੱਕ ਅਚਾਨਕ ਸਥਿਰਤਾ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਲਪਨਾਯੋਗ ਸਭ ਤੋਂ ਭੈੜੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਮੀਦ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਸੰਪੂਰਨ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਪਰਿਵਾਰ ਕਈ ਵਾਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਇਸ ਨਵੇਂ ਸੰਸਕਰਣ ਨਾਲ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜੀਵਨ ਸਾਥੀ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ, "ਉਹ ਦਿਆਲੂ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਵਰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।" ਦੋਸਤ ਤਬਦੀਲੀ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਮਹਿਸੂਸ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਮਾਜਿਕ ਘਿਰਣਾ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਤਬਦੀਲੀ ਸਿਰਫ਼ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਣ ਲਈ ਦੱਸੀ ਗਈ ਇੱਕ ਸੁਹਾਵਣੀ ਕਹਾਣੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਬਦਲਣ ਦੀ ਅਸਲ ਕੀਮਤ ਅਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਦਹਾਕਿਆਂ ਤੋਂ ਬਣੇ ਕਰੀਅਰ, ਵਿਆਹ, ਆਦਤਾਂ ਅਤੇ ਪਛਾਣਾਂ ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੀ ਸਰਹੱਦ ਪਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਰਤੋਂ ਯੋਗ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ।

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਸਦਮਾ ਮੁੱਲਾਂ ਨੂੰ ਰੀਸੈਟ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ

ਇੱਕ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕਰਨ 'ਤੇ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਡੂੰਘੀ ਤਬਦੀਲੀ ਲਈ ਪਰਲੋਕ ਦੇ ਸਬੂਤ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਕੈਂਸਰ, ਯੁੱਧ, ਦੁਰਘਟਨਾਵਾਂ, ਜਾਂ ਗੰਭੀਰ ਸਰਜਰੀ ਤੋਂ ਬਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਅਕਸਰ ਆਪਣੀਆਂ ਤਰਜੀਹਾਂ ਦਾ ਮੁੜ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਦੇ

ਹਨ। ਲਗਭਗ ਮਰਨ ਦਾ ਸਧਾਰਨ ਤੱਥ ਸਥਾਈਤਾ ਦੇ ਭਰਮਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਮਾਂ-ਸੀਮਾਵਾਂ, ਗੁੱਸੇ, ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਅਤੇ ਸਮਾਜਿਕ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਅਚਾਨਕ ਕਮਜ਼ੋਰ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ, ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖਿੜਕੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਬਲਕਿ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖ਼ਤਰੇ ਕਾਰਨ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਇੱਕ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਭੂਚਾਲ ਹੈ।

ਖੋਜਕਰਤਾ ਸਦਮੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਵਾਧੇ ਵੱਲ ਵੀ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇੱਕ ਜਾਣਿਆ-ਪਛਾਣਿਆ ਪੈਟਰਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲੋਕ ਡੂੰਘੇ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ, ਮਜ਼ਬੂਤ ਸਬੰਧਾਂ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਦੀ ਇੱਕ ਸਪਸ਼ਟ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਸੰਕਟ ਵਿੱਚੋਂ ਉਭਰਦੇ ਹਨ। ਦਿਮਾਗੀ ਰਸਾਇਣ ਵਿਗਿਆਨ, ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਇਕਜੁੱਟਤਾ, ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਸਦਮਾ ਇੱਕ ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਸਪਸ਼ਟ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਬਚੇ ਹੋਏ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਸੰਗਠਿਤ ਮਿੱਥ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ ਖੋਖਲੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖੀ ਮਨ ਤਬਾਹੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਦਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਵਿਆਖਿਆ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਡੂੰਘਾਈ, ਇਕਸਾਰਤਾ ਅਤੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸਮੱਗਰੀ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੈ।

ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਵੱਡੀ ਯਾਤਰਾ ਯਾਦ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ, ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸ਼ਾਇਦ "ਬਦਲਿਆ" ਨਾ ਜਾਵੇ ਜਿੰਨਾ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਜੇਕਰ ਸਵੈ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੌਤ ਦਾ ਸੰਕਟ ਨਾਮ, ਸਰੀਰ, ਪੇਸ਼ੇ ਅਤੇ ਜੀਵਨੀ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਬਣੀ ਤੰਗ ਪਛਾਣ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਢਿੱਲਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਵਿਅਕਤੀ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਦੀ ਇੱਕ ਧੁੰਦਲੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ: ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਦਾ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਵੇਰਵਾ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਇੱਕ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਭਾਵਨਾ ਕਿ ਜੀਵਨ ਇੱਕ ਲੰਬੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ।

ਇਹ ਸਮਝਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਨੁਭਵੀ ਕਿਉਂ ਪਿਆਰ, ਸਿੱਖਣ, ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਜਾਂ ਕਬਜ਼ੇ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਅਸਲੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਬਦੀਲੀ ਇੱਕ ਯਾਤਰੀ ਵਰਗੀ

ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਭੀੜ-ਭੜੱਕੇ ਵਾਲੇ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਯਾਤਰਾ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚ, ਧਰਤੀ ਦਾ ਜੀਵਨ ਅਰਥਹੀਣ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਅਸਥਾਈ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਆਦਾਇਕ ਹੈ। ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਪਰਦੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਅਚਾਨਕ ਝਲਕ ਵਾਂਗ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਅਲਹਿਦਰਗੀ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ।

ਸਵਾਲ ਜੋ ਬਾਕੀ ਹਨ: ਅਰਥ ਡਰ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਸਲੀ ਕਿਉਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ?

ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਗਵਾਹੀ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਨੁਭਵ ਆਮ ਜਾਗਦੇ ਜੀਵਨ ਨਾਲੋਂ "ਵਧੇਰੇ ਅਸਲੀ" ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਵਾਕੰਸ਼ ਸਭਿਆਚਾਰਾਂ, ਸੁਭਾਅ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪ੍ਰਣਾਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸ਼ੱਕੀ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਤੰਤੂ-ਵਿਗਿਆਨਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵਜੋਂ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ: ਸੰਕਟ ਅਧੀਨ ਦਿਮਾਗ ਤੀਬਰ ਸਪੱਸ਼ਟਤਾ, ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਨਿਸ਼ਚਤਤਾ ਅਤੇ ਅਭੁੱਲ ਕਲਪਨਾ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਸਵਾਲ ਮੁਸ਼ਕਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਅਸਫਲ ਦਿਮਾਗ ਅਕਸਰ ਉਲਝਣ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਅਰਥਾਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਕ੍ਰਮਬੱਧ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕਿਉਂ ਪੈਦਾ ਕਰੇਗਾ?

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਖੋਜਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ, ਸਥਾਈ ਪਰਿਵਰਤਨ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਬੁਝਾਰਤ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਘਟਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਭਰਮ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਅਕਸਰ ਡਰ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਘਟਾਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦਹਾਕਿਆਂ ਤੱਕ ਹਮਦਰਦੀ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਵਧਾਉਂਦੀ ਹੈ? ਜੇਕਰ ਇਹ ਜੀਵਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਇੱਕ ਝਲਕ ਹੈ, ਤਾਂ ਯਾਦਾਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਧੂਰੀਆਂ ਕਿਉਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ? ਸ਼ਾਇਦ ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸਥਿਤੀ ਨਾ ਤਾਂ ਅੰਨ੍ਹੀ ਸਵੀਕ੍ਰਿਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬਤ ਬਰਖਾਸਤਗੀ। ਬਦਲਿਆ ਹੋਇਆ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਕਿਸੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਸਬੂਤ ਹੈ। ਕੰਮ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਸ਼ਕਤੀ ਸਿਰਫ ਦਿਮਾਗ ਦੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਚੇਤਨਾ ਦੀ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੀ ਫਾਈਲ ਅਤੇ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦਾ ਸਵਾਲ

ਮੌਤ ਨੇੜੇ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਸਾਨੂੰ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦਾ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਨਕਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ। ਉਹ ਅਸਮਾਨ, ਨਿੱਜੀ ਅਤੇ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਉਸੇ ਸਰਹੱਦ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦਾ ਸਵਾਲ ਅਟੱਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਦਾਅਵਾ: ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੇ ਬਿਰਤਾਂਤ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਸਟੇਸ਼ਨ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ

ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੇ ਬਿਰਤਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਅਕਸਰ ਅਲੱਗ-ਥਲੱਗ ਨਾਟਕਾਂ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ: ਇੱਕ ਹਸਪਤਾਲ ਦਾ ਕਮਰਾ, ਇੱਕ ਅਸਫਲ ਨਬਜ਼, ਇੱਕ ਸੁਰੰਗ, ਇੱਕ ਰੋਸ਼ਨੀ, ਇੱਕ ਵਾਪਸੀ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੰਭਾਵਨਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਅਨੁਭਵ ਇੱਕ ਅੰਤਮ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦਾ ਵਰਣਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ, ਪਰ ਇੱਕ ਥ੍ਰੈਸ਼ਹੋਲਡ, ਮੂਰਤੀਮਾਨ ਜੀਵਨਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਸਟੇਸ਼ਨ ਜਿੱਥੇ ਚੇਤਨਾ ਰੁਕਦੀ ਹੈ, ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦਿਸ਼ਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਆਵਰਤੀ ਤੱਤਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ। ਜੀਵਨ ਸਮੀਖਿਆ ਨੈਤਿਕ ਮੁਲਾਂਕਣ ਵਰਗੀ ਹੈ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ ਪੁਨਰ-ਮਿਲਨ ਵਰਗੀਆਂ ਹਨ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਜੀਵ ਜਾਂ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਕਈ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਪ੍ਰਣਾਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਚਿੱਤਰਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਦੇ-ਜੁਲਦੇ ਹਨ। ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਰਤੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਅਧੂਰਾ ਮਹੱਤਵ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੌਤ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸਵਿੱਚ ਬੰਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਬਿਰਤਾਂਤ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੀ ਸਹੀ ਹਨ, ਤਾਂ ਮੌਤ ਵਿੱਚ ਅਲੋਪ ਹੋਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਦਿਸ਼ਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਵੈ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਜੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝੀ ਨਹੀਂ ਗਈ ਹੈ।

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ: ਕੁਝ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਯੋਜਨਾਬੰਦੀ ਅਤੇ ਚੋਣ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ

ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਦਿਲਚਸਪ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਸਰੀਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਤੈਰਨ ਜਾਂ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਕੁਝ ਤਜਰਬੇਕਾਰ ਉਦੇਸ਼, ਜਨਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਮਝੌਤਿਆਂ, ਜਾਂ ਇਸ ਭਾਵਨਾ ਬਾਰੇ ਗੱਲਬਾਤ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਕੰਮ ਅਧੂਰਾ ਰਿਹਾ। ਇਹਨਾਂ ਬਿਰਤਾਂਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਜੀਵਨ ਬੇਤਰਤੀਬ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਢਾਂਚਾਗਤ, ਸੰਬੰਧਤ ਅਤੇ ਅਧੂਰਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ।

ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਲੋਕ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੌਰਾਨ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਰੂਹਾਂ ਦੇ ਸਮੂਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਜਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਸਾਥੀਆਂ, ਅਧਿਆਪਕਾਂ, ਜਾਂ ਜਾਣੀਆਂ-ਪਛਾਣੀਆਂ ਮੌਜੂਦਗੀਆਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਸਿੱਖਣ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਪੈਟਰਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਜਾਪਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੇਰਵੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ, ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ, ਅਤੇ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਦੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਭੂਮਿਕਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਆਤਮਾ ਸਮੂਹਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਅਜਿਹੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੰਭਾਲਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ। ਇਹ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਦੇ ਨਮੂਨੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋਰ ਸਮੱਗਰੀ ਨਾਲ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਇਕਸਾਰਤਾ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਜਾਂਚ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਗਵਾਹੀ ਦੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਲਾਈਨਾਂ ਯੋਜਨਾਬੰਦੀ, ਚੋਣ ਅਤੇ ਵਾਪਸੀ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਓਵਰਲੈਪ ਕੇਸ ਫਾਈਲ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਸਾਂਝੀ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਤੋਂ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਆ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ

ਇੱਕ ਸ਼ੱਕੀ ਪਾਠ ਇੱਕ ਨਿਰਪੱਖ ਚੇਤਾਵਨੀ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ: ਲੋਕ ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਖਲਾਅ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਉਹ ਧਾਰਮਿਕ ਚਿੱਤਰ, ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਕਿਤਾਬਾਂ, ਫਿਲਮਾਂ,

ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਹਾਣੀਆਂ, ਅਤੇ ਮੌਤ ਕਿਵੇਂ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਇਸ ਬਾਰੇ ਉਮੀਦਾਂ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਦੂਤਾਂ ਨਾਲ ਪਾਲਿਆ ਗਿਆ ਵਿਅਕਤੀ ਦੂਤਾਂ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਆਤਮਾ ਦੇ ਪਾਠਾਂ ਜਾਂ ਭਵਿੱਖੀ ਜੀਵਨਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤਣਾਅ ਹੇਠ ਦਿਮਾਗ ਟੁਕੜਿਆਂ ਤੋਂ ਵੀ ਅਰਥ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਆਕਸੀਜਨ ਦੀ ਘਾਟ, ਦਵਾਈ, ਡਰ, ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਪੁਨਰ ਨਿਰਮਾਣ, ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਦੱਸਣਾ, ਇਹ ਸਭ ਇੱਕ ਬਿਰਤਾਂਤ ਨੂੰ ਆਕਾਰ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਉਭਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਮਨੁੱਖੀ ਦਿਮਾਗ ਸੰਕਟ ਦਾ ਜਵਾਬ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਸਾਂਝੇ ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਇਹੀ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਜਾਂਚ ਖਾਸ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਦੀ ਹੈ। ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕੀ ਪਤਾ ਸੀ? ਕੀ ਕੋਈ ਨਿਰੀਖਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਸਨ? ਕੀ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਬਿਰਤਾਂਤ ਬਦਲ ਗਿਆ? ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸਾਹਿਤ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਹੜੇ ਵੇਰਵੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏ? ਸ਼ੱਕ ਫਾਈਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ; ਇਹ ਇਸਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤੇ ਗਏ ਢੰਗ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਮੌਤ ਇੱਕ ਵਿਰਾਮ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅੰਤ ਨਹੀਂ।

ਜੇਕਰ ਚੇਤਨਾ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਸਰੀਰਕ ਸੰਕਟ ਦੌਰਾਨ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਵਾਪਸੀ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਉਂਦੇ, ਪਰ ਉਹ ਵਿਛੋੜੇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਪੜਾਅ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ: ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਉਦੋਂ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਦਿਮਾਗ ਸਮਝੌਤਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਸਰੀਰ ਨਿਸ਼ਕਿਰਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਮ ਪਛਾਣ ਦਬਾਅ ਹੇਠ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ, ਮੌਤ ਇੱਕ ਕੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਰਸਤਾ ਹੈ। ਜੀਵਨ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਮ ਸਮਝ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਗਾਈਡਾਂ ਨਾਲ

ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ ਤਿਆਰੀ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦੇ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦੀ ਹਦਾਇਤ ਇਹ ਦਰਸਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਵਤਾਰ ਦਾ ਕੋਈ ਮਕਸਦ ਹੈ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਦਾ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਇਸ ਮਾਡਲ ਵਿੱਚ, ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਇੱਕੋ ਰਹੱਸ ਦੇ ਉਲਟ ਕਿਨਾਰਿਆਂ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਰਵਾਨਗੀ ਵੇਲੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ; ਦੂਜਾ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਕੱਠੇ ਮਿਲ ਕੇ, ਉਹ ਚੇਤਨਾ, ਸਿੱਖਣ ਅਤੇ ਵਾਪਸੀ ਦੇ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਚੱਕਰ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਵਧਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਬਾਕੀ ਬਚੇ ਸਵਾਲ: ਸਾਨੂੰ ਅੱਗੇ ਕੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ?

ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਰਸਤਾ ਮੰਗ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਤੁਲਨਾ ਹੈ। ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੇ ਬਿਰਤਾਂਤਾਂ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਡਾਕਟਰੀ ਰਿਕਾਰਡਾਂ, ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਧਾਰਨਾਵਾਂ, ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀਆਂ, ਜੀਵਨ ਸਮੀਖਿਆਵਾਂ ਅਤੇ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਪੈਟਰਨ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਨਾਟਕੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ। ਇਹ ਸੁਤੰਤਰ ਫਾਈਲਾਂ ਵਿੱਚ ਦੁਹਰਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਰਾਹੀਂ ਉਭਰੇਗਾ।

ਖੋਜਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੀਆਂ ਕਿਹੜੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਜੋ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਜੀਵਨ ਸਮੀਖਿਆਵਾਂ ਸਥਾਈ ਨੈਤਿਕ ਤਬਦੀਲੀ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮੂਹਾਂ ਜਾਂ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਖਾਤਿਆਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀਆਂ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਨਾਲ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੋ ਜੀਵਨ ਭਰ ਵਿੱਚ ਨਿਰੰਤਰ ਸਬੰਧਾਂ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਕੇਂਦਰੀ ਸਵਾਲ ਅਜੇ ਵੀ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ: ਕੀ ਇਹ ਅਨੁਭਵ ਦਿਮਾਗ ਦੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਉਤਪਾਦ ਹਨ, ਪਰਲੋਕ ਦੀਆਂ ਝਲਕਾਂ ਹਨ, ਜਾਂ ਜੀਵਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਸਰਹੱਦੀ ਭੂਮੀ ਦੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਹਨ? ਇਮਾਨਦਾਰ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਕੇਸ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਜਲਦਬਾਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਸਬੂਤ ਸਾਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਅਧਿਆਇ 11: ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਅਤੇ ਚੋਣ ਦੇ ਸਵਾਲ ਵਿਚਕਾਰ

ਜੇਕਰ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਜੀਵਨ ਵਿਚਕਾਰ ਕੀ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ? ਇਹ ਸਵਾਲ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਤੋਂ ਪਰੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਅਤੇ ਆਧੁਨਿਕ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਆਰਾਮ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦੂਸਰੇ ਯੋਜਨਾਬੰਦੀ, ਸਮੀਖਿਆ, ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਪਰਿਵਾਰ ਵੱਲ ਖਿੱਚ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਦਿਲਚਸਪ ਹੈ, ਪਰ ਇਸਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੰਭਾਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ।

ਦਾਅਵਾ: ਜੀਵਨਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਅੰਤਰਾਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਚੇਤਨਾ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਜੁੜਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਜਨਮ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ: ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੇ ਬਿਰਤਾਂਤ, ਦਰਮਿਆਨੇ ਸੰਚਾਰ, ਰਹੱਸਮਈ ਅਨੁਭਵ, ਅਤੇ ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਕਈ ਵਾਰ ਸਮਾਨ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹਨ: ਨੈਤਿਕ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ, ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਜੀਵ, ਜਾਣੂ ਰੂਹਾਂ, ਅਜੇ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖੇ ਗਏ

ਸਬਕ, ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਬਾਰੇ ਚੋਣਾਂ। ਕੁਝ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਨਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਨਵੇਂ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਜਾਂ ਮਾਪਿਆਂ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਬਿਆਨ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਜੀਵਨ ਬਿਰਤਾਂਤਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਧਾਰਮਿਕ ਉਮੀਦ, ਇਲਾਜ ਸੰਬੰਧੀ ਸੁਝਾਅ, ਜਾਂ ਮਨ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਲੋੜ ਨੂੰ ਦਰਸਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਅਕਸਰ ਨੈਤਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀਜਨਕ ਲੱਗਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਕਰਸ਼ਕ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਨਤਕ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਹੀਂ ਜਾਂਚਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਉਹ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਬਾਲ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਕੇਸਾਂ ਨਾਲੋਂ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਜੇਕਰ ਜੀਵਨਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਅਵਸਥਾ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਆਵੇਗੀ। ਇਹ ਸਮਝਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਜੀਵਨ ਥੀਮਾਂ, ਸਬੰਧਾਂ, ਡਰਾਂ, ਜਾਂ ਅਧੂਰੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜੀਵਨ ਦੇ ਰੂਪਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਮਾਨਤਾਵਾਂ ਦਾ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣਾ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਅਸਲ ਬਣਤਰ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸਵਾਲ ਜੋ ਬਾਕੀ ਹਨ: ਕੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਾਂ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਖਿੱਚੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਕੰਟਰੋਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ? ਦੁੱਖਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਕੁ ਚੋਣ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇਗੀ? ਕੀ ਜੀਵਨ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਦੇ ਨਕਸ਼ੇ ਹਕੀਕਤ ਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ? ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਚੋਣ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਤਾਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ?

ਦਾਅਵਾ: ਚੇਤਨਾ ਦਾ ਇੱਕ ਉਡੀਕ ਕਮਰਾ

ਬਚਪਨ ਦੀਆਂ ਅਜੀਬ ਯਾਦਾਂ, ਜਨਮ ਚਿੰਨ੍ਹ ਅਤੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਬੰਧਨਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਮਾਂਰੇਖਾ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦੀ ਹੈ: ਇੱਕ ਹੋਰ ਜੀਵਨ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਪਾੜੇ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ?

ਅੰਤਰਾਲ ਦਾ ਵਿਚਾਰ

ਸਾਰੀਆਂ ਸਭਿਆਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ, ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੀ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਮਕੈਨੀਕਲ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਚੇਤਨਾ ਇੱਕ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਇੱਕ ਅੰਤਰਾਲ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ: ਪਛਾਣਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਵਿਰਾਮ, ਇੱਕ ਸੀਮਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾ ਜੀਵਨ ਹੁਣ ਸਰਗਰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਅਗਲਾ ਅਜੇ ਸ਼ੁਰੂ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤਿੱਬਤੀ ਬੋਧੀ ਗ੍ਰੰਥ ਪਰਿਵਰਤਨਸ਼ੀਲ ਅਵਸਥਾਵਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਹਿੰਦੂ, ਗੁਪਤ ਅਤੇ ਰਹੱਸਮਈ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਆਰਾਮ, ਸਿੱਖਣ, ਜਾਂ ਪੁਨਰ-ਨਿਰਮਾਣ ਦੇ ਖੇਤਰਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੇ ਕੰਮ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਤੋਂ ਆਧੁਨਿਕ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਅਕਸਰ ਇੱਕੋ ਮੂਲ ਪੈਟਰਨ ਨੂੰ ਗੂੰਜਦੀਆਂ ਹਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਵਿਆਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਲਈ, ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨੁਕਤਾ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਹਰ ਵਰਣਨ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਬਿਰਤਾਂਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਅੰਤਰਾਲ ਕੇਸ ਫਾਈਲ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ: ਚੇਤਨਾ ਦਾ ਇੱਕ ਸੰਭਾਵੀ ਉਡੀਕ ਕਮਰਾ ਜਿੱਥੇ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ, ਭਾਵਨਾ, ਲਗਾਵ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਜੀਵਨ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪੁਨਰਗਠਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸਮੀਖਿਆ ਦੀ ਮਿਆਦ

ਜੀਵਨ ਦੇ ਬਿਰਤਾਂਤਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਆਵਰਤੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਸਮੀਖਿਆ ਹੈ। ਲੋਕ ਜੀਵਨ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣੇ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋਏ, ਕਈ ਵਾਰ ਤੇਜ਼ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ, ਕਈ ਵਾਰ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਸਪੱਸ਼ਟਤਾ ਨਾਲ ਵੇਖਣ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਸਾਧਾਰਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਹੈ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ;

ਉਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ, ਚੋਣਾਂ, ਦਿਆਲਤਾ ਅਤੇ ਬੇਰਹਿਮੀਆਂ ਨੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ। ਜ਼ਖਮੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਪੱਖ ਤੋਂ ਇੱਕ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਭਰਿਆ ਅਪਮਾਨ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਾਹਤ ਦੁਆਰਾ ਉਦਾਰਤਾ ਦਾ ਇੱਕ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਕੰਮ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸ਼ੱਕ ਦੇ ਨਾਲ, ਇਹ ਮਨ ਦੀ ਨੈਤਿਕ ਕਲਪਨਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਤਣਾਅ ਜਾਂ ਸੁਝਾਅ ਦੇ ਅਧੀਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਪੈਟਰਨ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬਾਹਰੀ ਨਿਰਣੇ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਨਤੀਜੇ ਨੂੰ ਫਰੇਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਵਿੱਚ, ਕਿਸੇ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਖੁਦ ਜੱਜ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੇ ਬਿਰਤਾਂਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਸਲੀ ਚੀਜ਼ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਚੇਤਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਰਿਸ਼ਤੇ ਦਾ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਭਾਰ ਵੀ ਚੁੱਕ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਜਾਣੀਆਂ-ਪਛਾਣੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਅਤੇ ਅਧੂਰੇ ਪੈਟਰਨ

ਜੀਵਨ ਬਿਰਤਾਂਤਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਜੋ ਜਾਣੂ ਜਾਪਦੀਆਂ ਹਨ: ਮ੍ਰਿਤਕ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ, ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ, ਅਧਿਆਪਕ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜੀਵਨ ਕਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਰੂਹਾਂ ਦੇ ਸਮੂਹ। ਇਹਨਾਂ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ ਨੂੰ ਅਕਸਰ ਦਿਲਾਸੇ ਲਈ ਪੁਨਰ-ਮਿਲਨ ਵਜੋਂ ਘੱਟ ਅਤੇ ਮਾਨਤਾ ਦੇ ਪਲਾਂ ਵਜੋਂ ਵਧੇਰੇ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਉਹ ਨਮੂਨੇ ਦਿਖਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਮੌਤ 'ਤੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਸਨ: ਡਰ ਜੋ ਬਚਣ ਵਿੱਚ ਸਖ਼ਤ ਹੋ ਗਿਆ, ਪਿਆਰ ਜੋ ਕਬਜ਼ਾ ਬਣ ਗਿਆ, ਦੋਸ਼ ਜੋ ਅਣਕਿਆਸਿਆ ਰਿਹਾ, ਜਾਂ ਅਧੂਰੀ ਮੁਰੰਮਤ ਦੁਆਰਾ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਰਿਸ਼ਤੇ।

ਇੱਕ ਸ਼ੱਕੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ, ਅਜਿਹੇ ਚਿੱਤਰ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਨਿਰਮਾਣ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਸੋਗ, ਉਮੀਦ, ਜਾਂ ਇਲਾਜ ਸੰਬੰਧੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਦੁਆਰਾ ਆਕਾਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ, ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕਤਾ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ

ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ, ਇਹ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਕੁਝ ਲੋਕ ਪਹਿਲੀ ਮੁਲਾਕਾਤ 'ਤੇ ਅਜੀਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਣੂ ਕਿਉਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਪੁਰਾਣੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕਿਉਂ ਵਿਵਸਥਿਤ ਜਾਪਦੇ ਹਨ। ਦਾਅਵਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਰੂਹਾਂ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੋ ਅਣਸੁਲਝਿਆ ਛੱਡਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਤਿਆਰੀ ਦਾ ਸਵਾਲ

ਜੀਵਨ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਭ ਤੋਂ ਵਿਵਾਦਪੂਰਨ ਦਾਅਵਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਤਿਆਰੀ ਦਾ ਕੁਝ ਰੂਪ ਜਨਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਬਿਰਤਾਂਤ ਗਾਈਡਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਮਾਪਿਆਂ, ਸਰੀਰਾਂ, ਸੱਭਿਆਚਾਰਾਂ ਜਾਂ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦੂਸਰੇ ਵਧੇਰੇ ਸਾਵਧਾਨ ਹਨ, ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਚੇਤਨਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਜ਼ਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਲਗਾਵ, ਸਦਮੇ, ਇੱਛਾ, ਡਰ, ਜਾਂ ਨੈਤਿਕ ਨਤੀਜੇ ਦੁਆਰਾ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵੱਲ ਖਿੱਚੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਸੰਸਕਰਣ ਵਿੱਚ, ਭਵਿੱਖੀ ਜੀਵਨ ਇੱਕ ਭੂਮਿਕਾ ਚੁਣਨ ਵਰਗਾ ਘੱਟ ਹੈ ਅਤੇ ਅਧੂਰੀਆਂ ਤਾਕਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਗਲੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਖਿੱਚੇ ਜਾਣ ਵਰਗਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਫ਼ਰਕ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਲੋਕ ਸਿਰਫ਼ ਹਰ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨੂੰ ਚੁਣਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਨੈਤਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਦੁੱਖ, ਬਿਮਾਰੀ, ਗਰੀਬੀ, ਜਾਂ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਆਸਾਨ ਜਵਾਬਾਂ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਿਹਤਰ ਸਵਾਲ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ, "ਕੀ ਆਤਮਾ ਨੇ ਇਹ ਚੁਣਿਆ?" ਪਰ "ਜੇ ਕੋਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਚੋਣ ਦੀ ਕਿਹੜੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਮੌਜੂਦ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ?" ਜੀਵਨ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਜੇਕਰ ਅਸਲੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਰਾਦਾ, ਸੀਮਾ ਅਤੇ ਰਹੱਸ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ: ਸਰਹੱਦ ਤੋਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ

ਜੀਵਨ ਅਵਸਥਾ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਣ ਦੇ ਸਬੂਤ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਬੱਚੇ ਦੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਨਾਜ਼ੁਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਕਈ ਧਾਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ।

ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੇ ਖਾਤੇ

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਫਾਈਲ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੇ ਬਿਰਤਾਂਤ ਇੱਕ ਤਣਾਅਪੂਰਨ ਸਰਹੱਦੀ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਇਹ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਘੱਟ ਹੀ ਉਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਨਾਮ, ਤਾਰੀਖਾਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜਾਂਚ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਅਕਸਰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਮ ਵਿਆਖਿਆ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ: ਸਰੀਰ ਛੱਡਣ ਦੀ ਭਾਵਨਾ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ ਜਾਂ ਚਮਕਦਾਰ ਮੌਜੂਦਗੀਆਂ, ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਪੈਨੋਰਾਮਿਕ ਸਮੀਖਿਆ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੁਨੇਹਾ ਕਿ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਇਹਨਾਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਨੂੰ ਢੁਕਵੀਂ ਗੱਲ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਸਾਬਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਚੇਤਨਾ ਡਾਕਟਰੀ ਸੰਕਟ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ 'ਤੇ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਕੁਝ ਬਿਰਤਾਂਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਜੀਵਨ ਸਮੀਖਿਆ ਇੱਕ ਸਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਗੋਂ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦਾ ਸਿੱਧਾ ਅਨੁਭਵ ਹੈ: ਵਿਅਕਤੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਨੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ। ਜੇਕਰ ਸਹੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਅੰਤਰਾਲ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਾਂਗ ਘੱਟ ਅਤੇ ਨੈਤਿਕ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਾਂਗ ਵਧੇਰੇ ਬਣਾ ਦੇਵੇਗਾ। ਸਵਾਲ ਇਹ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ: ਕੀ ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਦਿਮਾਗ ਦੁਆਰਾ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ?

ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਕਥਾਵਾਂ

ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਨੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਇੱਕ ਕਥਿਤ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਕੁਝ ਸਭ ਤੋਂ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਵਰਣਨ ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਡੂੰਘੇ ਆਰਾਮ ਵਿੱਚ ਬਾਲਗ ਕਈ ਵਾਰ ਗੈਰ-ਭੌਤਿਕ ਵਾਤਾਵਰਣ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ

ਹੋਣ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ: ਆਰਾਮ, ਇਲਾਜ, ਹਦਾਇਤ, ਜਾਂ ਪੁਨਰ-ਮਿਲਨ ਦੇ ਸਥਾਨ। ਕੁਝ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਸ਼ਖਸੀਅਤਾਂ ਦੀਆਂ ਕੌਂਸਲਾਂ, ਕਲਾਸਰੂਮਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਪਾਠਾਂ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਯੋਜਨਾਬੰਦੀ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਜਨਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਭਵਿੱਖ ਦੀਆਂ ਚੁਣੌਤੀਆਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਬਿਰਤਾਂਤ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤੀਬਰ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਸੰਭਾਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਇੱਕ ਸੱਚਾਈ ਮਸ਼ੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਕਲਪਨਾ ਨੂੰ ਢਿੱਲਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਸੁਝਾਅਯੋਗਤਾ ਵਧਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮਨ ਨੂੰ ਉਮੀਦ, ਪ੍ਰਤੀਕਵਾਦ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਤੋਂ ਯਕੀਨਨ ਕਹਾਣੀਆਂ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ, ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਬਿਰਤਾਂਤ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਵੇਰਵਿਆਂ ਵਾਲੀਆਂ ਸਵੈ-ਇੱਛਤ ਬਚਪਨ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸਬੂਤ ਹਨ।

ਫਿਰ ਵੀ, ਇਹ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਮਨੁੱਖੀ ਅਨੁਭਵ ਦੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਵਜੋਂ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹਨ। ਜੇ ਇਹ ਕਾਲਪਨਿਕ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਮਾਨਸਿਕਤਾ ਦੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਸੰਗਠਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਇਹ ਕਿਸੇ ਅਸਲੀ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਝਲਕ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਤਿਆਰੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਬੇਤਰਤੀਬ ਵਾਪਸੀ ਨਹੀਂ।

ਬੱਚੇ ਜੋ ਚੋਣ ਕਰਨਾ ਯਾਦ ਰੱਖਦੇ ਹਨ

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਵਧੇਰੇ ਦਿਲਚਸਪ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਜੋ ਜਨਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਇੱਕ ਘਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕੀਤਾ, ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕੀਤਾ, ਜਾਂ ਜਨਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ। ਕੁਝ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੋਲਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਚੁਣਿਆ ਹੋਵੇ; ਦੂਸਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਖਿੱਚੇ ਜਾਣ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਚੋਣ ਅਤੇ ਆਕਰਸ਼ਣ ਇਕੱਠੇ ਮਿਲ ਗਏ ਸਨ।

ਇਹਨਾਂ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਰੱਖੇ ਗਏ ਨਾਮ, ਕਿੱਤੇ, ਜਾਂ ਮੌਤ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੇ ਉਲਟ, ਪਰਿਵਾਰ ਚੁਣਨ ਦੀ ਯਾਦ ਕੁਝ ਜਨਤਕ ਰਿਕਾਰਡ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਜਾਂਚਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ: ਕੀ ਬਿਆਨ ਆਪਣੇ ਆਪ ਸੀ? ਕੀ ਬੱਚਾ ਧਾਰਮਿਕ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਸੀ? ਕੀ ਬਾਲਗਾਂ ਨੇ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸਨੂੰ ਆਕਾਰ ਦਿੱਤਾ?

ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਵਧਾਨੀਆਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਉਦੋਂ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਜਲਦੀ, ਅਚਾਨਕ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪੱਕਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਉਹ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਮੈਂ ਕੌਣ ਸੀ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਕਿਵੇਂ ਪਹੁੰਚਿਆ? ਤੱਕ ਫੈਲਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਸਭਿਆਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਦੁਹਰਾਏ ਗਏ ਨਮੂਨੇ

ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੇ ਬਿਰਤਾਂਤਾਂ, ਰਹੱਸਵਾਦੀ ਅਨੁਭਵਾਂ, ਦਰਮਿਆਨੇ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਬਿਰਤਾਂਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਕੁਝ ਖਾਸ ਨਮੂਨੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਅਕਸਰ ਰੌਸ਼ਨੀ, ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ, ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਜੀਵਾਂ ਨਾਲ ਪੁਨਰ-ਮਿਲਨ, ਨੈਤਿਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ, ਸਦਮੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਲਾਜ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਜੀਵਨ ਵੱਲ ਗਤੀ ਦੇ ਕੁਝ ਰੂਪ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਦ੍ਰਿਸ਼ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਤੋਂ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਵਿੱਚ ਬਦਲਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਅੰਤਰੀਵ ਪੈਟਰਨ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਛਾਣਨਯੋਗ ਹੈ।

ਸ਼ੱਕੀਆਂ ਕੋਲ ਇਸਦਾ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਾਰਨ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਡਰ, ਉਮੀਦਾਂ, ਦੁੱਖ ਅਤੇ ਨੈਤਿਕ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਸਾਂਝੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੀ ਇੱਕ ਸੁਰੰਗ, ਇੱਕ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ, ਜਾਂ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਪੁਨਰ-ਮਿਲਨ, ਤਣਾਅ ਅਧੀਨ ਦਿਮਾਗ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਦੁਆਰਾ ਆਕਾਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਲਪਨਾ ਦੁਆਰਾ ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਆਪਕ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਫਿਰ ਵੀ ਖੋਜਕਰਤਾ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੀ ਦੁਹਰਾਓ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵਿਗਿਆਨ ਵਿੱਚ, ਆਵਰਤੀ ਪੈਟਰਨ ਕਈ ਵਾਰ ਅੰਤਰੀਵ ਬਣਤਰ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਧਿਆਤਮਿਕਤਾ ਵਿੱਚ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਰਕੀਟਾਈਪ ਵਜੋਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਖੋਜ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਸੁਰਾਗ ਬਣੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ: ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਜੀਵਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸ਼ੀਸ਼ੇ 'ਤੇ ਆਵਰਤੀ ਉਂਗਲਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ।

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਮਤਲਬ ਦਬਾਅ ਹੇਠ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ

ਇੱਕ ਸਾਵਧਾਨ ਕੇਸ ਫਾਈਲ ਇੱਥੇ ਹੌਲੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜੀਵਨ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਦਿਲਚਸਪ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਅਕਸਰ ਜਨਤਕ, ਜਾਂਚਯੋਗ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਘਾਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਮਜ਼ਬੂਤ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਉਮੀਦ ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਆਕਾਰ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ

ਜਦੋਂ ਲੋਕ ਮੌਤ ਅਤੇ ਜਨਮ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਖੇਤਰ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਘੱਟ ਹੀ ਨਿਰਪੱਖ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਉਸ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਉਧਾਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ: ਅਦਾਲਤਾਂ, ਮੰਦਰ, ਕਲਾਸਰੂਮ, ਪਰਿਵਾਰਕ ਪੁਨਰ-ਮਿਲਨ, ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ ਜੀਵ, ਜਾਂ ਪੁਰਖਿਆਂ ਦੇ ਗਾਈਡ। ਇਹ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਨੂੰ ਬੇਕਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ, ਪਰ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਸ਼ੱਕ ਦੇ ਘੇਰੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖੀ ਧਾਰਨਾ ਕੈਮਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਦੁਭਾਸ਼ੀਏ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਦਬਾਅ ਹੇਠ।

ਇੱਕ ਪਰੰਪਰਾ ਵਿੱਚ ਪਾਲਿਆ ਗਿਆ ਵਿਅਕਤੀ ਨਿਰਣੇ ਅਤੇ ਸ਼ੁੱਧੀਕਰਨ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੂਜੀ ਕਰਮ, ਪੁਨਰ ਜਨਮ, ਜਾਂ ਅਵਤਾਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਚੁਣੇ ਗਏ ਪਾਠਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਆਧੁਨਿਕ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਖੋਜੀ ਕੌਂਸਲਾਂ, ਇਕਰਾਰਨਾਮਿਆਂ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਸਮੂਹਾਂ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪੈਟਰਨ ਸੁਝਾਅ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਚੇਤਨਾ ਰਹੱਸ ਨੂੰ ਜਾਣੂ ਪ੍ਰਤੀਕਾਂ ਵਿੱਚ ਬਦਲਦੀ ਹੈ। ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਦਾ ਕੰਮ ਇਹਨਾਂ ਬਿਰਤਾਂਤਾਂ ਦਾ ਮਜ਼ਾਕ

ਉਡਾਉਣ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਸਟੀਕ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਣਾ ਹੈ: ਕੀ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਬਾਹਰੀ ਖੇਤਰ ਬਾਰੇ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਜਾਂ ਕੀ ਅਸੀਂ ਮਨ ਨੂੰ ਅਣਜਾਣ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਸੰਗਠਿਤ ਕਰਦੇ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹਾਂ ਜੋ ਇਹ ਬਚ ਸਕਦੀ ਹੈ?

ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਕੋਈ ਸੱਚਾਈ ਵਾਲੀ ਮਸ਼ੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਨੇ ਜੀਵਨ ਬਿਰਤਾਂਤਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕੁਝ ਸਭ ਤੋਂ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਬਿਰਤਾਂਤਾਂ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਵੇਰਵੇ ਨੂੰ ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ ਨਾਲ ਉਲਝਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਲੋਕ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਲਪਨਾਸ਼ੀਲ, ਸੁਝਾਅ ਪ੍ਰਤੀ ਜਵਾਬਦੇਹ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੁਮੇਲ ਕਹਾਣੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਗਾਹਕ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਜੀਵਨ ਸਮੀਖਿਆ, ਇੱਕ ਗਾਈਡ, ਜਾਂ ਜਨਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਸਿਰਫ਼ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਇਹ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਕਿ ਬਿਰਤਾਂਤ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਪਰੇ ਕਿਸੇ ਅਸਲ ਘਟਨਾ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਪੂਰੀ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਫਾਈਲ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅੰਤਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ। ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ, ਇਲਾਜ ਪੱਖੋਂ ਲਾਭਦਾਇਕ, ਅਤੇ ਇਤਿਹਾਸਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਲਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਮਨ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਨਾਟਕ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸੋਗ, ਦੋਸ਼, ਡਰ, ਜਾਂ ਅਣਸੁਲਝੇ ਸਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਪ੍ਰਤੀਕਰਮ ਦੀ ਕਾਢ ਕੱਢੀ ਗਈ ਹੈ, ਪਰ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਨੂੰ ਪਰਲੋਕ ਲਈ ਸਿੱਧੀ ਟੈਲੀਫੋਨ ਲਾਈਨ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਪੁੱਛਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਪੁੱਛਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਕੀ ਸੁਤੰਤਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਗਾਹਕ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ ਤੋਂ ਕੀ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਨੈਤਿਕ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਅਪੀਲ

ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਬਿਰਤਾਂਤਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਅਕਸਰ ਇੱਕ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦੀ ਬਣਤਰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਦਰਦ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਚੋਣਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਵਿਕਾਸ ਦੇ ਮੌਕਿਆਂ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੁੱਖ ਬੇਤਰਤੀਬ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਕਿ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਦੀ ਡੂੰਘਾਈ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਹਰ ਜ਼ਖ਼ਮ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਪੈਟਰਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਜੇ ਤੱਕ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ।

ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਦਿਲਾਸਾ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਖ਼ਤਰਾ ਲੈ ਕੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ਸੰਭਾਲਿਆ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਜਨਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਯੋਜਨਾਬੰਦੀ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਦੁਖਾਂਤ ਲਈ ਇੱਕ ਜ਼ਾਲਮ ਵਿਆਖਿਆ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਗਰੀਬੀ, ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ, ਬਿਮਾਰੀ ਅਤੇ ਆਫ਼ਤ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ "ਸਬਕ" ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਘਟਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਜੋ ਪੀੜਤਾਂ ਨੇ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੁਣੇ ਹਨ। ਅਜਿਹੀ ਸੋਚ ਹਮਦਰਦੀ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਨੂੰ ਮੁਆਫ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਪਰਿਪੱਕ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਨੈਤਿਕ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਜੀਵਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਚੋਣ ਮੌਜੂਦ ਹੋਵੇ, ਇਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਜਾਂ ਇਸਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਦੇ ਮਨੁੱਖੀ ਫਰਜ਼ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਇੱਕ ਸ਼ਾਰਟਕੱਟ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਤਸਦੀਕ ਕਮਜ਼ੋਰ ਬਿੰਦੂ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ

ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੇ ਤੱਥ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ: ਨਾਮ, ਸਥਾਨ, ਪਰਿਵਾਰਕ ਵੇਰਵੇ, ਅਸਾਧਾਰਨ ਆਦਤਾਂ, ਜਾਂ ਯਾਦਾਂ ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਜੀਵਨ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਅਕਸਰ ਕੌਂਸਲਾਂ, ਆਤਮਾ ਸਮਝੌਤੇ, ਅਧਿਆਤਮਿਕ

ਗੁਰੂਆਂ, ਜਾਂ ਜਨਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਯੋਜਨਾਬੰਦੀ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਇਹ ਦਾਅਵੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ, ਗਵਾਹਾਂ, ਤਾਰੀਖਾਂ, ਜਾਂ ਸੁਤੰਤਰ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਨਾਲ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਮਜਬੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ।

ਇਸ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਸਬੂਤ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਜੋ ਕਿਸੇ ਮਰੇ ਹੋਏ ਅਜਨਬੀ ਦੇ ਘਰ ਦੀ ਸਹੀ ਪਛਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਬੁਝਾਰਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ ਖੇਤਰ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੰਮੋਹਨ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਬਾਲਗ ਦੂਜੀ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਦੀ ਜਨਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ; ਦੂਜੀ ਅਕਸਰ ਨਿੱਜੀ, ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਅਤੇ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਰਥਪੂਰਨ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਅੰਤਰ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਤਸਦੀਕ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਜੀਵਨ ਬਿਰਤਾਂਤਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਰਹੱਸ ਨੂੰ ਅਮੀਰ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਜਾਂਚਯੋਗ ਤੱਥਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਾਂਗ ਭਾਰ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦੇ।

ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਜਨਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਨਮੂਨੇ

ਜੇਕਰ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਅਸਲੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਤਬਦੀਲੀ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਹੈਰਾਨੀ ਵਾਲੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਸਮਝਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਜੀਵਨ ਭਾਵਨਾਵਾਂ, ਰਿਸ਼ਤੇ, ਪ੍ਰਤਿਭਾ, ਡਰ, ਜਾਂ ਅਧੂਰੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਜਾਪਦੇ ਹਨ।

ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਲਈ ਇੱਕ ਪੁਲ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ

ਜੇਕਰ ਚੇਤਨਾ ਸਰੀਰਕ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਚ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਵਿੱਚ ਅਚਾਨਕ ਅਲੋਪ ਹੋਣ ਅਤੇ ਮੁੜ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵੇਗਾ। ਇੱਕ ਪੁਲ ਅਵਸਥਾ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਬਿਨਾਂ ਇਹ ਲੋੜ ਕੀਤੇ ਕਿ ਅਗਲੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਰੀ ਹੋਈ ਆਵੇ।

ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਕਾਇਮ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਆਤਮਕਥਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਪੈਟਰਨ ਹੈ: ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਾਰਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇੱਕ ਡਰ, ਇੱਕ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਜੋ ਅਸਧਾਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਲਦੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਅਣਜਾਣ ਥਾਵਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਖਿੱਚ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੀਬਰਤਾ ਜੋ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਨਾਲੋਂ ਪੁਰਾਣੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ, ਜੀਵਨ ਅੰਤਰਾਲ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਉਹ ਥਾਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਆਖਰੀ ਪਛਾਣ ਦੇ ਤਿੱਖੇ ਵੇਰਵੇ ਢਿੱਲੇ ਪੈਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਨਾਮ, ਤਾਰੀਖਾਂ ਅਤੇ ਚਿਹਰੇ ਫਿੱਕੇ ਪੈ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਡੂੰਘੀਆਂ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਗਲਾ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਫਿਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਯਾਦਾਂ ਦੀ ਬਜਾਏ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਬਣ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਮਝਾਏਗਾ ਕਿ ਪੁਨਰ ਜਨਮ, ਜੇਕਰ ਅਸਲੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਕਸਰ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਦੀ ਬਜਾਏ ਟੁਕੜਿਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਚੋਣ ਅੰਸ਼ਕ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਸੰਪੂਰਨ ਨਹੀਂ।

ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਰਕ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਮਾਡਲ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸੰਪੂਰਨ ਆਜ਼ਾਦੀ ਨਾਲ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਹਰ ਵੇਰਵੇ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ। ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਨੈਤਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਗਰੀਬੀ, ਬਿਮਾਰੀ, ਹਿੰਸਾ, ਜਾਂ ਜਲਦੀ ਮੌਤ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਾਵਧਾਨ ਵਿਆਖਿਆ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਚੋਣ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਤਾਂ ਅੰਸ਼ਕ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਚੇਤਨਾ ਕੁਝ ਖਾਸ ਹਾਲਾਤਾਂ, ਸਬੰਧਾਂ ਜਾਂ ਸਬਕਾਂ ਵੱਲ ਝੁਕ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਅਜੇ ਵੀ ਨਿੱਜੀ ਪਸੰਦ ਤੋਂ ਵੱਡੀਆਂ ਤਾਕਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੀਮਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਾਕਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕਰਮ, ਜੈਵਿਕ ਵਿਰਾਸਤ, ਸਮੂਹਿਕ ਸਥਿਤੀਆਂ, ਪਰਿਵਾਰਕ ਇਤਿਹਾਸ ਅਤੇ ਭੌਤਿਕ ਸੰਸਾਰ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਆਤਮਾ ਇੱਕ ਸਰਬ-ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਆਰਕੀਟੈਕਟ ਵਾਂਗ ਘੱਟ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਯਾਤਰੀ ਵਾਂਗ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮੁਸ਼ਕਲ ਭੂਮੀ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਰਸਤਾ ਚੁਣਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਿਸ਼ਾ, ਇਰਾਦਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੋ ਸਕਦਾ

ਹੈ, ਪਰ ਪੂਰਾ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਰਲ ਦਾਅਵੇ ਵਿੱਚ ਬਦਲੇ ਬਿਨਾਂ ਰਹੱਸ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨੂੰ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਰਿਸ਼ਤੇ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਦੁਹਰਾ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਕੁਝ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਬਿਰਤਾਂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਦਿਲਚਸਪ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਬੰਧਨ ਮੌਤ 'ਤੇ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਜਿਹੜੇ ਬੱਚੇ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਕਈ ਵਾਰ ਪੁਰਾਣੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਅਸਾਧਾਰਨ ਤੀਬਰਤਾ ਨਾਲ ਪਛਾਣਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਬਾਲਗ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਬਿਰਤਾਂਤ ਅਕਸਰ ਬਦਲੀਆਂ ਭੂਮਿਕਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਆਵਰਤੀ ਰੂਹਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਮਾਂ ਇੱਕ ਭੈਣ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਵਿਰੋਧੀ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਗੁਆਚਿਆ ਪ੍ਰੇਮੀ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਵਜੋਂ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਬਿਰਤਾਂਤ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਹੋਣ ਜਾਂ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ, ਪੈਟਰਨ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਹੈ।

ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਅਜਿਹੀ ਦੁਹਰਾਓ ਲਈ ਇੱਕ ਢਾਂਚਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਰਿਸ਼ਤੇ ਪਿਆਰ, ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ, ਅਧੂਰੇ ਟਕਰਾਅ, ਜਾਂ ਅਣਸੁਲਝੇ ਦੁੱਖ ਦੁਆਰਾ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡੀ ਕਲਾਸਰੂਮ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਹਰ ਭੂਮਿਕਾ ਨੂੰ ਸੰਪੂਰਨ ਸਪੱਸ਼ਟਤਾ ਨਾਲ ਸੌਂਪਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਗੰਭੀਰਤਾ ਵਰਗਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚਦੇ ਹਨ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਸਬੰਧ ਸ਼ਾਂਤੀਪੂਰਨ ਹੈ, ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਧੂਰਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਭੁੱਲਣਾ ਇੱਕ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ

ਜੇਕਰ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਅਸਲੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਭੁੱਲਣਾ ਸਿਸਟਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨੁਕਸ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਇਸਦੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸਨੇ ਦਰਜਨਾਂ ਮੌਤਾਂ, ਵਿਆਹ, ਵਿਸ਼ਵਾਸਘਾਤ, ਬੱਚੇ, ਘਰ, ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਅਤੇ ਪਛਾਣਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਿਆ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਆਮ

ਜੀਵਨ ਲਗਭਗ ਅਸੰਭਵ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਦਾ ਬੋਝ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਸਵੈ ਦੇ ਨਾਜ਼ੁਕ ਗਠਨ ਨੂੰ ਹਾਵੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰ, ਇੱਕ ਸਰੀਰ, ਇੱਕ ਇਤਿਹਾਸਕ ਪਲ ਵਿੱਚ ਜੜ੍ਹਾਂ ਵਧਾਉਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ।

ਫਿਰ ਵੀ ਭੁੱਲਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਿਟਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਸੂਖਮ ਰੂਪਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੰਦੀ ਹੈ: ਅਣਜਾਣ ਡਰ, ਸਹਿਜ ਨੈਤਿਕ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆਵਾਂ, ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਤੋਹਫ਼ੇ, ਤੀਬਰ ਹਮਦਰਦੀ, ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਨਫ਼ਰਤ। ਇਹ ਅੱਗ ਦੀ ਬਜਾਏ ਧੂੰਆਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਸਬੂਤ ਦੀ ਬਜਾਏ ਸੁਰਾਗ। ਨਵਾਂ ਜੀਵਨ ਸੱਚਮੁੱਚ ਨਵਾਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਾਲੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਜੋ ਸੁਚੇਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਚਰਿੱਤਰ ਦੇ ਲੁਕਵੇਂ ਢਾਂਚੇ ਨੂੰ ਆਕਾਰ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਬਾਕੀ ਬਚੇ ਸਵਾਲ: ਆਜ਼ਾਦੀ, ਦੁੱਖ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ

ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹਨ ਕਿ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕੀ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਸਾਡੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਹੁਣ ਕਿਵੇਂ ਵਿਵਹਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੀ ਅਰਥ ਹੋਵੇਗਾ।

ਕੀ ਅਸੀਂ ਮੁਸ਼ਕਲ ਚੁਣਦੇ ਹਾਂ?

ਇਹ ਸਵਾਲ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਸਿਧਾਂਤ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਉਤਸੁਕਤਾ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਬੇਰਹਿਮੀ ਬਣ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਜੀਵਨ-ਵਿਚਕਾਰਲੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵਿਕਾਸ, ਸੇਵਾ, ਮੁਰੰਮਤ, ਜਾਂ ਅਧੂਰੀ ਸਿੱਖਿਆ ਲਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਖ਼ਤ ਰੇਖਾ ਖਿੱਚਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ: ਅਜਿਹੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਦੇ ਵੀ ਦੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਜਾਂ ਲੋਕਾਂ 'ਤੇ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਦਰਦ ਨੂੰ ਚੁਣਨ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ।

ਬਿਮਾਰੀ, ਗਰੀਬੀ, ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ, ਯੁੱਧ ਅਤੇ ਆਫ਼ਤ ਅਸਲ ਮਨੁੱਖੀ ਜ਼ਖ਼ਮ ਹਨ, ਦੂਰੋਂ ਹੱਲ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਪਹੇਲੀਆਂ ਨਹੀਂ। ਭਾਵੇਂ ਜਨਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਕੋਈ ਰੂਪ ਮੌਜੂਦ ਹੋਵੇ, ਇਹ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅੰਸ਼ਕ, ਪਰਦਾ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਆਮ ਸਮਝ ਤੋਂ ਪਰੇ ਤਾਕਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਆਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੀਵਤ ਵਿਅਕਤੀ ਅਜੇ ਵੀ ਸੁਰੱਖਿਆ, ਨਿਆਂ ਅਤੇ ਹਮਦਰਦੀ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ।

ਬਿਹਤਰ ਸਵਾਲ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ, "ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਚੁਣਿਆ?" ਸਗੋਂ, "ਸਾਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਜਵਾਬ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?" ਜੇਕਰ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਅਸਲੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਹਰ ਮੁਲਾਕਾਤ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਇਤਿਹਾਸ ਰੱਖ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਸਾਨੂੰ ਘੱਟ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਵਧੇਰੇ ਦਿਆਲੂ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਕੀ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਹਨ ਜਾਂ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ?

ਜੀਵਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਬਿਰਤਾਂਤ ਅਕਸਰ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਕਲਪਨਾ ਵਿੱਚ ਲਪੇਟੇ ਹੋਏ ਆਉਂਦੇ ਹਨ: ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਜੀਵਾਂ ਦੀਆਂ ਸਭਾਵਾਂ, ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਦੇ ਹਾਲ, ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀਆਂ, ਚਮਕਦਾਰ ਲੈਂਡਸਕੇਪ, ਆਤਮਾ ਦੇ ਕਲਾਸਰੂਮ, ਜਾਂ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੇ ਖੇਤਰ। ਪਰਤਾਵਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਦਿੱਖ ਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਯਾਤਰਾ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇ। ਸ਼ਾਇਦ ਕੁਝ ਹਨ। ਪਰ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੰਭਾਵਨਾ ਦੀ ਵੀ ਆਗਿਆ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ: ਅਨੁਭਵ ਅਸਲੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਕਲਪਨਾ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਹੈ।

ਮਨੁੱਖੀ ਭਾਸ਼ਾ ਸਰੀਰਾਂ, ਵਸਤੂਆਂ, ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਲਈ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਚੇਤਨਾ ਆਮ ਧਾਰਨਾ ਤੋਂ ਪਰੇ ਕਿਸੇ ਅਵਸਥਾ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਮਨ ਇਸਨੂੰ ਜਾਣੂ ਰੂਪਾਂ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ "ਕੌਂਸਲ" ਨੈਤਿਕ ਸੂਝ ਨੂੰ ਦਰਸਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ "ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ" ਪੂਰੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ "ਰੋਸ਼ਨੀ" ਬਿਨਾਂ ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਇਹ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਨੂੰ ਬੇਕਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ। ਚਿੰਨ੍ਹ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ, ਸਾਨੂੰ ਨਕਸ਼ੇ ਨੂੰ ਖੇਤਰ ਨਾਲ ਉਲਝਾਉਣ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਪਹੁੰਚ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪੈਟਰਨਾਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ, ਨਾ ਕਿ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਚਿਪਕ ਕੇ।

ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੋਵੇਗਾ?

ਜੇਕਰ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਤੋਂ ਪਰੇ ਗੂੰਜਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਵੱਕਾਰ, ਕਾਨੂੰਨ, ਜਾਂ ਤੁਰੰਤ ਇਨਾਮ ਨਾਲੋਂ ਵੱਡੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸਘਾਤ, ਹਿੰਮਤ ਦਾ ਕੰਮ, ਇੱਕ ਦਿਆਲਤਾ ਜਿਸਨੂੰ ਕੋਈ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ - ਹਰੇਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਛੱਡ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ, ਚਰਿੱਤਰ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਲਈ ਪਹਿਨਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਚੋਣਾਂ, ਨਤੀਜਿਆਂ ਅਤੇ ਸਮਝ ਦੁਆਰਾ ਆਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਇੱਕ ਨਿਰੰਤਰ ਪੈਟਰਨ ਹੈ।

ਫਿਰ ਵੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨੂੰ ਡਰ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕਿਸੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਸਜ਼ਾ ਨਾਲ ਗ੍ਰਸਤ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਹ ਸਮੀਖਿਆ, ਮਾਨਤਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਦੇਖਣ ਦੀ ਦਰਦਨਾਕ ਸਪੱਸ਼ਟਤਾ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਨੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ। ਨਿੰਦਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਘੱਟ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ 'ਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਫ਼ਰਕ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਡਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਸਮਝ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦਾ ਨੈਤਿਕ ਅਰਥ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ: ਕੁਝ ਵੀ ਬਰਬਾਦ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਕੁਝ ਵੀ ਅਲੱਗ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਅਤੇ ਹਰ ਕਾਰਜ ਉਸ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਜਾਂਚ ਜਾਰੀ ਹੈ।

ਜੀਵਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਬਿਰਤਾਂਤ ਪੁਨਰਜਨਮ ਖੋਜ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਦਿਲਚਸਪ ਅਤੇ ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹਨ। ਇਹ ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੇ ਅਨੁਭਵਾਂ, ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ, ਰਹੱਸਮਈ ਗਵਾਹੀ, ਮਾਧਿਅਮਵਾਦੀ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਬਚਪਨ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਆਵਰਤੀ ਰੂਪਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨਾ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ। ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਪਿੰਡ ਦਾ ਨਾਮ ਰੱਖਣ ਜਾਂ ਪਿਛਲੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨ ਦੇ ਉਲਟ, ਇੱਕ ਅਣਦੇਖੇ ਅੰਤਰਾਲ ਦੇ ਵਰਣਨ ਜਨਤਕ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਘੱਟ ਹੀ ਉਂਗਲਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਛੱਡਦੇ ਹਨ।

ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ, ਕੇਸ ਫਾਈਲ ਦਾ ਇਹ ਹਿੱਸਾ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਿਮਰਤਾ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਸਲੀ ਸੁਰਾਗ, ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਚਿੰਨ੍ਹ, ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਨਿਰਮਾਣ, ਜਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਦਾ ਕੁਝ ਮਿਸ਼ਰਣ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਗੰਭੀਰ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਖਾਰਜ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਪਰ ਨਾ ਹੀ ਗੰਭੀਰ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਬਹੁਤ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਅਗਲਾ ਸਵਾਲ ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਅਭਿਆਸ ਵੱਲ ਵਧਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਪੁਰਾਣੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਮੌਜੂਦ ਹਨ, ਤਾਂ ਕੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੀ ਅਸੀਂ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ, ਕਲਪਨਾ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਅਣਜਾਣ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਜੋ ਦੋਵਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ?

ਅਧਿਆਇ 12: ਕਲੀਸ਼ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਰਮ

ਕਰਮ ਨੂੰ ਅਕਸਰ ਇੱਕ ਨਾਅਰੇ ਤੱਕ ਘਟਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ: ਚੰਗਾ ਅਤੇ ਚੰਗਾ ਬਦਲਾ ਲਓ, ਨੁਕਸਾਨ ਕਰੋ ਅਤੇ ਨੁਕਸਾਨ ਵਾਪਸ ਕਰੋ। ਅਸਲ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਵਧੇਰੇ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਗੰਭੀਰ ਜਾਂਚ ਲਈ ਵਧੇਰੇ ਦੇਖਭਾਲ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਸੰਭਵ ਹੈ,

ਤਾਂ ਕਰਮ ਕਿਰਿਆਵਾਂ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਵਿਚਕਾਰ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਸਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਲੋਕ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਪੀੜਤਾਂ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਜਾਂ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਰਦੇ ਹਨ।
ਦਾਅਵਾ: ਕਿਰਿਆਵਾਂ, ਇਰਾਦੇ ਅਤੇ ਅਣਸੁਲਝੇ ਪੈਟਰਨ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਹਾਲਾਤਾਂ, ਸਬੰਧਾਂ ਅਤੇ ਵਿਕਾਸ ਦੇ ਮੌਕਿਆਂ ਨੂੰ ਆਕਾਰ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ।
ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ: ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਕਈ ਵਾਰ ਆਵਰਤੀ ਥੀਮ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ: ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਗਿਆ ਵਿਅਕਤੀ ਉਸੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਹਿੰਸਕ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਡਰ ਜਾਂ ਜਨਮ ਚਿੰਨ੍ਹ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਰਿਸ਼ਤੇ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦਰ ਪੀੜ੍ਹੀ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤ, ਤਿੱਬਤ, ਯੂਨਾਨ ਅਤੇ ਆਧੁਨਿਕ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਲਹਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਅਕਸਰ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਨੂੰ ਨੈਤਿਕ ਨਤੀਜੇ ਨਾਲ ਜੋੜਦੀਆਂ ਹਨ।
ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਕਰਮ ਇੱਕ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡੀ ਨਿਯਮ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇੱਕ ਸਮਾਜਿਕ ਅਤੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦੇ ਕੇ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੀਵਨ ਵਿਵਸਥਿਤ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਅਸਮਾਨਤਾ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਰਮ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦਾਅਵੇ ਝੂਠੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਕਰਮ ਵਜੋਂ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਵਿਆਖਿਆ ਕੁਝ ਵੀ ਨਾ ਸਮਝਾਉਣ ਦਾ ਜੋਖਮ ਲੈਂਦੀ ਹੈ।
ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਕਰਮ ਸਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਚੇਤਨਾ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀਆਂ, ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ, ਚੋਣਾਂ ਅਤੇ ਅਧੂਰੇ ਸਬਕਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਇੱਕ ਅਦਾਲਤ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਕਲਾਸਰੂਮ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸ ਰੂਪਕ ਦੀਆਂ ਵੀ ਸੀਮਾਵਾਂ ਹਨ।
ਸਵਾਲ ਜੋ ਬਾਕੀ ਹਨ: ਕੀ ਕਰਮ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਅੰਧਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿੱਚ ਬਦਲੇ ਬਿਨਾਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਅਸੀਂ ਦੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਬਿਨਾਂ ਨੈਤਿਕ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਬਾਰੇ ਕਿਵੇਂ ਚਰਚਾ ਕਰ

ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਕੀ ਆਵਰਤੀ ਜੀਵਨ ਪੈਟਰਨ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡੀ ਨਿਆਂ, ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਦੁਹਰਾਓ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਸਬੂਤ ਹਨ? ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਕਰਮ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੀ ਇਹ ਸਖ਼ਤ ਕਾਨੂੰਨ, ਲਚਕਦਾਰ ਸਿੱਖਿਆ, ਜਾਂ ਸਧਾਰਨ ਫਾਰਮੂਲਿਆਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਇੱਕ ਰਹੱਸ ਹੈ?

ਦਾਅਵਾ: ਕਰਮ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਵਜੋਂ, ਇੱਕ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡੀ ਵੈਂਡਿੰਗ ਮਸ਼ੀਨ ਨਹੀਂ

ਕਰਮ ਹੋਰ ਦਿਲਚਸਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਇਨਾਮ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਵਜੋਂ ਮੰਨਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਨੈਤਿਕ ਗਤੀ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਵਜੋਂ ਜਾਂਚਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।

ਨਾਅਰੇ ਤੋਂ ਪਰੇ

ਕਰਮ ਬਾਰੇ ਆਧੁਨਿਕ ਚਰਚਾ ਅਕਸਰ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸ਼ਾਰਟਕੱਟ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੰਦੀ ਹੈ: ਕੋਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਟ੍ਰੈਫਿਕ ਵਿੱਚ ਕੱਟ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਕਲਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਬਿੱਲ ਤਿਆਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਸੰਸਕਰਣ ਯਾਦਗਾਰੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਪਤਲਾ ਵੀ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਹਿੰਦੂ, ਬੋਧੀ, ਜੈਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚ, ਕਰਮ ਤੁਰੰਤ ਭੁਗਤਾਨ ਵਰਗਾ ਘੱਟ ਅਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਵਰਗਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਕਾਰਜ ਅਲੱਗ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਹ ਇਰਾਦੇ ਤੋਂ ਵਧਦਾ ਹੈ, ਆਦਤ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਪਰੰਪਰਾ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ, ਮਨ ਦੀ ਧਾਰਾ ਜਾਂ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਾਨ ਛੱਡ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਹੋਰ ਸੂਖਮ ਅਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ ਵਧੇਰੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਕਰਮ, ਇਸ ਡੂੰਘੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡੀ ਵੈਂਡਿੰਗ ਮਸ਼ੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਨੇਕੀ ਆਰਾਮ ਖਰੀਦਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਨੈਤਿਕ ਗਤੀ ਹੈ। ਕਿਰਿਆਵਾਂ ਚਰਿੱਤਰ ਨੂੰ ਆਕਾਰ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ; ਪਾਤਰ ਧਾਰਨਾ ਨੂੰ ਆਕਾਰ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ; ਧਾਰਨਾ ਭਵਿੱਖ ਦੀਆਂ ਚੋਣਾਂ ਨੂੰ ਆਕਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਪੁਨਰਜਨਮ ਫਾਈਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਵਾਲ ਅਜੀਬ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ: ਕੀ ਉਹ ਗਤੀ ਇੱਕ ਜੀਵਨ

ਕਾਲ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਜਾਰੀ ਰਹਿ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਇੱਕ ਜੀਵਨੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਹੌਲੀ ਜਾਂ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ?

ਇਰਾਦਾ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕਰਮ ਪ੍ਰਣਾਲੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਗਤ ਕਿਰਿਆ ਸਬੂਤ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਦਾ ਮਨੋਰਥ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਸਰਜਨ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਕੱਟਦਾ ਹੈ; ਇੱਕ ਹਮਲਾਵਰ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਲਈ ਕੱਟਦਾ ਹੈ। ਬਾਹਰੀ ਗਤੀ ਸਮਾਨ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਨੈਤਿਕ ਬਣਤਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੱਖਰੀ ਹੈ। ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਜੋ ਕਰਮ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਲੈਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਕਸਰ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਰਾਦਾ ਚੇਤਨਾ ਦੀ ਦਿਸ਼ਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ: ਦਇਆ, ਲਾਲਚ, ਡਰ, ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ, ਕਰਤੱਵ, ਪਿਆਰ, ਜਾਂ ਉਲਝਣ।

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਇਹ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕਰਮ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕੱਚਾ ਲੇਖਾ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਬਣਨ ਤੋਂ ਰੋਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਦੁਖਦਾਈ ਹਾਦਸਾ, ਇੱਕ ਹਤਾਸ਼ ਫੈਸਲਾ, ਅਤੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਸ਼ਵਾਸਘਾਤ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦਰਦ ਦਿੱਤਾ। ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸਥਿਤੀ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕਿਰਿਆਵਾਂ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਨਿਸ਼ਾਨ ਛੱਡਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਕੀ ਸਮਝਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੀ ਪਛਤਾਵਾ, ਮੁਰੰਮਤ, ਜਾਂ ਪਰਿਵਰਤਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਪੈਟਰਨ ਬਣੇ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ

ਜੇਕਰ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਸੰਭਵ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਰਮ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਪੈਟਰਨ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਿਉਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਕੇਸ

ਸਟੱਡੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਬੱਚੇ ਡਰ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਿੱਖਿਆ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ: ਪਾਣੀ, ਅੱਗ, ਹਥਿਆਰਾਂ, ਵਰਦੀਆਂ, ਜਾਂ ਕੈਦ ਦਾ ਡਰ। ਦੂਸਰੇ ਤੀਬਰ ਲਗਾਵ, ਅਸਾਧਾਰਨ ਹੁਨਰ, ਜਾਂ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਬੰਧਨ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਪਾਤ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾਪਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਕਰਮ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਜਾਂਚ ਸੰਭਾਵਨਾ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ: ਸ਼ਾਇਦ ਮੌਤ ਹਰ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਟਾ ਦਿੰਦੀ।

ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਕਰਮ ਸਿਰਫ਼ ਇਨਾਮ ਜਾਂ ਸਜ਼ਾ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਬਾਰੇ ਹੈ। ਇੱਕ ਹਿੰਸਕ ਸੁਭਾਅ ਹਮਲਾਵਰਤਾ, ਡਰ, ਜਾਂ ਟਕਰਾਅ ਦੁਆਰਾ ਆਕਾਰ ਦਿੱਤੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਦਾਰਤਾ ਦੀ ਆਦਤ ਸਹਿਜ ਦਇਆ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਅਣਸੁਲਝਿਆ ਲਗਾਵ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਲੋਕਾਂ ਜਾਂ ਸਥਾਨਾਂ ਵੱਲ ਚੇਤਨਾ ਖਿੱਚ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦਾਅਵਾ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਪਸੰਦ ਦਾ ਇੱਕ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਮੂਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਕੁਝ ਪੈਟਰਨ ਮੌਜੂਦਾ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨਾਲੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਹਰ ਘਟਨਾ ਇੱਕ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਕਰਮ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੰਭੀਰ ਚਰਚਾ ਨੂੰ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਬੇਰਹਿਮੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਸਖ਼ਤ ਲਾਈਨ ਖਿੱਚਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਿ ਹਰ ਬਿਮਾਰੀ, ਨੁਕਸਾਨ, ਅਪੰਗਤਾ, ਜਾਂ ਆਫ਼ਤ "ਯੋਗ" ਹੈ, ਸਿਆਣਪ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਇਹ ਅਲੰਕਾਰਵਾਦ ਦੇ ਭੇਸ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ ਹੈ। ਇਹ ਜੀਵਤ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਥਿਤ ਕਰਜ਼ਿਆਂ ਤੱਕ ਘਟਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਰੀਖਕਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਨੈਤਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਤਿਹਾਸ ਦੌਰਾਨ, ਕਰਮ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਜਾਤ, ਗਰੀਬੀ, ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਅਤੇ ਅਸਮਾਨਤਾ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕੇਸ ਫਾਈਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੈ।

ਇੱਕ ਵਧੇਰੇ ਸਾਵਧਾਨ ਪਹੁੰਚ ਇਹ ਮੰਨਦੀ ਹੈ ਕਿ ਦੁੱਖ ਦੇ ਕਈ ਕਾਰਨ ਹਨ: ਜੀਵ ਵਿਗਿਆਨ, ਰਾਜਨੀਤੀ, ਹਾਦਸਾ, ਵਾਤਾਵਰਣ, ਮਨੁੱਖੀ ਹਿੰਸਾ, ਅਤੇ ਨਿਰੋਲ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ। ਭਾਵੇਂ ਕਰਮ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਇਹ ਬਾਹਰੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਦਰਦ ਦਾ ਨਿਦਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ। ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਦਾ ਕੰਮ ਦੋਸ਼ ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਪੁੱਛਣਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕੁਝ ਅਨੁਭਵ ਅਰਥਪੂਰਨ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਿਧਾਂਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹਮਦਰਦੀ ਆਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਸੁਰੱਖਿਆ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਕਰਮ ਨੈਤਿਕ ਨਤੀਜੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜ਼ਖਮੀਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਹਥਿਆਰ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਕੇਸ ਫਾਈਲ ਦਾ ਸਵਾਲ

ਕਰਮ ਦਾ ਕੇਂਦਰੀ ਦਾਅਵਾ, ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੋਚ-ਸਮਝ ਕੇ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਨਿਰਪੱਖ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਾਦਾ ਨਿਰੀਖਣ ਇਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਮਾਸੂਮ ਲੋਕ ਦੁੱਖ ਝੱਲਦੇ ਹਨ, ਸੁਆਰਥੀ ਲੋਕ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਨਤੀਜੇ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਨਾਲ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਬਹੁਤ ਅਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ। ਵਧੇਰੇ ਦਿਲਚਸਪ ਦਾਅਵਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਚੋਣਾਂ ਆਮ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਨਾਲੋਂ ਡੂੰਘੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਛੱਡ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸੁਭਾਅ, ਸਬੰਧਾਂ, ਮੌਕਿਆਂ, ਡਰਾਂ, ਆਕਰਸ਼ਣਾਂ ਅਤੇ ਆਵਰਤੀ ਟਕਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਆਕਾਰ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਮੌਕਾ ਤੱਕ ਘਟਾਉਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਲਈ, ਇਹ ਇੱਕ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਜੀਵਨ ਦੇ ਨਮੂਨੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡੀ ਨਿਆਂ, ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਵਿਰਾਸਤ, ਪਰਿਵਾਰਕ ਸਥਿਤੀ, ਜਾਂ ਚੇਤਨਾ ਦੁਆਰਾ ਅੱਗੇ ਵਧੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਸਬੂਤ ਹਨ? ਜਵਾਬ ਹਰ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵੱਖਰਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੰਭਾਲਿਆ ਗਿਆ ਕਰਮ, ਮਨੁੱਖੀ ਅਨੁਭਵ 'ਤੇ ਮੋਹਰ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਅੰਤਿਮ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਪਰਿਕਲਪਨਾ

ਹੈ: ਕਿ ਅਸੀਂ ਜੋ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਹੱਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਉਹ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਗੂੰਜ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ: ਪਰਿਵਾਰਾਂ, ਡਰਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਣਾ

ਕੁਝ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਨੈਤਿਕ ਵਿਸ਼ੇ ਯਾਦਾਂ, ਡਰ, ਜਾਂ ਸਰੀਰਕ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਦੁਹਰਾਉਂਦੇ ਜਾਪਦੇ ਹਨ।

ਉਹ ਬੱਚੇ ਜੋ ਇੱਕੋ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਹਨ

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਪੈਟਰਨ ਉਹ ਬੱਚਾ ਹੈ ਜੋ ਰਾਜਾ, ਸੰਤ, ਜਾਂ ਦੂਰ ਦੀ ਇਤਿਹਾਸਕ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਪਰ ਕੋਈ ਬੇਆਰਾਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨੇੜੇ ਦਾ ਵਿਅਕਤੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ: ਇੱਕ ਗੁਆਂਢੀ, ਇੱਕ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਚਾਚਾ, ਇੱਕ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੁਕਾਨਦਾਰ, ਅਗਲੇ ਪਿੰਡ ਦਾ ਬੱਚਾ। ਇਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਰੋਮਾਂਟਿਕ ਬਣਾਉਣਾ ਔਖਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਅਕਸਰ ਆਮ ਲੋਕ, ਆਮ ਥਾਵਾਂ ਅਤੇ ਵੇਰਵੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਕੁਝ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਵਿੱਚ, ਕਥਿਤ ਪਿਛਲਾ ਜੀਵਨ ਵਿਸ਼ਵਾਸਘਾਤ, ਕਰਜ਼ੇ ਨਾ ਚੁਕਾਉਣ, ਘਰੇਲੂ ਟਕਰਾਅ, ਜਾਂ ਅਚਾਨਕ ਹਿੰਸਾ ਨਾਲ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ। ਬੱਚਾ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦਿਖਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਸ਼ੱਕੀ ਲੋਕ ਸਹੀ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਗੱਪਾਂ, ਪਰਿਵਾਰਕ ਉਮੀਦਾਂ, ਜਾਂ ਸਥਾਨਕ ਅਫਵਾਹਾਂ ਰਾਹੀਂ ਲੀਕ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਪੈਟਰਨ ਦਿਲਚਸਪ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ: ਜੇਕਰ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਚੇਤਨਾ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਵਿੱਚ ਬੇਤਰਤੀਬ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਵਹਿ ਸਕਦੀ। ਇਹ ਉੱਥੇ ਵਾਪਸ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਅਧੂਰੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਅਜੇ ਵੀ ਗੁਰੂਤਾ ਹੈ।

ਹਿੰਸਕ ਅੰਤ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਡਰ

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੁਮੇਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ: ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਇੱਕ ਹਿੰਸਕ ਮੌਤ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਡਰ ਵੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਜੋ ਡੁੱਬਣ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਨਦੀਆਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਨਹਾਉਣ ਜਾਂ ਚੀਕਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਜੋ ਗੋਲੀ ਲੱਗਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਜਨਮ ਚਿੰਨ੍ਹ ਜਾਂ ਸਰੀਰਕ ਅਸਧਾਰਨਤਾ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਕਾਸ ਦੇ ਜ਼ਖ਼ਮ ਵਰਗਾ ਹੋਵੇ।

ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਕਰਮ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਫੋਬੀਆ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਜਨਮ ਚਿੰਨ੍ਹ ਸੰਜੋਗ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦੇਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਆਮ ਹਨ। ਮਜ਼ਬੂਤ ਮਾਮਲੇ ਉਹ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਬੱਚਾ ਪਿਛਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਖਾਸ, ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਵੇਰਵੇ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਸਬੂਤ ਨੈਤਿਕ ਨਤੀਜੇ ਨਾਲੋਂ ਸੰਭਾਵਿਤ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਵੱਲ ਵਧੇਰੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਜ਼ਖ਼ਮ ਦੁਹਰਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਦਮਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਛਾਪਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਸਜ਼ਾ ਜਾਰੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਰਿਸ਼ਤੇ ਜੋ ਅਧੂਰੇ ਜਾਪਦੇ ਹਨ

ਕੁਝ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਜੋ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਨੈਤਿਕ ਬਿੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਗੰਢ ਹੈ। ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਵਿਰੋਧੀ ਇੱਕ ਭਰਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਗੁਆਚਿਆ ਬੱਚਾ ਉਸੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਵੰਸ਼ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਅਣਗੌਲਿਆ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਜਨਮ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਕਹਾਣੀਆਂ, ਜਦੋਂ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੰਭਾਲੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਕਰਮ ਨੂੰ ਇਨਾਮ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਕੱਚੇ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਇਹ ਪੈਟਰਨ ਉਲਝਣ ਵਰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ: ਪਿਆਰ, ਡਰ, ਦੋਸ਼, ਨਿਰਭਰਤਾ, ਅਤੇ ਅਣਸੁਲਝੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਪ੍ਰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਮਨੁੱਖ ਕੁਦਰਤੀ ਪੈਟਰਨ-

ਨਿਰਮਾਤਾ ਹਨ। ਸੋਗ ਅਧੀਨ ਪਰਿਵਾਰ ਅਚੇਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਅਰਥ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਸਮਾਨਤਾ ਜਾਂ ਸੰਜੋਗ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਜਬੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਾਮਲੇ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਬੱਚੇ ਦੇ ਬਿਆਨ ਜਲਦੀ, ਅਚਾਨਕ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੀਬਰਤਾ ਨਾਲ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਅਸਲੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਰਿਸ਼ਤੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਇਕੱਠੇ ਖਿੱਚਣ ਵਾਲੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਧਾਗਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਨੇ ਇਸ ਪੈਟਰਨ ਨੂੰ ਜਲਦੀ ਦੇਖਿਆ

ਆਧੁਨਿਕ ਕੇਸ ਫਾਈਲਾਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ, ਕਈ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਆਚਰਣ ਅਤੇ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਨੂੰ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਭਾਰਤੀ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੇ ਕਰਮ, ਇਰਾਦੇ ਅਤੇ ਮੁਕਤੀ ਦੇ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਸਿਧਾਂਤ ਵਿਕਸਤ ਕੀਤੇ। ਤਿੱਬਤੀ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਨੇ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਨੂੰ ਮਾਨਸਿਕ ਆਦਤਾਂ ਅਤੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਵਿਕਾਸ ਦੁਆਰਾ ਆਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਦੱਸਿਆ। ਪਾਇਥਾਗੋਰਸ ਅਤੇ ਪਲੈਟੋ ਵਰਗੇ ਯੂਨਾਨੀ ਚਿੰਤਕਾਂ ਨੇ ਆਤਮਾ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਦੇ ਸੰਸਕਰਣਾਂ ਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਅਕਸਰ ਨੈਤਿਕ ਸੁਧਾਰ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਗੁਪਤ ਅੰਦੋਲਨਾਂ ਨੇ ਆਧੁਨਿਕ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਲਈ ਇਹਨਾਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਇਆ।

ਇਹ ਸਾਰੇ ਸਿਸਟਮ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਕੁਝ ਨੈਤਿਕ ਕਾਰਨਾਮੇ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਦੂਸਰੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸਿੱਖਿਆ, ਸ਼ੁੱਧੀਕਰਨ, ਜਾਂ ਇੱਛਾ ਦੀ ਗਤੀ 'ਤੇ। ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਇੱਕ ਭੜਕਾਊ ਸ਼ੱਕ ਸਾਂਝਾ ਕਰਦੇ ਹਨ: ਪਛਾਣ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੀਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ, ਅਤੇ ਕਿਰਿਆਵਾਂ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਤੋਂ ਵੀ ਡੂੰਘੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਛੱਡ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਾਂਚਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ, ਇਹ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਭਿਆਚਾਰਾਂ ਨੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਬੁਝਾਰਤ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ: ਮਨੁੱਖੀ ਜੀਵਨ ਅਕਸਰ

ਅਜਿਹੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਆਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਿਰਫ਼ ਵਿਰਾਸਤ ਜਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਡੇ ਜਾਪਦੇ ਹਨ।

ਸਬੂਤ ਸੁਝਾਅ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਸੁਲਝੇ ਹੋਏ ਨਹੀਂ ਹਨ।

ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਦੀਆਂ ਅਸਪਸ਼ਟ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਜਾਂ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਅਧੀਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਾਟਕੀ ਦਾਅਵਿਆਂ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਬਣੇ ਹੁੰਦੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਬੱਚੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਖਾਸ ਬਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਲੋਕਾਂ ਜਾਂ ਸਥਾਨਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਸਾਧਾਰਨ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਡਰ ਜਾਂ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਪਿਛਲੀ ਮੌਤ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਜਾਪਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ, ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਨੂੰ ਸਬੂਤ ਵਾਂਗ ਸੰਭਾਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਸਿਧਾਂਤ ਵਾਂਗ ਨਹੀਂ।

ਕਰਮ ਇਹਨਾਂ ਫਾਈਲਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਵਿਧੀ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇੱਕ ਵਿਆਖਿਆ ਵਜੋਂ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਡਰ ਸਦਮੇ, ਸੁਝਾਅ, ਸੰਜੋਗ, ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਣ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਜੇ ਤੱਕ ਸਮਝਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਹੈ। ਇੱਕੋ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸੀ ਲੁਕੇ ਹੋਏ ਜਾਣਕਾਰੀ ਚੈਨਲਾਂ ਨੂੰ ਅਲੌਕਿਕ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਵਾਂਗ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸਥਿਤੀ ਨਾ ਤਾਂ ਅੰਨ੍ਹੀ ਸਵੀਕ੍ਰਿਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਆਟੋਮੈਟਿਕ ਬਰਖਾਸਤਗੀ। ਸਬੂਤ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਇਹ ਨਾਅਰਿਆਂ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ। ਜੇਕਰ ਕਰਮ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਮਾਮਲੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਸੂਖਮ, ਨਿੱਜੀ, ਅਤੇ ਸਧਾਰਨ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡੀ ਵਾਪਸੀ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਨੈਤਿਕ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਲੋੜ ਕਿਉਂ ਹੈ

ਇੱਥੇ ਸੰਦੇਹਵਾਦ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕਰਮ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਆਰਾਮਦਾਇਕ, ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਅਤੇ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਦੁਨੀਆਂ ਘੱਟ ਬੇਤਰਤੀਬ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ

ਕਰਮ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਮਨੁੱਖ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ: ਇਹ ਭਾਵਨਾ ਕਿ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਸਿਰਫ਼ ਹਾਦਸਿਆਂ ਦਾ ਭੂਫ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਅਸਫਲ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਬੇਰਹਿਮੀ ਵਧਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਚੰਗੇ ਲੋਕ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਦੁੱਖ ਝੱਲਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਨੈਤਿਕ ਨਤੀਜੇ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਹਫੜਾ-ਦਫੜੀ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਲੁਕੀ ਹੋਈ ਆਰਕੀਟੈਕਚਰ ਵਾਂਗ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਫੁਸਫੁਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਵੀ ਬਰਬਾਦ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਕੁਝ ਵੀ ਗੁਆਚਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਲੋਪ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਸ਼ੱਕੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ, ਇਹ ਕਰਮ ਦੀ ਹੋਂਦ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਕਿਉਂ ਹੈ। ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮਨ ਅਕਸਰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਅਰਥ ਦੇ ਔਖੇ ਅਰਥ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ, ਕਰਮ ਇੱਕ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਸਥਿਰਤਾ ਵਾਂਗ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦੇ ਕੇ ਦਹਿਸ਼ਤ ਨੂੰ ਘਟਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਨੈਤਿਕ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਹੈ। ਖ਼ਤਰਾ ਉਦੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਆਰਾਮ ਨੂੰ ਸਬੂਤ ਸਮਝ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਕ੍ਰਮ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਹਿਣ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਹਮਦਰਦੀ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਪੈਟਰਨ ਦੀ ਭਾਲ ਕੁਦਰਤੀ ਹੈ

ਮਨੁੱਖੀ ਦਿਮਾਗ ਇੱਕ ਪੈਟਰਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਸਾਧਨ ਹੈ। ਇਹ ਚਿਹਰਿਆਂ ਨੂੰ ਬੱਦਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਮਨੋਰਥਾਂ ਨੂੰ ਚੁੱਪ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਕਿਸਮਤ ਨੂੰ ਸੰਜੋਗ ਵਿੱਚ ਜੋੜਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਯੋਗਤਾ ਸਾਨੂੰ ਬਚਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਆਮ ਦੁਹਰਾਓ ਨੂੰ ਅਲੌਕਿਕ ਵੀ ਦਿਖਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਅਣਉਪਲਬਧ ਸਾਥੀਆਂ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਪੈਟਰਨ ਨੂੰ

ਕਰਮਿਕ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਲਗਾਵ ਦੇ ਜ਼ਖ਼ਮ, ਪਰਿਵਾਰਕ ਮਾਡਲਿੰਗ, ਨੇੜਤਾ ਦਾ ਡਰ, ਜਾਂ ਸਮਾਜਿਕ ਸਥਿਤੀ ਸਪਸ਼ਟ ਵਿਆਖਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਆਵਰਤੀ ਜੀਵਨ ਪੈਟਰਨ ਅਰਥਹੀਣ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲੀ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਆਧਾਰ ਬਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਕਰਮ ਦਾ ਨਾਮ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ, ਇਤਿਹਾਸ, ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਅਤੇ ਜੀਵ ਵਿਗਿਆਨ ਕੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪੁਨਰਜਨਮ ਖੋਜ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਹਰ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਗੂੰਜ ਨੂੰ ਪਿਛਲੀ ਹੋਂਦ ਦੇ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਦੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਸਾਧਾਰਨ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਜਾਣੂ ਮਨੁੱਖੀ ਚੱਕਰਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ੱਕੀ ਸਵਾਲ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ, "ਕੀ ਇਹ ਕਰਮ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ?" ਪਰ, "ਕਰਮ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਹੜੀਆਂ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?"

ਝੂਠੇ ਨਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਦਾਅਵੇ ਇੱਕ ਸਮੱਸਿਆ ਹਨ

ਇੱਕ ਦਾਅਵੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਹ ਹਰ ਸੰਭਵ ਨਤੀਜੇ ਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਗਰੀਬੀ ਕਰਮ ਹੈ, ਦੌਲਤ ਕਰਮ ਹੈ, ਬਿਮਾਰੀ ਕਰਮ ਹੈ, ਰਿਕਵਰੀ ਕਰਮ ਹੈ, ਇਕੱਲਤਾ ਕਰਮ ਹੈ, ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਕਰਮ ਹੈ, ਤਾਂ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਗੁਆਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੀਮਾਵਾਂ ਵਾਲੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦੀ ਬਜਾਏ ਤੱਥ ਦੇ ਬਾਅਦ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਇੱਕ ਲੇਬਲ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗੰਭੀਰ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਗਲਤ ਹੋਣ ਦਾ ਜੋਖਮ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਇੱਕ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ੱਕੀ ਲੋਕ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਕਰਮ ਚਰਚਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਵਾਰ, ਕਰਮ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਲਚਕਦਾਰ ਜਵਾਬ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹਨ। ਇਸ ਬੱਚੇ ਨੇ ਦੁੱਖ ਕਿਉਂ ਝੱਲਿਆ? ਇਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਜਨਮ ਕਿਉਂ ਹੋਇਆ? ਇਸ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਉਹੀ ਦੁਖਾਂਤ ਕਿਉਂ ਦੁਹਰਾਇਆ? ਜੇਕਰ ਜਵਾਬ ਹਮੇਸ਼ਾ "ਕਰਮ"

ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜਾਂਚ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਰੁਕ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਧੇਰੇ ਅਨੁਸ਼ਾਸਿਤ ਪਹੁੰਚ ਇਹ ਪੁੱਛੇਗੀ ਕਿ ਕਰਮ ਕੀ ਸਮਝਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸ਼ਾਰਟਹੈਂਡ ਤੋਂ ਵੱਧ ਬਣਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਹੜੇ ਸਬੂਤ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ।

ਪੀੜਤ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣਾ ਨੈਤਿਕ ਲਾਲ ਲਕੀਰ ਹੈ

ਕਰਮ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਹੈ ਕਿ ਦੁਖੀ ਲੋਕ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਦੁੱਖ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਵਾਲੇ ਬੱਚੇ, ਇੱਕ ਅਪਾਹਜ ਵਿਅਕਤੀ, ਇੱਕ ਸ਼ਰਨਾਰਥੀ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਸੋਗੀ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦਰਦ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਕੰਮਾਂ ਕਾਰਨ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਰਮ ਇੱਕ ਦਰਸ਼ਨ ਬਣਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡੀ ਸੂਝ ਦੇ ਭੇਸ ਵਿੱਚ ਬੇਰਹਿਮੀ ਬਣ ਗਈ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੰਭੀਰ ਜਾਂਚ ਲਈ ਹਮਦਰਦੀ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ।

ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਜੋ ਨੈਤਿਕ ਨਤੀਜੇ ਸਿਖਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਕਸਰ ਨਿਰਣੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਚੇਤਾਵਨੀਆਂ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਕਰਮ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਤਾਂ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਇਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਅਯੋਗ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਆਤਮਾ ਦਾ ਪੂਰਾ ਇਤਿਹਾਸ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ, ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਇਤਿਹਾਸ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਨੈਤਿਕ ਸਥਿਤੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ: ਦੁੱਖ ਮਦਦ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਦੋਸ਼ ਦੀ ਨਹੀਂ। ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਸਿਧਾਂਤ ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਘੱਟ ਹਮਦਰਦ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਬੁੱਧੀ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਬੁਨਿਆਦੀ ਟੈਸਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਸ਼ੱਕ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਸੰਦੇਹਵਾਦ ਰਹੱਸ ਦਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਉਹ ਤਰੀਕਾ ਹੈ ਜੋ ਰਹੱਸ ਨੂੰ ਹੇਰਾਫੇਰੀ ਬਣਨ ਤੋਂ ਰੋਕਦਾ ਹੈ। ਕਰਮ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ, ਸੰਦੇਹਵਾਦ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਦਾ ਹੈ: ਸਬੂਤ ਕੀ ਹੈ? ਵਿਆਖਿਆ ਕੀ ਹੈ? ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਵਿਰਾਸਤ ਤੋਂ ਕੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ? ਸੋਗ, ਦੋਸ਼, ਡਰ, ਜਾਂ

ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਦੀ ਤਾਂਘ ਤੋਂ ਕੀ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਇਹ ਸਵਾਲ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਸਤੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਹੱਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਰੋਕਦੇ ਹਨ।

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੀ ਜਾਂਚ ਲਈ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਹਰ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਜਾਂਚ ਦੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਾ ਭਾਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਇੰਨਾ ਨਰਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਹਰ ਬਿਰਤਾਂਤ ਆਪਣੇ ਆਪ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜਾਂਚ ਕੁਝ ਵੀ ਨਵਾਂ ਖੋਜਣ ਲਈ ਇੰਨੀ ਸਖ਼ਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ ਸਾਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਨੈਤਿਕ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਲੋੜ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਤਰੀਕਾ ਨਾ ਤਾਂ ਅੰਨ੍ਹਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਆਟੋਮੈਟਿਕ ਅਸਵੀਕਾਰ। ਇਹ ਅਨੁਸ਼ਾਸਿਤ ਉਤਸੁਕਤਾ ਹੈ, ਸਬੂਤ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਤ ਅਤੇ ਦਇਆ ਦੁਆਰਾ ਸੰਜਮਿਤ।

ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਆਦਤਾਂ ਦੇ ਵਾਹਕ ਵਜੋਂ ਆਤਮਾ

ਜੇਕਰ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਰਮ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਵਾਂਗ ਘੱਟ ਅਤੇ ਚੇਤਨਾ ਦੀ ਜੜਤਾ ਵਰਗਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸਧਾਰਨ ਸਜ਼ਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਿਰੰਤਰਤਾ

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਢਾਂਚੇ ਵਿੱਚ, ਕਰਮ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਵਰਗੀ ਲੇਖਾ-ਜੋਖਾ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਵਜੋਂ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹਰ ਮਨੁੱਖੀ ਕਾਰਜ ਦੇ ਨਾਲ ਇਨਾਮ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਦੀ ਮੋਹਰ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੂਖਮ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਮ ਨੂੰ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ: ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੋਣਾਂ, ਇਰਾਦੇ, ਡਰ, ਲਗਾਵ ਅਤੇ ਜ਼ਖ਼ਮ ਚੇਤਨਾ 'ਤੇ ਹੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਛੱਡ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਇਸ ਲਈ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਬਾਹਰੀ ਜੱਜ ਨੇ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਸਵੈ ਦੀ ਡੂੰਘੀ ਬਣਤਰ ਅਣਸੁਲਝੀ ਗਤੀ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਬੇਰਹਿਮੀ ਦੁਆਰਾ ਆਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਜੀਵਨ ਦਬਦਬਾ ਜਾਂ ਡਰ

ਦੀਆਂ ਆਦਤਾਂ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦਹਿਸ਼ਤ ਦੁਆਰਾ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਭਾਵ ਛੱਡ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਚਿੰਤਾ, ਪਰਹੇਜ਼, ਜਾਂ ਤੀਬਰ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲਤਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਹਰ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਮਾਡਲ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ: ਕਰਮ ਅਧੂਰੀ ਗਤੀ ਵਜੋਂ, ਸਜ਼ਾ ਨਹੀਂ; ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਅਤੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ ਵਜੋਂ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡੀ ਬਦਲਾ ਨਹੀਂ।

ਕਲਾਸਰੂਮ ਰੂਪਕ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਅਸਫਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ

ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਆਧੁਨਿਕ ਚਰਚਾਵਾਂ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਲਾਸਰੂਮ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਰੂਪਕ ਦਾ ਮੁੱਲ ਹੈ। ਇਹ ਕਰਮ ਨੂੰ ਬਦਲੇ ਤੋਂ ਦੂਰ ਅਤੇ ਵਿਕਾਸ ਵੱਲ ਬਦਲਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਜੀਵਨ ਹਿੰਮਤ, ਹਮਦਰਦੀ, ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਅਤੇ ਮੁਰੰਮਤ ਦੇ ਮੌਕੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁੱਖ ਝੱਲਣ ਲਈ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੈਟਰਨਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਸਮਝਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।

ਫਿਰ ਵੀ ਕਲਾਸਰੂਮ ਰੂਪਕ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਿਆ ਜਾਵੇ। ਅਸਲ ਦੁਖਾਂਤਾਂ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰੇ ਪਾਠ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ। ਕਿਸੇ ਸੋਗੀ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ, ਹਿੰਸਾ ਦੇ ਪੀੜਤ, ਜਾਂ ਗਰੀਬੀ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦੁੱਖ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ "ਸਬਕ" ਹੈ, ਬੇਰਹਿਮ, ਸਰਲ ਅਤੇ ਨੈਤਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਪਰਵਾਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਅਲੰਕਾਰ ਦੀ ਬਿਹਤਰ ਵਰਤੋਂ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਆਵਰਤੀ ਥੀਮਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਬਿਨਾਂ ਇਹ ਜਾਣੇ ਕਿ ਉਹ ਕਿਉਂ ਵਾਪਰਦੇ ਹਨ। ਜੇ

ਕਰਮ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਰਹੱਸ ਰਾਹੀਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਸਮਤ ਦੇ ਬਲੈਕਬੋਰਡ 'ਤੇ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰੇ ਛਾਪੇ ਗਏ ਨਾਅਰਿਆਂ ਰਾਹੀਂ ਨਹੀਂ।

ਰਿਸ਼ਤੇ ਆਵਰਤੀ ਕਾਰਜਾਂ ਵਜੋਂ

ਕੁਝ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਬਿਰਤਾਂਤਾਂ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲੋਕ ਇਕੱਲੇ ਯਾਤਰੀਆਂ ਵਜੋਂ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ। ਉਹ ਸਮੂਹਾਂ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ: ਪਰਿਵਾਰ, ਵਿਰੋਧੀ, ਪ੍ਰੇਮੀ, ਰੱਖਿਅਕ, ਅਤੇ ਅਧੂਰੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਨਾਵਾਂ ਹੇਠ ਦੁਬਾਰਾ ਰਸਤੇ ਪਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਪੈਟਰਨ ਹਮੇਸ਼ਾ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਮਜ਼ਬੂਤ ਬੰਧਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰਧਾ, ਦੋਸ਼, ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ, ਡਰ, ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ, ਜਾਂ ਕਦੇ ਨਾ ਪੂਰੇ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਵਾਅਦੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਇਸ ਮਾਡਲ ਵਿੱਚ, ਰਿਸ਼ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਮੁੱਖ ਥਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਕਰਮ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਚਾਰਜ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਜਨਬੀ ਅਜੀਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਣੂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਟਕਰਾਅ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਤੀਬਰਤਾ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮੌਜੂਦਾ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ।

ਸ਼ੱਕੀ ਪਾਠਕ ਇਸਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ, ਲਗਾਵ, ਪ੍ਰੋਜੈਕਸ਼ਨ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਪ੍ਰਣਾਲੀਆਂ ਰਾਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਵਿਆਖਿਆ ਪੁੱਛਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕੁਝ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਉਲਝਣਾਂ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਲੰਬਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਲਾਭਦਾਇਕ ਸਵਾਲ ਉਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ: ਕਿਹੜਾ ਪੈਟਰਨ ਦੁਹਰਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੀ ਇਸ ਵਾਰ ਇਸਨੂੰ ਵੱਖਰੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ?

ਆਜ਼ਾਦੀ ਅਜੇ ਵੀ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦੀ ਹੈ

ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਕਰਮ ਮਾਡਲ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦੀ ਲਈ ਜਗ੍ਹਾ ਛੱਡਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਹਰ ਘਟਨਾ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਤਾਂ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਅਧਿਆਤਮਿਕ

ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਕਿਸਮਤਵਾਦ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਜਾਵੇਗਾ। ਵਿਅਕਤੀ ਅਦਿੱਖ ਕਰਜ਼ਿਆਂ ਦੇ ਕੈਦੀ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਨੈਤਿਕ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਆਪਣੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਰਥ ਗੁਆ ਦੇਵੇਗੀ।

ਇੱਕ ਵਧੇਰੇ ਲਚਕਦਾਰ ਵਿਆਖਿਆ ਪਿਛਲੀਆਂ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਵਜੋਂ ਦੇਖਦੀ ਹੈ, ਜ਼ੰਜੀਰਾਂ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਸੁਭਾਅ, ਆਕਰਸ਼ਣ, ਡਰ, ਮੌਕਾ, ਜਾਂ ਆਵਰਤੀ ਟਕਰਾਅ ਨੂੰ ਆਕਾਰ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ ਅੰਤਿਮ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਚਿੰਤਤ ਵਿਅਕਤੀ ਸਥਿਰਤਾ ਸਿੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਗੁੱਸੇ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਸੰਜਮ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਖਮੀ ਵਿਅਕਤੀ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਜ਼ਖਮੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਕਰਮ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਿਹਾਰਕ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਨਵੀਂ ਕਿਰਿਆ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਚੇਤਨਾ ਆਦਤਾਂ ਰੱਖਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਹਰੇਕ ਚੋਣ ਪੈਟਰਨ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਦਾ ਵੀ ਇੱਕ ਮੌਕਾ ਹੈ। ਅਤੀਤ ਵਰਤਮਾਨ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸਨੂੰ ਇਸਦਾ ਮਾਲਕ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਕਰਮ ਬਿਨਾਂ ਚਿੱਤਰਾਂ ਦੇ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਵਾਂਗ

ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਸਪਸ਼ਟ ਯਾਦਾਂ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਦੀ ਦੇ ਸਪਸ਼ਟ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਜਾਗਦੇ ਜਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ਨਾਵਾਂ, ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਅਤੇ ਮੌਤਾਂ ਬਾਰੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਬੋਲਦੇ। ਜੇਕਰ ਕਰਮ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ: ਤਸਵੀਰਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ।

ਇਹ ਕੁਝ ਥਾਵਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਸਹਿਜ ਖਿੱਚ, ਖਾਸ ਸਥਿਤੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਅਣਜਾਣ ਘ੍ਰਿਣਾ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਥੀਮ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨੀ ਨਾਲੋਂ ਪੁਰਾਣਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਕਾਰਨ ਦੇ ਪਾਣੀ ਤੋਂ ਡਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਬਾਲਗ ਕਿਸੇ ਨਵੇਂ ਮਿਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਪ੍ਰਤੀ ਤੁਰੰਤ ਕੋਮਲਤਾ ਜਾਂ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ

ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਇੱਕੋ ਸਮੱਸਿਆ ਦੇ ਚੱਕਰ ਲਗਾ ਸਕਦਾ ਹੈ: ਤਿਆਗ, ਨਿਯੰਤਰਣ, ਕੁਰਬਾਨੀ, ਗੁਪਤਤਾ, ਦੇਸ਼ ਨਿਕਾਲਾ।

ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਅਜਿਹੇ ਪੈਟਰਨਾਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪੁਨਰਜਨਮ ਪਰਿਕਲਪਨਾ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੀ; ਇਹ ਫਾਈਲ ਨੂੰ ਚੌੜਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਕੁਝ ਯਾਦਾਂ ਨੂੰ ਤਸਵੀਰਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਸਮਝਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਟੋਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਬਾਕੀ ਬਚੇ ਸਵਾਲ: ਨਿਆਂ, ਹਮਦਰਦੀ, ਅਤੇ ਵਿਆਖਿਆ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ

ਕਰਮ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਔਖਾ ਹਿੱਸਾ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੁੰਦਰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਮਨੁੱਖੀ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਕੀ ਕਰਮ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ?

ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਅਧਿਐਨ ਨਿਰੀਖਣ ਨੂੰ ਨਿਰਣੇ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਕੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਖੋਜਕਰਤਾ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ, ਆਵਰਤੀ ਫੋਬੀਆ, ਜਨਮ ਚਿੰਨ੍ਹ, ਪਰਿਵਾਰਕ ਸਬੰਧਾਂ, ਜਾਂ ਵਿਵਹਾਰਕ ਪੈਟਰਨਾਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੁਆਰਾ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿੱਖਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਾਂਚਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸੁਝਾਅ, ਸੰਜੋਗ, ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਉਮੀਦ, ਜਾਂ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਣ ਵਰਗੇ ਆਮ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਂਚਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਜੋ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਉਹ ਹੈ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਦਰਦ ਨੂੰ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣਾ। ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਕਿ ਬਿਮਾਰੀ, ਗਰੀਬੀ, ਹਿੰਸਾ, ਜਾਂ ਨੁਕਸਾਨ ਕਿਸੇ ਅਣਜਾਣ ਪੁਰਾਣੇ

ਜੀਵਨ ਕਾਰਨ "ਯੋਗ" ਹੈ, ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਤਤਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਮਨੁੱਖੀ ਪਹੁੰਚ ਕਰਮ ਨੂੰ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਦੋਸ਼ ਦੇ ਹਥਿਆਰ ਦੀ ਬਜਾਏ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਦੇ ਇੱਕ ਸੰਭਾਵੀ ਪੈਟਰਨ ਵਜੋਂ ਮੰਨਦੀ ਹੈ। ਸਾਵਧਾਨ ਸਵਾਲ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ, "ਇਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਇਸ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣ ਲਈ ਕੀ ਕੀਤਾ?" ਪਰ, "ਕੀ ਇੱਥੇ ਅਜਿਹੇ ਪੈਟਰਨ ਹਨ ਜੋ ਨਜ਼ਦੀਕੀ, ਹਮਦਰਦੀਪੂਰਨ ਅਧਿਐਨ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ?"

ਕੀ ਨਿਆਂ ਹਕੀਕਤ ਵਿੱਚ ਬਣਿਆ ਹੈ?

ਕਰਮ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਮਨੁੱਖੀ ਸਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਉਠਾਉਂਦਾ ਹੈ: ਕੀ ਨੈਤਿਕ ਕਿਰਿਆ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਗਤ ਪਲ ਤੋਂ ਪਰੇ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦੀ ਹੈ? ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚ, ਕਰਮ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਰਾਦਾ ਇੱਕ ਛਾਪ ਛੱਡਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਬੇਰਹਿਮੀ ਅਤੇ ਦਿਆਲਤਾ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭਾਰਹੀਣ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਅਧੂਰੇ ਨਤੀਜੇ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਕੁਝ ਵੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਅਲੋਪ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕਿਸੇ ਚੋਣ ਦਾ ਨੈਤਿਕ ਗੁਣ ਵੀ ਨਹੀਂ।

ਸ਼ੱਕੀ ਲੋਕ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਚੁਣੌਤੀ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਤਿਹਾਸ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਆਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਦਾ। ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਲੋਕ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਨਿਰਦੋਸ਼ ਲੋਕ ਦੁੱਖ ਝੱਲ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਪੂਰਾ ਸਮਾਜ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨੂੰ ਆਮ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਇਸਦਾ ਵਿਰੋਧ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ, ਨਿਆਂ ਗੁਰੂਤਾ ਵਾਂਗ ਹਕੀਕਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬਣਿਆ; ਇਹ ਕਾਨੂੰਨਾਂ, ਹਿੰਮਤ, ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਅਤੇ ਸਮੂਹਿਕ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕਰਮ ਇੱਕ ਲੁਕਵੀਂ ਨੈਤਿਕ ਆਰਕੀਟੈਕਚਰ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਕੀ ਇਹ ਇੱਕ ਲਈ ਸਾਡੀ ਤਾਂਘ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਕੀ ਗਿਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ?

ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਖਾਸ ਯਾਦਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਨਾਵਾਂ, ਸਥਾਨਾਂ, ਸੱਟਾਂ, ਆਦਤਾਂ, ਜਾਂ ਆਮ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ੇ ਲਈ ਅਣਜਾਣ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ, ਜੇਕਰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾਣ, ਤਾਂ ਸਧਾਰਨ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਕਰਮ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਅਤੇ ਕਰਮ ਸੰਬੰਧਿਤ ਵਿਚਾਰ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਬਚਾਅ ਅਤੇ ਵਾਪਸੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ; ਦੂਜਾ ਨੈਤਿਕ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ।

ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਹਾਲਾਤ ਕਿਸੇ ਪਿਛਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨਾਲ ਕਰਮ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਵਿਆਖਿਆ ਦੀ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਪਰਤ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਪਰਤ ਨੂੰ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਸੰਭਾਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ, ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ, ਜਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਅਧੂਰੇ ਟਕਰਾਅ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣਾ ਯਾਦ ਸੀ? ਕੀ ਖੋਜਕਰਤਾ ਇੱਕ ਨੈਤਿਕ ਪੈਟਰਨ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਤੱਥ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਥੋਪ ਰਹੇ ਹਨ? ਦਾਅਵਾ ਜਿੰਨਾ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋਵੇਗਾ, ਸਬੂਤ ਓਨਾ ਹੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋਣਗੇ। ਇੱਕ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹ ਸਕਦੀ ਹੈ; ਇਹ ਇੱਕ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡੀ ਵਾਕ ਦੀ ਕਾਢ ਕੱਢਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ।

ਹਮਦਰਦੀ ਪਹਿਲਾਂ ਆਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਕਰਮ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਲੈਣ ਦੇ ਯੋਗ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ: ਕੀ ਇਹ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਦਿਆਲੂ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ? ਜੇਕਰ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ, ਧੀਰਜ, ਨਿਮਰਤਾ ਅਤੇ ਮੁਰੰਮਤ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਇੱਕ ਲਾਭਦਾਇਕ ਉਦੇਸ਼ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਚੋਣਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਅਣਦੇਖੇ ਹੋਣ 'ਤੇ ਪੈਟਰਨ ਦੁਹਰਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਲਾਜ ਲਈ ਜੀਵਨ ਦੇ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਗਤ ਅਧਿਆਇ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਪਰ ਜੇ ਕਰਮ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਠੰਡਾ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਗਲਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਦੁੱਖਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, "ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਕਮਾਇਆ ਹੋਵੇਗਾ," ਤਾਂ ਇਹ ਧਾਰਨਾ ਨੈਤਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਬਣ ਗਈ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਸੱਚ ਹੁੰਦਾ, ਕੋਈ ਵੀ ਦਰਸ਼ਕ ਬਾਹਰੋਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਦਰਦ ਦਾ ਨਿਦਾਨ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਦਇਆ ਨੂੰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪੂਰੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਦਰਅਸਲ, ਰਹੱਸ ਨੂੰ ਸਾਡੀ ਦਇਆ ਨੂੰ ਹੋਰ ਡੂੰਘਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਹਰ ਜੀਵਨ ਇੱਕ ਲੰਬੀ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਹਰ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਮਿਲਦੇ ਹਾਂ, ਘੱਟ ਨਹੀਂ, ਵਧੇਰੇ ਦੇਖਭਾਲ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ।

ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਫਾਈਲ

ਕਰਮ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਅਧਿਐਨ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਦਿਲਚਸਪ ਅਤੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਫਾਈਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਕਾਨੂੰਨ, ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਦੁਹਰਾਓ ਲਈ ਇੱਕ ਰੂਪਕ, ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀਆਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ, ਜਾਂ ਸਾਡੀਆਂ ਮੌਜੂਦਾ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਅਸਲੀਅਤ ਦੀ ਅੰਸ਼ਕ ਝਲਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਈ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖੀ ਜੀਵਨ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੀ ਇੱਕ ਨਾਅਰੇ ਵਿੱਚ ਫਿੱਟ ਹੋਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸਰਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਤਰੀਕਾ ਹੁਕਮ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ ਦੁਆਰਾ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਗਵਾਹੀਆਂ ਸੁਣ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਧਾਰਨਾਵਾਂ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਅਪਮਾਨਿਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਕਰਮ, ਜੇਕਰ ਅਸਲੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਜ਼ਾ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਵਾਂਗ ਘੱਟ ਅਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦੇ ਜਾਲ ਵਾਂਗ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਜੇ ਵੀ ਖੁੱਲ੍ਹ ਰਹੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਲਈ, ਫਾਈਲ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਹੈ: ਮਜਬੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ, ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ, ਅਧੂਰੀ, ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ।

ਅਧਿਆਇ 13: ਧੋਖਾਧੜੀ, ਲੋਕਧਾਰਾ, ਅਤੇ ਸ਼ੱਕ ਦਾ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਸ਼ੱਕ ਨੂੰ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਸਥਾਨ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਮਾਮਲੇ ਗਲਤ ਹਨ। ਕੁਝ ਨੂੰ ਵਧਾ-ਚੜ੍ਹਾ ਕੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕੁਝ ਸ਼ਾਇਦ ਕਾਢ ਕੱਢੇ ਗਏ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਧੋਖਾਧੜੀ, ਲੋਕ-ਕਥਾਵਾਂ, ਸੁਝਾਅ ਅਤੇ ਇੱਛਾਵਾਦੀ ਸੋਚ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਟੀਚਾ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਟੀਚਾ ਇੱਕ ਰਹੱਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਦਾਅਵਾ: ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਮ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪਰਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ: ਧੋਖਾਧੜੀ ਅਤੇ ਗਲਤੀ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਕੁਝ ਮਾਮਲੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ, ਕਈ ਗਵਾਹਾਂ, ਖਾਸ ਬਿਆਨਾਂ, ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਵੇਰਵਿਆਂ, ਸੀਮਤ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲੀਕ ਹੋਣ, ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਜਾਂ ਸਰੀਰਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਵਾਲੇ ਕੇਸ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਫਾਈਲਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ। ਉਹ ਰੋਧਕ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਮਨੁੱਖੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਰਿਵਾਰ ਕਹਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਆਕਾਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਖੋਜਕਰਤਾ ਪੱਖਪਾਤੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਭਾਈਚਾਰੇ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ, ਰੁਤਬਾ, ਜਾਂ ਪੈਸੇ ਨਾਲ ਇਨਾਮ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਅਨੁਵਾਦ ਦੀਆਂ

ਗਲਤੀਆਂ, ਮਾੜੇ ਰਿਕਾਰਡ, ਅਤੇ ਚੋਣਵੀਂ ਰਿਪੋਰਟਿੰਗ ਕਮਜ਼ੋਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਦਿਖਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸੰਜੋਗ ਵੀ ਅਨੁਭਵ ਦੇ ਸੁਝਾਵਾਂ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਾਰ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ।

ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਮਜ਼ਬੂਤ ਸੰਦੇਹਵਾਦ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਮਜ਼ੋਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਪੁਨਰਜਨਮ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਦਾਅਵਾ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਹੋਰ ਦਿਲਚਸਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪੁਨਰਜਨਮ ਲਈ ਹਰ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਸੱਚ ਹੋਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਸਿਰਫ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ ਜੋ ਆਮ ਵਿਆਖਿਆ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਸਵਾਲ ਜੋ ਬਾਕੀ ਹਨ: ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਖੋਜ ਨੂੰ ਕਿਹੜੇ ਮਾਪਦੰਡਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ? ਜਾਂਚਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੌਣ ਕਰਦਾ ਹੈ? ਅਸੀਂ ਭੋਲੇਪਣ ਅਤੇ ਆਟੋਮੈਟਿਕ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦੋਵਾਂ ਤੋਂ ਕਿਵੇਂ ਬਚ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਅਤੇ ਕੀ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਤਰੀਕਾ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਆਲੋਚਨਾਤਮਕ ਨਿਰਣੇ ਨੂੰ ਸਮਰਪਣ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਗਵਾਹਾਂ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ?

ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਕੱਟ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਦਿਲਚਸਪ ਬਣਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਅਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾ ਕੰਮ ਹੈਰਾਨੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਛਾਂਟੀ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਬੋਝ ਦਾਅਵੇ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ

ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਜੋ ਐਲਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, "ਮੇਰੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮਾਂ ਸੀ," ਇੱਕ ਘਰ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਰੋਕ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਖ਼ਮ ਦੇ ਆਕਾਰ ਦਾ ਜਨਮ ਚਿੰਨ੍ਹ ਭਿਆਨਕ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਾਣੀ, ਅੱਗ, ਜਾਂ ਵਾਹਨਾਂ ਦਾ ਅਚਾਨਕ ਦਹਿਸ਼ਤ ਅਰਥਪੂਰਨ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਇੱਕ ਅਨੁਸ਼ਾਸਿਤ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ, ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਆਪਣੇ ਆਪ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਬਣਦੀ। ਇਹ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਸੰਕੇਤ ਹਨ, ਸਿੱਟੇ ਨਹੀਂ।

ਬੋਝ ਦਾਅਵੇ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹਰ ਅਸਾਧਾਰਨ ਵਿਆਖਿਆ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਆਮ ਸਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਬਿਆਨ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਕਦੋਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ? ਇਹ ਕਿਸਨੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ? ਕੀ ਇਹ ਤਸਦੀਕ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ? ਕੀ ਬੱਚੇ ਨੇ ਕੋਈ ਨਾਮ, ਕੋਈ ਜਗ੍ਹਾ, ਕੋਈ ਪਰਿਵਾਰਕ ਦੁਖਾਂਤ, ਜਾਂ ਕੋਈ ਸਥਾਨਕ ਅਫਵਾਹ ਸੁਣੀ ਹੋਵੇਗੀ? ਕੀ ਜਨਮ ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਫੋਟੋ ਜਲਦੀ ਖਿੱਚੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਾਂ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਵਧਣ ਤੋਂ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਵਰਣਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ?

ਇੱਕ ਦਾਅਵਾ ਉਦੋਂ ਹੋਰ ਵੀ ਕੀਮਤੀ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਸਨੂੰ ਸਮੇਂ, ਗਵਾਹਾਂ, ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਅਤੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਫਰਜ਼ ਰਹੱਸ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉੱਥੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕੋਈ ਰਹੱਸ ਹੈ।

ਆਮ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ

ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਫਾਈਲ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਕੱਟ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਨੂੰ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਗਲਤ ਸੁਣੀਆਂ ਗੱਲਾਂਬਾਤਾਂ, ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਹਾਣੀਆਂ, ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ, ਪਿੰਡ ਦੀਆਂ ਗੱਪਾਂ, ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸਵਾਲਾਂ ਅਤੇ ਸੰਜੋਗ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਵਿਰੋਧੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ। ਇਹ ਇਸਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਬੱਚੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੋਖਣ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਬਾਲਗਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਇਕੱਠੇ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪਰਿਵਾਰ ਵੀ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛ ਕੇ ਇੱਕ ਕੇਸ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹਨ: "ਕੀ ਤੁਹਾਡਾ ਪੁਰਾਣਾ ਘਰ ਕਿਸੇ ਨਦੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸੀ?" "ਕੀ ਤੁਹਾਡੀ ਮੌਤ ਕਿਸੇ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ

ਹੋਈ?" "ਕੀ ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਇਹ ਸੀ?" ਹਰੇਕ ਸਵਾਲ ਇੱਕ ਵੇਰਵੇ ਨੂੰ ਬੀਜ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਇੱਕ ਨੂੰ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਪਦਾ ਹੈ।

ਸੰਜੋਗ ਵੀ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ। ਦੁਹਰਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨਾਵਾਂ, ਇੱਕੋ ਜਿਹੀਆਂ ਮੌਤਾਂ ਅਤੇ ਆਮ ਡਰਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਕੁਝ ਮੈਚ ਸੰਜੋਗ ਨਾਲ ਵਾਪਰਨਗੇ। ਆਮ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਹਰ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਹਟਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਉੱਤੇ ਰੱਖੇ ਗਏ ਭਾਰ ਨੂੰ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਇੰਨੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਨਹੀਂ ਸਨ।

ਚੰਗਾ ਸ਼ੱਕ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਸ਼ੱਕ ਨੂੰ ਅਕਸਰ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਸਮਝ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸ਼ੱਕ ਇੱਕ ਬੰਦ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਹੋਵੇ। ਗੰਭੀਰ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਵਿੱਚ, ਚੰਗਾ ਸ਼ੱਕ ਇੱਕ ਫਿਲਟਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਜਬੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਟਿਕਾਊ ਹੈ। ਇੱਕ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਜੋ ਨਿਰਪੱਖ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਤੋਂ ਬਚ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਕਦੇ ਵੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੁਆਰਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਇਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਤੋਂ ਹੀ ਬਚਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਨੁਸ਼ਾਸਿਤ ਸ਼ੱਕ ਗਵਾਹਾਂ ਦਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਏ ਬਿਨਾਂ ਸਟੀਕ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪਛਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਾਪੇ ਇਮਾਨਦਾਰ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਬੱਚੇ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਖੋਜਕਰਤਾ ਆਸ਼ਾਵਾਦੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਇਹ ਵੀ ਪਛਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਵਰਗੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਮਾਨਦਾਰ ਲੋਕ ਗਲਤ ਯਾਦ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪਰਿਵਾਰ ਸ਼ਿੰਗਾਰਦੇ ਹਨ। ਭਾਈਚਾਰੇ ਅਚੇਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨਾਟਕੀ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਇਨਾਮ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਸੱਚ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਪਾਲਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ।

ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਕਿਸੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਜਾਂ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦੇ। ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਦੇ ਸਾਵਧਾਨ ਰਖਵਾਲਿਆਂ ਵਜੋਂ ਦੇਖਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੰਜਮ

ਰਹੱਸ ਨੂੰ ਮਨੋਰੰਜਨ ਬਣਨ ਤੋਂ ਰੋਕਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਉਸ ਸੰਜਮ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਘੱਟ ਨਹੀਂ -।

ਕਮਜ਼ੋਰ ਕੇਸ ਲਾਭਦਾਇਕ ਸਬਕ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ

ਅਸਫਲ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿਅਰਥ ਸਮੱਗਰੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹ ਸਿਖਲਾਈ ਦੇ ਆਧਾਰ ਹਨ। ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਟਿੱਪਣੀ ਕਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਹਾਣੀ ਬਣ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਸਪਸ਼ਟ ਬਿਆਨ ਕਿੰਨੀ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਕਾਫ਼ੀ ਦੁਹਰਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਸਟੀਕ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਵਿੱਚ ਸਖ਼ਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ, ਕਮਜ਼ੋਰ ਮਾਮਲੇ ਲੁਕਾਉਣ ਲਈ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹ ਜਾਲਾਂ ਦੇ ਨਕਸ਼ੇ ਹਨ।

ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਪਹਿਲਾਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ, "ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ।" ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਸਵਾਲਾਂ, ਅੰਦਾਜ਼ਿਆਂ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਚਰਚਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਬਿਆਨ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ, "ਮੈਂ ਦਰਿਆ ਤੋਂ ਪਾਰ ਇੱਕ ਕਸਬੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ।" ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਕੋਈ ਇਸਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਬੱਚੇ ਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਕਸਬੇ ਦਾ ਨਾਮ ਰੱਖਿਆ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਉਹ ਵੇਰਵੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਕੋਲ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸਨ।

ਕਮਜ਼ੋਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨਾ ਜਾਂਚਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਨੋਟਸ, ਰਿਕਾਰਡਿੰਗਾਂ, ਸੁਤੰਤਰ ਗਵਾਹਾਂ ਅਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਸਮਾਂ-ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਨਾ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਮਰਤਾ ਵੀ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਣਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪੁੱਛਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਯਾਦ ਮੌਤ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰ ਗਈ, ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਜੀਉਂਦੇ ਜੀ ਕਿੰਨਾ ਬਦਲ ਗਿਆ।

ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਫਾਈਲਾਂ ਦਬਾਅ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ

ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਫਾਈਲਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤਾਰੀਖਾਂ, ਅਧੂਰੇ

ਰਿਕਾਰਡ, ਅਪੂਰਣ ਅਨੁਵਾਦ, ਜਾਂ ਗਵਾਹ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੋ ਛੋਟੇ ਨੁਕਤਿਆਂ 'ਤੇ ਅਸਹਿਮਤ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦਿਲਚਸਪ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਨਿਰਦੋਸ਼ਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਰੋਧ ਹੈ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਿਕਾਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਉਹ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਇੱਕ ਰੋਧਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ: ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼, ਤਸਦੀਕ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਖਾਸ ਬਿਆਨ, ਕਈ ਗਵਾਹ, ਜਾਣਕਾਰੀ ਲੀਕ ਹੋਣ ਦਾ ਸੀਮਤ ਮੌਕਾ, ਅਤੇ ਵੇਰਵੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਸੁਤੰਤਰ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਕਈ ਵਾਰ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੀਬਰਤਾ, ਅਸਾਧਾਰਨ ਵਿਵਹਾਰ, ਜਾਂ ਸਰੀਰਕ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹੋਰ ਬਣਤਰ ਜੋੜਦੇ ਹਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਨਾਲ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ਜਿਸਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਫਿਰ ਵੀ, ਸਾਵਧਾਨੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਫਾਈਲ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਮਜਬੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਇਹ ਡੂੰਘੀ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਸਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਧੋਖਾਧੜੀ, ਗਲਤੀ, ਸੁਝਾਅ ਅਤੇ ਸੰਜੋਗ ਦੇ ਦਬਾਅ ਤੋਂ ਬਚਣ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਪੁਰਾਲੇਖ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਉਹ ਮਾਮਲੇ ਹਨ ਜੋ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਰਹਿਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ।

ਲੋਕ-ਕਥਾਵਾਂ, ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਹਾਣੀਆਂ, ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਰੂਪ

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਕਿਸੇ ਖਲਾਅ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਇਹ ਪਰਿਵਾਰਾਂ, ਪਿੰਡਾਂ, ਧਰਮਾਂ ਅਤੇ ਉਮੀਦਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਧਿਆਨ ਨੂੰ ਆਕਾਰ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਵਿਆਖਿਆ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ

ਹਰ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਉਮੀਦ ਦੇ ਇੱਕ ਢਾਂਚੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਨੂੰ ਆਮ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਜੋ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, "ਮੇਰੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮਾਂ ਸੀ," ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਯਾਦ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਟਿੱਪਣੀ ਇੱਕ ਸੰਭਾਵੀ ਸੁਰਾਗ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਲਗ ਪੁੱਛ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ

ਉਹ ਦੂਜੀ ਮਾਂ ਕਿੱਥੇ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਸੀ, ਜਾਂ ਬੱਚਾ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਵੇਂ ਮਰਿਆ ਸੀ। ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਅਜੀਬ ਬਿਆਨ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਨਕਸ਼ਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਭਾਈਚਾਰੇ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹੀ ਵਾਕ ਪਰਿਵਾਰਕ ਹਾਸੇ ਵਿੱਚ ਅਲੋਪ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਲਪਨਾ, ਸੁਪਨੇ ਦੇ ਅਵਸ਼ੇਸ਼, ਜਾਂ ਬਚਕਾਨਾ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਉਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਸੱਚ ਜਾਂ ਝੂਠ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਹੜੀਆਂ ਵਿਗਾੜਾਂ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਹੜੀਆਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜਾਂਚਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾ ਕੰਮ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਉਣ ਜਾਂ ਇਸਨੂੰ ਰੋਮਾਂਟਿਕ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੰਮ ਇਹ ਪੁੱਛਣਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੇ ਸਵਾਲਾਂ, ਜਵਾਬਾਂ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਹੀ ਗਈ ਗੱਲ ਦੀ ਯਾਦ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਆਕਾਰ ਦਿੱਤਾ।

ਕਹਾਣੀਆਂ ਦੁਹਰਾਉਣ ਨਾਲ ਸੁਧਰਦੀਆਂ ਹਨ

ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਹਾਣੀਆਂ ਆਪਣੇ ਅਸਲੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਘੱਟ ਹੀ ਜੰਮੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਵਿਅਕਤੀ ਤੱਕ ਜਾਂਦੇ ਸਮੇਂ ਸਾਹ ਲੈਂਦੀਆਂ, ਖਿੱਚਦੀਆਂ ਅਤੇ ਤਿੱਖੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। "ਪਾਣੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਘਰ" ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੀ ਅਸਪਸ਼ਟ ਟਿੱਪਣੀ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ "ਨਦੀ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਨੀਲਾ ਘਰ" ਵਜੋਂ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਗਰਦਨ ਵੱਲ ਇੱਕ ਡਰਾਇਆ ਹੋਇਆ ਇਸ਼ਾਰਾ, ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਗਲਾ ਘੁੱਟੇ ਜਾਣ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਬਿਆਨ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਲਈ ਲੜੀ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਝੂਠ ਬੋਲਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਹ ਪੁਨਰਜਨਮ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ: ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਰਿਕਾਰਡ ਨੂੰ ਪਾਲਿਸ਼ ਕੀਤੇ ਸੰਸਕਰਣ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਨਾ। ਕਥਿਤ ਪਿਛਲੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮਿਲਣ ਤੋਂ

ਬਾਅਦ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇੱਕ ਮਾਮਲਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਸਦੀਕ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮਾਮਲੇ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੈ।

ਸਵਾਲ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ "ਹੁਣ ਕਹਾਣੀ ਕੀ ਹੈ?" ਇਹ ਹੈ ਕਿ, "ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਬਣਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀ ਲਿਖਿਆ, ਦੇਖਿਆ ਜਾਂ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ?"

ਪਰਿਵਾਰ ਹੱਲ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਅਕਸਰ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰ ਜਿਸਨੇ ਇੱਕ ਬੱਚਾ, ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ, ਭੈਣ-ਭਰਾ, ਜਾਂ ਜੀਵਨ ਸਾਥੀ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਵਾਪਸੀ ਦੇ ਸੰਕੇਤਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਜਾਣਿਆ-ਪਛਾਣਿਆ ਵਾਕੰਸ਼, ਇੱਕ ਜਨਮ ਚਿੰਨ੍ਹ, ਇੱਕ ਸਾਂਝਾ ਡਰ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਨ ਪਸੰਦ ਮੁਰਦਿਆਂ ਦੇ ਸੁਨੇਹੇ ਵਾਂਗ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੋਗ ਵਿੱਚ, ਵੇਰਵੇ ਨਿਰਪੱਖ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਉਹ ਉਮੀਦ ਲੈ ਕੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ।

ਇਹ ਸੋਗ ਮਨਾਉਣ ਵਾਲੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬੇਈਮਾਨ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਇਮਾਨਦਾਰ, ਸਾਵਧਾਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦੇਖੇ ਗਏ ਕੰਮਾਂ ਤੋਂ ਡੂੰਘਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਇੱਛਾ ਧਿਆਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਲੋਕ ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਬੇਮੇਲਤਾ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਯਾਦ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਅਸਪਸ਼ਟਤਾ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਸਭ ਤੋਂ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਇਸ ਲਈ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਜਾਂਚ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਹਮਦਰਦੀ ਭਰੀ ਅਤੇ ਦ੍ਰਿੜ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਦੇ ਸਮੇਂ ਸ਼ਾਮਲ ਦਰਦ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ: ਕੀ ਵੇਰਵੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ? ਕੀ ਵਿਕਲਪਿਕ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ? ਕੀ ਸਬੂਤ ਲਿਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾਅਵੇ ਨੇ ਦਿਲਾਸਾ ਦਿੱਤਾ?

ਭਾਈਚਾਰੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਨੂੰ ਇਨਾਮ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ

ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਜਨਤਕ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਆਪਣਾ ਇੱਕ ਸਮਾਜਿਕ ਜੀਵਨ ਵਿਕਸਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਗੁਆਂਢੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਪੱਤਰਕਾਰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਖੋਜਕਰਤਾ ਨੋਟਬੁੱਕਾਂ ਲੈ ਕੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਾ ਅਸਾਧਾਰਨ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਸ਼ਾਇਦ ਖਾਸ ਵੀ। ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਤੋਹਫ਼ੇ, ਸੱਦੇ, ਯਾਤਰਾ ਦੇ ਮੌਕੇ, ਜਾਂ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਕਿਸਮ ਦਾ ਦਰਜਾ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ, ਧਿਆਨ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਦਬਾਅ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਜੋ ਇੱਕ ਉਲਝਣ ਵਾਲੀ ਯਾਦ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬੱਚਾ ਸਿੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਹੜੇ ਬਿਆਨ ਬਾਲਗਾਂ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਿਹੜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਸਾਖ ਇਸ ਨਾਲ ਜੁੜ ਗਈ ਹੈ।

ਇਹੀ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਫਾਈਲਾਂ ਉਹ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਖਾਸ ਬਿਆਨ ਜਲਦੀ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੰਟਰਵਿਊ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਿੱਟੇ ਕੱਢਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੋਚਿੰਗ ਜਾਂ ਸਮਾਜਿਕ ਇਨਾਮ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਲੋਕਧਾਰਾ ਦਾ ਮਤਲਬ ਝੂਠ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਲੋਕ-ਕਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੂਸ਼ਿਤ ਸਮਝਣਾ ਲੁਭਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਘਿਰੇ ਇੱਕ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਸੌਖਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਲੋਕ-ਕਥਾ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਹੋਰ ਅਲੋਪ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭਿਆਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਬਾਲਗ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰ

ਸਕਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਤਸਦੀਕ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਧਿਆਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਕੁਝ ਸਭ ਤੋਂ ਦਿਲਚਸਪ ਮਾਮਲੇ ਕਦੇ ਵੀ ਕੇਸ ਫਾਈਲਾਂ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੇ ਸਨ।

ਅਸਲ ਮੁੱਦਾ ਸਮੇਂ ਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਕਿਸੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਘਟਨਾ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਨ ਲਈ ਭਾਸ਼ਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ, ਜਾਂ ਇਸਨੇ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਹੋਰ ਨਾਟਕੀ ਰੂਪ ਦਿੱਤਾ? ਕੀ ਪਿਛਲੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਪਛਾਣ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬੱਚੇ ਦੇ ਬਿਆਨ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ? ਕੀ ਅਸਫਲ ਅਨੁਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਸਫਲ ਅਨੁਮਾਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ?

ਸ਼ੱਕ ਲਈ ਪਰੰਪਰਾ ਦੀ ਨਫ਼ਰਤ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਲੜੀਬੱਧ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਪੁੱਛਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀ ਆਇਆ: ਕੱਚਾ ਬਿਆਨ, ਪਰਿਵਾਰਕ ਵਿਆਖਿਆ, ਭਾਈਚਾਰਕ ਦੰਤਕਥਾ, ਜਾਂ ਅੰਤਮ ਪਾਲਿਸ਼ ਕੀਤਾ ਰਹੱਸ।

ਧੋਖਾਧੜੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ

ਕੁਝ ਮਾਮਲੇ ਇਸ ਲਈ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਲੋਕ ਝੂਠ ਬੋਲਦੇ ਹਨ। ਦੂਸਰੇ ਇਸ ਲਈ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਲੋਕ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਹ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ।

ਧੋਖਾਧੜੀ ਵਿਹਾਰਕ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਨਾਟਕੀ ਨਹੀਂ।

ਜਦੋਂ ਲੋਕ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਅਕਸਰ ਇੱਕ ਗਿਣੇ-ਮਿਥੇ ਧੋਖੇ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ: ਜਾਅਲੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼, ਰਿਹਰਸਲ ਕੀਤੀ ਗਵਾਹੀ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਲਈ ਇੱਕ ਨਾਟਕੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼। ਅਸਲੀਅਤ ਵਿੱਚ, ਝੂਠੇ ਦਾਅਵੇ ਸ਼ਾਂਤ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਮਾਪੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਮੌਤ ਨਾਲ ਜੋੜਦੇ ਹਨ। ਗੁਆਂਢੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਪੱਤਰਕਾਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਉਤਸੁਕ ਟਿੱਪਣੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜੋ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਉਹ ਸਮਾਜਿਕ ਭਾਰ ਵਾਲੀ ਕਹਾਣੀ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਉਸ ਸਮੇਂ, ਪਿੱਛੇ ਹਟਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਧਿਆਨ, ਹਮਦਰਦੀ, ਤੋਹਫ਼ੇ, ਰੁਤਬਾ, ਜਾਂ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਵਿੱਤੀ ਮਦਦ ਵੀ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਝੁਕਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਖਲਨਾਇਕ ਬਣਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਅਤਿਕਥਨੀ ਇੱਕ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਯੋਗ ਤੱਥ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਇੱਕ "ਬਿਆਨ" ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਸੰਜੋਗ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਵਿਹਾਰਕ ਲਾਭ ਚੁੱਪਚਾਪ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਾ ਰੱਖਣ ਲਈ ਦਬਾਅ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਇਸੇ ਲਈ ਜਾਂਚਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, "ਕੀ ਕਿਸੇ ਨੇ ਇਸਦੀ ਕਾਢ ਕੱਢੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ?" ਸਗੋਂ ਇਹ ਵੀ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, "ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਨੇ ਕੀ ਸੰਭਵ ਬਣਾਇਆ?"

ਬੱਚੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਬੱਚੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਫਾਈਲਾਂ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਅਕਸਰ ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਗਿਆਨ, ਪਰਿਪੱਕਤਾ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਸੁਝਵਾਨ ਧੋਖਾਧੜੀ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਦੇ ਬੱਚੇ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਦੂਰ ਦੇ ਪਿੰਡ, ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਨ ਮੌਤ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਅਣਜਾਣ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨਾ ਆਮ ਧੋਖਾਧੜੀ ਵਜੋਂ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮਾਮਲੇ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਦੇ ਹਨ।

ਫਿਰ ਵੀ ਬਚਪਨ ਦੀ ਮਾਸੂਮੀਅਤ ਕਿਸੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਗਲਤੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੀ। ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਬਾਲਗਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆਸ਼ੀਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਉਤਸ਼ਾਹ, ਡਰ, ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੇਖਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਮਾਪੇ ਇੱਕ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਝੁਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਦਿਲਚਸਪੀ ਗੁਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਬੱਚਾ ਸਿੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਹੜਾ ਰਸਤਾ ਧਿਆਨ ਨੂੰ ਚਲਦਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ।

ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਬਾਲਗ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਝੂਠ ਨਹੀਂ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਖੇਡ, ਦੁਹਰਾਓ ਅਤੇ ਇਨਾਮ ਰਾਹੀਂ ਵਧ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਵਾਲ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਢ ਬਾਰੇ ਘੱਟ ਅਤੇ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ, ਕਲਪਨਾ ਅਤੇ ਸਮਾਜਿਕ ਫੀਡਬੈਕ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਬਾਰੇ ਵਧੇਰੇ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਬਾਲਗ ਬਿਨਾਂ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤੇ ਚਲਾ ਸਕਦੇ ਹਨ

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਨਾਜ਼ੁਕ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਬਾਲਗ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਆਕਾਰ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, "ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਘਰ ਸੀ।" ਇੱਕ ਬਾਲਗ ਪੁੱਛਦਾ ਹੈ, "ਕੀ ਇਹ ਨਦੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸੀ?" ਬੱਚਾ ਝਿਜਕਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਹਾਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਨਦੀ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਇਕੱਲੇ ਬੱਚੇ ਤੋਂ ਆਇਆ ਹੋਵੇ।

ਸਟੀਅਰਿੰਗ ਲਈ ਹੇਰਾਫੇਰੀ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਇਹ ਆਵਾਜ਼ ਦੇ ਸੁਰ, ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਹਾਵ-ਭਾਵ, ਦੁਹਰਾਓ, ਸੁਧਾਰ, ਜਾਂ ਚੋਣਵੇਂ ਉਤਸ਼ਾਹ ਰਾਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। "ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਪੁਰਾਣੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਨਾਮ ਰਮੇਸ਼ ਸੀ?" ਵਰਗੇ ਸਵਾਲ "ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਯਾਦ ਹੈ?" ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਹਨ। ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਬੱਚਾ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਸੁਝਾਏ ਗਏ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਜਜ਼ਬ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਦੁਹਰਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਬੱਚੇ ਦਾ ਕੇਸ ਦੂਸ਼ਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਗਵਾਹੀ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣਾ ਰੂਪ ਬਹੁਤ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਸ਼ਬਦ ਅਕਸਰ ਸਭ ਤੋਂ ਸਾਫ਼ ਸਬੂਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਹਰ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਉਂਗਲਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਖੋਜਕਰਤਾ ਨਤੀਜਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ

ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਨਿਰਪੱਖ ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ ਮਸ਼ੀਨਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਹ ਉਮੀਦਾਂ, ਸਿਖਲਾਈ, ਉਮੀਦਾਂ, ਸ਼ੰਕਿਆਂ, ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਕੁਝ ਸਿੱਟਿਆਂ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸਾਖ ਨਾਲ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਖੋਜਕਰਤਾ ਜੋ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਕੇਸ ਪੁਨਰਜਨਮ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਗਲਤੀਆਂ ਨੂੰ ਘੱਟ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਮਝਦੇ ਹੋਏ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਸ਼ੱਕੀ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਉਲਟ ਗਲਤੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਸਖ਼ਤ ਬਿਆਨਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਖਾਰਜ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਖ਼ਤਰਾ ਸਿਰਫ਼ ਬੇਈਮਾਨੀ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਇਹ ਚੋਣ ਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਬੱਚਾ ਵੀਹ ਦਾਅਵੇ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪੰਜ ਸਹੀ ਹਨ, ਤਾਂ ਅੰਤਿਮ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਕਿਹੜੇ ਦਾਅਵੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ? ਕੀ ਪੰਦਰਾਂ ਮਿਸਜ਼ ਨੂੰ ਉਸੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ? ਕੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਕਥਿਤ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵਾਲੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛੇ ਗਏ ਸਨ? ਕੀ ਅਨੁਵਾਦਕ ਸਟੀਕ ਸਨ, ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੋਟੇ ਬਿਆਨਾਂ ਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰੇ ਮੈਚਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁਚਾਰੂ ਬਣਾਇਆ ਸੀ?

ਚੰਗੀ ਖੋਜ ਲਈ ਇੱਛਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਨੂੰ ਅਸਫਲਤਾਵਾਂ, ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸਾਂ ਨੂੰ ਸਫਲਤਾਵਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦਰਜ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਕੇਸ ਫਾਈਲ ਉਦੋਂ ਕੀਮਤੀ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਹ ਸੰਪੂਰਨ ਲੱਗਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਆਪਣੇ ਜ਼ਖ਼ਮ ਦਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ।

ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀਕਰਨ ਹੀ ਇਸਦਾ ਇਲਾਜ ਹੈ

ਧੋਖਾਧੜੀ, ਸੁਝਾਅ ਅਤੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਵਿਰੁੱਧ ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸੁਰੱਖਿਆ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀਕਰਨ ਹੈ। ਆਦਰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬੱਚੇ ਦੇ ਬਿਆਨ ਲਿਖੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਮਿਤੀ, ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜਿੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਾਂ

ਬੀਤਦਾ ਹੈ, ਗੱਲਬਾਤ, ਅਫਵਾਹ, ਸੁਧਾਰ ਅਤੇ ਅਚੇਤ ਸੰਪਾਦਨ ਲਈ ਓਨਾ ਹੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮੌਕਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਸੁਤੰਤਰ ਰਿਕਾਰਡ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਫ੍ਰੀਜ਼ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਬੱਚਾ ਕਿਸੇ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਨਾਮ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਮੌਤ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਨਿੱਜੀ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਬਿਆਨਾਂ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਬੋਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੁਧਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ। ਢਿੱਲੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਅਨੁਵਾਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ। ਵਧੇਰੇ ਪ੍ਰੇਰਕ ਆਵਾਜ਼ ਲਈ ਪੁਨਰਗਠਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ। ਕੱਚਾ ਸੰਸਕਰਣ ਸਬੂਤ ਹੈ।

ਕੇਵਲ ਤਦ ਹੀ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਅਸਲ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਬਾਅਦ ਦੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਨਾਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕੀ ਬੱਚੇ ਨੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ? ਕੀ ਵੇਰਵੇ ਇੰਨੇ ਖਾਸ ਸਨ ਕਿ ਗਲਤ ਹੋਣ ਦਾ ਜੋਖਮ ਸੀ? ਕੀ ਖੁੰਝੇ ਹੋਏ ਵੇਰਵੇ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ? ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਗਰੰਟੀ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ, ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਲਈ ਕਮਜ਼ੋਰ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ੱਕ ਦਾ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ

ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਵਾਂਗ ਘੱਟ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਾਵਧਾਨ ਜਾਸੂਸ ਵਾਂਗ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਹਰ ਸੁਰਾਗ ਨੂੰ ਦੂਸ਼ਿਤ ਹੋਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਸਟੇਟਮੈਂਟਾਂ ਨੂੰ ਤਸਦੀਕ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰੋ

ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾ ਨਿਯਮ ਧੋਖੇ ਨਾਲ ਸਰਲ ਹੈ: ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਪੁਸ਼ਟੀ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੋ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਲਿਖੋ। ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਸਮਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਕੋਈ ਬੱਚਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, "ਮੈਂ ਇੱਕ ਨਦੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਲਾਲ ਸਾਈਕਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਟਰੱਕ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਟੱਕਰ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ," ਤਾਂ

ਪਰਿਵਾਰ ਵੱਲੋਂ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ, ਪਿੰਡਾਂ, ਪੁਰਾਲੇਖਾਂ, ਜਾਂ ਸੋਸ਼ਲ ਮੀਡੀਆ ਦੀ ਖੋਜ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹਨਾਂ ਬਿਆਨਾਂ ਦੀ ਮਿਤੀ, ਸੰਭਾਲ ਅਤੇ ਆਦਰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਇਸ ਵਿਛੋੜੇ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਇੱਕ ਮਾਮਲਾ ਧੁੰਦਲਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਖੋਜਿਆ ਗਿਆ ਵੇਰਵਾ ਅਚੇਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸਲ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਜੋੜਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬੱਚੇ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਹੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਖੋਜਕਰਤਾ ਇੱਕ ਦਿਲਚਸਪ ਮੇਲ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਣਦੇਖਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲਾ ਬਿਆਨ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਅਸਪਸ਼ਟ ਸੀ।

ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਗਵਾਹ ਬੇਈਮਾਨ ਹਨ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੰਪਾਦਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਅਨੁਸ਼ਾਸਿਤ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਅਸਲ ਦਾਅਵਿਆਂ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਸਬੂਤਾਂ ਵਾਂਗ ਮੰਨਦਾ ਹੈ: ਨਾਜ਼ੁਕ, ਕੀਮਤੀ, ਅਤੇ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਦੂਸ਼ਿਤ।

ਮਿਸ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਹਿੱਟ ਵੀ ਟਰੈਕ ਕਰੋ

ਇੱਕ ਯਕੀਨਨ ਮਾਮਲਾ ਸਿਰਫ਼ ਸਹੀ ਬਿਆਨਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ। ਇਹ ਉਸ ਪੂਰੇ ਪੈਟਰਨ ਤੋਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੀ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ। ਪੰਜ ਸਹੀ ਵੇਰਵੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਲੱਗ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਵੀਹ ਹੋਰ ਦਾਅਵੇ ਗਲਤ, ਅਸਪਸ਼ਟ, ਜਾਂ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਸਨ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਜੋ ਇੱਕ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਸਹੀ ਨਾਮ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਪਰਿਵਾਰ, ਘਰ, ਮੌਤ ਦੇ ਢੰਗ ਦੀ ਗਲਤ ਪਛਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਥਿਤ ਜੀਵਨ ਸਾਥੀ ਉਸ ਬੱਚੇ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਵੱਖਰੀ ਬੁਝਾਰਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵੱਡੇ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਦੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਸਹੀ ਬਿਆਨ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਇਹੀ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇਮਾਨਦਾਰ ਲੇਖਾ-ਜੋਖਾ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਭੁੱਲਾਂ ਨੂੰ ਫੁੱਟਨੋਟਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲੁਕਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਜਾਂ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਸਮਝਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਹ ਫਾਈਲ ਦੇ ਸਬੂਤ ਭਾਰ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹਨ।

ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਜਿੱਤ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸਕੋਰ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੀ ਹਿੱਟ ਖਾਸ ਹਨ, ਕੀ ਖੁੰਝਣਾ ਗੰਭੀਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੀ ਮੌਕਾ, ਕੋਚਿੰਗ, ਜਾਂ ਆਮ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸਮੁੱਚੇ ਨਤੀਜੇ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਜਾਣਕਾਰੀ ਲੀਕ ਹੋਣ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖੋ

ਜਾਣਕਾਰੀ ਲੀਕ ਹੋਣਾ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਖੋਜ ਦੇ ਵੱਡੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਆਮ ਰਸਤੇ ਨੂੰ ਰਹੱਸਮਈ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਅਲੌਕਿਕ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਜਾਂਚਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਿਹਾਰਕ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਕੀ ਦੋਵੇਂ ਪਰਿਵਾਰ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਸਨ? ਕੀ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਇੱਕੋ ਬਾਜ਼ਾਰ, ਮੰਦਰ, ਸਕੂਲ, ਕੰਮ ਵਾਲੀ ਥਾਂ, ਜਾਂ ਤਿਉਹਾਰ 'ਤੇ ਗਏ ਸਨ? ਕੀ ਸਥਾਨਕ ਗੱਪਾਂ ਵਿੱਚ ਕਥਿਤ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ? ਕੀ ਕਿਸੇ ਅਖਬਾਰ, ਰੇਡੀਓ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ, ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਭਾਗ, ਜਾਂ ਔਨਲਾਈਨ ਪੋਸਟ ਨੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਾਰਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ?

ਲੁਕਵੇਂ ਸਬੰਧ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਨ। ਪਰਿਵਾਰ ਦੂਰ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰੀ, ਵਪਾਰਕ ਸਬੰਧਾਂ, ਸਾਂਝੇ ਨੌਕਰਾਂ, ਆਪਸੀ ਦੋਸਤਾਂ, ਜਾਂ ਭਾਈਚਾਰਕ ਅਫਵਾਹਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਕੇ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਛੋਟੇ ਕਸਬਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਜਾਣਕਾਰੀ ਚੁੱਪਚਾਪ ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਨੁਭਵ ਦੇ ਭੇਸ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਇੱਕ ਅਨੁਸ਼ਾਸਿਤ ਜਾਂਚ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸਿੱਟਿਆਂ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹਨਾਂ ਸੰਭਾਵਿਤ ਰਸਤਿਆਂ ਦਾ ਨਕਸ਼ਾ ਤਿਆਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਬੱਚੇ ਦਾ ਗਿਆਨ ਆਮ ਚੈਨਲਾਂ ਰਾਹੀਂ ਆ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਮਾਮਲਾ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਉਹਨਾਂ ਚੈਨਲਾਂ ਦੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ

ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਰਹੱਸ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸੁਤੰਤਰ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰੋ

ਕਈ ਗਵਾਹ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਉਦੋਂ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸੁਤੰਤਰ ਹੋਵੇ। ਇੱਕੋ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦੁਹਰਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦਸ ਲੋਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਲੱਗ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਸਾਰੇ ਇੱਕ ਸਰੋਤ ਤੋਂ ਲੈ ਰਹੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਨਾਟਕੀ ਦਾਅਵਾ ਇੱਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਾਲਿਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਠੀਕ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਚੇਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਾਨਕੀਕ੍ਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇੱਕ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ, ਸਮੂਹ ਇੱਕ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਬਿਰਤਾਂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਸਲ ਨਾਲੋਂ ਪੁਰਾਣਾ ਅਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਆਜ਼ਾਦੀ ਲਈ ਵੱਖ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਕੀ ਹਰੇਕ ਗਵਾਹ ਨੇ ਬਿਆਨ ਸਿੱਧਾ ਸੁਣਿਆ ਸੀ? ਕੀ ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਮੌਜੂਦ ਸਨ? ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਇਸ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸਨੂੰ ਲਿਖ ਲਿਆ ਸੀ? ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਿਰਤਾਂਤਾਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਅੰਤਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਸਮਾਨਤਾਵਾਂ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ?

ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਕਸਰ ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ: ਅਧਿਆਪਕ, ਗੁਆਂਢੀ, ਡਾਕਟਰ, ਸਥਾਨਕ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਜਾਂ ਖੋਜਕਰਤਾ ਜੋ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਜਲਦੀ ਮਿਲੇ ਸਨ। ਵੱਖਰੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਗਰੰਟੀ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀਆਂ, ਪਰ ਉਹ ਇਸ ਜੋਖਮ ਨੂੰ ਘਟਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਇੱਕ ਯਾਦ ਇੱਕ ਭਾਈਚਾਰਕ ਸਕ੍ਰਿਪਟ ਬਣ ਗਈ ਹੈ।

ਬੇਆਰਾਮ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖੋ

ਇੱਕ ਸ਼ੱਕੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਫ਼ ਕੇਸ ਫਾਈਲ ਇੱਕ ਗੜਬੜ ਵਾਲੀ ਫਾਈਲ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਪ੍ਰੇਰਕ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਅਸਲ ਜਾਂਚਾਂ ਵਿੱਚ ਉਲਝਣ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤਾਰੀਖਾਂ ਦਾ ਟਕਰਾਅ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਗਵਾਹ ਅਸਹਿਮਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਬਿਆਨਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਵਾਅਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲੀਡ ਟੁੱਟ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਇੱਕ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸਹੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕੁਝ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਲਤ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਮੀਆਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਘਾਤਕ ਨਹੀਂ ਹਨ; ਦਰਅਸਲ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਣ ਨਾਲ ਖੋਜ ਵਧੇਰੇ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਜਾਂਚਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਮੈਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਪਾਠਕਾਂ ਕੋਲ ਇੱਕ ਵਰਤੋਂ ਯੋਗ ਰਿਕਾਰਡ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇੱਕ ਪਾਲਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਹਾਣੀ ਬਚੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਚੋਣਵੀਂ ਰਿਪੋਰਟਿੰਗ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਨੂੰ ਵਕਾਲਤ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ੱਕੀਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਆਸਾਨ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਵੀ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਛੱਡੀਆਂ ਗਈਆਂ ਕਮਜ਼ੋਰੀਆਂ ਅਕਸਰ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦੀਆਂ ਹਨ।

ਸ਼ੱਕ ਦਾ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਖੋਜਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਜੀਬ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਵਿਰੋਧਾਭਾਸਾਂ ਨੂੰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਦੱਬਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾਵਾਂ ਵਜੋਂ ਲੇਬਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਮਾਮਲਾ ਜੋ ਆਪਣੀਆਂ ਖਾਮੀਆਂ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਦਿਲਚਸਪ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਭੁੱਲ ਕੇ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਣ ਵਾਲੇ ਮਾਮਲੇ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕੀਮਤੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਫਿਲਟਰਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀ ਬਚਦਾ ਹੈ

ਸ਼ੱਕ ਦੇ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਮਾਮਲੇ ਛੋਟੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਅਣਜਾਣ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਕੁਝ ਕੁ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ।

ਵਿਰੋਧ ਮੁੱਖ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ

ਇੱਕ ਪ੍ਰੇਰਕ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸਿਰਫ਼ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਭੜਕਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਨਾਟਕੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਵਾਲਾ, ਜਾਂ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਮਨੁੱਖ ਸਬੂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਣ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕੇਂਦਰੀ ਸਵਾਲ ਔਖਾ ਹੈ: ਆਮ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨਾਂ ਨੂੰ ਹਰ ਵਾਜਬ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ?

ਵਿਰੋਧ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਕੋਚਿੰਗ, ਸੰਜੋਗ, ਗਲਤ ਯਾਦ, ਅਫਵਾਹ, ਗਲਤ ਅਨੁਵਾਦ, ਅਤੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਤੱਕ ਲੁਕਵੀਂ ਪਹੁੰਚ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੇਸ ਮੁਸ਼ਕਲ ਬਣਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪੁੱਛਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਬੱਚੇ ਦੇ ਬਿਆਨ ਤਸਦੀਕ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਕੀ ਗਵਾਹ ਸੁਤੰਤਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਹਿਮਤ ਹਨ, ਅਤੇ ਕੀ ਵੇਰਵੇ ਕਾਫ਼ੀ ਖਾਸ ਹਨ ਜੋ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦੇ ਹਨ।

ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸ਼ੱਕ ਰਹੱਸ ਦਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਇਹ ਉਹ ਸਾਧਨ ਹੈ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਤਿੱਖਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਮਾਮਲਾ ਜੋ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਦਬਾਅ ਤੋਂ ਬਚਦਾ ਹੈ, ਵਧੇਰੇ ਦਿਲਚਸਪ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਹ ਤੁਰੰਤ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਸਾਬਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਆਮ ਸ਼ੋਰ-ਸ਼ਰਾਬੇ ਵਿੱਚ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਢਹਿਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਫਾਈਲ ਕਈ ਕਮਜ਼ੋਰ ਫਾਈਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦੀ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਵੀ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਜੋ ਅਸਾਧਾਰਨ ਮਨੁੱਖੀ ਅਨੁਭਵ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਮਾਤਰਾ ਇੱਕ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਭਰਮ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸੌ ਅਸਪਸ਼ਟ ਕਹਾਣੀਆਂ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਲੱਗ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਜੇ ਹਰ ਇੱਕ ਕਮਜ਼ੋਰ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ, ਪਰਿਵਾਰਕ ਉਤਸ਼ਾਹ, ਜਾਂ ਅਨੁਮਾਨਿਤ ਵੇਰਵਿਆਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਢੇਰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਉੱਚਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇੱਕ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਫਾਈਲ ਵਧੇਰੇ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਨੋਟਸ, ਪਛਾਣਨਯੋਗ ਬਿਆਨ, ਸੁਤੰਤਰ ਗਵਾਹ, ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਤੱਥ, ਅਤੇ ਜਾਂਚ

ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੋ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਉਸਦਾ ਸਪਸ਼ਟ ਰਿਕਾਰਡ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲਤਾਵਾਂ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ: ਉਹ ਬਿਆਨ ਜੋ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੇ, ਉਹ ਲੀਡ ਜੋ ਕਿਤੇ ਨਹੀਂ ਗਏ, ਅਤੇ ਉਹ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾਵਾਂ ਜੋ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਪੁਨਰਜਨਮ ਖੋਜ ਲਈ ਹਰ ਕਥਿਤ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਬਹਿਸ ਦੇ ਤਾਪਮਾਨ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਗਿਣਤੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੁਝ ਰਿਕਾਰਡ ਵੀ ਆਮ ਵਿਆਖਿਆ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਹੋਰ ਗੰਭੀਰ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ: ਅਸੀਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਨੁੱਖੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹਾਂ?

ਸ਼ੱਕੀ ਪੁਰਾਲੇਖ ਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ

ਸ਼ੱਕੀਆਂ ਨੂੰ ਅਕਸਰ ਰਹੱਸ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਖੜ੍ਹੇ ਦਰਬਾਨ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਗੰਭੀਰ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਕਾਰਜ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਉਹ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਉਤਸ਼ਾਹ ਬਚਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਬਿਆਨ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸਨੇ ਸੁਣਿਆ? ਕੀ ਇਹ ਤੁਰੰਤ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ? ਕੀ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪਤਾ ਸੀ? ਕੀ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਨੇ ਗਵਾਹ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਸਮਝੇ ਹੀ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ?

ਇਹ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਪੁਰਾਲੇਖ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ। ਇਹ ਇਸਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਆਲੋਚਨਾਤਮਕ ਸਮੀਖਿਆ ਖੋਜਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਸਲ ਨੋਟਸ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਣ, ਸੁਣੀਆਂ-ਸੁਣਾਈਆਂ ਤੋਂ ਖੁਦ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਨ, ਅਸਫਲ ਮੈਚਾਂ ਨੂੰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਬਣਾਉਣ, ਅਤੇ ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਪ੍ਰੋਤਸਾਹਨਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਕੇਸ ਨੂੰ ਆਕਾਰ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸ਼ੱਕ ਇੱਕ ਦਿਲਚਸਪ ਫਾਈਲ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਦੱਸੀ ਗਈ ਕਥਾ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਸ਼ੱਕੀ ਦਬਾਅ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਅਧਿਐਨ ਚੱਲਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦਾ ਅਜਾਇਬ ਘਰ ਬਣਨ ਦਾ ਜੋਖਮ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਸਦੇ ਨਾਲ, ਇਸ ਖੇਤਰ ਕੋਲ ਕੁਝ ਹੋਰ ਅਨੁਸ਼ਾਸਿਤ ਬਣਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਹੈ: ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਜਾਂਚ ਜਿੱਥੇ ਅਜੀਬ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦਾ ਨਾ ਤਾਂ ਚੁੱਪ ਵਿੱਚ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪੁਰਾਲੇਖ ਸਾਫ਼ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸੰਜਮ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਮਲਤਾ ਲਿਆ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਗੱਲ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣਨ, ਦੁੱਖ ਦਾ ਸਨਮਾਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਮਖੌਲ ਉਡਾਉਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਹਮਦਰਦੀ ਨਾਲ ਅਸਾਧਾਰਨ ਯਾਦਾਂ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸਬੂਤਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਅੱਗੇ ਵਧ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਸੋਗੀ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ, ਇੱਕ ਮੋਹਿਤ ਖੋਜਕਰਤਾ, ਜਾਂ ਅਰਥ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਭਾਈਚਾਰਾ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਾਜ਼ੁਕ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮੁਕੰਮਲ ਸਿੱਟੇ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸੰਜਮ ਠੰਡਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸਤਿਕਾਰ ਦਾ ਇੱਕ ਰੂਪ ਹੈ। ਗਵਾਹਾਂ ਨੂੰ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਤਿਆਰ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਬੂਤ ਵਿੱਚ ਬਦਲੇ ਬਿਨਾਂ ਸੁਣਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੱਚਿਆਂ 'ਤੇ ਯਾਦਾਂ ਕਰਨ, ਬਾਲਗਾਂ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਕਥਿਤ ਪੁਰਾਣੀ ਪਛਾਣ ਦਾ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਭਾਰ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਦਬਾਅ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।

ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਪਹੁੰਚ ਦਇਆ ਅਤੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਣ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਅਰਥਪੂਰਨ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਹ ਪੁੱਛਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਸਹੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਵਿੱਚ, ਸੰਜਮ ਹੈਰਾਨੀ ਨੂੰ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ; ਇਹ ਹੈਰਾਨੀ ਨੂੰ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਬਣਨ ਤੋਂ ਰੋਕਦਾ ਹੈ।

ਅਗਲਾ ਸਵਾਲ ਵਿਧੀ ਦਾ ਹੈ।

ਧੋਖਾਧੜੀ, ਲੋਕਧਾਰਾ, ਸੁਝਾਅ ਅਤੇ ਗਲਤੀ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਖੋਜ ਦਾ ਭਵਿੱਖ ਉੱਚੇ ਦਾਅਵਿਆਂ 'ਤੇ ਘੱਟ ਅਤੇ ਬਿਹਤਰ ਤਰੀਕਿਆਂ 'ਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਮਾਪਦੰਡਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਜੋ ਮਜ਼ਬੂਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣਨਾ ਆਸਾਨ ਬਣਾਉਣ ਅਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਦੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਣਾ ਆਸਾਨ ਬਣਾਉਣ।

ਉਹ ਮਿਆਰ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤਸਦੀਕ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬਿਆਨ ਲਿਖੇ, ਮਿਤੀ ਵਾਲੇ ਜਾਂ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਜਾਂਚਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਗਵਾਹ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕਿਹਾ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਦੂਜਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਗਈ ਗੱਲ ਨੂੰ ਵੱਖਰਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸੁਤੰਤਰ ਸਮੀਖਿਅਕਾਂ ਨੂੰ ਫਾਈਲ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਸੰਦਰਭ, ਸੰਭਾਵਿਤ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲੀਕ ਹੋਣਾ, ਅਤੇ ਅਸਫਲ ਪੱਤਰ ਵਿਹਾਰ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਪਾਰਦਰਸ਼ਤਾ ਰਹੱਸ ਜਿੰਨੀ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦੀ ਹੈ।

ਇੱਕ ਪਰਿਪੱਕ ਢੰਗ ਲਈ ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਅਣਸੁਲਝੇ ਛੱਡਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਦੀ ਵੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹਰ ਅਜੀਬ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਨੂੰ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਅਤੇ ਹਰ ਅਣਜਾਣ ਵੇਰਵੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਿਧਾਂਤ ਵਿੱਚ ਮਜਬੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਜੇਕਰ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦਾ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਸਹਿਯੋਗੀ ਧੀਰਜ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ: ਫੈਸਲਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਇਹ ਦਿਖਾਵਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਫਾਈਲ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇੱਛਾ।

ਅਧਿਆਇ 14: ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਫਾਈਲ

ਇਸ ਸਮਾਂ-ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ, ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸਹਿਜ-ਪ੍ਰੇਮ, ਧਾਰਮਿਕ ਸਿਧਾਂਤ, ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਦਲੀਲ, ਬੱਚੇ ਦੀ ਗਵਾਹੀ, ਸਰੀਰਕ ਰਹੱਸ, ਇਲਾਜ ਸੰਬੰਧੀ ਬਿਰਤਾਂਤ, ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸਰਹੱਦ, ਅਤੇ ਵਿਗਿਆਨਕ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਸ਼ ਣੀ ਇਕੱਲੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਹੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਇਕੱਠੇ ਮਿਲ ਕੇ, ਉਹ ਇੱਕ ਫਾਈਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਿਸਨੂੰ ਅਣਦੇਖਾ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਅਜੀਬ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਲਾਜ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਹੈ।

ਦਾਅਵਾ: ਪੁਨਰਜਨਮ ਚੇਤਨਾ ਦਾ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਲੱਛਣ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਮਾਨਦਾਰ ਸਥਿਤੀ ਅੰਨ੍ਹਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਅਨੁਸ਼ਾਸਿਤ ਉਤਸੁਕਤਾ ਹੈ।

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ: ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸਮੱਗਰੀ ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਖਾਸ ਯਾਦਾਂ, ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਵੇਰਵੇ, ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਪਛਾਣ, ਅਸਾਧਾਰਨ ਵਿਵਹਾਰ, ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਸਰੀਰਕ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਵਾਧੂ ਸੁਰਾਗ ਅੰਤਰ-ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ, ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ, ਦੁਰਲੱਭ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ, ਅਤੇ ਡਰ ਜਾਂ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਦੇ ਪੈਟਰਨਾਂ ਤੋਂ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਜੋ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਜੀਵਨ ਅਨੁਭਵ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜਾਪਦੇ ਹਨ।

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ, ਸੱਭਿਆਚਾਰ, ਸੰਜੋਗ, ਸੁਝਾਅ, ਨੁਕਸਦਾਰ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ, ਅਤੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲੀਕ ਹੋਣ ਰਾਹੀਂ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦਿਮਾਗ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਕਹਾਣੀਕਾਰ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਅਰਥ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਹਰ ਰਹੱਸ ਦੂਜੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਕੁਝ ਮਾਮਲੇ ਇੱਕ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਪਰੇ ਚੇਤਨਾ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਪਛਾਣ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਨਾਲੋਂ ਵੱਡੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਦਿਮਾਗ ਨਾਲੋਂ ਡੂੰਘੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੌਤ ਅੰਤ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇੱਕ ਤਬਦੀਲੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਬਾਕੀ ਬਚੇ ਸਵਾਲ: ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਕੀ ਗਿਣਿਆ ਜਾਵੇਗਾ? ਕੀ ਚੇਤਨਾ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਜੀਵ ਵਿਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਘਟਾਏ ਜਾਂ ਇਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿੱਚ ਉਤਾਰੇ ਬਿਨਾਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਜੇ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੀ ਚੁੱਕੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਕਿਉਂ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ? ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਸਭ ਤੋਂ ਨਿੱਜੀ ਸਵਾਲ: ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਇੱਕ ਕੇਸ ਫਾਈਲ ਵਜੋਂ ਜਾਂਚ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਹੜੇ ਸੁਰਾਗ ਮਿਲਣਗੇ?

ਅੰਤਿਮ ਨੋਟ: ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਪਾਠਕ ਨੂੰ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੀ। ਇਹ ਕੁਝ ਹੋਰ ਵੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅਤੇ ਵਧੇਰੇ ਉਪਯੋਗੀ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ: ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖੋ, ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਸਵਾਲ ਕਰੋ, ਅਤੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਓਨਾ ਹੀ ਅਜੀਬ ਰਹਿਣ ਦਿਓ ਜਿੰਨਾ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹੈ।

ਦਾਅਵਾ: ਉਤਸੁਕਤਾ ਸਭ ਤੋਂ ਇਮਾਨਦਾਰ ਅੰਤ ਹੈ

ਸਦੀਆਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ, ਸਿਧਾਂਤਾਂ, ਪ੍ਰਯੋਗਾਂ ਅਤੇ ਵਿਵਾਦਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਫਾਈਲ ਕਿਸੇ ਫੈਸਲੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਖਤਮ ਹੁੰਦੀ। ਇਹ ਮਨ ਦੀ ਇੱਕ ਬਿਹਤਰ ਆਦਤ ਨਾਲ ਖਤਮ ਹੁੰਦੀ ਹੈ: ਅਨੁਸ਼ਾਸਿਤ ਉਤਸੁਕਤਾ।

ਪੁਨਰਜਨਮ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਹੁਕਮ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ

ਇਸ ਫਾਈਲ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਇਮਾਨਦਾਰ ਸਿੱਟਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਮੰਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪੁਨਰਜਨਮ, ਜੇਕਰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਨਾਅਰੇ, ਇੱਕ ਅੰਧਵਿਸ਼ਵਾਸ, ਜਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਦਿਲਾਸੇ ਭਰੇ ਜਵਾਬ ਵਾਂਗ ਨਹੀਂ ਸੰਭਾਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਲੰਬੇ ਇਤਿਹਾਸ ਅਤੇ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭਿੰਨ ਗਵਾਹੀਆਂ ਵਾਲੇ ਸਵਾਲ ਵਜੋਂ ਬਿਹਤਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਕੁਝ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਆਮ ਜਾਂਚ ਅਧੀਨ ਢਹਿ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨੇ ਸੁਣੀ ਹੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਵਿਸ਼ੇ ਨੇ ਕਾਲਪਨਿਕ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਵੇਰਵੇ ਗ੍ਰਹਿਣ

ਕੀਤੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਤੱਥ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਆਕਾਰ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਹੋਰ ਮਾਮਲੇ ਆਸਾਨ ਨਿਪਟਾਰੇ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਖਾਸ ਨਾਮ, ਸਥਾਨ, ਆਦਤਾਂ, ਡਰ, ਪਛਾਣ, ਜਾਂ ਸਰੀਰਕ ਪੱਤਰ ਵਿਹਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਸਧਾਰਨ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਅਧੂਰਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਅਨੁਸ਼ਾਸਿਤ ਉਤਸੁਕਤਾ ਇਸ ਸਭ ਨੂੰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਮਾਨ ਰਹਿਣ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਹਰ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਸਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬਦਲਦਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਹਰ ਵਿਗਾੜ ਨੂੰ ਕੂੜੇ ਦੇ ਟੋਕਰੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੁੱਟਦਾ। ਇਹ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਕੀ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਸਮਾਂਰੇਖਾ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦਿੰਦੀ ਹੈ

ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ, ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਕਦੇ ਵੀ ਇੱਕ ਸਥਿਰ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸਭਿਆਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਅਕਸਰ ਨਿਆਂ, ਵੰਸ਼ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦੇ ਨੈਤਿਕ ਰੂਪ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਦਾਰਸ਼ਨਿਕਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਪਛਾਣ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਬੁਝਾਰਤ ਬਣ ਗਿਆ: ਜਦੋਂ ਸਰੀਰ, ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਅਤੇ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਬਦਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕੀ, ਜੇ ਕੁਝ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ? ਧਾਰਮਿਕ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਇਹ ਸਿਧਾਂਤ, ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਬਣ ਗਿਆ।

ਆਧੁਨਿਕ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ। ਸਵਾਲ ਪਵਿੱਤਰ ਸਿੱਖਿਆ ਤੋਂ ਦੇਖਣਯੋਗ ਵੇਰਵਿਆਂ ਵੱਲ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਕੀ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਕਿਸੇ ਮਰੇ ਹੋਏ ਅਜਨਬੀ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਜਾਣ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਕੀ ਜਨਮ ਚਿੰਨ੍ਹ ਇੱਕ ਦਰਜ ਜ਼ਖ਼ਮ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ? ਕੀ ਖ਼ਤਰੇ ਦੇ ਕਿਸੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਅਨੁਭਵ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਡਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ?

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਤਿੱਖਾ ਸਵਾਲ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ। ਬਿਹਤਰ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ, ਚੇਤਨਾ ਪ੍ਰਤੀ ਤੁਹਾਡੇ ਮੌਜੂਦਾ

ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹੜਾ ਸਬੂਤ ਇੰਨਾ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋਵੇਗਾ?

ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦੋਵੇਂ ਸ਼ਾਰਟਕੱਟ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਇੱਕ ਸ਼ਾਰਟਕੱਟ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਹ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਚਲਦੀ ਕਹਾਣੀ, ਇੱਕ ਇਤਫ਼ਾਕ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਨਾਟਕੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਪੁਸ਼ਟੀ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਜਵਾਬ ਸਮਝਣ ਯੋਗ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਵਿਸ਼ਾ ਸੋਗ, ਪਛਾਣ, ਜਾਂ ਇਸ ਉਮੀਦ ਨੂੰ ਛੂੰਹਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੌਤ ਅੰਤਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਦਿਲਾਸਾ ਸਬੂਤ ਦੇ ਸਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਇੱਕ ਸ਼ਾਰਟਕੱਟ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਧੋਖਾਧੜੀ, ਸੁਝਾਅ, ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਪ੍ਰਭਾਵ, ਜਾਂ ਨੁਕਸਦਾਰ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਕੇਸ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਚੁੱਕੀ ਹੈ। ਉਹ ਜਵਾਬ ਵੀ ਸਮਝਣ ਯੋਗ ਹੈ। ਅਸਾਧਾਰਨ ਦਾਅਵਿਆਂ 'ਤੇ ਦਬਾਅ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਦਬਾਅ ਬੰਦ ਕਰਨ ਵਰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਫਾਈਲ ਹੋਰ ਵੀ ਔਖੀ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਗਵਾਹ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰੋ, ਪਰ ਗਵਾਹੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰੋ। ਪਹਿਲਾਂ ਆਮ ਕਾਰਨਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ, ਪਰ ਇਹ ਦਿਖਾਵਾ ਨਾ ਕਰੋ ਕਿ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਸੁਲਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਰਹੱਸ ਨੂੰ ਨਾ ਤਾਂ ਪੂਜਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਦਿਓ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮਿਟਾਇਆ ਜਾਵੇ, ਸਗੋਂ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

ਪਾਠਕ ਹੀ ਅੰਤਿਮ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਹਰ ਅਧਿਆਇ ਨੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਮਨੁੱਖੀ ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਦਾ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਦਾਅਵਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ: ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਯਾਦ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਪਛਾਣਦਾ ਹੈ, ਡਰਦਾ ਹੈ, ਸੁਪਨੇ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਬੋਲਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਾਨ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਤੋਂ ਪਰੇ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ ਆਉਂਦਾ ਹੈ: ਉਹ ਵੇਰਵੇ ਜੋ ਕੇਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਵਿੱਚ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਅੱਗੇ ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਦਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਇਸਦੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਾਧਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ। ਕੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲੀਕ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ? ਕੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਨੂੰ ਮੁੜ ਆਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ? ਕੀ ਪਰਿਵਾਰਕ ਉਮੀਦ, ਮੀਡੀਆ ਐਕਸਪੋਜਰ, ਸਦਮਾ, ਜਾਂ ਸੰਜੋਗ ਇਸ ਪੈਟਰਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ?

ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਆਟੋਮੈਟਿਕ ਜਵਾਬ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਸੰਭਾਵੀ ਵਿਆਖਿਆ ਵਜੋਂ ਜਦੋਂ ਹੋਰ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਦਬਾਅ ਪਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਅੰਤਿਮ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਹੁਣ ਪਾਠਕ ਹੈ: ਧੀਰਜਵਾਨ, ਸੁਚੇਤ, ਨਿਰਪੱਖ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਫਾਈਲ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰੱਖਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਜਦੋਂ ਸਬੂਤ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰੇ ਬੈਠਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਅਜੀਬ ਸਬੂਤ: ਉਹ ਨਮੂਨੇ ਜੋ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ

ਸਭ ਤੋਂ ਦਿਲਚਸਪ ਸਬੂਤ ਇੱਕ ਨਾਟਕੀ ਕਹਾਣੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸਮੇਂ, ਸੱਭਿਆਚਾਰ, ਉਮਰ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਪੈਟਰਨ ਹੈ।

ਬੱਚੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸ਼ੋਰ ਬਣੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਫਾਈਲ ਵਿੱਚ, ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ ਸਭ ਤੋਂ ਮੁਸ਼ਕਲ ਗਵਾਹ ਬਣਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਅਕਸਰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪੜ੍ਹਨ, ਖੋਜ ਕਰਨ, ਸੁਤੰਤਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨ, ਜਾਂ ਉਹ ਜੋ ਕਹਿ ਰਹੇ ਹਨ ਉਸ ਦੇ ਡਰਾਮੇ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਘਰ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਿਛਲੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਹਿੰਸਕ ਮੌਤ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨੂੰ ਬੇਚੈਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਮਾਮਲੇ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਟਿੱਪਣੀ 'ਤੇ ਟਿਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਉਹ ਸਮੂਹਾਂ ਰਾਹੀਂ ਤਾਕਤ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ: ਨਾਮ, ਸਥਾਨ, ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆਵਾਂ, ਆਦਤਾਂ, ਡਰ, ਅਤੇ ਪਛਾਣਾਂ ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀਆਂ ਜਾਪਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹੀ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਅਸਪਸ਼ਟ ਦਾਅਵਾ ਕਲਪਨਾ ਦੁਆਰਾ ਆਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਖਾਸ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਪੈਟਰਨ ਇੱਕ ਔਖਾ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ: ਇਸ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਜੋ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਸਨ?

ਭਾਵਨਾ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਭਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਗਿਰਫ਼ਤਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਸਿਰਫ਼ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇਸਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੀ ਤੀਬਰਤਾ ਵੀ ਹੈ। ਇਹ ਬੱਚੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਣ ਲਈ ਕਹਾਣੀਆਂ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ। ਕੁਝ ਆਪਣੀ ਸਾਬਕਾ ਮਾਂ ਲਈ ਰੋਂਦੇ ਹਨ, ਆਪਣੇ ਮੌਜੂਦਾ ਘਰ ਨੂੰ ਆਪਣਾ "ਅਸਲੀ" ਘਰ ਮੰਨਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜੀਵਨ ਸਾਥੀ ਬਾਰੇ ਤਾਂਘ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਯਾਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮੌਤ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਡਰ ਨਾਲ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਬੇਸ਼ੱਕ, ਭਾਵਨਾ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਤਣਾਅ ਨੂੰ ਜਜ਼ਬ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਭੂਮਿਕਾਵਾਂ ਦੀ ਕਾਢ ਕੱਢ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਭਾਸ਼ਾ ਰਾਹੀਂ ਚਿੰਤਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਇਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਬਣਤਰ ਸਰਲ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਅਧੂਰਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਵਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਆਮ ਜੀਵਨੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੁੱਖ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਡਰ ਖਾਸ ਯਾਦ ਰੱਖੇ ਗਏ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਨੂੰ ਹੌਲੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਵਾਲ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ ਕਿ ਬੱਚੇ ਨੇ ਕੀ ਕਿਹਾ, ਸਗੋਂ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਇੰਨੀ ਨਿੱਜੀ ਤਾਕਤ ਕਿਉਂ ਰੱਖਦੀ ਹੈ।

ਕਈ ਵਾਰ ਸਰੀਰ ਫਾਈਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ

ਕੁਝ ਸਭ ਤੋਂ ਭੜਕਾਊ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਰੀਰ ਹੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਨਮ ਚਿੰਨ੍ਹ, ਜਨਮ ਨੁਕਸ, ਅਸਾਧਾਰਨ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲਤਾ, ਭੋਜਨ ਪਸੰਦ, ਡਰ, ਹਾਵ-ਭਾਵ, ਅਤੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਪ੍ਰਤਿਭਾ, ਇਹ ਸਾਰੇ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਦੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਹ ਵੇਰਵੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸੱਟਾਂ, ਆਦਤਾਂ, ਜਾਂ ਬੱਚੇ ਦੁਆਰਾ ਨਾਮ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਫਿਰ ਵੀ ਸਰੀਰਕ ਸਬੂਤ ਸਾਵਧਾਨੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜਨਮ ਚਿੰਨ੍ਹ ਆਮ ਹਨ। ਫੋਬੀਆ ਬਚਪਨ ਦੇ ਆਮ ਅਨੁਭਵਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਜੈਨੇਟਿਕਸ, ਵਾਤਾਵਰਣ, ਜਾਂ ਤੀਬਰ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਖ਼ਤਰਾ ਸਿਰਫ਼ ਉਹਨਾਂ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜੋ ਫਿੱਟ ਬੈਠਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜੋ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੇ। ਫਿਰ ਵੀ, ਜਦੋਂ ਸਰੀਰਕ ਗੁਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਯਾਦਾਂ ਅਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਮਾਨਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਇਕੱਠੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਪੈਟਰਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ, ਸਗੋਂ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਫਾਈਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਬਾਰਡਰਲੈਂਡ ਦੇ ਤਜਰਬੇ ਦਾਇਰੇ ਨੂੰ ਚੌੜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਬਹਿਸ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਸਬੂਤ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੇ ਅਨੁਭਵ, ਦੁਰਲੱਭ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਦਾਅਵਿਆਂ, ਅਤੇ ਥੈਰੇਪੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈਆਂ ਯਾਦਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨਾ ਬਚਪਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸੁਝਾਅ, ਵਿਆਖਿਆ, ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਉਮੀਦ, ਅਤੇ ਮਨ ਦੀ ਰਹੱਸਮਈ ਰਚਨਾਤਮਕਤਾ ਲਈ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਭੇਦ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਇੱਕੋ ਸਬੂਤ ਸ਼ੈਲਫ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।

ਫਿਰ ਵੀ, ਇਹ ਸਰਹੱਦੀ ਅਨੁਭਵ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਾਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਚੇਤਨਾ ਬਾਰੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜਦੋਂ ਸਰੀਰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤਣਾਅ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦੁਰਲੱਭ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਅਤੇ ਸਿੱਖਣ ਬਾਰੇ ਆਮ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਲਾਜ ਸੰਬੰਧੀ ਬਿਰਤਾਂਤ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਕਸਰ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਇਹ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਛਾਣ ਦ੍ਰਿਸ਼ਮਾਨ ਜੀਵਨੀ ਤੋਂ ਪਰੇ ਕਿਵੇਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਕੱਠੇ ਮਿਲ ਕੇ, ਉਹ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਲਈ ਕੇਸ ਨੂੰ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਉਹ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਦੇ ਖੇਤਰ ਦਾ ਵਿਸਤਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ, ਸਵੈ-ਮਾਣ ਅਤੇ ਚੇਤਨਾ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਜੀਵਨ ਨਾਲੋਂ ਅਜਨਬੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਮਨ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਜਾਅਲਸਾਜ਼ ਹੈ

ਕੋਈ ਵੀ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਫਾਈਲ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਉਪਯੋਗੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਕਿ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਗੁੰਮਰਾਹ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸ਼ੱਕੀ ਮਾਮਲਾ ਜਾਂਚ ਦਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਉਹ ਸਾਧਨ ਹੈ ਜੋ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਇਮਾਨਦਾਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ।

ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਕੋਈ ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸ਼ੱਕੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਉਪਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਇਹ ਹੈ: ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਇੱਕ ਕੈਮਰੇ ਵਾਂਗ ਵਿਵਹਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਸੀਲਬੰਦ ਪੁਰਾਲੇਖ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਇਸਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਪੁਨਰ ਨਿਰਮਾਣ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਹਰ ਪੁਨਰ ਨਿਰਮਾਣ ਭਾਵਨਾ, ਧਿਆਨ, ਉਮੀਦ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ। ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਟਿੱਪਣੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ

ਅੱਗੇ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਬਦਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਬਾਲਗ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਮੋਹਰੀ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ, ਕੁਝ ਵੇਰਵੇ ਦੁਹਰਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਨਾਟਕੀ ਜਵਾਬਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਬੱਚਾ ਅਚੇਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਇੱਕ ਝਿਜਕਦਾ ਵਾਕ ਇੱਕ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਬਿਰਤਾਂਤ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਿਸੇ 'ਤੇ ਵੀ ਬੇਈਮਾਨੀ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਂਦੀ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਪਛਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਇਮਾਨਦਾਰ ਲੋਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਮੁੜ ਆਕਾਰ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕੇਸ ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਬਿਆਨਾਂ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਪਰਿਵਾਰਕ ਵਿਆਖਿਆ ਰਹੱਸ ਨੂੰ ਦੰਤਕਥਾ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦੇਵੇ।

ਜਾਣਕਾਰੀ ਲੀਕ ਹੋਣਾ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਸਮੱਸਿਆ ਹੈ।

ਕੁਝ ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਇੱਕ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੇ ਹਨ: ਵਿਅਕਤੀ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਜਾਣ ਸਕਦਾ ਸੀ? ਸ਼ੱਕੀ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ: ਕੀ ਸਾਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਆਮ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਸਨ?

ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਾ ਲੀਕ ਹੋਣਾ ਸੂਖਮ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਦੂਜੇ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਗੱਲਬਾਤ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਬਾਲਗ ਦੀ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਮੌਤ ਬਾਰੇ ਸਥਾਨਕ ਗੱਪਾਂ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਭਾਈਚਾਰੇ ਵਿੱਚ, ਵੇਰਵੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਨਾਲੋਂ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਅਲੌਕਿਕ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਕੁਦਰਤੀ ਚੈਨਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਿਆ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਹਰ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਖਾਰਜ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਇਹ ਜਾਂਚ ਦੇ ਮਿਆਰ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਚੁੱਕਦਾ ਹੈ। ਖੋਜਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬੱਚੇ ਦੇ ਵਾਤਾਵਰਣ, ਮੀਡੀਆ ਐਕਸਪੋਜਰ, ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ, ਗੁਆਂਢੀਆਂ, ਧਾਰਮਿਕ ਸਥਿਤੀ ਅਤੇ ਯਾਤਰਾ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਮਾਮਲੇ ਸਿਰਫ਼ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਹੀ ਵੇਰਵੇ ਹਨ, ਸਗੋਂ ਉਹ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੇਰਵਿਆਂ ਲਈ ਹਰ ਆਮ ਰਸਤੇ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਚੁਣੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਸੰਜੋਗ ਪ੍ਰੇਰਕ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ

ਮਨੁੱਖੀ ਮਨ ਪੈਟਰਨ ਲੱਭਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਇਹ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਸਾਡੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੇਵਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਅਜੀਬ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਪੈਟਰਨ ਪਛਾਣ ਇੱਕ ਜਾਲ ਬਣ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਕਾਫ਼ੀ ਨਾਮ, ਤਾਰੀਖਾਂ, ਕਿੱਤਿਆਂ, ਸਥਾਨਾਂ, ਦੁਰਘਟਨਾਵਾਂ, ਪਰਿਵਾਰਕ ਢਾਂਚੇ ਅਤੇ ਨਿੱਜੀ ਆਦਤਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਕੁਝ ਵੇਰਵੇ ਅਟੱਲ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਜੋਗ ਨਾਲ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਜੁੜ ਜਾਣਗੇ।

ਇਹ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਦੋਂ ਪ੍ਰੇਰਕ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਸਫਲ ਮੈਚਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਵੀਹ ਬਿਆਨ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪੰਜ ਸਹੀ ਲੱਗਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦਸ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹਨ, ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪੰਜ ਗਲਤ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਗਲਤ ਬਿਆਨ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਦੱਸਣ ਤੋਂ ਗਾਇਬ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਮਾਮਲਾ ਅਸਲ ਸਬੂਤਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਾਟਕੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇਸੇ ਲਈ ਇੱਕ ਅਨੁਸ਼ਾਸਿਤ ਕੇਸ ਫਾਈਲ ਨੂੰ ਹਿੱਟਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਮਿਸਜ਼ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਗਲਤ ਦਾਅਵੇ, ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਵੇਰਵੇ, ਅਤੇ ਅਸਫਲ ਪਛਾਣ ਸ਼ਰਮਨਾਕ ਗੜਬੜ ਨਹੀਂ ਹਨ; ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਬੂਤ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਸੰਜੋਗ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਸਮਤ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣਾ ਲਗਭਗ ਅਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਆਕਾਰ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਕਿਸੇ ਖਲਾਅ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ। ਇਹ ਪਰਿਵਾਰਾਂ, ਧਰਮਾਂ, ਪਿੰਡਾਂ, ਮੀਡੀਆ ਵਾਤਾਵਰਣ ਅਤੇ ਉਮੀਦਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਉੱਭਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ, ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਜਾਂਚਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਇਸਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਸੇ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਅਣਡਿੱਠਾ ਕੀਤਾ, ਸੁਧਾਰਿਆ ਜਾਂ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਭੁੱਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਕਿਹੜੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸਬੂਤ ਬਣਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਭਾਈਚਾਰਾ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਚਿੰਨ੍ਹ, ਸੰਭਾਵਿਤ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਇਨਾਮ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਜੋ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਧਿਆਨ, ਗੰਭੀਰਤਾ, ਜਾਂ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਰੁਤਬਾ ਵੀ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਦੂਜਾ ਬੱਚਾ ਬੋਲਣਾ ਬੰਦ ਕਰਨਾ ਸਿੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਫਿਰ ਵੀ, ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਵੇਰਵੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਸਥਾਨਕ ਉਮੀਦਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਸਵਾਲ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸਨੇ ਫਾਈਲ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿੰਨਾ ਕੁ ਆਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਪੁਨਰਜਨਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ: ਜੇਕਰ ਧਾਗਾ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ

ਜੇਕਰ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਮਾਮਲੇ ਵੀ ਆਮ ਵਿਆਖਿਆ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਸਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਬਹੁਤ ਵੱਡੇ ਹੋਣਗੇ। ਪੁਨਰਜਨਮ ਇੱਕ ਸਜਾਵਟੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਸਵੈ ਦੇ ਨਕਸ਼ੇ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦੇਵੇਗਾ।

ਪਛਾਣ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਨਾਲੋਂ ਵੱਡੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ

ਆਮ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਜੋਂ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ: ਆਦਤਾਂ, ਪਸੰਦਾਂ, ਡਰ, ਇਸ਼ਾਰੇ ਅਤੇ ਨਿੱਜੀ ਕਹਾਣੀਆਂ ਜੋ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਪਛਾਣਨਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਮਾਮਲੇ, ਜੇਕਰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਲਏ ਜਾਣ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪਰਤਦਾਰ ਸੰਭਾਵਨਾ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਚੇਤਨਾ ਦਾ ਸਤਹੀ ਮੌਸਮ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਜੈਨੇਟਿਕਸ, ਪਰਿਵਾਰ, ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਆਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਸਦੇ ਹੇਠਾਂ ਕੁਝ ਡੂੰਘਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਪਹਿਰਾਵਾ ਜਾਂ ਭਰਮ ਹੈ। ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਇੱਕ ਅਧਿਆਇ ਅਰਥਹੀਣ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਦੂਜੇ ਅਧਿਆਇ ਮੌਜੂਦ ਹਨ। ਇਸਦੀ ਆਪਣੀ ਸੈਟਿੰਗ, ਟਕਰਾਅ, ਰਿਸ਼ਤੇ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਹਨ। ਪਰ ਇਹ ਪੂਰਾ ਖੰਡ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਉਹ ਬੱਚਾ ਜੋ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਘਰ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਜਗ੍ਹਾ ਵੱਲ ਸਮਝ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਖਿੱਚਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਅਜਨਬੀ ਦੀ ਅਚਾਨਕ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਪਛਾਣ ਇੱਕ ਰੰਢ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇੱਕ ਨਿਰੰਤਰ ਧਾਗੇ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਜਾਂਚ "ਮੈਂ ਕੌਣ ਹਾਂ?" ਤੋਂ "ਇੱਥੇ ਮੇਰਾ ਕਿੰਨਾ ਹਿੱਸਾ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ?" ਵੱਲ ਬਦਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਸਿਰਫ਼ ਦਿਮਾਗ ਦੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ।

ਨਿਊਰੋਸਾਇੰਸ ਨੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਨਾਲ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਦਿਮਾਗ ਨਾਲ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਸੱਟ, ਬਿਮਾਰੀ, ਵਿਕਾਸ, ਅਤੇ ਰਸਾਇਣ ਵਿਗਿਆਨ ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਯਾਦ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਯਾਦ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ, ਇਸ ਨੂੰ ਬਦਲ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਚਰਚਾ ਉਸ ਸਬੂਤ ਦਾ ਸਨਮਾਨ ਕਰਕੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਦਿਮਾਗ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮਾਮੂਲੀ ਪਾਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਇਹ ਆਮ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕੇਂਦਰੀ ਹੈ।

ਫਿਰ ਵੀ ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਇੱਕ ਭੜਕਾਊ ਸਵਾਲ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹਨ: ਕੀ ਕੁਝ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸਰੀਰ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਚ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦਿਮਾਗ ਰਾਹੀਂ ਪਹੁੰਚਯੋਗ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ? ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਦਿਮਾਗ ਨੂੰ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਬਣਾ ਦੇਵੇ। ਇਹ ਰਿਸੀਵਰ, ਅਨੁਵਾਦਕ, ਫਿਲਟਰ, ਜਾਂ ਯੰਤਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਆਕਾਰ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਚੇਤੰਨ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਡੂੰਘੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਰੇਡੀਓ ਉਸ ਸੰਗੀਤ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ ਜੋ ਇਹ ਪ੍ਰਸਾਰਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇੱਕ ਖਰਾਬ ਰੇਡੀਓ ਆਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤੁਲਨਾ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਮਾਡਲ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਯਾਦਾਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਰੋਤ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਯੋਗ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਭੁੱਲਣਾ ਇੱਕ ਮਕਸਦ ਪੂਰਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਪ੍ਰਤੀ ਸਭ ਤੋਂ ਤਿੱਖੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਨੁੱਖੀ ਵੀ ਹੈ: ਜੇ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੀ ਚੁੱਕੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਯਾਦ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ? ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ, ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ, ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਘਾਤਕ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਵਾਂਗ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਜੇ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਅਸਲੀ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਭੁੱਲਣਾ ਸਿਸਟਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨੁਕਸ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਇਸਦੇ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਮਾਪਿਆਂ ਨਾਲ ਜੁੜਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਭਾਸ਼ਾ ਸਿੱਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੀ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਭਾਵਨਾ ਪੈਦਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਕਿ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਭਰ ਦੁੱਖ, ਦੋਸ਼, ਪਿਆਰ, ਵਿਸ਼ਵਾਸਘਾਤ ਅਤੇ ਤਾਂਘ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਕਈਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਚੱਲੋ। ਪੂਰੀ ਯਾਦਾਸ਼ਤ ਗਿਆਨ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ। ਇਹ ਅਧਰੰਗ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਚੋਣਵੀਂ ਭੁੱਲਣ ਨਾਲ ਮੌਜੂਦਾ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਕਾਫ਼ੀ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ, ਦੁਰਲੱਭ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਆਮ ਨਹੀਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਨਿਰੰਤਰਤਾ

ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਪਹੁੰਚ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਧਾਗਾ ਉਦੋਂ ਵੀ ਜਾਰੀ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮਨ ਪੂਰੇ ਤਾਣੇ-ਬਾਣੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ।

ਕਰਮ ਕਲਪਨਾ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਮਸ਼ੀਨੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਕਰਮ ਦੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸੰਸਕਰਣ ਅਕਸਰ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡੀ ਲੇਖਾ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਤੱਕ ਘਟਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ: ਚੰਗੇ ਕੰਮ ਇਨਾਮ ਕਮਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਮਾੜੇ ਕੰਮ ਸਜ਼ਾ ਕਮਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਦੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਬਿੱਲ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਮਾਡਲ ਸਧਾਰਨ, ਯਾਦਗਾਰੀ ਅਤੇ ਨੈਤਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀਜਨਕ ਹੈ। ਇਹ ਅਜੀਬ, ਅਸਮਾਨ ਸਬੂਤਾਂ ਲਈ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਾਫ਼ ਹੈ ਜੋ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਫਾਈਲ ਨੂੰ ਭਰਦਾ ਹੈ। ਅਸਲ ਮਾਮਲੇ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਤੋਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਾਫ਼ ਅਦਾਲਤੀ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਰਗੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਜੇਕਰ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਅਸਲੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਰਮ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਬਜਾਏ ਪੈਟਰਨ ਵਜੋਂ ਬਿਹਤਰ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਕਿਸੇ ਸਜ਼ਾ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਲਗਾਵ, ਅਧੂਰੀ ਭਾਵਨਾ, ਅਣਸੁਲਝੇ ਨੁਕਸਾਨ, ਡੂੰਘੀ ਸਾਂਝ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕੋਣ ਤੋਂ ਕੁਝ ਸਬਕਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਕਾਰਨ ਵਾਪਸ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਨੈਤਿਕ ਪਹਿਲੂ ਅਜੇ ਵੀ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਗਣਿਤ ਨਾਲੋਂ ਵਾਤਾਵਰਣ ਵਾਂਗ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਿਰਿਆਵਾਂ ਨਤੀਜੇ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਰਿਸ਼ਤੇ ਛਾਪ ਛੱਡਦੇ ਹਨ। ਚੋਣਾਂ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀਆਂ ਨੂੰ ਆਕਾਰ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਇਨਾਮ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਨਾਲੋਂ ਸੂਖਮ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਫਾਈਲ ਇੱਕ ਨਿਮਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ: ਅਰਥ ਮੌਜੂਦ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮਨੁੱਖੀ ਬੁੱਕਕੀਪਿੰਗ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸਰਲ ਰੂਪਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਬਾਕੀ ਬਚੇ ਸਵਾਲ: ਫਾਈਲ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰੱਖਣਾ ਹੈ

ਆਖਰੀ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਜਵਾਬ ਨੂੰ ਮਜਬੂਰ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸਵਾਲ ਦੀ ਗੁਣਵੱਤਾ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਵਧੇਰੇ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ।

ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਕੀ ਗਿਣਿਆ ਜਾਵੇਗਾ?

ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਂਚ ਦੇ ਪਰਿਪੱਕ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਸ਼ਬਦ ਸਬੂਤ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਪਾਠਕ ਲਈ ਇੱਕ ਦਿਲਚਸਪ ਮਾਮਲਾ ਦੂਜੇ ਲਈ ਨਾਕਾਫ਼ੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੁਆਰਾ ਅਸਪਸ਼ਟ ਲੋਕਾਂ, ਸਥਾਨਾਂ, ਜਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਦੇਣ ਦੁਆਰਾ ਮਨਾ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਖੋਜਾਂ, ਦਿਮਾਗ ਤੋਂ ਪਰੇ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਦੇ ਇੱਕ ਮਾਪਣਯੋਗ ਮਾਡਲ, ਜਾਂ ਚੇਤਨਾ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸਪਸ਼ਟ ਮਾਪਦੰਡ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਅਤੇ ਸ਼ੱਕੀਆਂ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬੇਅਰਾਮੀ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਕਹਾਣੀ ਅਰਥਪੂਰਨ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸ਼ੱਕੀ ਇੱਕ ਅਸੰਭਵ ਮਿਆਰ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਹ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ। ਇੱਕ ਬਿਹਤਰ ਤਰੀਕਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਥ੍ਰੈਸ਼ਹੋਲਡ ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ: ਕਿਹੜੇ ਵੇਰਵੇ ਕਾਫ਼ੀ ਖਾਸ ਹੋਣਗੇ? ਕਿਹੜੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲੀਕ ਹੋਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣਗੇ? ਕਿਹੜੇ ਵਿਕਲਪਿਕ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਫਾਈਲ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰੱਖਣਾ ਇਹ ਜਾਣਨ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡਾ ਮਨ ਕੀ ਬਦਲੇਗਾ।

ਨਵੇਂ ਕੇਸ ਕਿਵੇਂ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ?

ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ ਨਾਜ਼ੁਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਬੋਲਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਹਾਣੀ ਘੰਟਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ, ਜਲਦੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀਕਰਨ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਇੰਟਰਨੈੱਟ ਖੋਜਾਂ, ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸਵਾਲਾਂ, ਮੀਡੀਆ ਦਾ ਧਿਆਨ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਸੰਭਾਵੀ ਪਿਛਲੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਤੋਂ

ਪਹਿਲਾਂ ਸਹੀ ਬਿਆਨ ਲਿਖੇ ਜਾਂ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਸੰਸਕਰਣ ਅਕਸਰ ਕੇਸ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਸਾਫ਼ ਸਬੂਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਫਾਈਲ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਸਹੀ ਬਿਆਨ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ, ਸਗੋਂ ਗਲਤੀਆਂ, ਅੰਦਾਜ਼ੇ, ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ, ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆਵਾਂ, ਅਸਾਧਾਰਨ ਖੇਡ, ਵਾਰ-ਵਾਰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਡਰ, ਭੋਜਨ ਪਸੰਦ, ਜਨਮ ਚਿੰਨ੍ਹ, ਡਾਕਟਰੀ ਸਥਿਤੀਆਂ, ਅਤੇ ਆਮ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਣਿਆ-ਪਛਾਣਿਆ ਸਰੋਤ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਾਂਚਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ: ਪਹਿਲਾਂ ਬਿਆਨ ਕਿਸਨੇ ਸੁਣਿਆ? ਬੱਚੇ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕਿਹਾ? ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕੀ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ? ਟੀਚਾ ਕੇਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਬਣਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਟੀਚਾ ਇਸਨੂੰ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਣਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਇਸਨੂੰ ਘੱਟ ਨਾਟਕੀ ਬਣਾ ਦੇਵੇ।

ਨਿੱਜੀ ਕੇਸ ਫਾਈਲ ਵਿੱਚ ਕਿਹੜੇ ਸੁਰਾਗ ਹੁੰਦੇ ਹਨ?

ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਕੇਸ ਫਾਈਲ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੌਣ ਸੀ। ਇਹ ਹਰ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਸਬੂਤ ਵਿੱਚ ਬਦਲੇ ਬਿਨਾਂ ਪੈਟਰਨਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦਾ ਇੱਕ ਅਨੁਸ਼ਾਸਿਤ ਤਰੀਕਾ ਹੈ। ਉਪਯੋਗੀ ਸੁਰਾਗ ਵਿੱਚ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਮੂਲ ਦੇ ਜੀਵਨ ਭਰ ਦੇ ਡਰ, ਕੁਝ ਖਾਸ ਲੈਂਡਸਕੇਪਾਂ ਜਾਂ ਇਤਿਹਾਸਕ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਤੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਆਕਰਸ਼ਣ, ਸਥਿਰ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨਾਲ ਦੁਹਰਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸੁਪਨੇ, ਨਾਵਾਂ ਜਾਂ ਸਭਿਆਚਾਰਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆਵਾਂ, ਜਾਂ ਹੁਨਰ ਜੋ ਜਲਦੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ ਅਤੇ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਆਉਂਦੇ ਜਾਪਦੇ ਸਨ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਫਿਰ ਵੀ ਇਹਨਾਂ ਸੰਕੇਤਾਂ ਨੂੰ ਸੰਜਮ ਨਾਲ ਸੰਭਾਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਡਰ ਬਚਪਨ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਤੋਂ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਸੁਪਨਾ ਇਤਿਹਾਸਕ ਹੋਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਜੈਨੇਟਿਕਸ, ਐਕਸਪੋਜਰ, ਜਾਂ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਦਰਸਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸਵਾਲ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ, "ਕੀ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ?" ਬਿਹਤਰ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ,

"ਸਮਝਣ ਲਈ ਕਿਹੜਾ ਪੈਟਰਨ ਮੰਗ ਰਿਹਾ ਹੈ?" ਜੇਕਰ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਅਸਲੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਸੁਰਾਗ ਸੂਖਮ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਜਾਂਚ ਅਜੇ ਵੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਲੁਕੀ ਹੋਈ ਆਰਕੀਟੈਕਚਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਇਮਾਨਦਾਰ ਅੰਤ ਇੱਕ ਸੱਦਾ ਹੈ

ਇਹ ਅੰਤਿਮ ਫਾਈਲ ਲਾਲ ਸਿਆਹੀ ਨਾਲ ਮੋਹਰ ਲੱਗੇ ਫੈਸਲੇ ਨਾਲ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵੀ ਮੰਗ ਭਰੇ ਸੱਦੇ ਨਾਲ ਖਤਮ ਹੁੰਦੀ ਹੈ: ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਤਿਆਗੇ ਬਿਨਾਂ ਰਹੱਸ ਪ੍ਰਤੀ ਜਾਗਦੇ ਰਹੋ। ਪੁਨਰਜਨਮ ਚੇਤਨਾ ਦੀ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਵਿਆਖਿਆ ਵਿੱਚ ਲਪੇਟਿਆ ਇੱਕ ਅੰਸ਼ਕ ਸੱਚ, ਜਾਂ ਮਨੁੱਖੀ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦਾ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਦਾ ਵਿਗਿਆਨ ਅਚਾਨਕ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਸਮਝਾਏਗਾ। ਹਰੇਕ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਿਸ਼ਚਤਤਾ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਧੀਰਜ ਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ।

ਸਭ ਤੋਂ ਗੰਭੀਰ ਜਾਂਚਕਰਤਾ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਹੋਣ ਜਾਂ ਸ਼ੱਕੀ, ਇੱਕ ਗੁਣ ਸਾਂਝਾ ਕਰਦੇ ਹਨ: ਉਹ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਪਿੱਛੇ ਨਹੀਂ ਹਟਦੇ। ਉਹ ਅਜੀਬ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਜਾਂਚਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਦੇਰ ਤੱਕ ਅਜੀਬ ਰਹਿਣ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਆਸਾਨ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਆਰਾਮ ਅਤੇ ਆਸਾਨ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਆਰਾਮ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਨੇ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕੀ ਸੋਚਣਾ ਹੈ। ਇਸਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਵੇਖਣਾ ਹੈ: ਨੇੜਿਓਂ, ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਫਾਈਲ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰਹਿਣ ਦੇਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਾਲ।

ਅੰਤਿਮ ਵਿਚਾਰ: ਫਾਈਲ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰੱਖਣਾ

ਸਾਰੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ, ਸਿਧਾਂਤਾਂ, ਸ਼ੰਕਿਆਂ ਅਤੇ ਅਜੀਬ ਵੇਰਵਿਆਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਭ ਤੋਂ ਇਮਾਨਦਾਰ ਅੰਤ ਕੋਈ ਬੰਦ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਫਾਈਲ ਹੈ, ਧਿਆਨ ਨਾਲ

ਲੇਬਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ।

ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਨੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਕਬਰਾਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਨਾਮਕਰਨ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਤੱਕ, ਭਾਰਤੀ ਅਤੇ ਯੂਨਾਨੀ ਦਰਸ਼ਨ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀਆਂ ਆਧੁਨਿਕ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਤੱਕ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਹੋਰ ਘਰਾਂ, ਹੋਰ ਮੌਤਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਅਜਿਹੇ ਦਾਅਵੇ ਦੇਖੇ ਹਨ ਜੋ ਹਿੱਲ ਰਹੇ ਹਨ, ਅਜਿਹੇ ਦਾਅਵੇ ਜੋ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਦਾਅਵੇ ਜੋ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕਰਨ 'ਤੇ ਟੁੱਟ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਮਿਸ਼ਰਣ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਕਮਜ਼ੋਰ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਕੇ ਇੱਕ ਰਹੱਸ ਮਜ਼ਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਹ ਇੱਛਾਵਾਦੀ ਸੋਚ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਨਿਰੀਖਣ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਨਾ ਸਿੱਖਣ ਨਾਲ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸਬਕ ਸਰਲ ਹੈ: ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਲੈਣ ਲਈ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬਿਹਤਰ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਪੈਟਰਨਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਵਿੱਚ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਅਸਾਧਾਰਨ ਯਾਦਾਂ, ਜਨਮ ਚਿੰਨ੍ਹ, ਡਰ, ਪ੍ਰਤਿਭਾ, ਸੁਪਨੇ, ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੇ ਬਿਰਤਾਂਤਾਂ, ਅਤੇ ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਹ ਪੁੱਛਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਕੀ ਜਾਂਚਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕੀ ਸੁਝਾਇਆ ਗਿਆ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੀ ਅਣਜਾਣ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਬੱਚਾ ਕੋਈ ਅਜੀਬ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੋਹਰੀ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸਨੂੰ ਲਿਖ ਲਓ। ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਾਮ, ਸਥਾਨ, ਵਸਤੂ, ਜਾਂ ਘਟਨਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰੋ ਅਤੇ ਸੁਤੰਤਰ ਪੁਸ਼ਟੀ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰੋ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਕਹਾਣੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਾਲਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਬਹੁਤ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ, ਜਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਉਤਸੁਕ ਜਾਪਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਹੌਲੀ ਹੋ ਜਾਓ। ਸ਼ੱਕ ਦਾ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਹੈਰਾਨੀ ਦਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਹੈਰਾਨੀ ਨੂੰ ਇਮਾਨਦਾਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ।

ਇਹਨਾਂ ਕੇਸ ਫਾਈਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਵਿਚਾਰ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ: ਪਛਾਣ ਸਾਡੇ ਸੋਚਣ ਨਾਲੋਂ ਅਜੀਬ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਚੇਤਨਾ ਦਿਮਾਗ ਨਾਲ ਖਤਮ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਸਾਡੇ ਮੌਜੂਦਾ ਸਾਧਨ ਅਜੇ ਮਾਪ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਸ਼ਾਇਦ ਕੁਝ ਯਾਦਾਂ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ, ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਸਮਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਾਂ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਦੁਆਰਾ ਆਕਾਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਸ਼ਾਇਦ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹਨ। ਗੱਲ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਜਵਾਬ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਬੰਦ ਕਰੋ, ਸਗੋਂ ਸਵਾਲ ਦਾ ਇੱਕ ਬਿਹਤਰ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਬਣੋ।

ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਮੰਗ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨੂੰ ਤਿੱਖਾ ਕਰਕੇ ਛੱਡੋ। ਆਮ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਕਿਨਾਰਿਆਂ 'ਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸੀਆਂ ਗਈਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿਓ। ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਕੋਮਲਤਾ ਨਾਲ, ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਸਬੂਤ ਨੂੰ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕਰੋ। ਪੁਨਰਜਨਮ, ਜੇ ਇਹ ਅਸਲੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਸਲ ਨਹੀਂ ਬਣੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਜੇ ਇਹ ਝੂਠਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਝੂਠਾ ਨਹੀਂ ਬਣੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਨਾਲ ਅਸਹਿਜ ਹਾਂ।

ਫਾਈਲ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਜਾਂਚ ਦੀ ਅਸਫਲਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹੀ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਜਾਂਚ ਜਾਰੀ ਹੈ।

***** *****